

NINH HÀNG NHẬT

1/14

TIỂU THUYẾT TRINH THÁM

**14 NGÀY
KINH HOÀNG**

Nguyễn Thị Thái *dịch*

NHÀ XUẤT BẢN DÂN TRÍ

1/14

TẬP 5: 14 NGÀY KINH HOÀNG

Tác giả: **Ninh Hàng Nhất**

Dịch giả: **Nguyễn Thị Thại**

Nhà xuất bản: **Dân Trí**

Đóng ebook: **nguyenthanh-cuibap**

Ngày hoàn thành: 14/11/2019

*Nguồn text:***Waka**

GỢI MỞ

"Thông qua sự kiện vừa rồi, tôi gần như đã biết ‘người tổ chức’ là ai."

Câu nói này khiến mọi người sửng sốt. Mười một nhà văn đều tròn mắt nhìn về phía thiếu niên thiên tài Chris.

Sao cơ? Nam Thiên thấy vô cùng kinh ngạc. Những lời của Chris là thật sao? Hôm nay, là ngày thứ mười mọi người bị nhốt ở đây, câu đố đã được giải rồi sao?

Rõ ràng tất cả đều nghĩ như thế thật. Âm Hỏa vội hỏi, "Là ai?"

Chris vẫn giữ nguyên vẻ bí hiểm vốn có của mình, nhưng lần này cậu ta không cười, vẻ mặt rất nghiêm túc nói, "Đại để là trong lòng tôi đã rõ nhưng chưa có chứng cứ. Nếu giờ nói ra, e rằng người đó sẽ không thừa nhận." Cậu ta dừng lại một chút rồi tiếp, "Vì vậy, tôi nghĩ ra một cách..."

Chris không nói tiếp, có thể vì cậu ta chưa nghĩ xong "cách" đó là gì, cũng có thể vì không muốn cho "người tổ chức" còn đang ẩn mình trong đám đông biết được kế hoạch. Vẻ mặt cậu ta vô cùng nghiêm túc, chưa bao giờ thấy cậu ta tỏ ra như vậy.

Mọi người cũng không tiện hỏi nữa. Một lúc sau Bắc Đẩu mới lên tiếng, "Chúng ta nên cho điểm câu chuyện Quay về của Hoang Mộc Chu tiên sinh không nhỉ?"

Lake lẩm bẩm, "Nếu anh ấy đã phạm luật thì việc cho điểm chẳng còn ý nghĩa gì nữa..."

Anh ta nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị Hoang Mộc Chu thính tai nghe thấy. Nhà văn lớn giận dữ nói, "Tôi không muốn tranh luận với mọi người về vấn đề tôi có phạm luật hay không! Hãy để cho ‘người tổ chức’ đáng chết ấy phán xét! Dù thế nào thì câu chuyện mà tôi vất vả nghĩ ra cũng không thể không có điểm!"

"Tôi tán thành!" Hạ Hưu Thân nói, "Vấn đề phạm luật sẽ do ‘người tổ chức’ quyết định, còn chúng ta phải cho điểm câu chuyện của mỗi người."

Bắc Đẩu đứng dậy chuẩn bị đi về phía tử. Trước giờ cậu ta luôn phụ trách việc lấy giấy bút. Nhưng lần này Goth gọi với cậu ta lại, nói, "Lần nào cũng là cậu lấy, để tôi thay."

Bắc Đẩu ngậy người, "vâng" một tiếng rồi ngồi xuống. Goth đi về phía tử, mang ra một nắm bút và tập giấy rồi chia cho mọi người.

Trừ Hoang Mộc Chu, mười một người khác đều viết một con số lên giấy. Goth lại thu giấy về, đưa cho Nam Thiên và Long Mã tính điểm bình quân.

Quay về của Hoang Mộc Chu cuối cùng được 9,1 điểm, cũng coi là cao, song không vượt qua được con số 9,2 điểm cho câu chuyện Bí mật của Do Nông mà Bắc Đẩu kể.

Hoang Mộc Chu "hừ" một tiếng, rõ ràng việc một nhà văn lớn, một tiền bối trên văn đàn như ông ta lại thua một cậu nhóc chẳng có tên tuổi quả là rất mất thể diện. Ông ta không giấu được vẻ khó chịu và bất mãn của mình, nhưng không thể nói được gì, nên lặng lẽ đứng dậy đi về phía căn phòng của mình trên gác.

Hoang Mộc Chu là nhân vật chính của buổi tối thứ mười, ông ta rời khỏi thì những

người khác cũng chẳng còn có lý do gì để ở lại căn phòng lớn, nên mọi người cũng lần lượt trở về phòng mình.

Sa Gia và Nam Thiên đi sau cùng. Sa Gia tỏ ra lo lắng, Nam Thiên hỏi, “Cô sao vậy?”

“Ngày mai đến lượt tôi kể rồi.” Sa Gia nói với vẻ bất an, “Câu chuyện tôi nghĩ ra có điểm giống với câu chuyện của Hoang Mộc Chu, bây giờ rõ ràng là không dùng được nữa rồi. Tôi còn chưa đầy một ngày để nghĩ ra câu chuyện mới...”

“Không sao đâu, mười mấy tiếng chắc cũng nghĩ ra câu chuyện mới thôi.” Nam Thiên an ủi.

“Nhưng, đã có mười câu chuyện được kể rồi.” Sa Gia vẫn nói với vẻ lo lắng, “Đã có nhiều chủ đề được dùng đến, tôi thấy rất khó để nghĩ ra cái gì mà kể...”

Đúng vậy, Nam Thiên rất hiểu. Luật của trò chơi này là: chuyện kể sau tuyệt đối không được giống câu chuyện kể trước từ cấu tứ cho đến tình tiết, đó là thách thức rất lớn cho những người kể sau. Ý tưởng sáng tạo không là vô hạn, càng về cuối đề tài càng hạn hẹp.

Nhìn dáng vẻ lo lắng, sầu muộn của Sa Gia, Nam Thiên rất muốn giúp cô. Anh suy nghĩ một lúc rồi nói, “Tôi có một kinh nghiệm xây dựng cốt truyện có thể chia sẻ với cô.”

“Thật à, mau nói cho tôi biết đi!” Sa Gia vội vã nói. Nam Thiên nói, “Những lúc không tìm được cảm hứng để sáng tác, tôi thường tìm cách soi lại bản thân.

Mỗi chúng ta, khẳng định là đều trải qua một số chuyện để lại ấn tượng sâu sắc, tất nhiên, những sự việc đó chỉ là những mảnh vụn trong cuộc sống, không thể nào tạo thành một câu chuyện hoàn chỉnh. Nhưng chúng ta có thể cải biên, thêm thắt chi tiết, từ đó có thể tạo ra một câu chuyện rất hay.”

“Lấy cơ sở là những trải nghiệm của bản thân...” Sa Gia ngẫm nghĩ về những điều Nam Thiên nói, “Trước nay tôi chưa thử bao giờ.”

“Vậy cô hãy thử đi!” Nam Thiên nói, “Điểm hay của cách này là, vì câu chuyện có xuất phát điểm từ những trải nghiệm của bản thân cho nên rất dễ tìm thấy cảm giác, hơn nữa, câu chuyện được xây dựng nên thường cho cảm giác chân thực hơn nhiều so với sự hư cấu thuần túy.”

“Được, tôi sẽ thử.” Sa Gia gật đầu nói, “Cảm ơn anh, Nam Thiên!”

“Không có gì. Hi vọng là cô sẽ nghĩ ra một câu chuyện hay.” Nam Thiên nói với vẻ chân thành, anh nhìn đồng hồ điện tử trên cổ tay, “Không còn sớm nữa, hãy nghỉ ngơi đi, đóng chặt cửa vào, chú ý an toàn nhé!” “Vâng, anh cũng thế nhé.” Sa Gia đỏ mặt nói.

Họ trở về phòng của mình, khóa cửa lại. Nam Thiên thấy mệt rãi rồi, lên giường mấy phút sau đã ngủ say.

Sáng hôm sau, mọi người lại lấy đồ ăn từ trong tủ ở căn phòng lớn tầng một làm đồ ăn sáng. Trước lúc mọi người tản ra, Long Mã ho một tiếng, nói, “Ồ, có chuyện này, tôi không thể không nói với các vị.”

Mọi người nhìn về phía ông ta. Thiên Thu hỏi, “Chuyện gì?”

“Là thế này”, Long Mã nói, “sau khi tôi nghe câu chuyện Quay về của Hoang Mộc Chu tiên sinh kể tối qua, tôi bỗng thấy được gợi ý.”

Hoang Mộc Chu nhướng mày, chăm chú nhìn Long Mã.

Long Mã nói tiếp, “Trong câu chuyện đó, cậu bé Hạ Thanh có rất nhiều điểm giống với ma quỷ¹. Điều đó khiến tôi bất giác nghĩ tới hiện thực trước mắt, mười bốn người chúng ta, mà thực ra là mười ba nhà văn bị ‘người tổ chức’ giấu mặt ‘mời’ đến, liệu cũng có những điểm giống nhau nào đó không?”

¹ Xem Quay về do Hoang Mộc Chu kể trong Người thừa thứ 14.

Câu nói này của Long Mã khiến mọi người đều ngây ra. Lát sau, Bắc Đẩu nói, “Tôi nhớ, vào ngày đầu tiên, ‘người tổ chức’ đã nói, hãy lựa chọn chúng ta vì trong mắt hắn, chúng ta là mười bốn nhà văn viết truyện trinh thám kinh dị ưu tú nhất.”

“Đúng thế, có vẻ cậu còn thấy vui vì cũng được dính một tí vào trong đó.” Thiên Thu châm biếm. Bắc Đẩu gãi đầu, tỏ ra ngượng ngùng.

Long Mã nhú mày, lắc đầu, nói, “Người ấy nói như vậy, nhưng lúc đó chúng ta cũng không nghiên cứu kĩ vấn đề này, bây giờ nghĩ lại thì thấy, đó có thể là một cái cớ.”

“Anh cho rằng chuyện không đơn giản như vậy, và trong đó còn có nguyên nhân sâu xa hơn?” Goth hỏi.

“Đúng thế.” Long Mã nói, “Hơn nữa, tôi cho rằng, tìm ra điểm giống nhau sẽ là mấu chốt vạch rõ thân phận của ‘người tổ chức’.”

“Anh dựa vào đâu mà cho là như vậy?”

Long Mã phân tích, “Thực ra, tôi đã thấy ngay cách nói ấy có phần khiên cưỡng. Khách quan mà nói, mười bốn người chúng ta được ‘mời’ đến đây là những nhà văn viết truyện trinh thám kinh dị ưu tú nhất nước, thông qua thực lực của những người đã kể chuyện có thể chứng minh rõ điều này. Nhưng e rằng, không thể nói ngoài chúng ta thì không thể tìm ra người khác nữa. Trong số bạn bè của tôi, nhiều tác giả rất có thực lực, tại sao họ lại không trong số này? Những người tham gia trò chơi này, tại sao chỉ là mười bốn? Con số 14 liệu có phải ẩn chứa một hàm nghĩa đặc biệt nào không?”

Những lời của Long Mã không khỏi khiến mọi người suy nghĩ. Một lát sau, Âm Hòa nói, “Đúng vậy, vẫn còn có những nhà văn viết trinh thám kinh dị đỉnh hơn nữa, tại sao lại chỉ có chúng ta được ‘mời’ đến? E là có điều gì đó thật.”

“Nói vậy vẫn có rất nhiều điểm nghi vấn.” Hạ Hầu Thân phân tích, “Thực ra, ngay từ đầu tôi cũng thấy ngạc nhiên.” Anh ta nhìn về phía thiên tài trẻ tuổi, “Chris cũng trong số đó. Nghĩ mà xem, cậu ấy là Hoa kiều sống ở nước ngoài thế mà cũng bị cuốn vào sự kiện này. Nhà văn viết trinh thám kinh dị xuất sắc là người Hoa trên thế giới này lại càng nhiều, và như vậy càng không có lý do để chọn mười bốn người chúng ta tới đây.”

“Khả năng của ‘người tổ chức’ có hạn, không thể có được bản lĩnh thông thiên để có thể bắt tất cả những người như vậy trên thế giới về đây.” Lake nói.

“VẬY Chris đã được đưa đến đây như thế nào?” Hạ Hầu Thân hỏi.

“Anh quên rồi à?” Lake nhắc, “Chris nói, cách mà cậu ấy đến đây không giống chúng ta. Cậu ấy không phải bị làm cho mê man rồi mới đưa đến, mà trong trạng thái tỉnh táo.”

“Đúng vậy.” Lúc này Hạ Hầu Thân mới nhớ ra, ông ta nhìn Chris, “Bây giờ cậu vẫn không định nói cho chúng tôi biết rốt cuộc cậu đến đây như thế nào à?”

“Tôi đã nói rồi, đó là chuyện của tôi, bây giờ không thể nói được.” Chris bình thản nói, “Hình như chúng ta đã chuyển chủ đề câu chuyện rồi, nên quay lại vấn đề đang nói trước đó đi: rốt cuộc chúng ta có điểm gì giống nhau? Tôi cũng rất hứng thú với điều này.”

“Chúng ta có thể nghĩ từ nhiều góc độ.” Long Mã nói, “Mười bốn người chúng ta đều có thể có những điểm giao nhau.”

Hạ Hầu Thân nghĩ một chút, nói, “Tôi sống ở thành phố S, còn mọi người?”

“Anh muốn xem xem chúng ta có phải là người cùng thành phố không?” Long Mã đã hiểu ra, “Tôi cũng là người thành phố S và sống ở thành phố S.”

“Còn có ai sống ở thành phố S nữa không?” Hạ Hầu Thân hỏi.

“Tôi.” Nam Thiên nói. Goth cũng giơ tay, ý nói anh ta cũng như vậy.

“Chỉ có bốn chúng tôi ở nơi này?” Hạ Hầu Thân thống kê, “Tôi, Long Mã, Goth và Nam Thiên. Thế còn mọi người?” Ông ta hỏi những người khác.

Mọi người lần lượt nói về nơi ở của mình, ngoài Chris và Thiên Thu ra, còn lại cơ bản ở những thành phố không xa thành phố S là mấy. Chris dường như đã nghĩ ra manh mối, “Đối tượng mà ‘người tổ chức’ ‘mời’ đến có lẽ trung tâm là thành phố S!”

“Điều này không thể coi là phát hiện lớn gì.” Bạch Kinh cười méo mó, “S là thành phố lớn, các thành phố xung quanh cơ bản cũng là những khu vực phát triển.

Các tác giả viết trình thám kinh dị của nước ta vốn dĩ rất nhiều người tập trung tại khu vực này, hướng chỉ Chris sống ở Mỹ, Thiên Thu ở thành phố B cách đây rất xa. À, phải rồi, lại còn cả Uất Trì Thành và Từ Văn đã chết nữa, có lẽ họ cũng là người ở gần thành phố S?”

Xem ra, ở cùng một khu vực không thể trở thành điểm chung rồi. Đám đông lại chìm trong suy nghĩ, một lát sau, Âm Hỏa lên tiếng, “Trước đây, chúng ta có từng viết về cùng một đề tài không?”

“Không thể có.” Chris phủ định quả quyết, “Tôi đã đọc sách của nhiều người trong chúng ta, đề tài, nội dung đều rất khác nhau. Hướng chỉ nếu cả mười bốn người cùng viết về một đề tài thì truyền thông sẽ phải lên tiếng và chúng ta làm sao mà không biết?”

“Vậy thì... Liệu chúng ta có từng xuất hiện trong cùng một hoàn cảnh không?” Sa Gia thăm dò, “Ví dụ như họp báo hoặc trong buổi họp các nhà văn.”

“Mấy năm trước hầu như tôi đều ở Mỹ.” Chris tiếp tục phủ định khả năng này.

Không khí trong căn phòng lớn lại lắng xuống, hầu như mọi người không tìm được khả năng gì nữa. Nam Thiên nhú chặt mày, ra sức nghĩ, thế rồi trong đầu lóe lên một ý nghĩ, không kịp cân nhắc, anh nói luôn, “Liệu có phải mười bốn chúng ta đều quen một ai đó không?”

Mọi người lại ngây ra. Long Mã nói, “Ý anh là, bản thân mười bốn chúng ta có thể không có điểm giao nhau, nhưng chúng ta cùng quen một người, nên đã gián tiếp khiến mười bốn người chúng ta có mối liên hệ?” “Phải, đúng là ý đó.” Nam Thiên nói.

“Sao anh lại nghĩ vậy?” Hạ Hầu Thân hỏi.

“Không biết, đột nhiên nảy ra ý nghĩ đó.” Nam Thiên nói.

“Khả năng này đúng là rất có thể...” Lake chau mày, nói với vẻ suy nghĩ, “Nhưng, làm thế nào để kiểm chứng điều này? Bạn bè, đồng nghiệp của mỗi người chưa kể bạn trên mạng, cũng phải mấy trăm người? Không lẽ chúng ta viết hết tên của họ ra rồi đối chiếu từng người một xem có cùng quen không? Như vậy sẽ rất khó khăn.”

“Đúng thế.” Bạch Kinh nói, “Hơn nữa, còn có một vấn đề, đó là ‘người tổ chức’ ở lần trong chúng ta sẽ không phối hợp làm việc đó, thêm nữa là Uất Trì Thành và Từ Văn đã chết thì sao mà biết được. Cho nên, chúng ta không thể đưa ra kết luận được.”

Nghe Bạch Kinh nói vậy, mọi người có vẻ ỉu xiu. Lúc đó Sa Gia nhìn Nam Thiên, hỏi, “Nam Thiên, anh thấy thế nào?”

Nam Thiên trầm ngâm giây lát rồi nói, “Tôi có cảm giác, người mà chúng ta cùng quen đó đã khiến cho mười bốn chúng ta làm cùng một việc trong cùng một thời gian, và chúng ta không biết rằng đã từng làm cùng một việc.”

“Ồ...” Thiên Thu bỗng nhiên khẽ thốt lên, sắc mặt lập tức trắng nhợt, Âm Hỏa đứng bên hỏi, “Cô sao thế?”

Ngĩ ra chuyện gì à?”

“Không... không phải.” Thiên Thu cúi đầu, nói, “Tôi chỉ... bỗng thấy sợ trước những lời của Nam Thiên, cảm thấy ớn lạnh.”

Hoang Mộc Chu nheo mắt, nói, “Lời của cậu ấy đáng sợ ư? Nếu trong lòng cô không có điều gì ám muội thì sao phải sợ?”

Thiên Thu lấy lại tinh thần, hai tay khoanh trước ngực, nói với vẻ coi thường, “Trong lòng tôi thì có điều gì mà ám muội? Đó chỉ là thói quen của những nhà văn viết trinh thám kinh dị, liên tưởng tới một số sự việc đáng sợ và giàu kịch tính mà thôi.”

Căn phòng lắng xuống một lúc. Hạ Hầu Thân thở dài, “Xem chừng, tất cả chỉ là suy đoán, không thể rút ra kết luận được.”

“Không hẳn, nếu đúng như lời Nam Thiên, thì ít ra chúng ta cũng có hướng để suy nghĩ.” Long Mã nói, “Vẫn còn bốn ngày nữa, biết đâu một trong số chúng ta sẽ nghĩ ra được điều gì.”

Nhắc đến vấn đề thời gian, Sa Gia lộ rõ vẻ lo lắng. Cô đứng dậy, nói, “Tối nay đến lượt tôi kể chuyện rồi, tôi phải về phòng chuẩn bị đây.” Nói xong cô rời căn phòng lớn

và đi lên gác.

Những người khác cũng lần lượt rời khỏi đó. Nam Thiên đứng nguyên tại chỗ, nhíu mày nhăn trán suy nghĩ về gợi ý mà mình vừa mới đưa ra.

Anh không hiểu tại sao đầu óc mình bỗng dưng lại lóe ra ý nghĩ ấy, không lẽ tiềm thức đang nhắc anh có một việc nào đó mà anh đã từng làm trong quá khứ có mối liên quan đến sự kiện này?

Nhưng, những việc anh trải qua quá nhiều, rốt cuộc là sự việc gì, anh vắt óc cũng không sao nghĩ ra.

7 giờ tối, một lần nữa mọi người lại tập trung ở căn phòng lớn, mỗi người một chiếc ghế da và xếp thành một vòng tròn. Trò chơi của buổi tối hôm nay đã bắt đầu.

Sa Gia là nhân vật chính của tối nay. Nam Thiên ngồi cạnh cô, khẽ hỏi, “Đã nghĩ xong câu chuyện chưa?” “Rồi.” Sa Gia gật đầu, khẽ nói, “May mà có anh gợi ý.”

“Cô dùng những điều mà chính bản thân đã trải qua thật à...”

“Nghe xong rồi hãy nói.” Má Sa Gia thoáng đỏ, “Tóm lại là một câu chuyện đặc sắc khác thường, hơn tất cả những tác phẩm của tôi trước đây.”

Hạ Hầu Thân ngồi đối diện nhìn đồng hồ, nói, “Hai người dừng thì thăm nữa, đến giờ rồi đấy!”

“Vâng.” Sa Gia quay mặt về phía đám đông, cao giọng, “Tôi bắt đầu kể. Tên của câu chuyện này là Quái thai.”

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ MƯỜI MỘT QUÁI THAI

CHƯƠNG

I

Người phụ nữ quanh quẩn trong cửa hàng tự chọn hoàn toàn không biết rằng, nam nhân viên của cửa hàng đã chú ý đến mình.

Cô ta nghĩ rằng mình rất thận trọng, không làm người khác chú ý và đã dễ dàng đạt mục đích. Nhưng cô ta không ngờ nam nhân viên kia rất giàu kinh nghiệm, có thể phân biệt được khách hàng bình thường và ăn trộm thông qua cách ăn mặc, ánh mắt và một số cử chỉ nhỏ.

Cô ta ở trong một góc đang lấy thịt và giảm bông dùng cho bữa trưa trên giá nhét vào trong túi áo khoác - cảnh tượng đó đã được ghi rất rõ trong camera giám sát trước quầy thu ngân. Nam nhân viên cười thầm trong bụng: Hôm nay lại tóm được một tên nữa rồi. Song, anh ta không lên tiếng ngay.

Cô ta giả vờ đi một vòng xung quanh, khi có một khách hàng đến quầy thu ngân thanh toán, cô ta bèn cho hai tay vào túi áo giữ chặt mấy thứ lấy trộm được và đi ra phía cửa.

Chứng cứ đã rõ ràng, nam nhân viên cửa hàng chỉ chờ đến giây phút “cát lười” này, anh ta lao đến như mũi tên, chặn ngay trước mặt người phụ nữ và nói rất nhẹ nhàng, “Thưa cô, hình như cô quên mất thứ gì đó?”

Cô ta lộ rõ vẻ mặt hốt hoảng, nhận ra rằng đã bị bại lộ, run rẩy nói, “Anh... nói gì cơ?”

Nam nhân viên để cho cô ta một chút sĩ diện, “Cô có muốn cùng tôi vào trong phòng làm việc một chút không?” “Không, tôi muốn về.” Người phụ nữ bước nhanh ra phía ngoài.

Nam nhân viên bèn tóm lấy khuỷu tay cô ta và lắc đầu. Không còn cách nào, anh ta kéo bàn tay trái của người phụ nữ từ trong túi áo khoác và lấy ra hai hộp thịt rồi đưa cho khách hàng nhìn thấy với vẻ như giành được một chiến lợi phẩm, sau đó nói với cô ta, “Cô có thể tự lấy miếng giảm bông trong cái túi còn lại được không?”

Cô ta xấu hổ đến cực điểm, mọi người lúc này đều nhìn cô ta với ánh mắt kinh ngạc. Một kẻ ăn trộm, là một tên trộm đồ ăn như con chuột, cô ta biết họ đang nghĩ gì.

Nam nhân viên cửa hàng vẫn giữ lấy cánh tay của người phụ nữ, anh ta nói to với một đồng nghiệp khác, “Cậu hãy tới quầy thu ngân một lúc, để tôi đưa cô ta đến gặp ông chủ.”

Nhân viên kia bước tới, tính tiền và thu tiền của khách hàng đang đứng đợi. Nam nhân viên vẫn tóm lấy người phụ nữ và gần như lôi cô ta vào trong một phòng làm việc.

Sau đó, anh ta nói với một người đàn ông chừng hơn 30 tuổi đang ngồi trước bàn làm việc, “Ông chủ, đã bắt được một kẻ trộm.”

Người đàn ông kia vai rộng bụng thon, mặc một bộ com lê trắng thơm, anh rời mắt khỏi màn hình nhìn người phụ nữ bị đưa vào rồi nói với nam nhân viên, “Được rồi, buông cô ta ra, cô ta lấy cắp thứ gì?”

“Hai hộp thịt và một túi giảm bông.” Nam nhân viên đặt hai hộp thịt lên bàn ông chủ, “Giảm bông vẫn đang ở trong túi bên trái của áo khoác.”

“Chỉ có thể thôi?” “Chỉ có thể thôi.”

Ông chủ khẽ lắc đầu rồi nói với nam nhân viên, “Được rồi, cậu cứ làm việc đi, để tôi xử lý.”

“Vâng, thưa sếp”, nam nhân viên rời khỏi phòng làm việc, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Người đàn ông đứng lên khỏi ghế da đi đến trước mặt người phụ nữ và nhìn kĩ: một chiếc áo khoác bằng nỉ màu đen vô cùng cáu bẩn, dưới chân là đôi giày da cũ đã há mồm. Cô ta đang cúi gằm mặt xuống vì xấu hổ nên không thể nào nhìn rõ mặt, chỉ thấy một mái tóc rối bù. Anh nén một tiếng thở dài. Đúng là một phụ nữ đáng thương sống ở dưới đáy xã hội. Cô ta hẳn không phải là loại người xấu xa, từ những vật đã lấy cắp có thể thấy rằng cô ta đói quá và nghĩ cách làm no cái bụng, chỉ thế thôi.

Nghĩ vậy, lòng thương hại khiến anh không thể nào nói ra những lời chỉ trích nặng nề với cô ta được. Anh định cảnh cáo đối với hành vi của cô ta, nhưng đến chính anh cũng không ngờ vì sao mình lại cầm hộp thịt lên rồi nói, “Cô ăn đi.”

Người phụ nữ hơi ngẩng đầu lên, ngạc nhiên nhìn ông chủ.

“Tôi nói thật đấy, nếu cô đói thì cứ ăn đi.”

Cô ta lại cúi đầu xuống, rồi chậm chậm lắc đầu, khẽ nói, “Anh không trách tôi vì đã lấy trộm đồ trong cửa hàng à?”

“Đồ mà cô lấy cộng gộp lại chưa đầy 30 tệ.” Người đàn ông nói, “Tất nhiên không phải như thế là hợp lý, nhưng tôi nhận thấy cô không phải là kẻ chuyên trộm cắp xấu xa. Hẳn là cô đang ở trong hoàn cảnh rất khó khăn, cùng đường nên mới hành động như vậy.”

Cô ta nghe chủ cửa hàng nói như thế thì toàn thân run lên, khoe môi giật giật, rồi nước mắt tuôn ra. Có lẽ những lời nói của anh đã chạm tới nỗi đau sâu kín trong lòng cô ta. Cô ta vẫn không dám ngẩng đầu lên, sụt sùi một lúc rồi nói ra những lời khiến anh vô cùng ngạc nhiên, “Không, anh nói sai rồi. Tôi là kẻ chuyên ăn trộm. Tôi đã trộm ở hầu hết các siêu thị, cửa hàng và cả quầy tạp hóa nhỏ. Tuy rằng đúng như lời anh nói, tôi không lấy cắp vật gì quý giá nhưng hành động của tôi là của một kẻ trộm cắp đáng xấu hổ, đáng phỉ nhổ giống như con chuột dưới cống.”

Lời tự thú của cô ta khiến anh thấy sững sốt, ngây người, “Cô... nhìn thì thấy không phải là người mất hết lòng tự trọng và hổ thẹn. Vì sao lại phải ăn trộm để sống trong suốt thời gian dài như vậy? Sao không tìm một công việc để làm?”

Cô ta nói với giọng rất bi ai, “Tôi đã thử đi tìm việc rất nhiều lần nhưng chẳng có người nào muốn thuê tôi làm việc.”

Anh lấy làm lạ, hỏi, “Tại sao?”

“Vì tôi là người nơi khác đến, không có chỗ ở cố định và cũng không có chứng minh thư...” Cô ta dừng lại, cắn chặt vành môi, một hồi lâu sau nói tiếp với vẻ khó khăn, “Hơn nữa, tôi có một đứa con gái ốm đau, rất không thuận tiện...”

“Gì cơ, cô có một đứa con gái?” Anh sửng sốt, “Nhìn cô có vẻ chưa nhiều tuổi... Cô bao nhiêu tuổi?”

Cô ta đáp, “22 tuổi.” “Thế còn con gái cô?”

Cô ta do dự một lát, “7 tuổi.”

Trời đất, anh vô cùng kinh ngạc. “Nói như vậy, khi cô 15 tuổi thì...”

“Đúng vậy!” Chuyện này khiến cô ta đau lòng khôn tả, “Tôi xin anh, đừng nói nữa.”

Hai người im lặng một hồi. Cô ta nói, “Cảm ơn anh đã không truy cứu hành động lấy cắp đồ của tôi. Từ nay về sau, tôi sẽ không bao giờ vào cửa hàng của anh để lấy cắp nữa. Tôi... có thể đi được rồi chứ?”

Anh thấy trong lòng đang rất phức tạp, suy nghĩ một lát, anh nói, “Cô có thể ngẩng đầu lên được không?” Cô ta hơi do dự, sau đó cũng ngẩng đầu lên, ánh mắt cô ta chạm phải ánh mắt của anh.

Anh lại một phen sửng sốt, cô ta tuy là một tên trộm nhưng lại có một đôi mắt trong veo như nước hồ thu. Mặc dù khuôn mặt, đầu tóc và quần áo bẩn thỉu, nhem nhuốc, nhưng ở cô ta vẫn toát lên một vẻ đẹp rất trong sáng. Nếu sửa sang, trau chuốt và thêm chút son phấn thì sẽ là một người đẹp khiến người ta xao xuyến.

Anh cứ ngây người nhìn, trong đầu bất giác tưởng tượng ra hình dáng của cô ta sau khi trang điểm. Cô ta luống cuống trước ánh mắt ấy và lại cúi đầu xuống.

Anh chợt nhận ra mình đang ngây người nhìn, bèn nói, “Tên tôi là Mã Văn. Tên cô là gì?”

Cô ta do dự rồi đáp, “Tôi tên... Nghe Khả.”

Mã Văn khe khẽ gật đầu, mấy giây sau, anh nói, “Được rồi, Nghe Khả, nếu tôi cho cô làm việc ở cửa hàng của tôi, cô có đồng ý không?”

Nghe Khả ngạc nhiên nhìn Mã Văn, thấy không thể tin được. “Anh... nói thật à?”

“Tất nhiên rồi!”

“Vâng...” Nghe Khả cảm động tới mức toàn thân run lên, xem ra cô ta khao khát có được một công việc quá lâu rồi. Cô ta không biết phải bày tỏ sự xúc động và lòng biết ơn như thế nào, nên quỳ xuống nói với vẻ vô cùng cảm kích, “Cảm ơn... cảm ơn anh! Đã lâu lắm rồi, cuối cùng cũng có người không khinh thường tôi... bằng lòng cho tôi một cơ hội làm việc.”

Mã Văn vội đỡ cô ta đứng dậy, nói, “Không cần phải như thế. Tôi cho cô cơ hội để cô nỗ lực làm việc, kiếm tiền nuôi gia đình giống như những người bình thường khác. Từ nay về sau, cô không phải đi ăn trộm đồ và có một cuộc sống tốt hơn.”

Nghe Khả gật đầu cảm ơn lia lịa, rồi nói với vẻ băn khoăn, “Nhưng tôi không có

chứng minh thư cũng không có tiền đặt cọc, anh có thật sự tin tưởng và cho tôi làm việc ở đây không?”

Mã Văn gật đầu, nói, “Đã dùng thì không nghi ngờ, mà đã nghi ngờ thì không dùng. Tôi tin vào phán đoán của mình. Tôi cũng tin rằng cô sẽ dùng hành động để nói rằng: tôi đã không nhìn nhầm người.”

Nghê Khả cảm động tới mức lại tuôn nước mắt, cô ta nói như thề, “Nhất định tôi sẽ chứng minh cho anh thấy!”

“Thế thì tốt quá rồi!” Mã Văn hài lòng nói, “Cửa hàng tự chọn này hiện có hai nhân viên nam, tôi định tìm thêm một nhân viên nữ để có thể giới thiệu cho khách hàng một số sản phẩm dành cho phụ nữ. Lương cơ bản một tháng là 2.000 tệ, cuối tháng được chia thêm hoa hồng và tỉ lệ phần trăm, như thế được chứ?”

“Được, được.” Nghê Khả đáp không chút do dự, tỏ rõ sự vui mừng.

“Thời gian làm việc là từ 9 giờ sáng đến 9 giờ tối. Chúng tôi sẽ lo bữa trưa và bữa tối. Mỗi tháng có hai ngày nghỉ tự chọn thời gian. Như thế có vấn đề gì không?”

“Không có vấn đề gì.”

Mã Văn gật đầu hài lòng rồi bước đến cạnh bàn làm việc, mở ngăn kéo lấy ra 1.000 tệ đưa cho Nghê Khả. “Tôi tạm ứng cho cô 1.000 tệ tiền lương tháng này. Gần đây có một chỗ tắm gội công cộng, cô hãy tới đó tắm rửa rồi thay đồng phục làm việc. Ngoài ra, cô có thể chọn mua một số đồ dùng sinh hoạt và sản phẩm trang điểm tương đối rẻ ở đây. Tóm lại, tôi hi vọng kể từ ngày hôm nay, cô có sự đổi mới hoàn toàn. Được không?”

“Vâng!” Nghê Khả gật đầu khẳng định, “Đúng là tôi đã nghĩ như vậy!”

Mã Văn đưa tiền cho cô ta. “Được rồi, cô đi đi. À, phải rồi”, anh gọi Nghê Khả khi cô ta vừa định quay người, “còn có một chuyện này, bây giờ cô sống ở đâu?”

Nghê Khả ngây người và tỏ vẻ lúng túng. Mã Văn nhìn thấy thế, đoán, “Sao, không lẽ bây giờ cô vẫn chưa có chỗ ở?”

Nghê Khả lắc đầu, “Không, tôi có chỗ ở.” “Cách đây xa không?”

“... Không xa lắm.”

“Thế thì tốt.” Mã Văn nói, “Tôi định hết giờ làm hôm nay sẽ tới thăm con gái cô, nếu thấy giúp đỡ được gì thì tôi sẽ cố.”

Nghe anh nói như vậy, Nghê Khả lập tức biến sắc. Toàn thân cô ta run lên, hoảng hốt, dường như cô ta rất sợ trước đề nghị đó của Mã Văn.

Anh thấy khó hiểu trước phản ứng của Nghê Khả, vì thực sự anh có ý tốt muốn giúp đỡ mẹ con cô ta. Anh hỏi với vẻ không vui, “Sao vậy? Không được à?”

Nghê Khả cúi đầu nói, “Cảm ơn ý tốt của anh. Nhưng... con gái tôi e rằng không thể nào gặp mọi người được.”

Mã Văn nhú mày. “Nói như vậy là sao?” “Xin lỗi... Tôi không thể.”

Mã Văn chau mày, nhìn kĩ Nghê Khả. Một lát sau, anh nói, “Nghê Khả, tôi tin cô và

cũng thật lòng muốn giúp cô. Nhưng thái độ của cô bây giờ khiến tôi thấy hoài nghi rằng những lời cô nói vừa rồi có thật không? Đúng là cô có đứa con gái 7 tuổi chứ?”

Nước mắt Nghê Khả lại trào ra, “Anh nghi ngờ tôi nói dối? Anh nghĩ rằng tôi nói những lời vừa rồi là muốn giành lấy sự thông cảm, để có được công việc hoặc là... 1.000 tệ này?”

Nghê Khả đặt tiền lên bàn làm việc của Mã Văn, nước mắt lưng tròng, lắc đầu nói, “Không sao, tôi có thể từ bỏ tất cả mọi thứ, chỉ mong anh đừng nghĩ như vậy.

Tuy tôi có thể ăn trộm vì đói khát, nhưng tôi không lừa dối. Xin hãy để tôi giữ lại sự tự trọng cuối cùng.”

Nói xong, cô ta quay người rời đi. Mã Văn thở dài phiến muện rồi nắm lấy Nghê Khả, nói, “Thôi được, tôi tin cô, tôi sẽ không hỏi về chuyện con gái cô nữa. Nhưng cô có thể đồng ý với tôi điểm này không, nếu sau này chúng ta tiếp xúc nhiều, cô cũng đã tin tưởng tôi thì hãy mở rộng lòng và đón nhận sự giúp đỡ của tôi?”

Nghê Khả nhìn Mã Văn chăm chú và thấy sự chân thành trong ánh mắt của người đàn ông đó. Cô ta khẽ gật đầu, đáp, “Được, tôi đồng ý!”

Mã Văn thở phào, cầm 1.000 tệ nhét vào tay của Nghê Khả lần nữa, lấy một bộ đồng phục làm việc từ ngăn kéo ra, nói, “Cô hãy tới nhà tắm công cộng tắm và thay bộ đồ này rồi trở lại đây gặp tôi.”

Nghê Khả gật đầu cầm bộ quần áo và tiền ra khỏi cửa.

Mã Văn thở dài, ngồi trở lại chiếc ghế xoay, một tay đưa lên trán rồi khẽ lắc đầu. Anh không biết rốt cuộc mình như thế nào, tại sao lại giữ một người mà mười mấy phút trước đã lấy trộm đồ ở lại làm việc. Vì thông cảm, tò mò hay là một phút xốc nổi nhất thời? Anh thực sự nghĩ không ra.

CHƯƠNG

2

Cửa hàng tự chọn của Mã Văn ở khu ngoại ô thành phố, nơi đây không đông đúc nhộn nhịp như ở trung tâm nhưng là khu mới phát triển nên người sinh sống và làm việc cũng không ít. So sánh ở góc độ khác thì giá thành mở cửa hàng và sức cạnh tranh tại đây ít hơn ở trung tâm rất nhiều. Cửa hàng này có diện tích chừng 400 mét vuông, là một siêu thị cỡ trung, việc kinh doanh luôn khá tốt.

Về kinh tế thì Mã Văn không lo lắng gì, nhưng hôn nhân và chuyện tình cảm lại không như ý muốn. Anh từng kết hôn, chưa kịp sinh con thì đã chia tay với người vợ ghê gớm. Từ đó về sau, anh chưa gặp được đối tượng kết hôn phù hợp, năm nay anh đã 35 tuổi mà vẫn cô đơn một mình.

Anh tin vào duyên phận, một ngày nào đó người thuộc về anh sẽ xuất hiện.

Anh đang ngồi trong phòng làm việc, cảm thì lên bàn tay đang đan vào nhau và thần người ra.

Trong khoảng thời gian một tiếng kể từ lúc Nghê Khả đi khỏi, Mã Văn cứ nghĩ mãi về cô gái vừa gặp. Điều đáng nực cười là tâm trạng ấy dường như rất khó kiềm chế.

Một cô gái 22 tuổi xinh đẹp lại có con gái lớn 7 tuổi. Họ rời bỏ quê hương tới sống tại một nơi bí mật, chỉ vì đứa con gái mắc phải chứng bệnh không thể để người khác nhìn thấy... Trời đất, trên đời này còn có cô gái nào bí hiểm khiến người ta tò mò muốn tìm hiểu như cô ấy nữa không? Những bí mật xung quanh cô gái ấy nhiều chẳng kém gì Tam giác quỷ Bermuda, sức hấp dẫn tỏa ra từ cô ấy đúng là khiến người khác khó mà dứt ra được.

Cuối cùng, Mã Văn nhận ra là mình không thể cứ toàn ngồi nghĩ về Nghê Khả được. Anh đứng dậy và bước ra khỏi phòng làm việc.

Bây giờ là 3 giờ chiều, khách trong cửa hàng không đông. Mã Văn gọi hai nam nhân viên đến và nói cho họ biết mình chuẩn bị giữ cô gái vừa mới ăn trộm đồ ở lại làm việc. Mã Văn lựa chọn một vài thông tin về Nghê Khả để nói cho họ, đồng thời thể hiện rõ ý muốn giúp đỡ cô gái đáng thương ấy.

Đối với nam nhân viên vừa mới bắt cô gái ăn trộm ấy mà nói thì thực sự rất khó chấp nhận sự thay đổi như trong phim này. Nhưng đó là quyết định của ông chủ, anh ta không thể nào phản đối được mà chỉ nói với vẻ băn khoăn, “Sếp, tôi thực sự không biết sẽ làm cùng cô ta như thế nào.”

“Hãy quên chuyện trước đó đi và xem cô ấy như một đồng nghiệp bình thường. Ai cũng có lúc phạm sai lầm, tôi tin cô ấy không phải là người xấu.” Mã Văn nói.

Nam nhân viên còn lại nói, “Sếp, tôi biết anh có lòng tốt. Nhưng dù sao thì anh cũng chưa tìm hiểu được về lai lịch cô ta mà chỉ mới tiếp xúc chưa tới chục phút. Anh thực

sự cho rằng cô ta hoàn toàn đáng tin sao?”

“Phải, giống như tin tưởng các cậu.” Mã Văn nói với vẻ chắc chắn, “Tôi tin vào trực giác của mình, và hi vọng các cậu tin tưởng vào sự phán đoán của tôi.”

Hai nam nhân viên không còn ý kiến gì nữa.

Họ đứng nói chuyện với nhau thêm một lúc. Một số khách hàng lẻ tẻ ra vào nhưng họ cũng không mấy chú tâm, cho đến khi một cô gái trẻ mặc bộ đồng phục nhân viên cửa hàng xuất hiện trước cửa, thì ba chàng trai mới quay ra nhìn và ngây người.

Đây thực sự là cô gái ăn trộm đồ bán thiêu nhếch nhác lúc trước ư? Cả ba chàng trai đều không tin vào mắt mình. Cô gái ấy như đã gột hết bụi bặm, trần ai để trở thành một đóa hoa sen thanh khiết, rạng rỡ, tinh khôi.

Dường như Nghê Khả không nhận ra vì sao cả ba chàng trai đều ngây người ra. Cô cúi xuống nhìn bộ quần áo mặc trên người, nói với vẻ bẽn lễn, “Sao thế ạ? Bộ quần áo này không hợp phải không?”

“Không, không, rất hợp.” Nam nhân viên bắt cô lúc trước hoàn toàn quên mất chuyện đã xảy ra, khen với vẻ rất thật lòng, “Cô mặc trông rất hợp, rất đẹp.”

Nghê Khả nghĩ đến chuyện lúc trước, bèn cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt của nam nhân viên đó.

Mã Văn nói, “Nghê Khả, đừng cảm thấy khó xử. Tôi đã nói với các cậu ấy rồi. Chuyện lúc trước coi như chưa xảy ra. Từ nay về sau cô là nhân viên ở đây, hãy làm việc cho thật tốt.”

“Vâng ạ!” Nghê Khả gật đầu.

“Hôm nay cô hãy làm quen với sản phẩm trong cửa hàng, nhất là sản phẩm dùng cho phụ nữ. Cô phải nhanh chóng tìm hiểu cho rõ để tiện giới thiệu với khách hàng. Có chỗ nào không hiểu thì hỏi hai người này.” Mã Văn chỉ vào nam nhân viên có vẻ lớn hơn, nói, “Tên cậu ấy là Chu Nghị, đã làm việc ở đây sáu năm rồi”, sau đó chỉ vào nam nhân viên trẻ hơn, “Cậu ấy là Tiểu Hà, mới đến làm ba tháng.”

“Chào các anh, tôi là Nghê Khả.” cô gật đầu chào. “Chào cô, chào cô.” Hai nam nhân viên cũng nhã nhặn chào lại.

Mã Văn gật đầu hài lòng. “Tôi về phòng làm việc đây. Hai cậu hãy quan tâm giúp đỡ cô ấy nhé.”

Chu Nghị, Tiểu Hà gật đầu lia lịa, có vẻ rất vui. Nghê Khả theo lời của Mã Văn, lần lượt xem và làm quen với các sản phẩm trên giá, đặc biệt là các mặt hàng dành cho phụ nữ, cô ghi nhớ nhãn hiệu và giá cả của từng sản phẩm. Đến trước 9 giờ tối, cô hầu như đã ghi nhớ hết vị trí các loại đồ dùng trong cửa hàng.

Mã Văn nhìn thấy rất rõ rằng Nghê Khả vô cùng quý trọng công việc này, vì thế cô đã làm việc với một tinh thần tốt hơn rất nhiều so với các nhân viên bình thường. Trong lòng Mã Văn rất vui. Nếu cô ấy luôn giữ được thái độ ấy thì quả là mình đã tìm được đúng người.

Trước khi hết giờ làm, Nghê Khả chọn một ít giảm bông. Cô đồ mặt đem đem đồ ăn mà lúc trước lấy trộm tới quầy thu ngân, lấy tiền từ trong túi ra đưa cho Chu Nghị và nói, “Tôi mua chỗ này.”

Chu Nghị ít nhiều cũng có phần lúng túng, ừ một tiếng rồi đang định cầm lấy tiền thì Mã Văn bước tới, nói, “Sau này Nghê Khả mua đồ ở đây thì hãy tính cho cô ấy giá gốc.”

Tiểu Hà đứng bên, giả vờ nói, “Sếp, sao lại thiên vị như thế, tôi và Chu Nghị mua hàng vẫn tính theo nguyên giá bán mà.”

Mã Văn lườm Tiểu Hà, “Hai cậu có nuôi con gái nhỏ không? So bì gì hả?”

Tiểu Hà cười, “Tôi biết rồi, đùa tí thôi.”

Nghê Khả cảm kích nhìn Mã Văn, nói lời từ đáy lòng, “Cảm ơn ông chủ!”

“Không có gì. Buổi tối cô về nhà một mình không sao chứ?”

“Không sao đâu ạ.”

Mã Văn gật đầu, “Vậy cô về trước đi, Chu Nghị và Tiểu Hà đóng cửa là được.”

Nghê Khả tỏ lòng biết ơn một lần nữa, rồi mang hai túi giảm bông vừa mua ra về.

Mã Văn đứng nhìn theo bóng dáng Nghê Khả qua cửa kính, phát hiện hướng đi của cô là hướng tới một khu vực heo hút, nơi ấy chưa phát triển và còn là một vùng đồi núi rừng rú hoang vắng. Không hiểu cô ấy ở đâu?

Nghê Khả về đến nhà, đóng cánh cửa gỗ rách nát lại. Cô sờ lấy chiếc đèn dầu ở bên cạnh tường, bật diêm châm, một chùm ánh sáng yếu ớt lập tức lan khắp căn nhà tối tăm. Một tay Nghê Khả cầm đèn, một tay cầm túi giảm bông đi đến bên cạnh cánh cửa gỗ cao lưng chừng người ở phía bên phải ngôi nhà. Đó là cửa gỗ dạng chấn song khóa ở bên ngoài.

Cô ngồi xuống nhưng không mở cửa mà nói vọng vào trong, “Mẹ về rồi đây. Mẹ mang đồ ăn cho con đây.” Bên trong vọng ra thứ tiếng khàn khàn không giống như tiếng người nói nhưng cũng không giống như tiếng động vật kêu. Nghê Khả dường như nghe hiểu ý tứ trong âm thanh kì quái đó. Cô nói, “Con ăn đi nhé!”

Cô lấy một chiếc chìa khóa từ trong túi quần, thận trọng mở một khe cửa, ném hai túi giảm bông vào. Sau đó, hai tay cô đẩy chặt cánh cửa, im lặng chờ phản ứng.

Một lát sau, một miếng giảm bông bị găm nham nhở văng ra ngoài. “Cô con gái” trở nên bứt rứt không yên, âm thanh khàn khàn lúc trước giờ đây đã biến thành một thứ âm thanh chói tai, nó bắt đầu đập phá cửa muốn được ra ngoài. Nghê Khả vội vàng dùng sức mạnh của toàn thân đẩy cửa vào, lớn tiếng nói, “Không được! Con không được bướng bỉnh như vậy! Nếu con không chịu ăn thì sẽ bị đói! Hôm nay, mẹ không thể thả con ra để con ăn... những thứ đó nữa!”

Nghê Khả dùng sức chặn rồi lập tức lấy xích sắt khóa cửa lại. Sinh vật bên trong tiếp tục đập phá rồi phát ra những tiếng kêu khiến người nghe thấy chán nản. Nghê Khả đau khổ bịt chặt tai, nhào xuống một chiếc giường nhỏ trong căn nhà, lấy chăn

trùm lên đầu mà nước nở...

CHƯƠNG

3

Nghê Khả làm việc ở cửa hàng của Mã Văn được hơn một tuần. Anh vui mừng phát hiện kể từ khi Nghê Khả đến, doanh số cũng như tiếng tăm của cửa hàng tăng lên rõ rệt.

Nguyên nhân là do sự quý trọng và nhiệt tình của Nghê Khả đối với công việc, nó hơn hẳn những nhân viên bình thường. Mỗi khi có khách hàng đến, cô đều đơn đả đón chào hỏi xem khách có nhu cầu gì, sau đó dẫn họ tới chỗ để hàng và giới thiệu các sản phẩm đó. Hơn nữa, cô cũng rất biết nghĩ cho khách, nên mọi người rất hài lòng với những sản phẩm do cô giới thiệu, vì thế mà cô được tin nhiệm và yêu mến. Nhiều khách hàng đã chọn cửa hàng này để mua đồ vì sự có mặt của cô. Một tuần sau, Chu Nghị và Tiểu Hà đã phải coi Nghê Khả là tấm gương để học tập.

Mã Văn rất vui, anh không ngờ Nghê Khả có thể làm quen và hoàn thành tốt công việc nhanh chóng đến như vậy và càng không thể ngờ cô còn có thể tạo ra sự thay đổi lớn cho cửa hàng. Việc kinh doanh của cửa hàng bây giờ đã chuyển từ “khá tốt” trước đây, thành “rất tốt”.

Mã Văn hứa với Nghê Khả, nếu cô luôn giữ được tinh thần làm việc như vậy thì tiền lương sẽ được nâng lên gấp đôi. Nghê Khả rất vui và càng dốc lòng với công việc hơn.

Một hôm, vào lúc hơn 7 giờ tối, đúng khi cửa hàng đang bận rộn thì có chiếc xe hơi màu đỏ đỗ ngay trước cửa. Từ trong xe, một phụ nữ ăn mặc sành điệu, mặt đầy son phấn bước xuống, đi vào cửa hàng rồi nhìn khắp lượt với vẻ kênh kiệu.

Nhìn thấy cô ta, Chu Nghị tỏ ra rất lo lắng, như thể biết có chuyện phiền phức sắp xảy ra.

Sau khi giới thiệu cho khách hàng về một sản phẩm tẩy rửa xong, Nghê Khả chạy ra đơn đả hỏi người phụ nữ mới vào, “Chào chị, xin hỏi chị muốn mua gì ạ?”

Cô ta liếc xéo Nghê Khả, rồi khinh khỉnh nói, “Cô mới đến hả?”

“Ồ... Vâng ạ!”

“Vào gọi ông chủ của cô ra đây!” Cô ta sai bảo với vẻ kênh kiệu.

“Chuyện này...” Nghê Khả chưa gặp tình huống như vậy bao giờ nên hỏi lại với vẻ lúng túng, “Xin hỏi, chị có việc gì không ạ?”

Người phụ nữ kia cười khinh bỉ, “Tôi tìm anh ta có việc gì, cô được phép hỏi sao? Cô là người thứ mấy rồi nhỉ?” Nghê Khả ngây người, không biết nên đối phó như thế nào.

Đúng lúc đó Chu Nghị bước tới, thận trọng nói với cô ta, “Chị Tần, ông chủ đang trong phòng làm việc, chị vào trong đó đi.”

“Không, sao tôi phải vào tìm anh ta? Anh vào bảo anh ta ra gặp tôi.”

Chu Nghị biết người phụ nữ này không phải dạng vừa, đành làm theo lời cô ta.

“Vâng, chị chờ một lát.”

Lúc sau, Mã Văn từ trong phòng làm việc bước ra, anh đi tới trước mặt người phụ nữ kia, rồi nói với giọng chán ghét, “Nếu cô muốn mua đồ thì tự chọn rồi ra quầy thanh toán. Nếu không mua đồ thì đi đi, tôi không có chuyện gì để nói với cô.”

Cô ta lập tức làm bộ mặt kinh ngạc một cách cường điệu, rồi nói thật to, “Mọi người có nghe thấy không? Đó là cách đối xử với khách hàng của ông chủ đây: nếu mua đồ thì nhanh chóng trả tiền, còn nếu không mua thì mau đi đi. Mọi người có thấy ai làm ăn kiểu đó không?”

Cái kiểu kích động thêm mắm thêm muối của cô ta khiến Mã Văn nghiêng chặt răng, nhưng vì đang ở trong cửa hàng của mình nên anh đành cố nén cơn giận dữ, nói, “Tần Phượng, rốt cuộc là cô muốn gì?”

Nghe vậy, Nghê Khả mới biết người phụ nữ kia tên là Tần Phượng. Bằng cảm giác bản năng, cô đoán được quan hệ giữa cô ta với Mã Văn không phải là quan hệ bình thường. Đồng thời, cô quan sát thấy lúc đó khách hàng cũng dừng việc mua bán và tò mò nhìn về phía họ.

Tần Phượng nói, “Tôi đến đây có việc gì anh không biết sao? Tôi đến đòi lại thứ thuộc về mình.”

Mã Văn chán nản quay mặt đi, không muốn nhìn mặt cô ta, “Cái gì là của cô?”

“Cửa hàng ở trung tâm thành phố. Đó là tài sản chung của hai vợ chồng. Dựa vào đâu mà nó lại của riêng một mình anh? Bây giờ tôi muốn anh trả lại thứ thuộc về tôi.”

Mã Văn nghe những lời đó tức giận đến run người. Anh cố gắng kiềm chế cơn giận dữ, “Tôi chưa từng thấy ai mặt dày như cô. Tài sản chung của hai vợ chồng? Sao cô nói ra được những lời như thế nhỉ. Cửa hàng đó và kể cả cửa hàng này đều là tài sản riêng của tôi trước lúc kết hôn với cô. Hừ”, Mã Văn cười nhạt, “tôi đoán là cô đã tiêu sạch hoặc là chơi bài hết khoản tiền hơn một triệu tôi cho cô sau khi ly hôn rồi phải không? Bây giờ lại muốn nhòm ngó cửa hàng đó của tôi à? Đừng có mơ!”

“Mã Văn, tôi nhắc cho anh biết, lúc đầu chúng ta không làm công chứng tài sản. Vì vậy về danh nghĩa hay trên thực tế thì cửa hàng đó cũng là của chung. Cứ cho là khi tòa án phán quyết nó là của anh thì tôi cũng có quyền khởi kiện, đòi phân chia lại tài sản.”

“Thế thì cô làm đi!” Mã Văn nói với vẻ chán ghét. “Tất nhiên là tôi sẽ làm.” Tần Phượng nói, “Có điều, hôm nay tôi đến đây muốn cho anh một cơ hội.

Nếu anh đồng ý để cửa hàng ấy cho tôi, thì từ nay trở đi tôi sẽ biến mất khỏi cuộc đời anh và không đến quấy nhiễu anh nữa. Còn nếu không...”

“Nếu không thì sao?” Mã Văn nhìn cô ta.

“Hừ.” Tần Phượng cười nhạt, đe dọa, “Tôi sẽ đem những chuyện xấu xa trước đây của nhà anh ra kể với mọi người.”

Chuyện xấu xa? Nghê Khả ngạc nhiên, cô đưa mắt lên nhìn Chu Nghị và Tiểu Hà, thấy vẻ mặt của hai người ấy cũng rất hoang mang.

Đúng lúc đó, Mã Văn nhìn như dán vào cô ta và rít qua kẽ răng, “Cút!”

Tần Phượng sầm mặt, “Nói như thế là đàm phán đã thất bại? Vậy thì đừng trách tôi không nhắc nhở anh đấy nhé!”

Mã Văn bước lên một bước, đôi mắt như tóe lửa, nói dần từng tiếng với cô ta, “Tôi cũng nhắc cho cô biết, nếu cô dám làm như vậy thì...”

Anh không nói hết câu mà dùng ánh mắt để cho thấy kết quả. Người phụ nữ ghê gớm kia lập tức quay mặt đi không dám nhìn vào mắt của Mã Văn, rồi tìm cách rút lui, “Dù sao, anh cũng cứ suy nghĩ kĩ đi. Tôi không nói chơi đâu, tôi sẽ còn đến tìm anh đấy.”

Ném xong câu nói đó, cô ta quay người bỏ đi. Mã Văn ngán ngẩm thở dài, rõ ràng là anh đã bị người phụ nữ kia làm cho rất tức giận, anh quay người đi về phòng làm việc và đóng cửa lại.

“Không có chuyện gì đâu. Mọi người tiếp tục chọn hàng đi mà!” Nghe Khả vội vàng chào mời khách, Chu Nghị và Tiểu Hà cũng trấn tĩnh và trở lại làm việc bình thường.

CHƯƠNG

4

Sau hoàng hôn, một đôi nam nữ nắm tay nhau đi dạo trong rừng. Họ rất trẻ, chỉ chừng 18, 19 tuổi.

Chân họ đặt lên lớp lá khô rồi chậm chậm đi về phía sâu hơn trong khu rừng.

“Em thấy đây không phải là một ý kiến hay.” Cô gái nói với chàng trai với vẻ lo lắng, “Trời mỗi lúc một tối rồi, liệu chúng ta có lạc đường không?”

“Yên tâm đi, em ở cùng anh sao mà lạc được.” Chàng trai tự tin nói, “Từ bé anh đã chơi ở khu rừng này, nhắm mắt cũng có thể đi ra.”

“Anh bốc phét, em không tin.”

“Sao, em sợ rồi à?” Chàng trai nói với vẻ khiêu khích, “Chẳng phải em muốn tìm cảm giác mạnh sao? Mới đến bìa rừng thôi mà sợ thế rồi à?”

Cô gái bĩu môi, tỏ vẻ coi thường.

Họ đi thêm mấy phút nữa. Cô gái hỏi, “Trong này, ngoài cây ra còn có gì nữa?”

“Một số động vật nhỏ như thỏ, gà rừng, mèo...”

“Ngoài động vật nhỏ ra thì sao?” “Còn có động vật lớn.”

“Động vật lớn gì?” Cô gái mở to mắt. “Anh.” Chàng trai trả lời.

“Anh là động vật à?” Cô gái cười khúc khích. Chàng trai bỗng ôm chặt lấy cô gái, “Đúng thế, nhất là trong lúc này.”

“Đáng ghét!” Cô gái đỏ mặt, nũng nịu đập vào chàng trai, rồi vùng ra khỏi lòng anh, vừa cười vừa chạy về phía trước.

Chàng trai bị cô gái chọc cho tim đập thành thịch, bèn chạy đuổi theo.

Hai người cứ trêu chọc, đuổi bắt nhau như vậy đến lúc vào tận chỗ sâu trong rừng. Cô gái chạy đã mệt, bèn dừng lại dựa vào một cây lớn để nghỉ, chàng trai chạy tới nơi, ôm chặt cô vào lòng và nằm lăn xuống đất.

Cô gái nằm giữa đám lá cây, mặt ngửa lên, chàng trai áp sát và đè lên người cô. Cả hai đều cảm thấy hơi thở và tiếng tim đập rộn ràng của nhau. Cô gái thử vùng dậy nhưng bị chàng trai ấn chặt xuống không thể nào động dậy được. Cô đỏ mặt, trống ngực đập thành thịch, nhìn chàng trai. “Anh định... làm gì vậy?”

“Mang lại cảm giác cho em.” Chàng trai cười ranh mãnh.

“Anh đúng là đồ xấu xa!”

“Đúng thế...” Chàng trai nghiêng đầu từ từ áp môi mình vào đôi môi đỏ của cô gái.

Cô gái không phản đối, nhắm mắt lại đón nụ hôn. Hai người cứ quấn quýt một hồi rất lâu. Đột nhiên chàng trai vươn thẳng người, vừa thở hổn hển vừa đưa tay tháo thắt lưng.

“Anh...” cô gái xấu hổ, “không được đâu, nơi này...” Chàng trai cố bắt chước vẻ của

những kẻ xấu, nói,

“Kêu lên đi, hét lên đi. Trong khu rừng vắng như thế này, chẳng ai cứu được em đâu!”

Cô gái cười khúc khích nhưng vẫn có vẻ ngượng ngùng. Cô đưa mắt nhìn quanh để xác định xem có ai không.

Trời gần như đã tối hẳn, cô gái không nhìn thấy ai, nhưng đúng lúc chàng trai bắt đầu cởi khuy áo của cô thì bỗng nghe thấy một âm thanh dị thường.

“Khoan đã...” Cô gái nắm lấy tay của chàng trai, “Anh có nghe thấy gì không? Hình như... ngay ở gần đây”.

Chàng trai dừng tay nghiêng tai lắng nghe rồi nhìn cô gái, cười và xua tay, “Chiêu này không có tác dụng đâu, từng tưởng là anh sẽ mắc bẫy nhé!”

“Không, em nghe thấy tiếng ‘rào rào’ rất lạ thật mà”. Cô gái ngồi dậy, cảnh giác nhìn xung quanh, cảm giác hưng phấn vừa rồi đã nguôi hoàn toàn.

Chàng trai nhú mày, “Em nói thật à?”

“Thật.” Cô gái sợ hãi nói, “Trong khu rừng này có rắn không?”

Hai người đứng dậy. Chàng trai cũng đưa mắt nhìn xung quanh. “Rắn à? Có lẽ không có đâu.”

“Chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi.” Cô gái sợ hãi dựa vào lòng chàng trai.

“Thôi được.” Chàng trai nói với vẻ thất vọng.

Họ quay người, chuẩn bị rời đi. Nhưng đúng lúc đấy cô gái chợt nhìn thấy một đôi mắt màu vàng trong bụi cây cách đó mấy mét đang chăm chú nhìn họ.

“Ồi...!” Cô gái sợ quá kêu ré lên, tóc tai dựng ngược, cô vội nắm chặt lấy tay chàng trai, nói với vẻ kinh hoàng, “Ở đằng kia... có, có một đôi mắt đang nhìn chúng ta!”

Chàng trai nhìn theo và cũng thấy đôi mắt đáng sợ ấy, hơn nữa, đôi mắt ấy bắt đầu di chuyển, bụi cây cũng rung rinh theo. Rõ ràng là “vật” mai phục ấy chuẩn bị bước ra.

Chàng trai dựng tóc gáy, không kịp nhìn kĩ xem đó là gì, chỉ cảm thấy mối nguy hiểm đang đến gần nên vội nắm lấy tay cô gái, hét lên, “Chạy mau!”

Hai người chạy thục mạng, chẳng cần biết có đường hay không, chốc chốc ngoái đầu nhìn lại xem “vật đó” có đuổi theo không. Lúc này, chàng trai còn cuống quýt và hoảng sợ hơn cả cô gái, anh biết, điều mà vừa nãy cô lo lắng đã xảy ra, trời hoàn toàn tối, thêm nữa họ cứ chạy bừa nên bây giờ đã lạc đường thật sự.

Cô gái cảm thấy bàn tay của chàng trai run run, hoảng hốt hỏi, “Có phải... chúng ta lạc đường rồi không?” Chàng trai thở hổn hển, gấp mấy lần ban nãy, khi anh nắm trên cô gái. Hai người nhìn nhau, thấy nỗi lo lắng và sợ hãi hiện rất rõ trong mắt nhau, song họ không thể nào dừng bước được mà cứ tiếp tục chạy.

“Ồi!” Cô gái bị một cành cây ngang đường, ngã sõng soài xuống, theo đà kéo luôn cả chàng trai cùng ngã.

Đầu chàng trai va vào một thân cây, trán bị rớm máu nhưng không dám chạm trề mà cố nén cơn đau bò dậy, hét lên, “Lâm, em không sao chứ?”

Cô gái cũng gắng ngồi dậy. Cô quay lại, chàng trai hoảng hốt kêu lên, “Ôi, mặt của em... sao lại toàn máu thế kia?”

Cô gái hoảng sợ đưa hai tay lên vuốt mặt, nói, “Hình như... em không bị thương, máu này... không phải của em?”

Chàng trai kéo cô gái đứng dậy. Anh móc lấy chiếc điện thoại trong túi, soi xung quanh bằng ánh sáng điện thoại. Cảnh tượng trước mắt khiến hai người sợ đến đứng tim. Họ đã nhìn thấy các loài động vật mà lúc trước họ vừa nói tới: thỏ, gà rừng,... chỉ có điều, chúng đã chết. Những con vật ấy hoặc là bị phanh bụng, hoặc là bị bẻ đầu, hoặc là bị xé thành mảnh vụn, một không khí chết chóc đáng sợ bao trùm.

Họ kinh hoàng đến cực độ, nhìn xác động vật rải rác trên đất, thấy mình như đang ở dưới địa ngục và vội ôm chặt lấy nhau. Đúng lúc đó, điều đáng sợ hơn tiếp tục xảy ra.

“Vật” có đôi mắt màu vàng ấy lúc này đã lặng lẽ tiến đến gần họ. Cuối cùng thì hai người cũng đã nhìn rõ mặt của nó, có điều vừa nhìn thấy, chân họ đều nhũn cả ra, không thể nào nhúc nhích được nữa. Đó là thứ sinh vật đáng sợ nhất mà họ từng thấy. Họ muốn kêu lên, nhưng không sao thành tiếng.

Hướng hồ, đúng như lời chàng trai nói: trong khu rừng vắng như thế này, dù họ có kêu thế nào cũng sẽ chẳng có ai cứu được.

CHƯƠNG

5

5 giờ chiều, lúc Nghê Khả đang nhiệt tình với công việc trong cửa hàng thì một cụ già chừng 70, 80 tuổi chống gậy run rẩy đi vào. Nhìn thấy vậy, Nghê Khả lập tức chạy ra đỡ cụ và đơn dả nói, “Bà ơi, bà muốn mua gì ạ? Để cháu giúp bà.”

Bà cụ cảm kích nhìn Nghê Khả, nói, “Thế thì phiền cháu, cô gái. Bà muốn mua xà phòng thơm và khăn mặt.” “Được ạ, ở bên này, để cháu đưa bà tới.” Nghê Khả dìu bà cụ tới bên giá để hàng.

Cũng lúc đó, Mã Văn từ trong phòng làm việc bước ra, nhìn thấy Nghê Khả dìu bà cụ và giúp bà chọn hàng, môi anh nở nụ cười.

Bà cụ chỉ mua hai món đồ đơn giản đó. Bà nói với Nghê Khả, “Được rồi, cháu gái, cảm ơn cháu. Để bà tự tới trả tiền là được rồi.”

“Để cháu đưa bà tới đó.”

“Không cần thật mà”, bà cụ cười, nói, “cháu cứ làm việc của mình đi, còn nhiều khách hàng khác mà.”

“Vậy thì được rồi, bà đi chậm thôi nhé!” Nghê Khả dịu dàng nói.

Bà cụ một tay chống gậy, một tay cầm hai món hàng chậm chạp đi về phía quầy thu ngân. Đúng lúc đó, mấy học sinh tiểu học vừa tan trường ủa vào trong cửa hàng vừa cười khúc khích vừa tung tăng chạy đến bên khu để đồ chơi, còn bà cụ già thì vừa bước ra khỏi gian hàng. Mấy cháu nhỏ đều không để ý, trong đó có hai đứa chạy nhanh nhất và mạnh vào bà cụ.

Bà cụ chỉ kịp kêu lên một tiếng “Ồi cha!” thì cây gậy cùng mấy món đồ trong tay đã vung ra, người đổ về đằng sau. Lúc bà chuẩn bị đổ kèn ra đất thì Nghê Khả lao như bay đến quỳ ngay xuống đất giơ hai tay đỡ lấy lưng và cổ bà cụ, giúp bà tránh được cú va đập mạnh.

Mã Văn đứng ở khoảng cách 7, 8 mét tận mắt nhìn thấy cảnh tượng vừa cảm động vừa gay cấn đó mà không khỏi thấy hãi hùng. Anh rất rõ, nếu Nghê Khả không kịp thời đỡ lấy bà cụ thì đó nhất định sẽ là cú ngã chí tử đối với một người già 70, 80 tuổi. Lúc này, anh đang chạy tới cùng với Tiểu Hà đỡ bà cụ dậy trước rồi tiếp đó là đỡ Nghê Khả đứng lên.

Hai đứa trẻ va vào bà cụ cũng ngã bổ nhào, nhưng trẻ con dù có ngã đập mông cũng không vấn đề gì lắm, hơn nữa lại còn có cả cặp sách đỡ sau lưng nên đầu không hề hấn gì. Chúng nhanh chóng lồm cồm bò dậy, mặt mày hoảng hốt, xem ra cũng rất sợ.

Mã Văn lau mồ hôi trên trán, hỏi, “Bà ơi, bà không sao chứ ạ? Nghê Khả, còn cô?”

Nghê Khả ôm đầu gối chân phải, mặc dù mồ hôi đầy mặt nhưng vẫn lắc đầu nói,

“Tôi không sao, bà cụ có bị thương ở đâu không?”

Bà cụ ôm ngực, xua tay nói, “Bà không sao, may có cháu gái, nếu không thì bà đã gãy vụn xương rồi...”

Nghê Khả thấy bà cụ không bị sao bèn thở phào rồi lau mồ hôi trên trán, mỉm cười an ủi, “Bà không sao là tốt rồi, may mà cháu nghe thấy tiếng của trẻ con, đang định chạy đến đỡ bà, nếu không thì đã không kịp.”

“Đúng vậy, may mà không sao.” Một phụ nữ trung niên đứng bên cạnh nói.

“Mấy đứa trẻ kia cũng thật là, cứ chạy bừa đi, nguy hiểm quá.”

“May mà cô nhân viên này suy nghĩ thấu đáo, phản ứng kịp thời, nếu không hậu quả thật khó lường.”

“Cô gái này thật là tốt bụng.”

Khách hàng mỗi người một câu, thi nhau bàn tán và khen Nghê Khả. Mã Văn mừng bọn trẻ mấy câu rồi đích thân dìu bà cụ ra cửa, đưa hai món đồ tặng bà cụ và bảo Tiểu Hà đưa cụ về nhà xong mới thấy nhẹ nhõm.

Mã Văn đi tới bên cạnh Nghê Khả, nhìn thấy mồ hôi đọng thành giọt trên trán cô, người dựa vào giá hàng, mặt có vẻ đau đớn, bèn hỏi với vẻ quan tâm, “Sao vậy, Nghê Khả? Cô bị thương à?”

Nghê Khả lắc đầu, “Có lẽ đầu gối bị va một chút, không có gì lớn đâu.”

“Đừng có cố, tới phòng làm việc để tôi xem giúp cô.” “Không sao đâu, sếp...”

“Đừng nói nữa.” Mã Văn không chờ Nghê Khả đồng ý mà dìu cô lê bàn chân bị đau, bước đi chầm chậm. Chân phải của cô thực sự rất đau, có điều cô cố chịu mà thôi. Vào đến phòng, Mã Văn đỡ cô ngồi xuống ghế, còn mình thì ngồi xổm, thận trọng vén ống quần của cô lên.

Nghê Khả không ngờ Mã Văn lại đích thân xử lý vết thương cho mình, cô cảm thấy rất khó xử, bèn nói, “Sếp, để tôi tự làm.”

“Đừng có cử động.” Mã Văn ra lệnh, tay vẫn cứ làm. Khi ống quần được vén lên, Mã Văn nhìn thấy một vết bầm tím và sưng ở đầu gối của Nghê Khả, anh khẽ nắn một cái và hỏi, “Có đau không?”

Nghê Khả cắn răng nói, “... Không đau lắm.”

Mã Văn biết cô không nói thật. Anh đứng dậy, nói với Nghê Khả, “Bây giờ để tôi lái xe đưa cô đến bệnh viện kiểm tra xem xương có bị làm sao không.”

“Ôi, không sao đâu, chỉ bị một chút thôi...”

“Nghê Khả”, Mã Văn nói bằng giọng không chút thương lượng, “Ở đây, cô phải nghe lời tôi.”

Nói rồi, Mã Văn đỡ Nghê Khả từ từ đứng dậy và dìu cô ra khỏi phòng làm việc, dặn dò Chu Nghị và Tiểu Hà mấy câu, sau đó đưa Nghê Khả đến bên chỗ để xe, bảo cô ngồi vào ghế phụ rồi lái xe đi thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Sau khi bác sĩ kiểm tra xong, Mã Văn mới thấy thật sự yên tâm, chân của Nghê Khả

chỉ bị xây sát và tụ máu chứ không ảnh hưởng gì đến xương cốt, chỉ cần xoa bóp và dán cao là sẽ ổn. Sẽ có một thời gian hoạt động không được tiện, đi thì được nhưng không được chạy hay dùng sức quá mức hoặc bị va đập thêm. Mã Văn nhớ lời dặn của bác sĩ, sau khi bác sĩ xử lý xong thì đưa Nghê Khả về.

Lúc đó đã là hơn 7 giờ tối, đèn đường vừa bật sáng, người xe qua lại đông đúc. Mã Văn nói, “Chúng ta vào chỗ nào đó ăn cơm nhé.”

“Chúng ta không về cửa hàng à?” Nghê Khả hỏi. “Chân của cô bị thương rồi, hôm nay không phải làm việc tiếp nữa.”

“Chỉ một chút thôi, không ảnh hưởng gì đâu.” “Nếu không nghỉ ngơi tốt, vết thương nhỏ sẽ trở thành vết thương lớn.”

“Nhưng chỉ có Chu Nghị và Tiểu Hà thì sẽ xoay không kịp.”

“Không sao đâu.”

“Hay là, chúng ta cứ về cửa hàng rồi ăn...”

“Nghê Khả!” Mã Văn đột ngột cắt ngang lời, chăm chú nhìn cô, ánh mắt khác hẳn những lúc bình thường, “Tôi có thể mời cô cùng ăn với tôi một bữa cơm được không?”

Nghê Khả ngây người nhìn Mã Văn, thái độ của anh khiến cô không biết nên thế nào, hơn nữa, không hiểu tại sao cô thấy đỏ mặt, trống ngực đập thình thịch. “Cô... có đồng ý không?” Mã Văn hỏi.

Nghê Khả cụp mắt xuống, khẽ gật đầu.

Mã Văn mỉm cười, “Tốt rồi, chúng ta lên xe thôi.” Chiếc xe chạy đến trước sảnh của một nhà hàng châu Âu cực kì sang trọng. Sau khi dừng xe, Mã Văn xuống trước, rồi chạy vòng ra phía sau, tự tay mở cửa xe cho Nghê Khả, thận trọng dìu cô xuống.

Cử chỉ cẩn thận và sự chăm sóc chu đáo tỉ mỉ của Mã Văn khiến Nghê Khả cảm động nhưng cũng lại thấy bất an. Cô có thể cảm thấy rất rõ ràng sự quan tâm của Mã Văn đối với mình đã vượt quá mức độ của một ông chủ đối với nhân viên.

Hai người ngồi xuống một góc trang nhã nhất trong nhà hàng. Cậu nhân viên phục vụ chạy tới châm lửa ngọn nến trên giá bạc, không gian lập tức có mùi hương hoa nhè nhẹ, ánh nến lung linh hòa lẫn với tiếng đàn violon réo rắt, như tiếng hát nhẹ nhàng của thiếu nữ... Tất cả mọi thứ ở đó giống như một bài thơ lãng mạn.

Phục vụ lịch sự đưa thực đơn, “Mời anh chị chọn món.”

Mã Văn lịch lãm đưa thực đơn cho Nghê Khả, “Cô chọn trước đi.”

Nghê Khả bối rối nhìn lên tên của những món ăn lạ trên thực đơn, một lát sau ngượng ngùng nói, “Tôi không biết chọn như thế nào... Tôi chưa ăn những món này bao giờ.”

Mã Văn nói, “Để tôi giới thiệu cho cô, được chứ?” Nghê Khả đưa lại thực đơn cho Mã Văn, anh lật giở với vẻ quen thuộc, rồi nói với cậu phục vụ, “Xúc xích phô mai Ý, xà lách Caesar, súp nấm tự nhiên, bò hầm miếng

Engelhard Charsfield, kem trà xanh, mỗi món hai suất.” “Vâng.” Nhân viên phục vụ

ghi lại, rồi hỏi, “Vậy anh chị có dùng rượu không ạ?”

Mã Văn trưng cầu ý kiến của Nghê Khả, “Chúng ta uống chút rượu nhé?”

Nghê Khả đáp, “Tôi không biết uống rượu.” “Không sao, vậy thì uống chút rượu táo nhé, không say đâu.”

Nhìn ánh mắt chờ đợi của Mã Văn, Nghê Khả đành nhận lời, “Được ạ!”

Mã Văn nói với người phục vụ, “Cho hai cốc rượu táo có bọt, thêm một chút đường phèn và đá cục.”

“Được ạ!” Nhân viên phục vụ cầm thực đơn rời đi. Trong lúc chờ mang thức ăn ra, Nghê Khả không biết nên nói chuyện gì với Mã Văn nhưng nếu hai người cứ im lặng thì cũng rất kì. Cô để ý thấy Mã Văn đan tay chống cằm và nhìn mình bằng ánh mắt rất dịu dàng đến mức ngây cả người ra. Cô cảm thấy mặt mình nóng ran lên, bất giác cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt của anh nữa. Cô không biết đó là cảm giác nhầm lẫn hay vì không khí ấm áp và dịu dàng ở đây tạo ra hay đúng là ánh mắt Mã Văn dịu dàng như vậy thật?

May mà đồ ăn và rượu được mang ra rất nhanh. Mã Văn nâng cốc rượu lên và ra hiệu cho Nghê Khả cũng cầm cốc lên. “Cảm ơn cô, Nghê Khả.”

“Lẽ ra, người nói câu đó hôm nay phải là tôi.” Nghê Khả nâng cốc rượu lên, nói.

Mã Văn mỉm cười, đáp, “Ý tôi nói không phải là việc hôm nay.”

“Thế thì còn chuyện gì nữa?”

“Cảm ơn cô về tất cả những việc cô đã làm cho cửa hàng, và còn...” Mã Văn dừng lại một chút, “cảm ơn em đã đến bên tôi”

Trống ngực của Nghê Khả đập dồn dập, đó là một cảm giác kì diệu mà từ trước tới giờ cô chưa từng được nếm trải. Người mang lại cảm giác ấy cho cô không phải ông chủ của cô, mà là một người đàn ông có tên Mã Văn.

Họ lặng lẽ chạm cốc, Mã Văn uống một ngụm lớn, Nghê Khả chỉ nhấp một ngụm nhỏ, vị của nó rất tuyệt. Lớp bọt dâng lên trong cốc rượu cũng giống như không khí lúc này, tràn đầy cảm giác như trong giấc mộng.

Những món ăn lần lượt được mang lên. Từ trước đến nay, Nghê Khả chưa bao giờ được ăn những món ngon như thế, hơn nữa, Mã Văn để ý thấy có vẻ như cô chưa ăn đồ tây bao giờ, nên không biết cách ăn và dùng thìa đĩa. Cô gái này đến từ một miền quê nhỏ. Trong bụng Mã Văn nghĩ như vậy.

Mới chỉ đến nửa bữa mà cả hai có vẻ đã no. Họ vừa ăn món tráng miệng vừa uống rượu táo. Mã Văn chợt nhớ đến con gái của Nghê Khả - điều này khiến anh thấy rất khó xử, một cô gái trẻ 22 tuổi mà lại có đứa con gái lớn 7 tuổi. Anh bèn hỏi, “Bây giờ con gái em đang ở nhà à?” Nghê Khả hơi giật mình, dường như cô đã quên mất chuyện này, nhưng bây giờ Mã Văn lại nhắc đến.

Cô đặt chiếc đĩa xuống, rồi trả lời mơ hồ bằng một tiếng, “Vâng.”

Mã Văn biết Nghê Khả không muốn nhắc đến những việc có liên quan đến đứa con

gái đó, nhưng quả thực anh rất tò mò nên không kìm được, hỏi, “Nó ở nhà một mình à?”

“Vâng.”

“Nó tự nấu được cơm à?” “... Vâng.”

“Nó không đi học sao?” “Vâng...”

“Tại sao?”

Nghê Khả tỏ rõ vẻ không muốn nói về chuyện đó, “Chúng ta có thể không nói về nó được không?”

“Thôi được.” Mã Văn đành thôi. Lần nào cũng như vậy, chỉ cần nhắc đến con gái của cô ấy, chỉ mấy câu thôi là cô ấy lại không muốn nói nữa.

Một lúc sau, Nghê Khả hỏi, “Sếp, thế còn anh? Bây giờ anh sống một mình à?”

Nghe Nghê Khả hỏi như vậy, Mã Văn mừng thầm trong bụng. Cuối cùng thì cô ấy cũng đã quan tâm đến đời sống cá nhân của mình rồi. “Phải.”

“Hôm ấy, người phụ nữ đến tìm anh ở cửa hàng... là vợ cũ của anh à?”

Giống như việc Nghê Khả không muốn nhắc đến con gái của mình, Mã Văn chợt phát hiện ra, mình cũng có những việc và người rất không muốn người khác nhắc đến. Ánh mắt anh tối sầm lại, anh nhấp một ngụm rượu, đáp, “Đúng vậy.”

“Vì sao... hai người lại như vậy? Ý của tôi là, cho dù ly hôn rồi thì cũng không nên đối xử với nhau như kẻ thù như vậy.”

Mã Văn cười chua chát, “Đúng thế, những cặp vợ chồng thông thường thì dù có chia tay rồi cũng không thù ghét nhau như vậy, nhưng tôi với cô ta thì là trường hợp đặc biệt.”

Nghê Khả thấy được đó là nỗi đau của Mã Văn, “Nếu như anh không muốn kể...”

“Không sao.” Mã Văn miễn cưỡng mỉm cười, “Đã qua lâu rồi nên chuyện đó đã không thể làm tôi thấy đau nữa.”

Nghê Khả lặng lẽ nhìn anh.

“Chúng tôi quen nhau hai năm trước nhưng chỉ sống với nhau chưa đầy một năm thì ly hôn. Nguyên nhân rất đơn giản, mà thực ra em cũng đã nhìn thấy và nghe thấy hôm đó rồi đấy, cô ta lấy tôi là vì tiền. Nói thẳng ra là vì cửa hàng đó của tôi.”

“Anh còn có cửa hàng ở trong thành phố à?”

“Đúng vậy, đó là tài sản mà bố mẹ tôi để lại. Không ngờ người phụ nữ kia đã nhằm vào nó. Lúc đầu, cô ta tiếp cận tôi, làm ra vẻ rất yêu tôi. Đầu óc tôi dường như bị u mê nên đã cưới cô ta rất nhanh. Bản tính của cô ta hầu như đã bộc lộ ngay từ hôm tân hôn. Tôi nhanh chóng nhận ra bộ mặt thật của cô ta... Tôi đề nghị ly hôn và hoàn toàn trúng ý đồ của cô ta. Cô ta đòi tôi phải chia một nửa tài sản, bao gồm cả cửa hàng đó. May mà tôi đã bỏ ra một khoản tiền lớn mời luật sư tốt nhất để chỉ chia cho cô ta một triệu tệ. Nhưng, như những gì em đã thấy đấy, cô ta không chịu dừng ở đó mà còn cứ đòi cửa hàng kia của tôi.”

“Cửa hàng đó đáng giá bao nhiêu?” Nghê Khả không nén được tò mò, hỏi.

“Đó là cửa hàng ở khu vực đông đúc nhất thành phố, ít nhất cũng phải mấy triệu tệ.”

Nghê Khả lộ rõ vẻ ngạc nhiên, con số đó đúng là vượt quá sức tưởng tượng của cô.

Mã Văn thở dài ngao ngán, “Cuộc hôn nhân đầu tiên của tôi là bi kịch của sự lợi dụng và lừa gạt, hoặc nói cách khác là một trò hề, chuyện xảy ra ngày hôm đó chẳng phải là một minh chứng tốt nhất sao? Hơn nữa, điều đáng cảm là, mặc dù đã ly hôn rồi nhưng tôi vẫn chưa sao thoát khỏi người phụ nữ đó. Cô ta vẫn cứ bám riết và tính toán với tôi, chưa đạt được mục đích là chưa thôi, chẳng khác gì ma ám!”

Mã Văn nắm chặt tay, lộ rõ vẻ căm hận. Nghê Khả cũng thấy trong lòng rất không vui, cô nói với vẻ đồng cảm, “Thực ra, ai cũng có nỗi khổ và nỗi buồn riêng. Thậm chí là một ký ức đáng sợ mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi...”

Nói đến đây, cô có vẻ rất buồn bã. Mã Văn định thần lại và nhận ra rằng đây là cơ hội để anh khơi gợi cho Nghê Khả nói ra tâm sự của mình. Anh hỏi, “Em đang nói đến mình phải không? Nghê Khả, em có thể nói cho tôi biết trước đây, đã gặp phải chuyện gì không?”

Nghê Khả rùng mình, dường như cô nhận ra rằng mình đã nói ra những điều không nên nói. Cô hoảng hốt, lắc đầu, đáp, “Không có gì, chúng ta... đừng nói những chuyện đó nữa.”

Nhìn điệu bộ ấy của cô, Mã Văn biết cô không muốn mở cánh cửa lòng - ít nhất đến lúc này là như vậy, nên anh cũng không ép và truy hỏi nữa.

Im lặng một lúc, Mã Văn lấy từ trong túi quần ra một xấp tiền, đếm xong anh đưa cho Nghê Khả rồi nói, “Đây là tiền lương và tiền thưởng tháng này của em.”

Nghê Khả nhìn xấp tiền dày cộm, biết không phải là 2.000 tệ, cô không dám đưa tay ra nhận, mà hỏi, “Sếp, đó là bao nhiêu vậy?”

“5.000 tệ.”

“Sao...” Nghê Khả ngạc nhiên nói, “Chẳng phải anh đã nói rằng tiền lương là 2.000 tệ sao? Cứ cho là thêm phần trăm đi thì cũng không thể nhiều như thế được!”

Đúng là một cô gái chất phác. Mã Văn cười, đáp,

“Thường thì không nhiều như vậy đâu. Nhưng trong một tháng qua, tôi đã thấy em thực sự coi cửa hàng đó như của mình, luôn nhiệt tình và trách nhiệm trước mỗi một sự việc. Sự việc xảy ra ngày hôm nay, nếu như em không bất chấp hiểm nguy và kịp thời đỡ bà cụ thì hậu quả thực sự sẽ rất khó lường. Nếu bà cụ mà bị thương nặng, thậm chí nguy hiểm đến tính mạng, thì dù không phải chịu trách nhiệm trực tiếp nhưng ít nhất cũng phải đền tới gần trăm ngàn tệ, hơn nữa việc làm ăn sau đó cũng sẽ bị ảnh hưởng, bởi sự việc xảy ra trong cửa hàng của chúng ta.”

Mã Văn nhét tiền vào tay Nghê Khả. “Vì thế, em hiểu rồi chứ, em thực sự đã giúp tôi một việc lớn. Chỗ tiền này chẳng đáng là gì, em cứ yên tâm cầm lấy đi.”

Nghê Khả thấy trong lòng rất ấm áp, cô nhận tiền và nói, “Cảm ơn anh, ông chủ!”

“Em có thể chấp nhận một yêu cầu của tôi được không?” Mã Văn nhìn cô và nói.

“Chuyện gì ạ?”

“Kể từ hôm nay, em đừng gọi tôi là ‘ông chủ’ nữa.” “VẬY... Tôi phải gọi anh như thế nào?”

“Cứ gọi tên tôi thôi, Mã Văn.” “Như thế... có được không?”

“Có gì mà không được. Em cứ gọi tôi là ‘ông chủ’, nghe rất cách biệt.”

Nghê Khả ngẫm nghĩ một lát, đỏ mặt nói, “Thôi được, có điều gọi anh là ông chủ quen rồi, bây giờ đổi rất khó.”

“Dần dần thì sẽ quen thôi.” Mã Văn cười, nói. Nghê Khả cũng mỉm cười. Thế rồi, đột nhiên cô như nhớ ra điều gì đó, hỏi, “Bây giờ là mấy giờ rồi?”

Mã Văn nhìn đồng hồ, “8 giờ 50 phút. Sao thế?” Nghê Khả tỏ ra sốt ruột, “Tôi phải.. về nhà ngay” “Để tôi đưa em về.”

Nghe Mã Văn nói vậy, mặt Nghê Khả lập tức biến sắc, cô vội lắc đầu, nói, “Không, không cần đâu, tôi tự về được mà.”

“Em quên vết thương ở đầu gối rồi à?” Mã Văn nói, “Một mình làm sao mà về được?”

“Không có gì, vết thương của tôi thực sự là không sao mà.”

Mã Văn thấy rõ, Nghê Khả đang nói những lời rất khách sáo, cô ấy thực sự không muốn mình đưa về, có thể trong nhà cô ấy chứa đựng bí mật gì đó. Mã Văn nghĩ thầm. Anh cũng không ép nữa mà chỉ nói, “Thế thì được, nhưng em không thể đi bộ từ đây được, tôi chỉ đưa em đến gần nhà thôi.”

“Anh đưa tôi đến trước cửa hàng là được rồi.” “Thôi được.” Mã Văn dịu giọng nói và gọi người phục vụ tính tiền.

Chiếc xe chạy nửa tiếng thì mới về đến trước cửa hàng. Chu Nghị và Tiểu Hà đang chuẩn bị đóng cửa.

Trong lúc lái xe, Mã Văn để ý thấy Nghê Khả tỏ ra rất sốt ruột, như thể rất lo lắng chuyện gì đó ở nhà, nhưng anh không hỏi.

Nghê Khả xuống xe xong, nói với Mã Văn, “Ông chủ, cảm ơn anh, tôi về nhà đây.”

“Đã nói rồi, đừng gọi tôi là ‘ông chủ’ nữa, thế nhé, dần dần sẽ quen thôi.” Mã Văn dặn, “Cất tiền cẩn thận. Nếu ngày mai chân vẫn còn đau thì không cần phải đến làm việc đâu, cứ nghỉ ngơi mấy ngày cho khỏe.”

“Tôi không sao đâu. Tôi về đây, chào anh... Mã Văn.” Nghê Khả vẫy tay, “Tạm biệt.”

Mã Văn cũng vẫy tay. Anh Mã Văn? Cách gọi đó sao mà thân thiết thế!

Anh tựa vào xe, nhìn Nghê Khả khuất dần trong bóng đêm. Một lần nữa anh lại thấy ngạc nhiên khi nhìn hướng đi về nhà của Nghê Khả, sao lại là nơi hẻo lánh ấy? Rốt cuộc thì cô ấy ở nơi như thế nào nhỉ? Trong nhà cô ấy có bí mật gì mà không thể nói cho người khác biết được?

Một cơn gió lạnh ào tới, Mã Văn hơi rùng mình. Đột nhiên, trong đầu anh lóe lên

một ý nghĩ.

Tại sao mình lại không lên đi theo cô ấy nhỉ?

Ý nghĩ này khiến cho thần kinh anh căng lên. Phải rồi, làm như vậy, ít nhất mình cũng biết được cô ấy ở đâu. Bí mật mà cô ấy muốn giấu có lẽ liên quan chặt chẽ với nơi mà cô ấy sống.

Nhưng rồi Mã Văn lại thấy do dự. Làm như vậy có đạo đức không? Nếu chẳng may bị cô ấy phát hiện ra thì liệu có khiến cô ấy mất hết lòng tin đối với mình không?

Mã Văn biết mình không có nhiều thời gian để do dự, Nghê Khả sắp khuất hẳn tầm mắt của mình. Suy nghĩ trong mấy giây, anh quyết định đi theo cô.

Tò mò cũng được, quan tâm cũng được, Mã Văn thực sự rất muốn tìm hiểu về cô gái này.

Nhờ có bóng đêm, anh lặng lẽ theo sau Nghê Khả và giữ khoảng cách 20, 30 mét với cô. Con đường mà Nghê Khả đi tới là khu vực chưa phát triển ở vùng này nên không có đèn đường, vì thế mà rất thuận tiện cho việc bám theo. Mã Văn để ý thấy, trên con đường tối tăm ấy hầu như chỉ có hai người họ một trước một sau, Nghê Khả thì hoàn toàn không nhận ra mình bị bám đuôi.

Đi được khoảng bảy, tám phút, Nghê Khả rẽ sang một con đường nhỏ. Cô đi men theo con đường đất nhỏ đó vào tận khu rừng sâu tối tăm, rồi sau đó là những bụi cây rậm rạp.

Mã Văn đi theo sau thấy vậy không khỏi sửng sốt. Cô ấy... ở trong rừng? Đó là khu rừng nguyên sinh chưa khai phá, trong đó có nhà sao?

Nhưng, dù ngạc nhiên đến đâu thì bây giờ cũng không thể tiếp tục bám đuôi được nữa. Mã Văn nhú mày không thể tin nổi. Anh cố nhớ đặc điểm của đoạn đường quốc lộ, anh đã biết tuyến đường mà Nghê Khả về nhà.

CHƯƠNG

6

Nghê Khả làm việc ở cửa hàng của Mã Văn được một thời gian rồi. Bây giờ, ngoài việc hướng dẫn cho khách hàng, cô còn phụ trách việc thống kê tình hình bán ra của hàng hóa, liên hệ với nhà sản xuất để bổ sung hàng, tương đương với một nửa công việc của giám đốc. Tiền lương của cô cũng đã được tăng lên hơn 4.000 tệ một tháng.

Mã Văn sắp xếp cho Nghê Khả làm những công việc ấy là có ý của mình. Sau hai tháng, Mã Văn rất vừa lòng với cách làm việc của cô. Anh cảm thấy khi thời cơ đến có thể sắp xếp cho cô công việc mới.

Một buổi sáng nọ, Mã Văn gọi Nghê Khả vào phòng làm việc.

“Ngồi xuống đi.” Mã Văn bảo Nghê Khả, rồi xoay ghế lại ngồi đối diện với cô. “Bây giờ em đã thích ứng với các công việc rồi chứ?”

“Vâng.” Nghê Khả gật đầu.

“Có cảm thấy vất vả không?”

“Không, tôi cảm thấy ổn hơn cả trước đây rồi.”

Mã Văn hỏi với vẻ tò mò, “Trước đây, em không có kinh nghiệm với bất cứ công việc gì, làm sao trong một thời gian ngắn mà đã thích nghi ngay được với mọi công việc mà tôi giao thế?”

Nghê Khả suy nghĩ một lát, nói, “Có lẽ là vì tôi không có kinh nghiệm, nên mới cố gắng học hỏi, mong muốn gắng hết sức để làm tốt công việc.”

Câu trả lời của Nghê Khả khiến Mã Văn rất hài lòng, anh mỉm cười, gật đầu, “Tốt! Tôi thích tinh thần này của em. Tôi muốn cho em một không gian phát triển mới.”

“Một không gian phát triển mới?” Nghê Khả mở to mắt.

Mã Văn nói, “Em biết rồi đấy, tôi còn có một cửa hàng ở trong trung tâm, tôi muốn em đảm đương chức giám đốc ở đó, em có bằng lòng không?”

“Sao cơ...” Nghê Khả rất bất ngờ, rồi lập tức nói ra những lo lắng của mình, “Trung tâm thành phố cách đây khá xa, như thế thì hằng ngày tôi sẽ phải về nhà muộn.”

“Không đâu, thời gian em về nhà còn sớm hơn ở đây, vì cửa hàng đó không cần phải làm tối.”

“Thế thì tốt quá! Đó cũng là cửa hàng tự chọn à?” “Không, là một kiểu khác.”

“Cửa hàng gì cơ?”

Mã Văn lấy từ trong túi ra chiếc chìa khóa, móc vào ngón tay rồi quay mấy vòng, “Em tới đó xem thì sẽ biết.” “Sao cơ?... Bây giờ à?”

“Đúng thế. Công việc ở đây tạm giao cho Chu Nghị và Tiểu Hà, em đi cùng tôi một chuyến.”

“Được ạ.” Nghê Khả đứng dậy.

Mã Văn cũng đứng lên, đồng thời nói, “Phải rồi, làm giám đốc ở đó, ngoài tiền lương cơ bản là 2.000 tệ, mỗi tháng em còn được chia 20% hoa hồng, thu nhập sẽ cao hơn nhiều so với ở đây.”

“Cảm ơn anh, Mã Văn!” Nghê Khả phấn chấn nói. “Đi thôi!” Mã Văn mỉm cười, nói.

Mã Văn lái xe từ một nơi mới phát triển khá thông thoáng tới khu phố cổ đông đúc. Bốn mươi lăm phút sau anh đỗ xe tại một bãi đỗ xe ngầm. Từ chỗ đỗ xe đi lên con phố đi bộ ồn ào, đông đúc khiến Nghê Khả cảm thấy rất gò bó và căng thẳng. Mã Văn nói, “Có phải lâu rồi em không tới những nơi đông đúc như thế này không?”

Nghê Khả gật đầu.

“Không sao, sau này em làm việc ở đây thì sẽ nhanh chóng thích nghi thôi.”

Nghê Khả hỏi, “Sau này hết giờ làm, tôi sẽ về như thế nào?”

“Đi xe buýt, có thể sẽ chậm hơn là mình tự lái xe, nhưng cũng chỉ mất khoảng một tiếng.” Mã Văn ngẫm nghĩ một lát rồi nhìn Nghê Khả, nói với vẻ thăm dò, “Nhưng nếu em làm việc ở đây thì sẽ không phải ở chỗ cũ nữa, em có thể thuê một căn nhà gần đây.”

Nghê Khả cúi xuống rồi vội lắc đầu nói, “Không được, tôi chỉ có thể... ở nguyên chỗ cũ.”

Lại là vì cô con gái bí hiểm của cô ấy ư? Mã Văn suy nghĩ. Anh không muốn làm cho Nghê Khả thấy khó xử, bèn nói, “Thôi vậy, thế thì em chịu vất vả một chút, hằng ngày đi làm bằng xe buýt nhé!”

Nghê Khả gật đầu, hỏi, “Anh Mã Văn, cửa hàng của anh ở đâu? Kinh doanh mặt hàng gì?”

“Ở phía trước mặt, đi nào!” Mã Văn muốn giữ bí mật đến phút chót, “Tôi đảm bảo em sẽ thích.”

Họ đi về phía trước khoảng mấy chục mét, khi đến trước cửa một cửa hàng thú cưng, hai nhân viên nhìn thấy Mã Văn đều lên tiếng, “Chào ông chủ.”

“Đây là cửa hàng của anh? Thì ra là một cửa hàng thú cưng!” Nghê Khả cảm thấy rất ngạc nhiên. Cô nhìn thấy những con chó nhỏ trong mấy chiếc lồng ở phía trước, không biết chúng thuộc họ nào, nhưng rất thích, bất giác vỗ tay thốt lên, “Ôi, những con chó con mới đáng yêu làm sao!”

“Tôi đã nói rồi, em sẽ thích cửa hàng này mà.” Mã Văn cười, nhìn Nghê Khả nở nụ cười rạng rỡ trông thật đáng yêu, trông cô giống như cô gái nhỏ ngây thơ trong sáng. Cô ấy đã có một đứa con gái 7 tuổi... Trời, sao bỗng dưng mình lại nghĩ đến chuyện đó nhỉ? Đúng là chẳng có liên quan gì đến nhau. Anh ra sức lắc đầu, rồi nói với Nghê Khả, “Để tôi dẫn em đi tham quan một chút, tiện thể giới thiệu về các loài thú cưng.”

“Được ạ.” Nghê Khả phấn chấn bước vào trong cửa hàng.

“Cửa hàng thú cưng này của chúng ta tuy không to lắm, nhưng các loài thú cưng ở đây khá đầy đủ, ngoài một số động vật thân hình rất lớn ra thì hầu như có đủ các loại

thú cưng thường thấy của loài có vú, loài chim, loài cá. Em nhìn xem, bên này là loài có vú.” Mã Văn chỉ vào con mèo đáng yêu trong lồng, rồi lần lượt giới thiệu, “Đây là loài mèo Xiêm, có thể huấn luyện được, hơn nữa lại rất ít rụng lông, bên cạnh là giống mèo Chinchilla, rất thân thiện với con người, nhất là trẻ em...”

Nghê Khả lắng nghe lời giới thiệu và giảng giải của Mã Văn. Xem ra, cô rất thích thú với các loài động vật nhỏ. Anh giới thiệu về loài mèo và chó xong thì dẫn cô đến trước một bể cá bằng thủy tinh, để Nghê Khả ngắm các loài cá quý hiếm. Tiếp đó anh còn để cho cô bế mấy con sóc cưng trên tay. Xem ra cô chưa đến các cửa hàng thú cưng bao giờ, nên tỏ ra rất thích thú với mọi thứ ở đây.

Mã Văn dẫn Nghê Khả tới chỗ cuối cùng trong cửa hàng, nơi đặt mấy chiếc hòm thủy tinh, bên trên phủ một lớp vải. Nghê Khả tò mò hỏi, “Trong này là loài động vật gì vậy? Vì sao lại phải phủ vải lên?”

“Vì chúng thích ánh sáng ban ngày cho nên mỗi một hòm đều có lắp những chiếc đèn giống như đèn sưởi nhà tắm. Nhưng ánh sáng mạnh quá sẽ khiến người thấy khó chịu, vì thế mới che lại. Thông thường, khi có khách hỏi đến thì chúng ta mới mở ra cho họ xem. “

Mã Văn vừa giải thích vừa mở tấm vải màu tím bên trên, Nghê Khả vừa nhìn thấy sinh vật ở bên trong chiếc hòm thủy tinh thì mặt lập tức tái mét, mắt trợn trừng. Cô bịt miệng, cố nén tiếng kêu trong cổ họng rồi lùi về sau mấy bước và chạy ra ngoài.

Mã Văn không ngờ cô lại phản ứng mạnh như vậy trước loài động vật ấy nên vội vàng đuổi theo. Nghê Khả đứng ở ngoài đường, hai tay ôm người, toàn thân không ngừng run lên. Điều bộ ấy của cô khiến cho Mã Văn thấy sợ, anh cứ đứng bên cạnh không biết phải làm gì. Mãi năm, sáu phút sau, thấy sắc mặt của Nghê Khả dần trở lại bình thường, anh mới bước tới, nói, “Xin lỗi, tôi không ngờ... em lại sợ loài vật ấy đến thế.”

Nghê Khả không dám nhìn thẳng vào Mã Văn, cô run rẩy nói, “Thật sự xin lỗi, tôi không thể nào làm việc ở đây được. Cứ để tôi làm việc ở cửa hàng cũ.”

Mã Văn gật đầu, “Tôi không ép em đâu.”

Nghê Khả nói với vẻ mặt nhợt nhạt, “Tôi hơi khó chịu, anh Mã Văn có thể đưa tôi về được không?”

“Được.” Mã Văn nói với vẻ tiu nghỉu. Anh định dành cho Nghê Khả một sự bất ngờ, không ngờ lại dẫn tới kết quả như vậy.

Nghê Khả cầm đầu đi về phía chỗ để xe. Mã Văn quay lại dặn dò hai nhân viên mấy câu. Trước lúc rời đi, anh đưa mắt liếc nhìn sinh vật trong hòm thủy tinh, trong lòng không khỏi ngạc nhiên.

Đúng là có một số người sợ loài động vật ấy, nhưng phản ứng của Nghê Khả không đơn giản là sợ hãi. Dường như loài động vật ấy đã gợi lại trong cô một ký ức đáng sợ nào đó.

Đột nhiên Mã Văn nhớ đến chuyện hôm cùng ăn cơm với Nghê Khả, cô đã nói một câu rằng, mỗi một người đều có những nỗi khổ và bi kịch riêng, thậm chí là những điều từng trải đáng sợ mà người khác không thể nào tưởng tượng nổi.

Không lẽ, “những điều từng trải đáng sợ” của cô ấy có liên quan đến loài động vật này?

Mã Văn nhú chặt đôi mày.

CHƯƠNG

7

3 giờ chiều, hai viên cảnh sát mặc cảnh phục đến cửa hàng tự chọn của Mã Văn. Nhìn qua thì biết ngay họ tới không phải để mua hàng. Họ đi thẳng tới trước quầy thu ngân, hỏi Chu Nghị, “Chủ cửa hàng có ở đây không?”

“Có ạ.” Chu Nghị đáp, “Có cần tôi gọi anh ấy ra không?” Cảnh sát gật đầu.

Chu Nghị vội vào phòng làm việc gọi Mã Văn ra. “Hai vị tìm tôi có việc gì ạ?” Mã Văn đi tới, hỏi. Một trong hai viên cảnh sát nói, “Điều tra định kỳ, phiền anh cho gọi tất cả nhân viên lại.”

Mã Văn không hiểu đã xảy ra chuyện gì, nhưng không thể chậm trễ trước yêu cầu của cảnh sát nên anh cho gọi Nghê Khả và Tiểu Hà đến chỗ quầy thu ngân.

Viên cảnh sát béo lấy ra một tấm ảnh đưa ra trước mặt mọi người, hỏi, “Gần đây mọi người có nhìn thấy người này không? Ông ấy có đến đây mua hàng không?”

Cả mấy người chăm chú nhìn vào tấm ảnh, đó là một người đàn ông gầy guộc chừng hơn 50 tuổi. Mã Văn lắc đầu đáp, “Tôi chưa nhìn thấy.” Rồi anh hỏi nhân viên, “Mọi người thì sao?”

Chu Nghị, Tiểu Hà và Nghê Khả đều lần lượt lắc đầu. Mã Văn hỏi, “Anh cảnh sát, người này thế nào ạ?” “Mất tích.” Viên cảnh sát béo nói, “Đó là một nông dân sống gần đây. Buổi chiều ngày hôm kia ông ấy ra khỏi nhà một mình, đến hôm nay vẫn chưa thấy về nhà, đang nghi ngờ gặp phải điều không may.”

Mã Văn nhíu mày, hỏi, “Thưa anh cảnh sát, sao các anh không nghĩ rằng ông ấy tự bỏ nhà đi? Một người đàn ông đã mấy chục tuổi, có thể chỉ là đi đâu đó mà không nói với người nhà mà thôi.”

“Đúng vậy, sao các anh lại nghĩ rằng ông ấy gặp phải điều không may?” Chu Nghị hỏi với vẻ lo lắng.

Một cảnh sát khác có vẻ mặt lạnh lùng không trả lời câu hỏi của Mã Văn và Chu Nghị mà móc từ trong túi ra hai tấm ảnh khác, hỏi, “Hai thanh niên trẻ này, mọi người cũng có nhìn thấy không?”

Hai tấm ảnh ấy là của hai thanh niên một nam một nữ, tuổi chừng 20. Mã Văn nhìn một lúc, thật sự thấy không có ấn tượng gì, bèn nói, “Tôi chưa gặp họ bao giờ.”

Chu Nghị nhíu chặt mày, nhìn hai tấm ảnh một hồi lâu rồi nói, “Hình như tôi có chút ấn tượng... Hai người này có lẽ đã từng đến đây mua hàng.”

“Đó là vào khi nào?”

Chu Nghị cố gắng nhớ, “Gần đây thì không gặp, hình như là cách đây một tháng. Tôi không dám chắc lắm.”

Hai người cảnh sát nhìn nhau, không nói gì.

Mã Văn hỏi, “Hai người đó có chuyện gì ạ? Không lẽ cũng mất tích?”

Viên cảnh sát béo đáp, “Đúng là như vậy.”

Mã Văn nói với vẻ không thể tin nổi, “Ba người cùng mất tích à?”

“Không, hai người trẻ kia mất tích khoảng một tháng trước đây. Họ là một đôi yêu nhau, nên lúc đầu cha mẹ cho rằng họ ham chơi và đã giấu gia đình đi đâu đó. Nhưng đến nay đã lâu như vậy mà vẫn không liên lạc được. Đúng lúc, chúng tôi lại nhận được tin báo rằng có một nông dân 50 tuổi cũng mất tích vào ngày hôm kia. Rất tình cờ là họ đều ở gần đây, vì vậy phía cảnh sát chúng tôi cho rằng đây có thể là những vụ mất tích liên tiếp.”

Cả mấy người đều ngây ra. Mã Văn lặng lẽ liếc nhìn Nghê Khả một cái, thấy cô cắn chặt vành môi, mắt không biểu lộ, xem ra cô dường như đang cố gắng kiềm chế tinh thần.

Tiểu Hà hỏi, “Thưa anh cảnh sát, đến bây giờ đã có manh mối gì chưa?”

Viên cảnh sát béo lắc đầu, đáp, “Chúng tôi đang triển khai điều tra để tìm kiếm manh mối. Nếu mọi người đã từng gặp hoặc biết gì về tình hình của họ thì xin hãy phối hợp với cảnh sát.”

“Nhất định là thế.” Mã Văn thay mặt cho tất cả nhân viên trong cửa hàng nói, “Nếu chúng tôi nhớ ra hoặc biết tình hình gì có liên quan thì chắc chắn sẽ chủ động liên hệ với các anh.”

Hai viên cảnh sát gật đầu, quay người rời đi. Mã Văn thở phào, quay sang nói với ba nhân viên, “Được rồi, tiếp tục làm việc đi.”

Tiểu Hà và Nghê Khả trở về khu vực làm việc của mình.

Mã Văn cũng trở về phòng làm việc. Anh khép hờ cánh cửa, chỉ để lại một khe hở nhỏ đủ để nhìn thấy tình hình bên ngoài. Mấy nhân viên bên ngoài không ngờ được rằng ông chủ đang lặng lẽ quan sát họ.

Thực ra, Mã Văn chỉ muốn quan sát một người, đó là Nghê Khả.

Anh để ý thấy, trong lúc cảnh sát nói đến các sự việc ấy, Nghê Khả không nói câu gì. Mặc dù cô không tỏ ra có sự thay đổi rõ rệt nào, nhưng chỉ một vài biểu hiện rất nhỏ đã cho thấy một điều mà chỉ có người rất hiểu cô như Mã Văn mới nhìn thấy. Mỗi khi cô cắn chặt môi, mắt không dám nhìn thẳng vào người khác là khi cô đang nghĩ tới một sự việc nào đó.

Lúc này, qua khe cửa Mã Văn có thể quan sát được Nghê Khả. Cô đứng trước một dãy hàng, nhưng vẻ mặt rất nghiêm trọng, như đang để tâm đến một việc gì đó. Một vị khách từ bên ngoài bước vào song cô không chạy ra đón đơn giản như mọi khi, có thể thấy, tâm trí cô không để vào công việc mà đang suy nghĩ về một việc khác.

Mọi biểu hiện khác thường dường như đang chứng minh một điều: Nghê Khả đã biết chút gì đó về những vụ mất tích mà cảnh sát nói. Không lẽ... cô ấy không chỉ biết điều gì mà còn có liên quan tới những sự việc kia. Mã Văn không khỏi giật mình với suy

nghe này.

Buổi tối, Nghe Khả trở về ngôi nhà gỗ, bước chân cô gấp gáp hơn bất cứ lúc nào. Cô châm chiếc đèn dầu rồi xách đến bên cánh cửa gỗ ở bên phải ngôi nhà. Cánh cửa mở một nửa, Nghe Khả ngồi xuống, nghiêm giọng nói, “Mộng Nữ, con ở trong đó, đúng không?”

Trong ngôi nhà tối om vọng ra tiếng khàn khàn, đó là tiếng trả lời của con gái.

Nghe Khả đặt chiếc đèn dầu xuống, hai tay bám vào hai song gỗ, ghé sát mặt vào cánh cửa dạng chấn song, trừng mắt nhìn cô con gái ở bên trong và nói dần từng tiếng, “Hãy nói cho mẹ biết, con đã làm gì sau lưng mẹ?”

“Cô con gái” trong căn phòng tối ảm ừ, dựa vào tường không dám trả lời.

“Nói!” Nghe Khả nghiêm giọng quát. Chưa bao giờ cô giận dữ như lúc này. “Ban ngày con đã đi ra ngoài ‘ăn cơm’, ăn cái gì? Con...” Cô rùng mình, “có tấn công người hay không?”

“Cô con gái” càng sợ, toàn thân co sát vào góc tường, một lúc sau mới phát ra tiếng khàn khàn.

“Trời đất ơi...” Nghe Khả nghe hiểu ngôn ngữ đặc biệt của con gái, cô hoảng sợ bịt chặt lấy miệng, toàn thân run lên. “Con đúng là... ba người ấy, đều là do con...”

Nghe Khả ngồi rũ xuống đất, nước mắt tuôn ra như suối. Toàn thân cô ớn lạnh, run lên từng đợt. Một lúc sau, cô vùng dậy, kéo tấm rào đi vào trong, nắm tay lại đấm vào người con gái, gầm lên đau khổ, “Con điên rồi! Sao lại có thể làm những việc đáng sợ như thế! Mẹ mang đồ ăn về cho con thì con không ăn, con lại muốn tự đi tìm đồ ăn. Mẹ tưởng con cũng chỉ ăn một số động vật nhỏ, không ngờ, ngay cả đến con người mà con cũng dám... Con lớn thật rồi, đúng không?!”

Cô con gái trong góc run lên, nó dùng tay ôm chặt đầu, chịu đựng những nắm đấm của mẹ và phát ra những tiếng kêu khàn khàn. Nghe Khả trút cơn giận dữ trong mấy phút, cuối cùng kiệt sức ngồi phệt xuống đất thở dốc, đôi mắt trống rỗng, nói với vẻ đau khổ cùng cực, “Con hãy ăn thịt mẹ đi... như thế mẹ sẽ được giải thoát!”

Cô con gái kêu lên bằng những tiếng khàn khàn, rồi lắc đầu vừa như nhận lỗi trước Nghe Khả vừa như muốn giải thích điều gì đó.

Một lát sau, Nghe Khả đã nghe hiểu được. Cô gầm lên, “Cứ cho là động vật trong khu rừng đó con ăn hết rồi thì cũng không được tấn công con người! Mẹ đã nói với con rồi, con cũng là người! Là người!”

Cô con gái không dám lên tiếng nữa. Nghe Khả nhìn thấy điệu bộ ấy bỗng nhiên lại thấy thương, nước mắt của cô hòa lẫn với một tâm trạng rất đổi phức tạp. Cô ngửa mặt lên để cho nước mắt cứ tuôn rơi và than rằng sao số phận lại nghiệt ngã và bất công với cô đến vậy.

Dù cho thế nào cũng không ở lại đây được nữa. Ba mạng người... hiện giờ cảnh sát mới chỉ cho đó là mất tích, nên mới không tìm kiếm trong khu rừng. Nhưng một khi bị

họ phát hiện ra thì xong rồi.

Mình cần phải nhanh chóng đưa con đi, đến một nơi khác hẻo lánh không ai thêm để mắt tới, mai danh ẩn tích, vứt lại tất cả mọi thứ: công việc, lòng tự trọng và còn cả... Mã Văn nữa.

Trái tim Nghê Khả dường như thắt lại. Nghĩ đến việc phải rời xa Mã Văn, lòng cô thấy quặn đau. Tại sao lại như vậy? Mình đã phiêu bạt nhiều nơi, đã không còn cảm thấy có tình cảm đối với những người vụt qua trong cuộc đời mình như những bóng người trong đèn kéo quân. Nhưng, người đàn ông đã dành cho mình sự giúp đỡ và quan tâm to lớn này hoàn toàn khác với tất cả những người mà mình đã gặp trước đây, phải chăng mình đã...

Nghê Khả lặng lẽ khóc, cô không dám đối diện trực tiếp với tình cảm của mình, càng không muốn rời khỏi nơi này, rời khỏi Mã Văn. Nhưng cô không còn cách nào khác, cho dù buồn và nuối tiếc đến mấy thì họ cũng phải ra đi trước khi sự việc bị phát giác.

4 giờ rưỡi chiều Mã Văn đến cửa hàng. Vì đã có bàn tay đảm đang và phụ trách của Nghê Khả nên bây giờ hằng ngày anh không còn phải cứ sáng ra là phải tới đó nữa. Vừa vào đến cửa, Chu Nghị đang ở quầy thu ngân vội bước tới đưa cho Mã Văn một chiếc phong bì thư, nói, “Sếp, hôm nay, Nghê Khả không đến làm, buổi trưa cô ấy tới đây đưa cho tôi một phong thư và bảo tôi đưa nó cho anh.”

Mã Văn thấy trái tim mình như bị giáng một cú. Anh đón vội phong thư, xé ngay phong bì, lấy lá thư và mở ra. Trong thư viết:

Anh Mã Văn!

Rất xin lỗi vì một lý do đặc biệt mà em buộc phải lập tức rời khỏi nơi này. Xin hãy thứ lỗi cho em vì ra đi mà không chào từ biệt. Trong lòng em ngàn vạn lần không muốn, nhưng em chẳng có cách nào khác, nên đành phải ra đi.

Anh Mã Văn! Anh đã cho em công việc, sự tự tin và tự trọng. Anh là người đã đối xử tốt nhất với em trong cuộc đời này. Em sẽ mãi mãi khắc ghi ân tình của anh trong trái tim. Em biết mình không xứng với anh, nhưng xin anh cho phép em được nói một lời trong lá thư này rằng: Mã Văn, em thích anh. Đó tuy là tiếng lòng của em, nhưng xin anh đừng để ý, hãy quên em đi và hãy tìm một người có thể mãi mãi ở bên anh và sống một cuộc sống ấm êm, hạnh phúc. Sau này, dù ở bất cứ nơi đâu, em cũng vẫn thầm cầu chúc cho anh hạnh phúc.

Tạm biệt anh. Xin hãy保重!

Nghê Khả.

Đọc xong lá thư ngắn ngủi ấy, một tình cảm dạt dào dâng đầy trong lòng Mã Văn. Lá thư đó đã đánh thức tình cảm trong lòng anh. Anh nhận ra rằng, mình đã yêu Nghê Khả, nhưng anh cũng giấu nó trong lòng như Nghê Khả, cả hai đều không dám đối diện và thừa nhận. Nhưng giờ đây, lá thư này đã xé tan lớp vỏ bọc trong trái tim họ, để cho tình cảm đích thực được tỏ bày.

Mã Văn giữ chặt lá thư trong tay, lòng đầy lo lắng. Anh quay lại nhìn Chu Nghị, trừng mắt, nói, “Nghê Khả đã đưa thư cho cậu từ buổi trưa, sao bây giờ cậu mới đưa cho tôi? Sao lại không gọi cho tôi một cú điện?”

Chu Nghị nhăn nhó nói, “Nghê Khả cứ nhờ tôi rằng không được gọi điện cho anh. Tôi cũng không biết nội dung trong thư quan trọng thế nào... Sếp, trong thư cô ấy nói gì ạ?”

Mã Văn đang lo lắng nên không trả lời. Anh cầm lá thư và rời khỏi cửa hàng.

Buổi trưa vẫn còn ở đây... có lẽ cô ấy chưa đi xa, hoặc có thể vẫn chưa kịp đi. Mã Văn thầm nghĩ. Phải rồi, Nghê Khả không biết rằng mình biết chuyện cô ấy sống ở trong rừng. Có lẽ, bây giờ mình tới tìm cô ấy vẫn còn kịp.

Nghĩ vậy, Mã Văn rảo bước, gần như chạy lao về phía trước. Tối hôm đó, anh lặng lẽ theo sau Nghê Khả và đã ghi nhớ tuyến đường về nhà cô ấy. Đúng rồi, là hướng này! Buổi tối hôm ấy, đến chỗ này bỗng nhiên cô ấy rẽ và đi theo con đường nhỏ dẫn tới khu rừng tối om. Bây giờ, Mã Văn đang đi đúng theo con đường Nghê Khả đã đi.

Bây giờ là 5 giờ chiều, Mã Văn nhìn đồng hồ. Khu rừng nguyên sinh này vừa rậm rạp vừa rộng lớn, không biết nên tìm ở đâu đây? Nếu trời tối rồi mà vẫn không tìm thấy Nghê Khả và mình thì lại lạc đường... Mã Văn cắn môi suy nghĩ một lát, sau đó quyết định không cần nghĩ ngợi nhiều nữa, mình không thể mất Nghê Khả được! Cho dù phải đón nhận nguy hiểm thì mình cũng phải đi tìm cô ấy!

Bây giờ đang là tháng Chín, đầu thu. Trong rừng, lá và cành khô vương đầy trên đất, mỗi khi đặt bước chân xuống lại phát ra tiếng xào xạc. Mã Văn không biết Nghê Khả ở đâu, nên anh cứ đi và hi vọng vào vận may. Anh càng đi vào sâu trong rừng càng thấy yên tĩnh, cuối cùng chỉ còn nghe thấy mỗi tiếng bước chân của mình. Lúc mới bắt đầu, anh còn xác định được vị trí, nhưng sau khi đi được hơn bốn mươi phút thì hoàn toàn mất phương hướng. Cảnh vật khu rừng này chỗ nào cũng giống nhau, đi đến đâu cũng không tìm thấy những dấu vết đặc trưng có thể phân biệt được. Mã Văn hoàn toàn không nghi ngờ gì trước việc bất cứ ai đặt chân vào khu rừng này cũng đều bị lạc đường, đều rất lo lắng nhưng lại chẳng biết làm gì giống như anh bây giờ, đi về hướng nào cũng có thể là sai lầm, nhưng lại cứ phải đi về phía trước, vì đứng nguyên tại chỗ càng không phải là cách tốt nhất. Tình cảnh này đúng là khiến người ta không khỏi hoảng hốt!

Mã Văn lại nhìn đồng hồ, đã 6 giờ rưỡi, loáng một cái, anh đã mất một tiếng rưỡi đồng hồ loanh quanh trong rừng. Lúc này trời mỗi lúc một tối, Mã Văn càng lo lắng hơn. Nếu đến tối mà vẫn không tìm thấy chỗ ở của Nghê Khả, hoặc chưa ra khỏi khu rừng này thì sẽ làm thế nào đây? Đến đêm, trong khu rừng rậm như ma này, chuyện kì lạ gì cũng có thể xảy ra. Mã Văn chợt nhớ đến chuyện ba người mất tích, thần kinh anh căng lên như dây đàn. Trời đất, không lẽ họ đã bị hại trong chính khu rừng này?

Lúc này, Mã Văn vừa lo vừa đói, thêm vào đó là sự mệt mỏi và sợ hãi nên tưởng chừng muốn ngất xỉu đến nơi. Không được, mình không thể ngất xỉu ở đây, mình phải... cố gắng đến cùng.

Mã Văn lê bước chân rã rời, tiếp tục đi trong vô vọng. Bây giờ, điều mà anh thấy hối hận nhất không phải là việc mình không chuẩn bị gì mà đã mạo hiểm đi vào khu rừng này, mà là đã lâu như vậy nhưng anh lại không mua cho Nghê Khả một chiếc điện thoại di động. Nếu làm được như vậy, anh đã có thể gọi điện liên lạc ngay với cô. Chết tiệt! Sao mình lại không nghĩ ra điều này nhỉ? Nhưng rồi, anh nhìn vào điện thoại, không có sóng. Vậy thì, nếu Nghê Khả ở trong khu rừng này thì dù có điện thoại di động cũng vẫn không gọi được cho cô ấy.

Cổ họng Mã Văn khô rát, bụng cũng réo ùng ục. Chân anh đã phồng rộp lên, mỗi lần

cất bước chân là lại đau như bị kim châm. Những giọt mồ hôi to tướng rịn ra đầy trên trán. Anh biết rằng mình sắp không cầm cự được nữa. Lúc này, trời đã tối hẳn. Nghê Khả ở trong khu rừng này thật sao? Anh dường như đã tuyệt vọng hoàn toàn.

Thế rồi, đúng lúc đó, anh nhìn thấy một chút ánh sáng hi vọng. Ở phía trước cách đó không xa, dường như có ánh đèn yếu ớt, nếu trời không tối thì có lẽ anh đã không thể phát hiện ra ánh đèn ấy.

Ở đây đúng là có nhà thật! Là nơi ở của Nghê Khả sao? Hi vọng bùng lên trong lòng Mã Văn. Anh lập tức quên mất cái đau rát ở bàn chân và nổi mọt muốn lả đi, bước nhanh về phía có ánh đèn.

Cảm ơn ông trời, đúng là có một ngôi nhà! Ánh đèn yếu ớt ấy đúng là lọt qua cửa sổ của ngôi nhà gỗ. Mã Văn vô cùng xúc động, trực giác mách bảo anh rằng, Nghê Khả đang ở trong đó.

“Nghê Khả, Nghê Khả!” Mã Văn đứng trước cửa, đập mạnh vào cánh cửa, “Em có ở trong đó không?”

Cánh cửa nhanh chóng được mở ra. Nghê Khả đứng trước mặt Mã Văn, mắt mở to đầy vẻ kinh ngạc, “Anh Mã Văn! Sao anh lại tìm được đến đây...”

Không chờ cô nói hết, anh lập tức ôm cô vào lòng, nước mắt bất giác tuôn ra, “Tốt quá rồi! Em vẫn chưa đi... Cuối cùng anh đã tìm được em rồi!”

Nước mắt của Nghê Khả cũng ào ra như suối. Họ ôm chặt lấy nhau, một hồi lâu mà vẫn không buông ra, dường như họ đã quên tất cả.

Nghê Khả nhanh chóng trở về với hiện thực, cô vội vùng ra khỏi vòng tay của Mã Văn, rồi ngạc nhiên nói, “Anh Mã Văn, em không biết tại sao anh lại biết em sống ở đây, cũng không biết tại sao anh lại tới tìm em. Nhưng, được nhìn thấy anh lần nữa, em đã thấy vô cùng mãn nguyện rồi. Xin anh... hãy nhanh chóng rời khỏi đây!”

Mã Văn nhìn Nghê Khả mà không khỏi ngạc nhiên, “Anh đã đi loanh quanh trong rừng hơn hai tiếng đồng hồ, khó khăn lắm mới tìm được em, thế mà em lại bảo anh lập tức rời đi, tại sao lại như vậy?”

Nghê Khả tỏ vẻ hoảng hốt. “Em không biết phải nói với anh như thế nào, tóm lại, anh hãy nhanh chóng rời khỏi đây đi!”

Mã Văn nói với vẻ buồn bã, “Nghê Khả, anh đói tới mức hoa cả mắt, cổ họng cũng khô rát đến không nói được nữa, chân anh cũng phồng rộp cả lên rồi. Huống chi, trong lúc lạc đường anh mới tìm được đến đây, thế mà em lại bảo anh đi đi, có phải em muốn anh chết trong khu rừng tối tăm này không?”

“Không, không phải... anh Mã Văn.” Cô lại ôm lấy anh mà khóc, “Anh vào đi, để em lấy cho anh ít nước và thức ăn. Sau đó, em sẽ đưa anh ra khỏi khu rừng này.

Nhưng... anh phải hứa với em là nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây!”

Mặc dù không hiểu sao lại như vậy, nhưng lúc này Mã Văn đành phải nhận lời, “Được, Nghê Khả, để anh ngồi một lát, nếu không anh ngất mất!”

Nghê Khả để cho Mã Văn vào trong ngôi nhà gỗ, cô nhìn về phía rừng đen ngòm, đóng chặt cửa và khóa lại.

Về đơn sơ của ngôi nhà gỗ khiến Mã Văn thấy kinh ngạc và xót xa: chiếc giường gỗ cũ nát, chiếc tủ gỗ đã mục, mấy chiếc chậu nhựa và thùng nhựa trong góc nhà là tất cả toàn bộ đồ đạc trong ngôi nhà gỗ này. Mã Văn ngồi trên chiếc giường gỗ, hỏi với vẻ thương xót, “Nghê Khả, hai tháng nay... em luôn ở nơi này sao?”

Nghê Khả lấy ra một chai nước khoáng và một hộp thịt được mua ở cửa hàng từ trong chiếc túi ở góc nhà ra đưa cho Mã Văn, nói, “Đúng vậy, nhưng anh đừng nghĩ nhiều về điều đó, ăn đi đã.”

Mã Văn thực sự rất đói và khát. Anh uống hết một nửa chai nước, sau đó mở hộp thịt ra ăn, vèo một cái là đã hết.

“Anh muốn ăn nữa không?” Nghê Khả đứng dậy định đi lấy thêm thứ gì đó cho Mã Văn, Mã Văn giữ cô lại, “Không cần đâu, anh cảm thấy khỏe hơn nhiều rồi. Nghê Khả, em... ngồi xuống đây với anh một chút đi.”

“Không được, bây giờ em sẽ đưa anh về.”

Mã Văn đứng dậy, nhìn chăm chú vào mắt cô, “Hãy nói cho anh biết, tại sao?”

Nghê Khả tỏ ra rất bồn chồn, dường như cô không biết nên trả lời thế nào.

“Con gái em đâu?” Mã Văn hỏi tiếp, “Chẳng phải em nói với anh là có một đứa con gái sao?”

“Nó về ngay bây giờ đấy.”

“Đó chính là lý do mà em muốn anh lập tức rời đi sao?”

Nghê Khả cắn chặt môi không trả lời thay cho một sự ngầm thừa nhận.

Mã Văn khẽ xoa lên vai Nghê Khả, nói bằng giọng dịu dàng, “Nghê Khả, anh đến đây tìm em không phải để từ biệt em. Thực ra, từ lâu anh đã đoán nhất định em có điều gì đó khó xử. Chỉ có điều, lúc đó chúng ta chưa đủ tin tưởng và quen thuộc nên em đã không chịu nói với anh. Bây giờ, thông qua lá thư em đã cho anh biết tâm sự của em. Anh muốn nói với em rằng, anh cũng thích em, thậm chí... yêu em không thể nào dứt ra được. Mọi chuyện có liên quan đến em, anh đều muốn được chia sẻ. Vì vậy, xin em đừng giấu anh, hãy mở lòng nói với anh tất cả những điều đau khổ để anh được giúp em, có được không?”

Nghê Khả nhìn sâu vào mắt Mã Văn, dường như những lời tự bày tỏ sâu sắc của anh đã làm rung động trái tim cô, nhưng rồi mắt cô bỗng tối sầm lại. “Em tin những lời anh vừa nói đều là lời từ đáy lòng. Nhưng... anh không biết những chuyện xảy ra với em đáng sợ thế nào đâu. Anh nhìn thấy con gái em thì anh sẽ hiểu vì sao em phải trốn ở trong rừng và không muốn để cho anh và bất cứ ai khác nhìn thấy nó. Anh Mã Văn, hoàn cảnh và nỗi đau khổ của em người bình thường không thể chấp nhận được đâu.”

“Vậy thì hãy để cho anh thử chấp nhận xem.” Mã Văn bình tĩnh nói, “Vì em, anh sẽ làm được những việc mà người bình thường không làm được. Hãy tin anh!”

Nghê Khả do dự một lát rồi đau khổ lắc đầu, nói, “Không, em xin anh, anh hãy đi đi. Anh Mã Văn, em rất cảm ơn anh vì đã sẵn sàng giúp đỡ em, nhưng em chỉ muốn để lại cho anh những ký ức đẹp đẽ, em không muốn anh...”

Vừa nói đến đây thì từ bên ngoài vọng vào tiếng đập cửa bằng một vật cứng.

Mặt của Nghê Khả lập tức biến sắc, cô nói, “Con gái em về đây!”

Cô hoảng hốt nói với anh, “Nhanh đi, anh Mã Văn, để em đưa anh về!”

Mã Văn cảm thấy Nghê Khả cuống quýt tới mức mất cả sự phán đoán, anh nói, “Bây giờ chúng ta đi ra, chẳng phải cũng sẽ chạm trán với con gái em hay sao?”

“Ôi... Vâng. Vậy thì, chúng ta sẽ đi ra bằng lối cửa sổ...”

“Nghê Khả”, Mã Văn giữ lấy vai cô, nhìn thẳng vào mắt cô, “Anh không đi đâu cả. Anh đã quyết rồi, anh phải gặp con gái em. Anh phải biết rõ cuộc em gặp chuyện gì.”

Nghê Khả và Mã Văn nhìn vào mắt nhau một lúc lâu. Tiếng gõ cửa lạnh lùng ở bên ngoài càng dồn dập. Cuối cùng Nghê Khả đành thỏa hiệp, nói, “Thôi được, anh Mã Văn, đây là sự lựa chọn của anh. Em hi vọng... anh sẽ không thấy hối hận.”

Nói xong, cô bước tới bên cửa, hít một hơi sâu, rồi rút chốt, mở cánh cửa ra.

Mã Văn hồi hộp nuốt một nước bọt. Anh đang chuẩn bị tâm lý cho mình.

Dưới ánh đèn dầu vàng vọt, “con gái” của Nghê Khả xuất hiện trước mắt anh với tư thế nửa bò.

Ánh mắt của Mã Văn vừa gặp “con gái” của Nghê Khả, lập tức trợn ngược lên, mọi cơ thịt trên người anh cứng đờ, tóc gáy dựng đứng lên. Anh nhận ra rằng, tâm lý chuẩn bị lúc trước hoàn toàn chẳng có ý nghĩa gì trước hình ảnh mà anh nhìn thấy lúc này. Lúc trước anh tưởng rằng mình có thể bình thản đối diện với tất cả, nhưng bây giờ mới thấy ý nghĩ đó thật là ngây thơ và nực cười. Con quái vật trước mắt khiến cho anh dường như nín thở, chẳng khác gì con ếch không thể động cựa trước đôi mắt của rắn hổ mang.

Trời đất, đây mà là “con gái” của Nghê Khả ư? Đây... là người ư?

CHƯƠNG

9

Đứng, chính xác hơn là bò trước mặt Mã Văn là một con quái vật trông xấu xí và gớm ghiếc như con thần lằn. Những nốt sần nhám nhở màu nâu trên lớp da toàn thân của nó trông đáng sợ và buồn nôn chẳng khác gì lớp da của con thạch sùng. Miệng của nó kéo dài tới tận mang tai, bên trong là chiếc lưỡi chia thành hai nhánh như cái nĩa cứ thò ra thụt vào. Một vài điểm giống với loài người là mái tóc của nó, chân và tay dài hơn loài bò sát, trên người mặc một bộ quần áo bẩn thỉu. Khi con quái vật ấy đứng dậy, nó cao hơn Mã Văn hẳn một cái đầu. Nó thè lưỡi phì phì định đến gần Mã Văn.

“Ồi... Ồi...” Mã Văn kinh hoàng lùi về sau, nhìn Nghê Khả bằng ánh mắt cầu cứu, Nghê Khả lớn tiếng quát, “Mộng Nữ, dừng lại!”

Người thần lằn dừng lại tiếp tục bò ra đất. Anh nhìn thấy chiếc đuôi của nó cứ quật quật, trông vừa buồn nôn vừa đáng sợ.

Nghê Khả bước tới trước mặt “con gái”, chỉ vào Mã Văn nói, “Đây là bạn của mẹ, là người rất quan trọng với mẹ. Con hãy nhớ hình dáng của chú ấy đi, không được làm tổn thương chú ấy, nghe rõ chưa?”

Người thần lằn gật đầu, mắt nhìn Mã Văn chăm chú, toàn thân Mã Văn run lên.

“Được rồi, về ‘phòng’ của con đi.” Nghê Khả mở cánh cửa dạng chấn song của căn phòng nhỏ tối om bên cạnh - căn phòng đó nhìn qua giống như gian để đồ. Sau khi người thần lằn chui vào đó, Nghê Khả dùng một dây xích bằng sắt khóa lại.

Sau đó cô quay người lại buồn bã nhìn Mã Văn, “Anh đã nhìn thấy rồi đấy, đó là con gái em.”

Mã Văn vẫn chưa hết cơn sợ hãi. Anh cứ há hốc miệng một hồi lâu, cuối cùng ngồi xuống mép giường, một tay đỡ lấy trán. “Trời đất...”

“Xin lỗi, Mã Văn, em đã làm cho anh sợ.” Nghê Khả nói, “Em đã nói với anh rồi, đây là điều mà những người bình thường không thể chấp nhận được.”

Mã Văn nhìn Nghê Khả, lắc đầu nói với vẻ không thể tin nổi, “Nghê Khả, con vật ấy... ý của anh là, nó đúng là con gái của em ư? Sao lại có thể như thế được?”

“Em cũng đã tự hỏi mình không biết bao nhiêu lần như vậy, quái vật xấu xí, dị dạng ấy làm sao lại là con gái em được?” Nghê Khả nói với vẻ đau khổ cùng cực, “Nhưng, sự thật là như vậy, nó đúng là con gái em. Cho dù em không muốn thừa nhận đến đâu, thì nó đúng là chui ra từ bụng em, đây là sự thật không thể nào thay đổi được.”

Mã Văn biết nếu cứ hỏi về chuyện này sẽ càng khiến cho Nghê Khả đau khổ, nhưng anh không thể không hỏi, “Bố của nó... là ai?”

Nghê Khả trầm ngâm một hồi lâu, rồi nhắm mắt nói, “Em không biết.”

Mã Văn không biết nên hiểu như thế nào, anh thận trọng hỏi, “Em bị...”

Nghê Khả đau khổ lắc đầu, nước mắt trào khỏi mi, “Anh Mã Văn, em không muốn nhắc đến chuyện này. Em đã nói cho người nhà và bạn bè nghe chuyện này nhưng không ai tin em cả. Ai cũng cho rằng em bịa ra, nhằm để chối tội của mình... Em không muốn anh cũng nhìn em như vậy...”

Mã Văn kéo Nghê Khả lại ngồi xuống mép giường cùng mình. Anh ôm lên vai cô, nắm lấy tay và nói với cô, “Nghê Khả, anh đã nhìn thấy con gái em. Anh tin là em đã trải qua những chuyện không bình thường. Vì vậy, em hãy cứ nói với anh, anh sẽ không nghi ngờ em đâu.”

Nghê Khả cắn chặt vành môi, không nói. Mã Văn nói tiếp, “Anh biết, để em phải nhớ lại những chuyện đó sẽ làm em vô cùng đau khổ. Nhưng anh thực sự rất muốn giúp em, anh muốn làm rõ rốt cuộc là chuyện gì, sau đó tìm cách giải quyết. Nghê Khả, em không thể suốt đời mang theo một đứa con gái như vậy để rồi sống cuộc sống trốn tránh trong rừng sâu! Em phải nghĩ cách thay đổi hiện trạng này!”

Những lời của Mã Văn cuối cùng đã thuyết phục được Nghê Khả. Cô ngẩng đầu lên nhìn Mã Văn và khẽ gật đầu, “Thôi được, anh Mã Văn, em sẽ nói cho anh biết những điều em đã trải qua.”

Mã Văn trịnh trọng gật đầu, rồi nhìn Nghê Khả bằng ánh mắt khích lệ.

Nghê Khả ngửa mặt nhìn lên trên, hít một hơi thở sâu và bắt đầu kể về chuyện quá khứ, “Em là người ở huyện Tiềm Dương, thành phố A, đó là một nơi nghèo nàn hẻo lánh. Mười lăm năm đầu đời, em cũng giống như bao nhiêu cô gái khác, đi học và sống một cuộc sống bình thường.

Năm 15 tuổi, em học lớp 9. Lúc đó em thích một cậu bạn trong lớp, cậu ấy cũng thích em. Ở độ tuổi mới lớn ngô nghê ấy, tình yêu của chúng em không giống như người đã trưởng thành mà chỉ là cùng nhau đi học, trốn học và lên núi ở phía sau trường chơi.

Có một lần, là ngày Chủ nhật, chúng em lại lên ngọn núi đó chơi. Chúng em cùng nướng khoai tây để ăn với lạp xường ở lưng núi và thấy rất vui. Nhưng đến 5 giờ chiều, trời bỗng nhiên thay đổi, bầu trời đang tạnh ráo bỗng mưa như trút, mây đen làm tối cả không gian. Chúng em vội vàng xuống núi. Có thể do vội vàng và thêm vào đó đường rất trơn, trong lúc vô ý em bị trượt chân và ngã trên sườn núi, đầu em va vào một gốc cây và em ngất đi.

Khi tỉnh dậy, em mới nhận ra là cậu bạn trai ấy đã tát vào má để gọi em tỉnh lại. Thấy em tỉnh lại, cậu ấy mới thở phào nhẹ nhõm. Em kiểm tra thì thấy đầu và vai tím bầm lại, còn những chỗ khác thì bị trầy xước, nhưng may không có gì nghiêm trọng. Cậu bạn ấy muốn công em xuống núi, em để cho cậu ấy công và trong lòng cảm thấy vô cùng ấm áp.

Nhà em ở dưới chân núi, cách đó không xa lắm và là một ngôi nhà mái bằng. Cậu ấy đưa em về nhà rồi nói thật với bố mẹ em rằng hai chúng em đi chơi trên núi, trời bỗng

dưng đổ mưa, em đã bị ngã... Vốn dĩ, bố em rất tức giận, nhưng thấy cậu ấy công em về nên cũng không tiện nổi nóng, chỉ bảo cậu ấy đi về mà không hề đưa cho cậu ấy một chiếc ô.

Sau khi về nhà, em vẫn cứ hoảng loạn và buồn nôn. Nhưng vì bị nước mưa làm ướt, đầu lại bị thương, nên mẹ đã tắm gội cho em và bôi thuốc lên vết thương. Lúc đó, bố em thấy em sốt, định đưa em đi bệnh viện, song thấy trời tối lại mưa to nên cho em uống thuốc hạ sốt rồi để em nằm nghỉ trong phòng.

Em nằm trên giường, trong trạng thái các vết thương trên người gây nhức mỏi, sốt cao, đau đầu, miệng thì buồn nôn nên vô cùng khó chịu. Em cứ vật vờ như vậy không biết bao lâu thì mơ màng chìm vào giấc ngủ...”

Kể đến đây Nghê Khả dừng lại, Mã Văn nhìn cô, nói, “Sao thế?”

Nghê Khả rung mình, sắc mặt nhợt nhạt, “Những điều em vừa kể thật ra không phải là những điều quan trọng... Chuyện tiếp sau đó mới là những điều đáng sợ nhất và không thể nào tưởng tượng nổi.”

Mã Văn nhận thấy Nghê Khả có vẻ vô cùng hoảng sợ trước những điều sắp nói ra. Toàn thân cô run lên và lạnh toát, như thể chuyện năm xưa đang xảy ra trước mắt cô.

Mã Văn ôm lấy cô, như muốn sưởi ấm và tăng thêm sức mạnh. “Đừng sợ, em cứ từ từ kể.”

Có Mã Văn ở bên cạnh, Nghê Khả mới trở về với cái đêm năm ấy. “Em nhớ là mình ngủ rất lơ mơ, bố em vào mấy lần, sờ trán xem em có đỡ sốt hơn không. Và hình như mẹ em còn cho em uống thêm một lần thuốc, đến khuya, họ cũng trở về phòng và nghỉ, còn em lại thiếp đi... Thế rồi em đã mơ thấy một giấc mơ.”

“Mơ ư?” Mã Văn hỏi, “Mơ gì?”

Nghê Khả nhắm chặt mắt lại, vẻ đau khổ. “Một giấc mơ vô cùng đáng sợ... Em mơ thấy một con thần lằn khổng lồ đề lên người và dùng lưỡi liếm lên mặt em. Toàn thân em nóng bừng lên, hơn nữa có một cảm giác rất lạ. Vì trong giấc mơ nên em không thể nào vùng vẫy và phản kháng lại được, đành để cho nó giày vò...” Nghê Khả run lên, “Đến bây giờ em vẫn không sao quên được mặt của con thần lằn ấy... cho dù trong mơ hay ngoài hiện thực thì đó cũng là khuôn mặt đáng sợ nhất mà em thấy trong đời.”

Mã Văn nhớ lại, hôm đến cửa hàng thú cưng của anh, con vật mà Nghê Khả nhìn thấy trong hòm thủy tinh chính là một con thần lằn khổng lồ thuộc họ kỳ đà. Bây giờ thì anh đã hiểu, tại sao lúc đó Nghê Khả lại buồn nôn và hoảng sợ như vậy. Những điều từng trải đáng sợ ấy của cô chỉ cần nghe kể thôi cũng đã rợn cả tóc gáy rồi.

Nghê Khả run rẩy, kể tiếp, “Mặc dù lúc đó em bị sốt cao, nhưng ấn tượng mà giấc mơ ấy để lại thì vô cùng rõ.

Trong mơ em cứ cầu mong cho mình tỉnh lại. Nhưng khi em mở được mắt ra thì đã là buổi sáng ngày hôm sau rồi.”

“Sau đó thì sao, đã xảy ra chuyện gì?”

“Em hết sốt, có thể là do tác dụng của thuốc giảm sốt. Nhưng đầu em vẫn thấy đau, vì thế bố mẹ đã xin phép cho em nghỉ học hai ngày. Hết hai ngày em cũng gần như bình phục hẳn và tiếp tục đi học.

Sau một thời gian bình thường như cũ thì dần dần em nhận thấy cơ thể mình có những thay đổi khác thường. Nhưng em không nghĩ theo hướng đó... Cho đến mấy tháng sau, bụng em to rõ rệt, bố mẹ em mới chú ý đến và đưa em tới bệnh viện kiểm tra. Bác sĩ đã đưa ra một kết luận như một tiếng sét bên tai, “Em đã... có thai.”

Nghê Khả không nói được nữa mà ôm mặt nức nở. Mã Văn không biết nên an ủi cô như thế nào ngoài việc ôm chặt cô vào lòng.

Nghê Khả khóc một hồi, sau đó kể tiếp trong hai hàng nước mắt, “Bố mẹ em nghĩ là em đã quan hệ với cậu bạn nào trong lớp nên mới có đứa con đó. Người đầu tiên mà họ nghĩ đến chính là cậu bạn trai kia. Họ chửi em, đánh em, ép em phải nói ra sự thật. Em khóc nói với bố mẹ rằng em hoàn toàn không biết có chuyện gì xảy ra, nhưng họ không tin mà cho rằng em không dám công nhận. Thế là họ tìm đến nhà của cậu bạn kia.

Nghe chuyện xong, bố mẹ cậu bạn kia nhảy dựng lên, họ không trách mắng con trai mình mà giận dữ mắng bố mẹ em rằng đã đổ oan cho con trai họ, họ tin con trai họ không thể nào làm việc đó được. Họ làm ầm ĩ lên, khiến mọi người đều biết chuyện. Hơn nữa, bố mẹ cậu bạn ấy còn sỉ nhục em trước mặt bố mẹ em và tất cả mọi người, nói là em giăng bẫy con trai họ, thậm chí còn nguyên cho em sinh ra một quái thai.”

Nghê Khả kể đến đây, Mã Văn không nén được cắt ngang lời, “Cậu bạn ấy không đứng ra để nói rõ cho em à?” Nghê Khả đau khổ lắc đầu, “Cậu ấy cũng không biết chuyện gì đã xảy ra với em.”

“Em không nói chuyện nằm mơ cho cậu ấy biết à?” Nghê Khả cắn môi, “Thực ra, em đã nói rồi, cậu ấy không có vẻ hoài nghi em nhiều, nhưng cũng không tin những lời em nói.”

Chuyện này đúng là khiến người khác rất khó tin được.

Mã Văn nghĩ thầm rồi hỏi, “Sau đó thì sao?”

“Bố mẹ em vô cùng tức giận đưa em đến bệnh viện để bắt em phá thai, nhưng bác sĩ nói, cái thai đã được hơn bảy tháng rồi, không thể làm gì được nữa, điều đó có nghĩa là em phải giữ lại và đẻ đứa bé đó ra. Chuyện đã đến nước này nên bố em tức giận đến mất cả lý trí. Ông cho rằng cho dù đứa trẻ ấy là sản phẩm của em với ai thì cũng là một nghiệt chủng, em đã làm mất mặt ông. Vì thanh danh, ông không thừa nhận em là con gái nữa mà kiên quyết đuổi em với cái thai hơn bảy tháng ra khỏi cửa, mặc em tự lo liệu lấy.”

Nghê Khả kể đến đây thì nước mắt cũng ướt đầm vạt áo. Những nỗi đau đã phải chịu đang toát ra từ con người cô. Với một cô gái mới 15 tuổi thì chuyện này quá là tàn nhẫn. Cho dù cô có phạm phải sai lầm hay không thì sự chỉ trích và trừng phạt ấy cũng rất quá đáng. Mã Văn bất bình nghĩ.

Kể đến đây, Nghê Khả không thể dừng được nữa. “Thế nên, em đành vác cái bụng và cầm 2.000 đồng mà mẹ cho, phiêu dạt đến nơi đất khách quê người. Khi cái thai được mười tháng, em đã sinh nó tại một phòng khám tư ở một làng quê. Khi bác sĩ đem đứa bé đến cho em nhìn, lòng em thực sự lạnh ngắt. Lời nguyên của người đàn bà kia đã ứng nghiệm, em đã sinh ra một quái thai nửa người nửa thần lẩn...”

Nghê Khả không kể tiếp được nữa, cô nhào vào lòng Mã Văn khóc không thành tiếng. Mã Văn cũng thấy rất buồn, anh nói, “Bảo sao em đặt tên cho nó là Mộng Nữ... Dường như nó được sinh ra từ giấc mộng kia...”

“Đúng thế.” Nghê Khả than lên, “Đáng buồn thay, cái tên thì đẹp thế, trong khi chủ nhân của nó thì lại như vậy.”

“Thực ra, khi sinh ra một đứa trẻ dị dạng như vậy, em hoàn toàn có thể bỏ nó...”

“Khi nhìn thấy vẻ xấu xí, dị dạng của đứa trẻ ấy, em cũng đã nghĩ như vậy. Nhưng nó là cốt nhục do em sinh ra. Mặc dù nó xấu xí và dị dạng, thậm chí khiến cho em thấy nguồn gốc của nó không rõ ràng, nhưng nó là một sinh mệnh đang sống... Em làm sao vứt bỏ nó hoặc là giết chết nó cho được?”

“Đúng thế, dù gì thì nó cũng là con gái ruột của em...”

Thế nên em đã cùng với nó phiêu bạt khắp nơi, một mình nuôi nó lên 7 tuổi.” Mã Văn thở dài, “Những nỗi vất vả mà em đã trải qua không cần nói anh cũng biết được.”

Nghê Khả buồn bã nói, “Đúng vậy, em mới chỉ là một cô bé 15 tuổi mà lại mang theo một đứa con dị dạng. Vì thế, thành phố không thể là chốn cho mẹ con em dung thân, em chỉ có thể sống ở những vùng nông thôn hẻo lánh hay rừng núi và dựa vào ăn xin hoặc ăn trộm để qua ngày...”

“Đừng nói nữa.” Mã Văn ôm chặt Nghê Khả, mắt cũng ứa lệ, “Mọi thứ đều đã qua rồi, anh sẽ không để cho em phải sống trong vất vả nữa.”

Nghê Khả cảm động nhìn Mã Văn. Nhưng, chỉ mấy giây sau, cô như nghĩ đến điều gì đó nên mắt ánh lên vẻ hốt hoảng. “Không, chưa hết đâu... Bây giờ, sự việc đáng sợ hơn đã xảy ra rồi.”

Mã Văn nhìn Nghê Khả không hiểu. “Chuyện gì?” Nghê Khả do dự một lúc, rồi nói với sắc mặt tái nhợt. “Anh quên... chuyện hôm trước cảnh sát nói với chúng ta rồi à? Có ba người... đã mất tích.”

Trời đất!... Suýt nữa thì mình quên mất chuyện này.

Mã Văn hít một hơi. “Chuyện đó quả nhiên là...”

Cô thấy Mã Văn đã đoán ra. Cô run rẩy nói, “Anh Mã Văn, anh đã biết nhiều như vậy, em cũng không giấu anh nữa. Đúng thế, ba người ấy đều bị Mộng Nữ tấn công, mười phần thì tám, chín phần là... đã chết cả rồi.”

CHƯƠNG

10

Mặc dù đã nghĩ tới nhưng khi điều đó được nói ra từ miệng Nghê Khả thì vẫn khiến cho Mã Văn lạnh toát sau gáy. Anh liếc một cái về phía căn phòng của Mộng Nữ, nuốt nước bọt hỏi, “Em biết là... nó đã gây ra chuyện đó?”

“Không, em không biết.” Nghê Khả nói, “Nếu em biết thì em nhất định sẽ ngăn nó lại. Chính vì em hoàn toàn không nghĩ nó sẽ tấn công người nên mới xảy ra chuyện đó.”

“Ý em, đây là lần đầu tiên nó tấn công người?” “Đúng vậy.”

“Vì sao nó lại tấn công người?”

Nghê Khả cắn môi im lặng. Cô không thể nói ra lời. Mã Văn đã đoán ra. “Có phải... giống như động vật kiếm mồi?”

Nghê Khả nhìn anh một cái, cúi đầu xuống coi như một lời công nhận.

“Trời đất, nó tấn công mấy người ấy, sau đó đã...”

Mã Văn hoảng sợ nói, “ăn thịt họ?”

Nghê Khả ôm mặt, nói, “Em thực sự không biết, em không tận mắt thấy những điều đó.”

“Vậy em đã biết chuyện nó tấn công ba người như thế nào?”

“Sau khi nghe cảnh sát nói về chuyện ba người mất tích, em đã nghĩ không biết nó có liên quan đến Mộng Nữ không. Về đến nhà, em đã hỏi nó và nó thừa nhận.”

Mã Văn nhìn về phía căn phòng tối. “Nó... cũng biết nói.”

Nghê Khả buồn bã lắc đầu. “Trí tuệ của nó chỉ ngang với một số động vật phát triển hoặc của một đứa trẻ thiếu năng trí tuệ nhưng không có khả năng ngôn ngữ. Nói cách khác, những lời nó nói không giống tiếng người. Vì em ở lâu với nó nên ít nhiều cũng nghe hiểu được ý của nó.”

Ngôn ngữ của nó là cái tiếng xào xào đó ư? Mã Văn nghĩ một lát, rồi run rẩy hỏi, “Xác của ba người ấy bây giờ có tìm thấy được không?”

Nghê Khả cũng tỏ ra sợ hãi, “Em nghĩ, hai người trước, tức là đôi thanh niên nam nữ kia có khả năng... đã bị ăn thịt rồi. Còn xác của người mới bị mất tích kia thì có thể đang ở chỗ nào đó trong rừng.”

“Sao em lại biết?”

Nghê Khả định nói nhưng lại thôi. Xem ra cô khó mà nói thành lời.

“Nghê Khả.” Mã Văn nắm lấy vai cô, “Chuyện đã đến đây rồi thì em đừng giấu anh điều gì nữa. Cho dù tệ hại đến đâu, anh cũng đều hứa với em rằng nhất định anh sẽ giúp em. Vì vậy, em hãy nói cho anh biết tất cả.”

Nghê Khả nhìn vào mắt của Mã Văn, nói, “Thôi được... Thực ra, em không định giấu gì anh, nhưng... đáng sợ và buồn nôn quá.”

“Rốt cuộc là như thế nào?”

Nghê Khả nhìn sang bên cạnh, mấy giây sau, quay lại nhìn Mã Văn, nói một cách khó nhọc, “Mộng Nữ... không ăn những thức ăn thông thường, mà chỉ... ăn thịt đã thối rửa.”

Mã Văn thấy bụng như cuộn lên, anh cố gắng kìm chế cơn buồn nôn, nói, “Vậy là, nó giết chết những người kia rồi để vào một chỗ nào đó, chờ đến khi thối rửa thì mới ăn.”

Nghê Khả bịt miệng, nói, “Có lẽ là như vậy... Trước đây, nó chỉ nhắm vào các động vật nhỏ trong rừng, nhưng lần này... em không ngờ nó lại ra tay với người.”

“Sao lần này nó lại tấn công người?” Mã Văn hoài nghi.

Nghê Khả nhắm mắt, nói, “Em đoán, vì trước đây, tới bất cứ đâu chúng em cũng ở không quá lâu. Nhưng lần này, em tìm được công việc, nên đã ở trong khu rừng này hơn hai tháng rồi, dạ dày của nó rất lớn, có lẽ nó đã ăn hết động vật nhỏ trong rừng nên mới tấn công con người...”

Mã Văn nhíu mày, nói, “Nó bắt đầu ăn thịt từ khi nào?”

“Gần như là ngay sau khi cai sữa xong.” Nghê Khả nói, “Để nuôi nó, em đi nhặt hoặc ăn trộm một số đồ ăn về. Nhưng em phát hiện ra hầu như nó không ăn cơm và rau mà chỉ ăn thịt. Hơn nữa, nó không ăn thịt tươi mới, nó đợi đến khi thịt đã biến chất thì mới ăn ngẫu nhiên như ăn một món ăn rất ngon. Em thấy rất buồn nôn nhưng chẳng có cách nào.”

Động vật ăn thịt thối bẩm sinh. Mã Văn rùng mình. “Trong bảy năm qua, nó luôn sống bằng việc ăn thịt thối rửa?”

Nghê Khả đau khổ gật đầu. “Em đã thử cho nó ăn những thức ăn thông thường, nhưng nó không ăn. Không biết làm thế nào, hằng ngày em chỉ mang về cho nó một số thịt đã biến chất, sau này nó lên 5, 6 tuổi cơ thể lớn hơn, số thức ăn em mang về không đáp ứng đủ nhu cầu của nó. Vì vậy, em đành để cho nó tự đi lại trong rừng và bắt mồi như động vật. Tất nhiên, đó còn là vì lý do hình dạng như nó thì không sống được ở thành phố, chỉ có thể ẩn mình ở những khu vực sát với rừng.”

Mã Văn nhìn quanh ngôi nhà gỗ, hỏi, “Ngôi nhà gỗ này có phải do em làm không?”

“Làm sao làm được ạ?” Nghê Khả cười đau khổ, “Lần này em rất may mắn, khi đến cánh rừng này thì phát hiện ra căn nhà bỏ hoang. Em đoán trước đây nó là nơi ở của người gác rừng, bây giờ không có ai nữa nên chúng em liền vào ở.”

“Vậy trước đó thì em ở đâu?”

“Những căn nhà xưởng bỏ hoang hoặc là tự dựng túp lều tạm.”

“Cuộc sống của em trước đây thật sự là khổ cực!” Mã Văn buồn rầu nói.

“Những điều đó đã qua rồi, chẳng thấm gì.” Nghê Khả nói tiếp với vẻ lo lắng, “Bây giờ xảy ra chuyện chết người mới là điều đáng sợ nhất.”

Mã Văn nói, “Em định mang theo con gái rời khỏi nơi này à?”

“Ngoài cách đó ra, em còn có cách gì khác?”

“Tại sao em không giải thích rõ ràng với cảnh sát?” “Giải thích thế nào ạ? Cho dù con gái em là người hay là quái thú thì nó cũng đã giết ba mạng người! Họ sẽ bắt và giam nó vào tù và xử tội chết!”

Mã Văn nhìn Nghê Khả, nói, “Em không nên che giấu cho nó như vậy, nó cần phải chịu trách nhiệm về việc mình đã làm.”

Nghê Khả mở to mắt, lắc đầu, nói, “Không... anh không phải là em, nên anh không thể nào hiểu được tình cảm và nỗi khổ của em. Mặc dù nó là quái vật, nhưng em đã sống với nó nhiều năm như vậy thì cũng phải có tình cảm. Em không thể rời xa nó, nó là người thân duy nhất của em.”

“Em vẫn còn cha mẹ...”

“Đừng nhắc đến họ nữa.” Nghê Khả nói với vẻ chán ghét, “Vì sĩ diện, từ lâu họ đã không coi em là con họ nữa. Em cũng đành coi như không có họ.”

Mã Văn không biết nên nói như thế nào. Suy nghĩ một lát, anh nói, “Nhưng, em lại chưa nghĩ rằng, nếu bây giờ em đưa con em đi thì chẳng khác gì lạy ông tôi ở bụi này. Cảnh sát vốn không nghi ngờ gì em, bây giờ em bỏ đi như vậy, chắc chắn họ sẽ nghi ngờ. Nếu họ ra một cái lệnh truy nã, thì cho dù em chạy tới đâu cũng sẽ bị bắt.”

Câu nói này khiến cho sắc mặt của Nghê Khả trắng nhợt, cô không thể không thừa nhận những lời phân tích của Mã Văn rất có lý. Cô tuyệt vọng, hỏi, “Vậy... em phải làm như thế nào?”

Mã Văn đứng dậy, đi lại trong phòng. Một phút sau anh đứng lại nhìn Nghê Khả và nói, “Tóm lại, bây giờ em không thể rời đi được, ngày mai hãy quay trở lại làm việc, coi như không có chuyện gì xảy ra.”

“Ý của anh là cứ mặc nó?” Nghê Khả có vẻ lo lắng, hỏi, “Thế nếu Mộng Nữ lại tấn công những người vào trong rừng thì làm sao?”

Mã Văn hỏi, “Em không thể cứ để nó trong nhà được à?”

“Không được, hằng ngày nó phải được phơi dưới ánh mặt trời một khoảng thời gian nhất định, nếu không nó sẽ chết mất.”

Mã Văn ngây người, mỗi ngày phải được phơi dưới ánh sáng - một thói quen giống như loài thằn lằn trong cửa hàng thú cưng.

Nghê Khả nói với vẻ mặt miễn cưỡng, “Vì thế, em chỉ còn cách để cho nó ra ngoài hoạt động vào ban ngày... Nếu em đi làm, không ở bên cạnh nó, thì lại sợ nó sẽ tấn công người lần nữa.”

Mã Văn nghĩ một chút rồi nói, “Nếu trong điều kiện có đủ thức ăn thì nó có tấn công người không?”

Nghê Khả suy nghĩ rồi đáp, “Có lẽ là không.”

“Thế thì dễ thôi.” Mã Văn nói, “Anh sẽ mua một lô thịt lợn và để trong mấy ngày đến khi biến chất và đặt vào một nơi cố định trong rừng. Em hãy bảo Mộng Nữ hằng ngày

đến đó ăn là được thôi mà.”

“Thôi được...” Nghê Khả nói, nhưng rồi lập tức nhíu mày, “Nhưng, nếu cảnh sát vào rừng phát hiện ra xác người bị mất tích thì làm thế nào?”

Mã Văn suy nghĩ rồi nói, “Cảnh rừng này rất lớn, anh đã đi trong hai tiếng đồng hồ mà không phát hiện ra, nên cảnh sát cũng không dễ dàng tìm thấy được đâu. Hơn nữa, nếu họ chỉ tìm thấy xác chết mà không phát hiện ra Mộng Nữ thì cũng chỉ cho rằng những người ấy bị thú dữ tấn công, không nghĩ là do con em đâu.”

“Vâng.” Nghê Khả gật đầu.

Mã Văn dặn, “Chuyện này chỉ có hai chúng ta biết. Ngay cả với Chu Nghị và Tiểu Hà cũng không được để cho họ cảm thấy điều gì. Ngày mai em hãy nói với họ là hôm nay, em bị mệt nên xin phép anh nghỉ. Không được để cho họ biết dấu vết gì đấy!”

Nghê Khả gật đầu đáp, “Cảm ơn anh đã suy nghĩ rất chu toàn cho em.”

“Anh đã biết những chuyện này thì cũng nên giúp em.” Mã Văn nói, “Hơn nữa, điều mà anh muốn giúp em không chỉ là giấu giếm chuyện này, mà còn vì chuyện quan trọng hơn.”

“Là chuyện gì?”

Mã Văn nhìn vào mắt cô, “Nghê Khả, nhiều năm qua, có lẽ vì lẩn tránh và sinh tồn mà em đã quên một chuyện rất quan trọng. Đó là, tại sao em lại có thai từ giấc mơ? Lẽ nào em không muốn tìm hiểu bí mật đó? Không muốn biết sự thật của việc này?”

Nghê Khả ngây người, một hồi lâu sau, cô khẽ gật đầu và nói bằng giọng nặng nề, “Em muốn, đến trong mơ em cũng muốn như vậy. Nhưng, chuyện này đã qua lâu như vậy rồi và đã trở thành một câu đố không thể nào giải được. Em biết điều tra chân tướng sự việc bằng cách nào đây?”

“Nếu chỉ dựa vào một mình em thì rất khó khăn, nhưng bây giờ đã có anh giúp đỡ, hẳn rằng sẽ khác.” Mã Văn nói, “Anh xin hứa với em, sẽ cố gắng hết sức để tìm ra lời giải đáp. Anh sẽ giúp em rửa nỗi nhục và oan uổng ngày xưa, trả lại sự trong sạch cho em!”

Nghê Khả nhìn Mã Văn qua hàng nước mắt giàn giụa. “Đã nhiều năm qua... em đã từ bỏ việc rửa sạch nỗi oan, em đã nghĩ rằng sẽ không có ai tin em... Không ngờ, ông trời đã cho em gặp được anh. Không những anh tin tưởng em mà còn muốn giúp đỡ em... Nếu sự việc bảy năm trước được tìm ra sự thật, thì dù có chết em cũng cam lòng...”

“Đừng nói như vậy.” Mã Văn ôm Nghê Khả vào lòng, “Cho dù thế nào, em cũng phải sống thật tốt, hãy đồng ý với anh như vậy nhé...”

Hai người ôm chặt lấy nhau một hồi lâu sau mới buông ra. Mã Văn nhìn đồng hồ, “Ồ, thế mà cũng đã 10 giờ rồi!”

“Để em đưa anh về, anh Mã Văn.” Nghê Khả nói, “Phải rồi, làm sao anh lại biết em sống ở trong rừng?”

Mã Văn nói, “Vào cái hôm em bị đau chân ấy, khi em ra về, anh đã lặng lẽ theo sau.”

Nhưng chỉ đi đến hết đoạn đường lớn thôi.”

“Anh đã nhìn thấy em đi vào rừng?” “Đúng thế.” Mã Văn nói, “Nhưng, anh đã lạc đường trong rừng, phải loanh quanh mất hai giờ đồng hồ mới tìm đến được đây. Vì sao em lại không bị lạc đường nhỉ?” Nghê Khả đáp, “Vì anh không biết vị trí của ngôi nhà này nên đã tìm loanh quanh, lãng phí thời gian và sức lực. Còn em thì đã tìm ra đường đi từ sớm. Thực ra, kể từ chỗ em bắt đầu đi vào rừng cứ đi thẳng khoảng mười phút là tới chỗ này.”

Mã Văn nghe và đã hiểu ra.

CHƯƠNG

II

Ngày hôm sau, Nghê Khả trở lại cửa hàng làm việc theo như lời của Mã Văn. Cô tỏ ra như không có chuyện gì, vẫn nỗ lực với công việc như mọi khi. Mã Văn cũng tỏ ra không có quan hệ quá mật thiết với Nghê Khả, giữ khoảng cách đúng như giữa ông chủ với người làm. Mọi việc thoạt qua thì tưởng chừng như chẳng có gì khác với bình thường.

Tất cả chỉ là vẻ bề ngoài để cho người khác thấy. Thực ra mấy buổi tối hôm nay, Mã Văn đều tới ngôi nhà gỗ của Nghê Khả. Để che mắt mọi người, họ chia ra để tới lối rẽ vào rồi sau đó mới đi cùng nhau. Lần nào tới, Mã Văn cũng mang cho Mộng Nữ một túi thịt lợn to tướng đã biến chất. Anh để chỗ thịt ấy ở một chỗ khá kín đáo gần ngôi nhà gỗ, Nghê Khả thì dẫn Mộng Nữ tới đó để ăn. Dần dà như vậy, Mộng Nữ cũng đã quen với Mã Văn. Biết được người đàn ông ấy đã mang cái ăn đến cho mình, thái độ của nó với anh cũng trở nên thân thiện hẳn.

Có lúc, Mã Văn cảm thấy Mộng Nữ giống như một con thần lẩn mà mình nuôi nhưng anh không dám nói cho cô ấy biết suy nghĩ này.

Thời gian này, Mã Văn cũng lên mạng tra cứu tư liệu. Một buổi sáng, anh ở nhà lên mạng và bỗng tra được một bài báo năm 2001. Đọc xong thông tin trong đó, anh cứ thần người ra trước bàn máy tính.

Bài báo đó... đã có thể giải thích về cảnh ngộ li kì bảy năm trước của Nghê Khả? Anh thầm nghĩ trong lòng, mình cần phải cho Nghê Khả biết và nói chuyện với cô ấy.

Mã Văn gọi điện đến cửa hàng, bảo Nghê Khả lấy lý do đi nhập hàng để đến ngay nhà anh.

Nhà của Mã Văn chỉ cách cửa hàng có mấy phút đồng hồ. Chỉ một lát sau Nghê Khả đã tới nơi. Mã Văn bảo cô ngồi xuống ghế ở phòng khách, không nói ngay phát hiện của anh mà hỏi cô rằng, “Nghê Khả, có thật là em muốn làm rõ sự thật về việc em gặp phải chuyện quái dị bảy năm trước không?”

“Tất nhiên rồi!” Nghê Khả đáp với vẻ chắc chắn, “Anh Mã Văn, anh biết điều gì đó rồi à?”

Mã Văn không trả lời ngay. Anh nhìn Nghê Khả, nói, “Nếu em muốn làm rõ chuyện này, thì hãy phối hợp giải đáp mấy vấn đề anh hỏi. Trong những câu hỏi sẽ có chỗ khiến em khó chịu và làm em nhớ lại chuyện xảy ra vào ngày hôm đó. Mong rằng em sẽ không chối bỏ, cố gắng trả lời một cách bình tĩnh, khách quan, được không?”

Nghê Khả dường như đã chuẩn bị tốt tâm lý, đáp, “Được ạ!”

Mã Văn gật đầu, hỏi, “Trước hết, chúng ta cần phải loại bỏ một số khả năng mà lúc đó em không nghĩ tới. Hôm ấy, em và cậu bạn trai kia lên núi chơi, rồi em bị ngã từ trên

núi xuống và ngất đi, đúng không?”

“Đúng vậy!”

“Cũng có nghĩa là, khi cậu bạn kia tìm được em, thì em đang trong trạng thái ngất xỉu, đúng không?”

Nghê Khả gật đầu.

“Em tỉnh lại cũng là do cậu ấy gọi? Nói như vậy, em hoàn toàn không biết mình đã ngất trong bao lâu, cũng không biết trong thời gian đó đã xảy ra chuyện gì?”

Dường như Nghê Khả đã đoán ra ý của Mã Văn, cô nhú mày, “Anh nghi ngờ cậu bạn kia đã...”

“Có khả năng đó không? Theo em?”

Nghê Khả suy nghĩ nghiêm túc rồi nói, “Không, em cho rằng tuyệt đối không có khả năng đó.”

“Tại sao?”

“Hồi ấy, chúng em còn rất nhỏ và cũng rất trong sáng. Khi chúng em ở bên nhau, đến cả cái nắm tay hay cái ôm cũng chưa từng có, cậu ấy không thể... nghĩ đến chuyện đó được. Hôm ấy trời lại mưa rất to, em bị thương, nên bất cứ ai trong hoàn cảnh như vậy cũng không thể có ý nghĩ đó được...” Nghê Khả đỏ mặt nói.

Mã Văn gật đầu, “Thật ra, anh cũng nghĩ rằng khả năng đó rất ít, bây giờ có thể loại trừ được rồi. Vậy thì, một vấn đề vô cùng quan trọng là...” Anh dừng lại một lúc rồi hỏi, “Nghê Khả, cơn ác mộng mà em mơ thấy đêm đó, có đúng là mơ không?”

Sắc mặt của Nghê Khả lập tức tái nhợt, “Anh hỏi như vậy... là có ý gì? Nếu không phải là giấc mơ thì không lẽ em bị một con thần lằn...”

“Hãy nghe đã, Nghê Khả.” Mã Văn giơ tay ra hiệu cho Nghê Khả bình tĩnh, “Anh biết nhớ lại chuyện cũ sẽ làm em thấy rất khó chịu. Nhưng để làm rõ sự thật thì không thể né tránh câu hỏi này. Em hãy bình tĩnh và nhớ lại xem, lúc đó em mới chỉ là một cô gái 15 tuổi hoàn toàn chưa hiểu gì về chuyện đó. Thêm nữa, đêm ấy em lại sốt cao nên không tỉnh táo và em đã nghĩ đó là đang mơ. Hoặc nói cách khác, trong lòng em đã trốn chạy sự thật ấy và cứ ép mình coi đó là một cơn ác mộng. Nhưng bây giờ, em đã là một người trưởng thành 22 tuổi rồi, hẳn em cũng biết, không thể nào có thai chỉ vì một giấc mộng hư không.”

Mã Văn dừng lại trong mấy giây, sau đó khó nhọc nói ra câu nói, “Lý do duy nhất khiến em có thai chỉ có thể là em và ai đó đã có quan hệ tình dục với nhau.”

Toàn thân Nghê Khả run lên, cô đứng bật dậy, nước mắt lã chã. “Anh Mã Văn, cuối cùng là anh có tin em thật không... Anh nghĩ rằng em đã bịa chuyện để chạy trốn chuyện cũ xấu xa của mình?”

Mã Văn thở dài, hai tay ấn vai Nghê Khả để cô ngồi trở lại ghế. “Anh đâu có không tin em. Ý của anh là, chuyện xảy ra đêm hôm ấy là do em không hiểu có chuyện gì và đã tưởng lầm rằng đó là cơn ác mộng!”

Nghê Khả lau khô nước mắt, nhìn Mã Văn nói, “Anh Mã Văn, nhưng em không dối người và dối mình, cũng không vì sợ hãi mà có ám thị tâm lý đối với lỗi lầm của mình. Em thực sự cho rằng, đêm hôm ấy em đã mơ.”

“Em hãy nói xem, tại sao em lại khẳng định như thế.” Nghê Khả cố gắng hồi tưởng lại cái đêm đáng sợ bảy năm về trước. “Lý do thì có mấy cái. Thứ nhất, nếu đó thực sự là một con thần lằn thì sao nó lại tìm đến người... để giao phối? Thứ hai, con thần lằn mà trong giấc mộng em nhìn thấy to bằng con người. Quê em hoàn toàn không có loài thần lằn to như vậy, em nghĩ rằng cả thế giới này cũng không có. Thứ ba, mặc dù em bị ngấm nước mưa nên sốt cao, nhưng cũng không đến mức không phân biệt được mơ và hiện thực. Trước đó, khi bố em đến sờ trán em và cho em uống thuốc, em nhớ rất rõ. Anh Mã Văn, em không biết anh có hiểu rõ ý của em không. Không phải là em trong trạng thái hoàn toàn hôn mê chẳng biết gì.”

Mã Văn gật đầu, nói, “Anh hiểu. Em đừng vội, cứ từ từ nói.”

“Vì vậy, giả sử...” Nghê Khả co rúm người lại, “Giả sử xảy ra chuyện đó thật thì cảm giác ấy rõ ràng không giống với giấc mơ. Em không thể để mặc cho thứ đáng sợ đó... làm chuyện ấy với mình. Càng không thể có chuyện sau khi xảy ra sự việc lại còn ngủ tiếp được. Khi em mơ thấy cơn ác mộng ấy, thậm chí không tỉnh dậy ngay được mà cứ ngủ cho đến sáng ngày hôm sau.”

Chuyện này xem ra thật sự rất bí hiểm. Mã Văn nghĩ. Anh nhú mày, hỏi, “Vậy, tại sao em lại có thai một cách lạ lùng đến thế? Hơn nữa... đứa con gái mà em sinh ra tại sao lại có những đặc điểm của loài thần lằn?”

Nghê Khả bưng mặt, nói với vẻ đau khổ, “Anh Mã Văn, nếu em mà biết câu trả lời thì đã tốt.”

Mã Văn gõ trán. Đúng thế, sao mình lại đẩy vấn đề trở lại cho Nghê Khả nhỉ. Ngốc quá đi thôi.

Mã Văn trầm ngâm một lúc lâu, sau đó nói, “Nghê Khả này, chuyện mà em gặp phải xem ra không giản đơn chút nào. Muốn tìm ra đáp án thì phải dần dần, nhưng có hai điểm em vừa nói sai rồi.”

Nghê Khả ngơ ngác nhìn anh.

Mã Văn đứng dậy, lắc đầu. “Em hãy tự xem đi.” Nghê Khả đi theo Mã Văn vào thư phòng. Anh bước tới bên máy tính, mở đến trang tìm thấy lúc trước, nói với Nghê Khả, “Đây là trang mà anh đã tìm thấy trên mạng sáng nay. Đó là một bài báo năm 2001, em xem đi.” Nghê Khả ngồi xuống trước máy tính, vừa đọc thấy tiêu đề của bài báo cô đã giật thót người.

“Thần lằn Komodo khổng lồ thoát khỏi Indonesia gây ra sự lo ngại.”

Thần lằn Komodo? Trong đầu Nghê Khả lập tức thấy trống rỗng. Đó là loài sinh vật gì nhỉ?

Nghê Khả di chuột, nhìn thấy một bức ảnh đăng kèm trên đó, máu trong người cô

lập tức như ngừng chảy.

Trong bức ảnh rất rõ nét đó là khuôn mặt đáng sợ của thần lằn Komodo khổng lồ. Hơn nữa, bộ dạng nó rất giống với Mộng Nữ và cũng rất giống với con thần lằn trong giấc mơ. Nghê Khả run lên, cố nén cơn hoảng sợ xem tiếp phần sau.

“Thần lằn Komodo khổng lồ còn gọi là rồng Komodo, là loại thần lằn lớn nhất còn tồn tại hiện nay, sinh sống ở đảo Komodo và đảo Linka của Indonesia, chúng đã gần bị tuyệt chủng và được liệt vào danh sách cần được bảo vệ. Loài động vật này dài tới 3 mét, nặng tới 70 kg, thức ăn chủ yếu là thịt đã thối rữa, chúng có thể vận động rất nhanh, thỉnh thoảng tấn công người. Hằng ngày chúng có thể rời hang xa tới mấy cây số để tìm kiếm thức ăn, đồng thời thích được phơi nắng.

Gần một năm nay, một số thợ săn phi pháp đã nhận ra giá trị thương mại của loài thần lằn Komodo khổng lồ, nên đã tới đảo Komodo tìm bắt và đưa đi các nơi tiêu thụ. Chính quyền địa phương kịch liệt ngăn cấm các hành vi tự ý săn bắn trên, nhưng những kẻ săn trộm vẫn không từ bỏ. Người phụ trách của chính quyền đảo Komodo cho biết, hành vi trên là vô cùng nguy hiểm, vì thần lằn Komodo là loài động vật rất hung dữ, răng và hàm dưới tiết ra nọc độc nguy hiểm đến tính mạng. Hơn nữa, dạ dày của chúng rất lớn, một khi xảy ra tình hình thiếu thức ăn, chúng sẽ trở nên rất hung dữ và tấn công con người. Các thợ săn không hiểu tập tính của loài thần lằn Komodo khổng lồ rất có thể sẽ bị tấn công. Trước đây, cũng đã xảy ra tình huống thợ săn bị thần lằn Komodo tấn công dẫn đến tử vong. Loài động vật này không có kẻ thù tự nhiên, một khi chúng chạy thoát thì sẽ là mối đe dọa to lớn đối với động vật và con người trong khu vực...”

Đọc đến đây, Nghê Khả khiếp đảm, mồ hôi vã ra đầm đìa. Cô kinh hoàng quay lại nói với Mã Văn, “Có phải anh cho rằng loại thần lằn Komodo khổng lồ này đã chạy đến quê em...”

Mã Văn chỉ vào một đoạn bài viết trên màn hình, nói, “Đừng vội, em cứ đọc hết đi. Đoạn này mới là quan trọng.”

Nghê Khả quay người lại với vẻ bất an và nhìn đoạn bài viết mà Mã Văn chỉ:

“Mặc dù thần lằn Komodo khổng lồ được cho là loài động vật vô cùng hung dữ, nhưng người dân ở khu vực đó thì không cho là như vậy. Họ nói, bao đời nay người dân luôn sống cùng với chúng, còn có cả truyền thuyết kể về chuyện thần lằn Komodo kết hôn và sinh con đẻ cái với người ở khu vực này. Chuyện kể rằng, trước đây, có một chàng trai đã kết hôn cùng với một “công chúa” Komodo, sau đó sinh đôi hai đứa con một trai và một gái. Đứa con trai thì là người, đặt lên là Negron, đứa con gái là một con thần lằn, tên là Euler. Vừa sinh ra, chúng đã sống tách biệt nhau. Sau khi Negron lớn lên, một hôm cậu gặp một dã thú mặt mày gớm ghiếc trong rừng sâu, cậu rút cây giáo ra định đâm con thú đó, thì cha của

Negron đã xuất hiện kịp thời và nói cho cậu biết cậu và con dã thú đó là anh em.”

Nghê Khả ôm miệng, kinh ngạc không thốt lên lời. “Lúc anh vừa đọc đến đoạn này anh cũng rất kinh ngạc. Mặc dù đây chỉ là truyền thuyết, nhưng ngầm cho thấy thần lằn Komodo khổng lồ có thể... giao phối cùng với người thật.” Mã Văn cúi đầu nói.

“Đừng nói nữa...” Nghê Khả dùng cả hai tay bịt miệng, dường như cô đang rất muốn nôn. Hai mắt cô nhắm nghiền, mặt cắt không còn giọt máu.

Mã Văn không nói gì nữa. Phải mấy phút sau anh mới lại lên tiếng, “Xin lỗi em. Anh biết những điều đó khiến em rất khó chịu, nhưng việc tìm kiếm sự thật vốn đã không phải là việc dễ dàng gì.”

“Em biết...” Nghê Khả cố gắng kìm nén cơn khó chịu, nói, “Nhưng những tài liệu mà anh tìm kiếm đó chỉ có thể đưa ra một số dự đoán, không thể nói rõ rằng nó có liên quan đến chuyện mà em gặp phải lúc đó.”

“Đúng vậy.” Mã Văn gật đầu, “Vì thế anh suy nghĩ rất kỹ, muốn giải quyết tận gốc bí mật này, e rằng chỉ có một cách, nhưng anh không biết em có bằng lòng không?”

“Cách gì?”

Mã Văn nhìn Nghê Khả, rồi nói rõ ràng từng tiếng, “Về quê em.”

Nghê Khả há hốc miệng, ngạc nhiên nhìn Mã Văn. Hơn chục giây sau, cô nói ra những lời khiến Mã Văn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, “Được, em bằng lòng.”

“Anh cứ tưởng rằng... quê hương là nơi khiến em đau lòng, em sẽ không muốn quay trở lại nữa.” Mã Văn nói.

“Đúng thế. Nhưng em biết, đó có thể là cách duy nhất làm rõ sự thật.” Nghê Khả nói với vẻ kiên định, “Em đã nghĩ rằng cả đời này sẽ phải sống với nỗi oan uổng và nhục nhã. Nhưng bây giờ, em đã gặp được anh. Anh bằng lòng dốc sức giúp đỡ em, vậy thì em còn có lý do gì để mà chạy trốn? Anh Mã Văn, em không muốn sống trong sự tự hủy hoại mình nữa, cho dù sự thật thế nào thì em cũng đều muốn tìm hiểu và chấp nhận.”

Mã Văn tán thưởng, nói, “Phải, đúng tinh thần đó. Nghê Khả, để anh sắp xếp một chút, cuối tuần sau chúng ta sẽ về quê em.”

“Vâng.”

“Chuyện này phải bí mật, đến lúc đó, anh sẽ nói với Chu Nghị và Tiểu Hà là chúng ta đi nhập hàng, để họ...” Mã Văn nói đến đó thì điện thoại di động đổ chuông. Anh mở máy ra xem và mặt lập tức lộ rõ vẻ ngán ngẩm.

“Sao vậy? Ai gọi đến thế?” Nghê Khả hỏi.

“Còn có thể là ai được?” Mã Văn ỉu xiu nói, “Là mẹ vợ cũ đeo bám như hồn ma.”

Nghê Khả thấy rằng mình không tiện ở lại, bèn nói, “Anh Mã Văn, em quay về cửa hàng làm việc đây.”

“Ừ.” Mã Văn gật đầu. Nghê Khả bước đến cửa, mở cửa và bước ra ngoài.

Mã Văn muốn tắt ngay điện thoại, nhưng sợ làm vậy thì người phụ nữ kia lại tìm đến nhà, nên đành phải nhấn nút nghe và nói với giọng chán ghét, “Cô lại muốn làm gì nữa thế? Cô định quấy rầy tôi bao nhiêu lần nữa đây?”

Người ở đầu dây bên kia đáp với giọng lạnh lùng, “Hừ, tôi nghĩ, thời gian sắp tới đây có thể anh còn phiền nhiều hơn nữa đấy.”

“Nói thế là có ý gì?”

“Mã Văn, sự kiên nhẫn của tôi có giới hạn. Cửa hàng đó của tôi, anh tưởng rằng cứ kéo dài không cho là tôi phải chịu sao? Nói cho anh biết, tôi đã gửi đơn ra tòa án rồi, còn tìm cả một luật sư giỏi nhất thành phố nữa.” Người phụ nữ ở đầu dây bên kia cao giọng, “Luật sư của tôi nói với tôi rằng, 90% tôi sẽ thắng kiện. Ha ha, Mã Văn, cửa hàng đó sẽ nhanh chóng thuộc về tôi, anh cứ chờ đấy mà xem!”

“Cửa hàng của cô?” Như có một ngọn lửa bốc lên trong lòng Mã Văn, khiến anh thấy bưng bưng. “Cửa hàng mà gần như cha tôi đã phải đổi bằng mạng sống ư?” Mã Văn nghiến chặt răng, câu nói “Đồ chết tiệt, đồ tiện nhân!” đang chuẩn bị thốt ra khỏi miệng, thì đột nhiên anh bình tĩnh lại, một ý nghĩ lập tức lóe lên trong đầu.

Người phụ nữ ở đầu dây bên kia thấy Mã Văn không nói gì thì càng có vẻ đắc ý. “Thế nào? Anh cũng đã ý thức được rồi chứ gì? Tôi đã nói với anh rồi, lúc đầu anh không làm công chứng tài sản là một sai lầm lớn. Thế này đi, nể tình nghĩa vợ chồng một thời, tôi cho anh một cơ hội cuối cùng, nếu anh không muốn phải ra tòa và chịu phiền phức thì anh hãy giao cửa hàng đó cho tôi, tôi sẽ bù lại cho anh hai trăm ngàn tệ. Anh thấy thế nào?”

“Hai trăm ngàn... ít quá, liệu có thể thêm ít nữa được không?” Mã Văn nói bằng giọng thiếu nảo.

Ở đầu dây bên kia, Tần Phượng dường như ngây ra một lúc. Thực ra, những lời vừa rồi là cô ta cố tình chọc tức Mã Văn, không ngờ anh lại chấp nhận thật. “Anh nói thật à, Mã Văn? Anh thực sự bằng lòng cho tôi theo cách ấy à?” Cô ta hỏi lại bằng giọng nghi hoặc.

Mã Văn nói với giọng đau xót, “Tần Phượng. Thực ra cô biết đấy, nếu là trước đây thì tôi sẽ không thể nào đồng ý, nhưng câu ‘nể tình nghĩa vợ chồng một thời’ của cô đã đâm vào trái tim tôi. Đúng thế, mặc dù chúng ta rất không vui vẻ với nhau, nhưng dù sao cũng từng là vợ chồng. Người xưa có câu: ‘Một ngày phu thê, trăm ngày ân tình...’ Thôi vậy, nếu cô thích cửa hàng đó, tôi sẽ cho cô, chỉ mong cô tiếp tục kinh doanh. Cô cũng biết, cửa hàng đó là tâm huyết của cha tôi.”

Người ở đầu dây bên kia im lặng hồi lâu, cuối cùng, Tần Phượng nói, “Nhất định tôi sẽ làm vậy... Mã Văn, nếu anh đã nói như vậy, tôi sẽ bồi thường cho anh năm trăm ngàn tệ.”

“Hay là ngày mai chúng ta gặp nhau để bàn?”

“Được, ở đâu?”

“Cô đến ngã tư đường Quang Hoa ở khu mới, chúng ta sẽ đi loanh quanh ở đó, được không?”

“Được, mấy giờ?”

“5 giờ rưỡi chiều mai.”

“Quyết định như thế nhé.” Tần Phượng cố nén sự vui mừng rõ rệt và tỏ ra bình thản.

Tắt máy điện thoại xong, Mã Văn lập tức sầm mặt lại. Đồ chết tiệt, đồ tiện nhân. Anh rít qua kẽ răng câu nói đó.

5 giờ rưỡi chiều ngày hôm sau, Tần Phượng đến như đã hẹn. Mã Văn hẹn cô ta ở ngã tư đường Quang Hoa, cách cửa hàng về phía trước một chút. Mã Văn đã đứng đợi sẵn, sau khi xe của Tần Phượng đỗ xong, anh chạy đến, mở cửa xe, hỏi, “Xuống xe đi loanh quanh nhé?”

Tần Phượng xuống khỏi xe, cô ta diện một bộ đồ sang trọng như mọi khi, mặt mày rạng rỡ, đáp, “Được.”

“Đi theo đường lớn này một lúc.” Mã Văn nói.

Tần Phượng gật đầu. Để nhận được cửa hàng kia một cách thật nhẹ nhàng, cô ta tỏ ra biết điều ngoan ngoãn hẳn.

Hai người đi bộ theo con đường lớn. Đường ở khu mới phát triển không có nhiều xe, hai bên là những tán cây tươi tốt, không khí trong lành hơn hẳn trung tâm thành phố. Mã Văn nói, “Khu vực này tuy vắng vẻ nhưng ít ồn ào hơn hẳn trung tâm, sống ở nơi đây cũng rất tuyệt.”

“Tất nhiên rồi.” Tần Phượng nhướn mày nói, “Cho nên mới nói cửa hàng và ngôi nhà ở khu mới phát triển của anh mới là quý. Còn cái cửa hàng ở trung tâm thành phố kia thì quản lý nó cũng rất phiền phức, em sẽ tiếp quản nó thay anh, coi như là giúp anh vậy.”

Mã Văn khẽ cười, “Đúng thế, chẳng phải tôi đã nghĩ thông rồi sao. Tất nhiên, tôi cũng nghĩ thông một số việc khác nữa, trước đây, tôi và cô thực ra cũng không có xung đột gì về nguyên tắc.”

Tần Phượng gật đầu lia lịa, nói theo ý của Mã Văn, mặc dù trong bụng không nghĩ như vậy, “Đúng như thế, chẳng qua tính cách của chúng ta có một số điểm không hợp mà thôi. Anh thì thích yên tĩnh, còn em thì lại thích ồn ào. Có điều, như thế cũng là bổ sung cho nhau... Nói ra có thể anh không tin, nhưng sau khi ly hôn xong, trong lòng em thực sự không quên được anh...”

Mã Văn xua tay, “Thôi nào, bây giờ không nói những chuyện đó nữa. Tôi chỉ hi vọng từ nay về sau cô hãy quản lý cửa hàng đó cho tử tế và sống một cuộc sống vui vẻ.”

Tần Phượng dường như cảm động thật sự, đến nỗi Mã Văn không phân biệt nổi những lời nói đó của cô ta có phải là đang đóng kịch không nữa. “Ôi, Mã Văn, anh còn nghĩ cả như thế cho em. Em hứa với anh, nhất định sẽ kinh doanh tốt cửa hàng đó, và sẽ không phí hoài tâm huyết của cha anh.”

“Như thế thì tốt...”

Họ vừa đi vừa nói chuyện, đi được chừng hơn chục phút, Mã Văn “bất ngờ” phát hiện ra một lối đi nhỏ bên cạnh con đường lớn, anh nói, “Em nhìn kia, ở đây có một con

đường đất dẫn vào trong rừng, chúng ta vào đó dạo đi!” Tần Phượng hơi nhú mày, “Trong rừng thì có gì mà dạo chơi?”

“Em đã ở trong các trung tâm thương mại phát chán lên rồi, thay đổi khẩu vị một chút đi. Em đã biết là anh thích những nơi thanh tịnh như thế này, hãy coi như là đi cùng anh được không?”

Tần Phượng ngược mắt lên, nói, “Anh muốn em cùng anh tìm lại cảm giác ban đầu chứ gì?”

Mã Văn cố ý làm ra vẻ ngượng ngùng, “Nếu em không muốn... thì thôi vậy.”

Tần Phượng mỉm cười, “Ai bảo là em không muốn.” Nói rồi cô ta đưa tay nắm lấy cánh tay Mã Văn, cùng đi theo con đường nhỏ.

Trống ngực của Mã Văn đập rất nhanh, anh cố gắng giữ vẻ bình thường.

Vào đến rừng, Mã Văn nói đủ thứ chuyện để thu hút sự chú ý của Tần Phượng. Bây giờ anh đã rất thuộc cánh rừng này, có thể đi vòng quanh để đến gần ngôi nhà gỗ. Được hơn chục phút, Tần Phượng đứng lại, quay đầu nhìn phía sau, nói, “Chúng ta dừng đi về trước nữa, đã không nhìn thấy con đường lúc đầu đâu nữa rồi.”

“Em sợ lạc đường à?” Mã Văn nói, “Không sao đâu, anh biết đường ra như thế nào.”

Có lẽ do sự cảnh giác bản năng mách bảo nên Tần Phượng kiên quyết không đi thêm nữa. “Em đói rồi, Mã Văn, chúng ta quay về thôi.”

“Thôi được.” Mã Văn gật đầu, đồng thời đưa mắt nhìn xung quanh. Chỗ này phù hợp đây.

Tần Phượng vuốt mái tóc dài, nũng nịu nói, “Anh không định mời em ăn tối à?”

“Tất nhiên rồi.” Mã Văn cười đáp, nhưng rồi lập tức chau mày. “Tự nhiên anh đau bụng quá. Em chờ anh một chút, để anh đi vệ sinh nhé.”

Tần Phượng phì cười, “Anh vẫn còn phải tránh em à? Thôi, tùy anh, nhưng phải nhanh lên đấy.”

“Ừ.” Mã Văn đi vào một vạt cây lúp xúp. Tần Phượng quay người đi, lấy một bao thuốc lá dành cho phụ nữ rút ra một điếu cho lên miệng, rồi châm lửa bằng chiếc bật lửa rất tinh xảo.

Hút hết một điếu thuốc mà Mã Văn vẫn chưa ra. Tần Phượng quay người lại nhìn về phía Mã Văn đi vào lúc trước rồi gọi to, “Mã Văn, anh xong chưa?”

Không có tiếng trả lời. Tần Phượng chau mày, đưa tay nhìn đồng hồ, đã gần 6 giờ rồi. Lúc này, cô ta mới để ý thấy trời đang dần tối, cả vạt rừng đang dần bị bóng đen bao phủ.

“Mã Văn! Mã Văn! Anh đã xong chưa? Anh đang ở đâu vậy?” Tần Phượng bắt đầu thấy lo và đi về phía mà Mã Văn nói rằng vào để đi vệ sinh. Cô ta vạch lá tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng Mã Văn đâu.

Bỗng nhiên cô ta nhận ra, có lẽ mình đã bị chơi khăm nên lập tức nổi giận gầm lên, “Mã Văn, anh lừa tôi đến đây rồi cố tình vứt tôi ở đây phải không?!”

Giọng nói the thé của Tần Phương phá tan sự yên tĩnh của khu rừng, làm kinh động đến cả bầy chim đang đậu trên cành cây. Cô ta tin rằng tiếng quát của mình cách hàng mấy trăm mét cũng nghe thấy, ấy thế mà vẫn không nghe tiếng Mã Văn trả lời. Rất rõ ràng là giống như điều cô ta vừa nghĩ: Mình đang bị đùa giỡn thật sự!

“Chết tiệt! Thằng đàn ông chết giấm thôi tha! Dám... chơi tao như thế!” Khuôn mặt của Tần Phương méo đi vì tức giận, cô ta gầm lên như điên, “Chờ đến lúc tao ra khỏi đây... xem tao sẽ tính sổ với mày thế nào!”

Cô ta vừa giận dữ gầm gào, vừa đi bừa giữa các lùm cây. Một cặp mắt nấp ở chỗ cách sau lưng cô ta chừng hơn 100 mét đang lặng lẽ nhìn theo.

Mã Văn không đi xa, anh chỉ nấp vào một lùm cây ở hướng khác.

Rất xin lỗi, tối hôm nay, tôi định mời cơm, nhưng người được mời không phải là cô, mà là một người thần lẩn có tên là Mộng Nữ. Mã Văn lạnh lùng nghĩ.

Bây giờ, mọi sự đang diễn ra như trong kế hoạch của Mã Văn. Tần Phương đang đi về hướng sai. Tiếng gầm gào của cô ta chắc chắn sẽ đánh động đến con quái vật đói khát ấy.

Tối hôm qua Mã Văn lại đến ngôi nhà gỗ của Nghê Khả. Lúc rời khỏi đó anh lặng lẽ đi tới chỗ để đồ ăn cho Mộng Nữ, rồi dùng một chiếc túi mang hết tất cả đồ ăn - những tảng thịt lợn thối rửa ở đó đi. Nghê Khả không biết gì về chuyện này.

Tính ra thì từ sáng đến giờ Mộng Nữ chưa được ăn gì, chắc hẳn nó đói.

Tần Phương càng đi càng xa, Mã Văn thận trọng đi theo sau nhưng luôn giữ khoảng cách hơn 100 mét. Trời mỗi lúc một tối. Tim anh đập dồn dập, anh có cảm giác Mộng Nữ đã đánh hơi thấy người đàn bà đó rồi và đang tiến gần đến chỗ ‘con mồi’.

Trống ngực của Tần Phương cũng đập rất nhanh, cô ta cũng có linh cảm chẳng lành. Mã Văn vút cô ta ở lại đây rõ ràng không đơn giản là làm cho cô ta bị lạc đường. Anh ta không phải là trẻ con, sẽ không chơi trò trêu trọc người khác theo cách vô vị như vậy. Nhất định có mối nguy hiểm đang rình rập. Nghĩ đến đây, Tần Phương run lên, cô ta cố trấn tĩnh và không gây ra tiếng động nữa. Nhưng đáng tiếc rằng đã muộn.

Từ trong lùm cây rậm rạp trước mặt bỗng dưng vọng ra tiếng sột soạt. Tần Phương hoảng sợ dừng bước, hai mắt mở to. Có vật gì đang tiến lại gần, sống lưng cô ta lạnh toát. Trước khi vật đó áp sát lại, bản năng mách bảo cô ta rằng có một mối nguy hiểm trí mạng đang đến sau lưng, thế là cô ta quay ngoắt người và bỏ chạy.

Vật sau lưng cũng tăng tốc độ. Rất rõ ràng là đang đuổi theo cô ta! Hơn nữa... tiếng di chuyển của nó trên mặt đất không giống như của con người! Tần Phương hoảng loạn cực độ, cầm đầu chạy bất chấp tất cả. Nhưng trời đã tối hẳn, không còn nhìn rõ đường, cô ta vướng vào một hòn đá, loạng choạng rồi va vào một gốc cây.

Chết rồi! Tần Phương cảm thấy vật ở sau lưng đã đến rất gần mình, cô ta quay ngoắt lại và nhìn thấy một con vật khiến cô ta hồn xiêu phách lạc.

Một con... thần lẩn khổng lồ?! Máu trong người Tần Phương như ngừng chảy. Đó là

một con quái vật đáng sợ mà cô chưa nhìn thấy bao giờ, đáng sợ hơn tất cả những cơn ác mộng. Lúc này, con thằn lằn đang thè lưỡi tiến lại gần cô.

“Ồi...” Tần Phượng sợ tới mức nhũn người xuống, thậm chí muốn kêu mà cũng không phát được ra tiếng. Nhưng khi con quái vật sắp tiến sát đến chỗ mình, bản năng sinh tồn khiến cô ta dốc hết toàn bộ sức lực cầm chiếc túi da quật mạnh về phía con thằn lằn.

Chiếc túi da đã quật trúng đầu con thằn lằn nhưng chỉ tạo ra một vết thương nhỏ. Tần Phượng quay người bỏ chạy thực mạng một lần nữa. Con thằn lằn bị làm cho tức giận, phát ra những tiếng kêu khàn khàn, vươn mình lao tới như con rắn, rồi há miệng ra đớp lấy một bàn chân của Tần Phượng.

“Ồi!” Một cơn đau xé như kim xuyên vào tim. Trong lúc tuyệt vọng, Tần Phượng trở nên khỏe hơn, cô ta quờ được một tảng đá, kêu lên và ném về phía con thằn lằn.

Hòn đá đập trúng vào đầu con thằn lằn người. Lần bị thương này nặng hơn hẳn lần trước. Con thằn lằn người kêu lên một tiếng thảm thiết vội nhả bàn chân trong miệng ra. Tần Phượng có được cơ hội sống sót, vùng dậy, cố nén cơn đau, loạng choạng bỏ chạy.

Mã Văn nấp vào một chỗ không xa chứng kiến cảnh tượng ấy sợ đến thót tim không dám nhìn nữa. Nhưng không ngờ, sự việc diễn ra không giống như tưởng tượng của anh mà lại chuyển theo hướng rất bất ngờ. Lúc này, anh đang ngây ra như gà gỗ, nghĩ thầm trong bụng: Người phụ nữ kia... đã đánh cho Mộng Nữ bị thương và chạy thoát? Hơn nữa, dường như Mộng Nữ đã bị trọng thương, không tiếp tục đuổi theo nữa.

Một cơn ớn lạnh chạy dọc người, anh không kịp nghĩ cho Mộng Nữ mà chạy theo về phía Tần Phượng.

Lúc này, anh chẳng cần phải ẩn nấp và che giấu nữa. Trời đã tối không nhìn rõ mặt người, hướng chi kế hoạch của mình đã bị bại lộ, có lẽ Tần Phượng đã biết rõ mục đích hiểm ác của mình khi lừa cô ta tới đây. Nhưng mà, đuổi kịp xong thì sẽ như thế nào? Trong đầu Mã Văn rối tung.

Sự việc phát triển không như mong đợi của Mã Văn, không ngờ vận may của người phụ nữ kia lại tốt đến thế. Hướng mà cô ta lao bừa lại cũng đúng là hướng đường ra khỏi rừng. Mã Văn chạy theo sau và nhìn thấy Tần Phượng ra khỏi rừng rồi từ con đường đất chạy ra đường lớn. Đúng lúc, có một chiếc xe chở hàng đi qua, Tần Phượng bất chấp tất cả chạy ra giữa đường vừa khua tay vừa kêu cứu, “Cứu với! Cứu tôi với!”

Từ cửa rừng, Mã Văn nhìn thấy sau khi kêu to lên mấy tiếng, dường như chút sức lực cuối cùng đã dốc ra hết, Tần Phượng ngã lăn ra đất. Chiếc xe hàng dừng lại, hai người từ trên xe bước xuống khiêng cô ta lên xe. Có mấy người trên đường cũng dừng lại chứng kiến cảnh tượng ấy và bàn tán xôn xao, có vẻ như họ đang bảo đưa cô ta đến bệnh viện. Chiếc xe lại nổ máy và nhanh chóng chạy về phía thành phố.

Mã Văn đứng ngây người hàng phút đồng hồ, thế rồi anh giật mình, một cảm giác

ớn lạnh lan từ chân lên đầu.

Hồng rồi... Chết tiệt! Anh thâm kê lên như vậy. Tần Phượng không bị cắn chết như trong kế hoạch mà chỉ bị thương. Cô ta biết ai là người đã dụ mình vào rừng, cũng biết vật gì đã tấn công mình, và tất nhiên càng rõ tất cả chuyện đó không thể nào là sự tình cờ, mà là một âm mưu được vạch ra rất kĩ để hãm hại cô ta!

Toàn thân Mã Văn run lên, mặt co rúm lại. Nếu... cô ta tới bệnh viện và được cứu sống, thì nhất định sẽ nói cho cảnh sát biết mọi chuyện, và cảnh sát chẳng cần phải động não cũng sẽ lập tức liên hệ ngay được rằng mình có quan hệ với con quái vật thần lằn và cả Nghê Khả nữa. Họ sẽ đưa ra một suy đoán nghiêm trọng hơn là, nếu người phụ nữ ấy đã bị lừa vào rừng để rồi bị tấn công thì ba người mất tích trước đây, có lẽ cũng bị như thế?

Nghĩ đến đây, Mã Văn muốn ngất xỉu. Bây giờ, anh đã nhận ra rằng mình vừa làm một việc hết sức ngu xuẩn. Sự thất bại không chỉ khiến anh khốn đốn mà còn liên lụy cả đến Nghê Khả!

Không được, mình phải đi ngay... Trước khi người phụ nữ ấy được cứu chữa và nói ra tất cả thì mình phải đưa Nghê Khả rời khỏi đây!

CHƯƠNG

13

8 giờ 50 phút tối, Nghê Khả sắp kết thúc công việc trong cửa hàng thì Mã Văn bước vào. Đây là lần đầu tiên anh đến cửa hàng muộn như vậy. Nghê Khả để ý trán và mặt của anh toàn mồ hôi, mày nhíu chặt, vẻ mặt rất nghiêm trọng. Cô nghĩ thầm, có phải đã xảy ra chuyện gì không nhỉ?

Quả nhiên, Mã Văn đi thẳng đến chỗ cô, khẽ nói, “Nghê Khả, theo anh vào trong phòng làm việc một lát.” Họ đi vào phòng làm việc. Mã Văn đóng cửa lại, không kịp ngồi xuống đã vội nói, “Hãy nghe anh nói, Nghê Khả, anh đã chuẩn bị một chiếc xe tải nhỏ chở hàng. Bây giờ chúng ta mang theo Mộng Nữ về quê em.” Nghê Khả tỏ ra rất ngạc nhiên trước quyết định đột ngột của Mã Văn. “Bây giờ ư? Sao lại vội như vậy? Anh đã nói rằng tuần sau mới đi cơ mà?”

Mã Văn nhìn vào mắt Nghê Khả, nói, “Tình hình đã thay đổi.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Nghê Khả hỏi hộp hỏi.

Mã Văn không thể nào cho Nghê Khả biết được kế hoạch định lợi dụng Mộng Nữ để giết chết người vợ trước được. Thế nên, anh đã nói dối, “Chiều hôm nay, anh nghĩ thức ăn của Mộng Nữ sắp hết nên mang tới cho nó ít thịt lợn, nhưng anh vừa đi được nửa đoạn đường rừng thì nhìn thấy một cảnh tượng đáng sợ, Mộng Nữ đang tấn công một người vào rừng.”

Toàn thân Nghê Khả run lên, tay đưa lên ôm miệng vẻ kinh hoàng, “Trời ơi... lại xảy ra chuyện đó ư?”

“Nhưng tình hình lần này khác với mấy lần trước. Người kia không bị Mộng Nữ cắn chết, mà còn lấy hòn đá đánh trả lại khiến Mộng Nữ bị thương rồi chạy thoát.”

“Vậy, bây giờ Mộng Nữ thế nào rồi?”

“Có lẽ đã bị thương, nhưng không nghiêm trọng.” Mã Văn nói với vẻ bất lực, “Anh chưa gặp phải tình huống ấy bao giờ nên cũng không dám chạy đến kiểm tra vết thương của Mộng Nữ, đành đến đây để bàn với em.”

“Em phải về ngay bây giờ.” Nghê Khả nói, mày nhíu chặt lại, “Nhưng vì sao chúng ta lại phải về quê em ngay lập tức?”

Mã Văn nói với vẻ ngạc nhiên, “Em chưa nghĩ ra à? Người kia chạy thoát chắc chắn sẽ báo với cảnh sát rằng đã gặp vật gì trong rừng, và thế là cảnh sát sẽ lập tức tới nơi. Đến lúc đó thì mấy vụ lần trước cũng bị bại lộ!”

“Ôi... đúng vậy!” Nghê Khả giật thót người.

“Bây giờ em hiểu rồi chứ. Đã xảy ra chuyện như vậy thì không thể ở lại chỗ đó được nữa. Chúng ta cần phải về ngay và xử lý hết những thứ có liên quan đến em và Mộng Nữ, không được để lại bất cứ dấu vết gì khiến cho cảnh sát liên hệ tới em, sau đấy lập

tức đưa Mộng Nữ rời đi.”

“Nhưng... chúng ta đi ngay trong đêm như vậy, sẽ không làm cho cảnh sát nghi ngờ đấy chứ?”

“Không đâu.” Mã Văn lắc đầu, “Người bị tấn công ấy cũng bị thương nặng, sẽ phải cấp cứu trong bệnh viện, tạm thời chưa thể nào khai báo với cảnh sát được. Hơn nữa, cảnh sát cũng không biết... quái vật tấn công người ấy... có quan hệ với chúng ta. Chúng ta sẽ giả vờ như đến nơi khác nhập hàng, tạm thời trong mấy ngày sẽ không ai nghi ngờ đâu.”

Nghê Khả suy nghĩ một lát rồi nói, “Thôi được, bây giờ chúng ta sẽ vào rừng tìm Mộng Nữ, rồi nhanh chóng rời đi.”

“Chờ anh dọn dò Chu Nghị và Tiểu Hà một chút, không được để cho họ nghi ngờ. Bây giờ chúng ta sẽ cùng ra, đừng để cho họ và khách hàng thấy rằng chúng ta rất vội.” Mã Văn nói với Nghê Khả.

Hai người rời khỏi phòng làm việc, Mã Văn tới bên hai nhân viên, giả bộ chuyện trò với họ mấy câu. Trong lúc đó, hai khách hàng cuối cùng cũng đã thanh toán xong. Mã Văn bảo Chu Nghị và Tiểu Hà đóng cửa, còn anh và Nghê Khả rời cửa hàng trước.

Chiếc xe tải nhỏ chạy đến chỗ vào cửa rừng rồi đỗ lại bên đường quốc lộ, hai người nép vào bóng đêm, đi vào rừng, trong tay của Mã Văn cầm hai chiếc túi ni lông gấp lại để chuẩn bị đựng và mang theo tất cả đồ đạc trong ngôi nhà gỗ.

Mười phút sau, họ đến nơi, nhưng Mộng Nữ không có trong đó và cũng không ở gần ngôi nhà. Nghê Khả lo lắng nói, “Mộng Nữ... bị thương nặng đến mức nào?”

Điều này thì Mã Văn không thể trả lời rõ ràng được. Anh an ủi, “Đừng lo, chúng ta sẽ tìm xung quanh đây.” Hai người tìm khắp nơi, bán kính tìm được mở rộng dần nhưng vẫn không thấy bóng dáng Mộng Nữ đâu. Vì lo sợ nên Mã Văn và Nghê Khả không dám lên tiếng gọi mà cứ lặng lẽ tìm. Thời gian cứ dần trôi. Mã Văn nhắm tính, kể từ lúc Tần Phượng bị tấn công đến bây giờ cũng đã gần ba tiếng, không hiểu tình hình của cô ta bây giờ như thế nào, đã báo cho cảnh sát chưa? Cảnh sát liệu có đang đi đến đây hay không? Nghĩ đến đây, Mã Văn nóng ruột như lửa đốt, nếu bây giờ mà chạm trán cảnh sát thì coi như xong.

Đột nhiên, từ trong một lùm cây vọng ra tiếng di chuyển rất nhanh. Hai người chưa kịp phản ứng thì một bóng đen to tướng đã nhào về phía Nghê Khả, xô cô ngã xuống đất. Nghê Khả lớn tiếng kêu lên, bóng đen nghe thấy vậy thì dừng lại. Mã Văn bước tới nhìn, thì ra đúng là Mộng Nữ.

Nghê Khả cũng đã nhìn thấy rõ, cô đẩy Mộng Nữ một cái, giận dữ và hoảng sợ nói, “Con điên rồi à? Đến mẹ mà cũng định ăn thịt à?”

Mộng Nữ xoài ra đất nằm im, miệng phát ra âm thanh khàn khàn. Nghê Khả đứng dậy, nhìn Mộng Nữ với vẻ kinh hoàng, “Mấy người trước... con đều tấn công họ như thế sao?”

Mã Văn lo lắng nhìn xung quanh rồi hạ giọng nói với Nghê Khả, “Bây giờ đừng nói đến chuyện đó nữa, chưa biết chừng cảnh sát đang nấp ở đâu đó để đuổi theo. Chúng ta phải nhanh chóng về ngôi nhà gỗ thu dọn đồ đạc thôi.”

Nghê Khả gật đầu rồi quay sang nói với Mộng Nữ, “Chúng ta phải rời khỏi nơi đây, con hãy ngoan ngoãn đi theo chúng ta, nghe rõ chưa?”

Mã Văn nhìn thấy hình như người thần lẩn gật đầu, rồi sau đó kêu lên hai tiếng khàn khàn. Nghê Khả quay đầu lại nói với Mã Văn, “Hình như đã lâu rồi Mộng Nữ không ăn.”

Mã Văn giật mình, đáp, “Có lẽ lần trước chuẩn bị ít thịt quá. Không sao, anh có mang theo mấy cân thịt lợn rồi, sau khi lên xe nó có thể ăn.”

Nghê Khả gật đầu nói nhỏ với Mộng Nữ mấy câu, đại khái là bảo nó cố chịu thêm chút nữa. Sau đó, hai người đưa Mộng Nữ nhanh chóng quay trở về ngôi nhà gỗ.

Nghê Khả thu dọn quần áo và một số đồ dùng sinh hoạt một cách nhanh chóng rồi cho vào chiếc túi mà Mã

Văn đã chuẩn bị. Những thứ không quan trọng thì để lại, nói chung là xóa hết mọi dấu vết cho thấy họ đã sống ở đây. Mười phút sau, khi tin chắc rằng dù cảnh sát có tìm đến đây cũng không phát hiện ra điều gì, họ mới vội vàng rời khỏi.

Họ nhanh chóng ra tới cửa rừng, lúc này đã là 11 giờ, trên đường quốc lộ hầu như chẳng thấy bóng dáng xe và người qua lại, ngoài chiếc xe tải nhỏ của Mã Văn đỗ ở bên đường. Mã Văn vẫn rất thận trọng, anh nói với Nghê Khả, “Anh ra trước xem thế nào, nếu không có tình hình gì đặc biệt thì sẽ khởi động máy và nháy đèn, hai mẹ con nhanh chóng ra ngay.”

Nghê Khả gật đầu, nhìn Mã Văn đi một mình trong bóng đêm. Anh nhìn trước nhìn sau một lượt rồi mới lên xe. Rất nhanh sau đó nháy đèn xe, Nghê Khả nhận được tín hiệu, thận trọng đưa Mộng Nữ đi đến bên chiếc xe.

Mã Văn nhảy từ trên xe xuống, mở khoang sau, cho đồ của Nghê Khả vào, rồi nói, “Trong đó có mấy cân thịt lợn đã biến chất, có lẽ tạm thời cũng đủ cho Mộng Nữ.”

Nghê Khả ra hiệu cho Mộng Nữ lên thùng xe, nhìn thấy thịt lợn, Mộng Nữ vồ ngay lấy dớp từng miếng to tướng, nhai và nuốt. Chưa đầy hai phút, mấy cân thịt lợn đã biến sạch.

Lúc này Mã Văn mới nhận ra rằng mình đã đánh giá thấp thực lực của người thần lẩn. Nhưng bây giờ thì không thể nào kiếm ra thịt lợn được nữa. Anh đành nói với Nghê Khả, “Chúng ta cứ đi đã, dọc đường thế nào cũng có chỗ bán thịt lợn, đến lúc đó chúng ta sẽ mua để cho Mộng Nữ ăn.”

“Vâng.” Nghê Khả gật đầu. Cô quay sang nói với Mộng Nữ ở thùng xe, “Con ngoan ngoãn ở đó, đến chỗ tới đây chúng ta sẽ kiếm đồ ăn cho con.”

Mộng Nữ đáp lại bằng mấy tiếng khàn khàn. Trong xe có mấy chiếc thùng giấy trống, Mộng Nữ nằm im bên cạnh.

Mã Văn nhìn vào mắt Nghê Khả, nói, “Đi thôi!” Anh đóng chặt thùng xe rồi khóa lại, hai người ngồi vào ghế trước và khởi động máy.

Nhìn con đường tối đen, Nghê Khả lo lắng hỏi, “Mã Văn, lái xe trong đêm như vậy, anh chịu được không?” “Không vấn đề gì. Nếu mệt thì anh sẽ dừng lại nghỉ một lúc.”

“Từ đây về đến quê em phải đi mất bao nhiêu lâu?” Mã Văn nhắm tính qua, “Nếu không tắc đường thì cũng phải trên dưới hai mươi tiếng.”

“Lâu như vậy sao?” Nghê Khả ngạc nhiên thốt lên. “Chẳng còn cách nào khác, đường xa.” Mã Văn nói, “Em hãy dựa vào ghế mà ngủ đi một lúc.”

“Được ạ. Vậy thì anh đi từ từ thôi nhé.” Nghê Khả tựa đầu về sau nhắm mắt lại.

Mặc dù Mã Văn cũng thấy mệt mỏi, nhưng anh biết không thể chần chừ hay chậm trễ được, phải rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt. Anh cố gắng lấy tinh thần rồi cho xe chạy.

Nghê Khả tỉnh dậy thì đã là hơn 5 giờ sáng. Lúc này, chiếc xe đang đỗ bên đường, Mã Văn có lẽ không trụ được nên ngoẹo đầu sang bên và ngủ thiếp đi. Nghê Khả cảm thấy chuyển đi vất vả này đều là vì mình, trong lòng thấy rất day dứt. Cô cởi áo khoác đắp lên người Mã Văn.

7 giờ sáng, Mã Văn tỉnh dậy, anh nhìn thấy Nghê Khả đang nhìn mình, áo khoác cũng cởi ra đắp cho mình thì vội vàng đưa lại cho cô và nói, “Sao em lại đắp cho anh? Cẩn thận kéo bị cảm lạnh đấy!”

“Không sao, trong xe ấm mà.” Nghê Khả ôm vai, hỏi, “Bây giờ đến đâu rồi?”

Mã Văn ngáp, nhìn cảnh vật đồng ruộng sương mờ bao phủ bên ngoài, đáp, “Sau khi xuống khỏi cao tốc, anh cho xe đỗ bên đường, có lẽ đây là một thị trấn của thành phố E.”

“Còn cách quê em xa phải không?”

“Ừ.” Mã Văn đáp, “Chúng ta phải chuẩn bị cho chuyến đi ít nhất là hai ngày nữa. Bây giờ xuống tìm chỗ nào đó ăn cái đã.”

“Thế còn Mộng Nữ thì sao?”

“Chúng ta ăn xong, mang về cho nó ít thịt là được.” Hai người xuống xe, đi đến một cái chợ. Ở đó có cửa hàng bán mì. Họ ngồi xuống ăn mỗi người một bát bổ sung năng lượng cho cơ thể. Ăn xong, anh nói với Nghê Khả, “Em cứ ngồi ở đây, anh đi mua thịt.”

Mã Văn bước tới một quầy thịt có vẻ là lớn nhất.

Lúc này dường như vẫn còn sớm, quầy thịt vẫn chưa bán hàng, Mã Văn đi qua, người đàn ông bán thịt thấy vậy vui mừng chào, “Ông chủ, có mua thịt không? Lợn vừa mới giết xong, thịt còn tươi nguyên!”

Mã Văn nhìn trước nhìn sau rồi hỏi, “Có loại thịt mà hôm qua hoặc hôm kia bị ế lại không?”

Người đàn ông vội xua tay, “Không đời nào, thịt lợn ở quầy chúng tôi luôn bán hết trong ngày.”

Mã Văn nói, “Không, tôi muốn mua loại thịt đã biến chất và có mùi. Ở đây có không?”

Người đàn ông ngậy người một lúc rồi đáp, “Nhìn điệu bộ của anh không giống với người không ăn được thịt tươi!”

“Không phải là không ăn được...” Mã Văn không biết nên nói như thế nào, “Tôi mua về có việc...”

Người đàn ông trợn mắt nhìn anh mấy giây, rồi gật đầu với vẻ rất hiểu ý, “Tôi hiểu rồi..”

Mã Văn hơi chau mày, “Cái gì?”

Người đàn ông vươn cổ ghé sát Mã Văn, khẽ nói, “Anh là chủ xưởng chế biến lập xưởng chứ gì? Tôi hiểu ý của anh.”

Mã Văn đảo mắt, “Ồ, vâng...”

Người đàn ông vẫy người phụ nữ béo ở bên cạnh, “Bà đến trông quầy đi.” Sau đó quay sang nói với Mã Văn, “Đi theo tôi.”

Mã Văn đi theo ông ta qua bảy, tám chỗ ngoặt vào con ngõ rồi tới một ngôi nhà mái bằng thấp tè. Đó là căn nhà tối tăm, đi vào rất sâu, đâu đâu cũng sặc mùi hôi. Bên trong có mấy chiếc sọt tre đựng mấy con lợn chết, xung quanh ruồi nhặng bâu đầy, mùi hôi thối xộc vào mũi. Mã Văn lập tức chau mày, bịt mũi, hỏi, “Những con lợn chết này là thế nào?”

“Anh làm nghề đó mà còn cần tôi phải nói sao?” Người đàn ông ngoẹo đầu cười, rồi móc từ trong túi áo ra bao thuốc bẹp rúm, rút ra một điếu đưa cho Mã Văn. “Nhưng anh cứ yên tâm, những con lợn ốm này mắc loại bệnh không có gì nghiêm trọng. Ăn ít không có chuyện gì đâu.”

Mã Văn không nhận điếu thuốc của ông ta, cũng không muốn nói chuyện nhiều mà hỏi ngay, “Bao nhiêu tiền một con?”

“Mua mấy con? Có mua hết được không?”

“Không mua nhiều như thế đâu. Chỉ một con là đủ.” Người đàn ông thuyết phục, “Nếu mua một con thì lấy anh 300 tệ, nhưng nếu anh mua hai con thì chỉ mất 500 tệ. Ông chủ, anh nghĩ mà xem, 500 tệ hai con lợn, anh sẽ làm được bao nhiêu là lập xưởng...”

Mã Văn xua tay tỏ bộ không muốn lãng phí thời gian với ông ta, “Vậy thì hai con đi, ông có thể chở nó ra ngoài đường quốc lộ được không?”

“Không vấn đề gì.” Người đàn ông vui vẻ nói, “Anh chờ một chút, để tôi đi kiếm xe đẩy đã.”

Người đàn ông đi ra, Mã Văn cũng vội đi theo để thoát khỏi cái nơi toàn mùi hôi thối và đờ ỉn bên ngoài. Đúng lúc đó thì điện thoại di động của anh đổ chuông. Mã Văn nhìn lên màn hình hiển thị số gọi đến, thì ra là số máy bàn của cửa hàng. Anh nhấn nút nghe và nói, “A lô?”

“Sếp phải không?” Là giọng của Chu Nghị. “Tôi đây.”

“Xảy ra chuyện rồi, sếp ạ! Sếp đã biết chưa?” “Xảy ra chuyện gì?”

“Vợ cũ... của anh, chị Tần Phượng đã bị tấn công vào buổi tối hôm qua.”

Mã Văn giật mình, cố làm ra vẻ không biết chuyện, hỏi lại, “Bị ai tấn công?”

“Không biết, hình như là một loài thú dữ nào đó, hơn nữa lại ở đoạn gần cửa hàng của chúng ta.” Giọng của Chu Nghị lộ rõ vẻ ngạc nhiên và hoảng sợ.

“Sao cậu lại biết?”

“Tối hôm qua, có người nhìn thấy chị ấy người đầy máu me cầu cứu ở đường quốc lộ, có một chiếc xe chở chị ấy đến bệnh viện. Hơn nữa, có người còn nhận ra là vợ trước của anh nên sáng sớm nay đã đến cửa hàng hỏi chúng ta có biết chuyện đó không?”

“VẬY CẬU TRẢ LỜI THẾ NÀO?”

“Tôi nói có lẽ anh không biết.” Chu Nghị do dự một chút rồi nói, “Anh không biết thật à?”

“Tất nhiên là không biết! Cô ta đã không còn quan hệ gì với tôi từ lâu rồi, tôi quan tâm đến làm gì?”

“Vâng... tôi cũng nghĩ như vậy.”

Mã Văn nghĩ một chút rồi nói, “Rốt cuộc là cô ta bị loài thú dữ gì tấn công, cậu có biết không?”

“Tôi không rõ lắm.”

“VẬY, TÌNH HÌNH CỦA CÔ TA BÂY GIỜ THẾ NÀO?”

“Cũng không rõ ạ... Sếp, anh vẫn rất quan tâm đến chị ấy...”

Mã Văn định nổi giận nói rằng “Quan tâm cái con khỉ!”, nhưng rồi bỗng nhiên bình tĩnh lại và nhận ra rằng đây là một cơ hội để hỏi thăm tình hình, nên nói theo ý của Chu Nghị, “Đúng, cô ta thật đáng ghét, nhưng dù sao thì cũng là vợ cũ của tôi... Lát nữa cậu hỏi thăm giúp tôi cô ta ở bệnh viện nào rồi tranh thủ đến xem tình hình hiện giờ ra sao, được không?”

“Không có gì. Lát nữa tôi sẽ đi.”

“Cậu lặng lẽ đến thăm cô ta rồi hỏi thăm tình hình qua bác sĩ là được, đừng có nói là tôi bảo cậu tới. Cậu hiểu không?”

“Tôi hiểu, tôi hiểu. Sếp, tôi hỏi thăm được tình hình rồi thì sẽ gọi điện cho sếp nhé?”

“Được, phiền cậu.”

Mã Văn tắt máy, cầm chiếc điện thoại di động trong tay, suy nghĩ.

Không biết người phụ nữ đó bị thương có nặng không... Có điều, tốt nhất là không cứu chữa được. Anh rửa thẳm trong bụng, mong cô ta chết trong bệnh viện. Chỉ có như vậy thì mọi chuyện mới kết thúc.

Một lát sau, ông bán thịt đã mang về một chiếc xe kéo tay, rồi cho hai con lợn chết lên và nói, “Ông chủ, đi thôi!” Mã Văn đi trước để tìm Nghê Khả, sau đó dẫn người đàn ông kia mang hai sọt lợn chết ra ven đường cạnh chiếc xe của anh. Ông ta nói, “Để tôi

giúp anh cho lên xe.”

“Không cần đâu, để đây là được rồi.” Mã Văn bảo ông ta để sọt trên đất rồi trả tiền. Người đàn ông cầm tiền hớn hở quay về.

Nghê Khả hỏi, “Có cần mua nhiều như vậy không?” “Mua một lần nhiều một chút, để cho Mộng Nữ có đủ cái ăn mấy ngày.” Mã Văn nói, “Anh mở thùng xe, em bảo Mộng Nữ nằm lui vào bên trong, đừng để người ta nhìn thấy.”

Hai người phối hợp cho hai con lợn chết lên thùng xe. Nghê Khả ghì Mộng Nữ lại không cho nó cuống cuồng, khi nào đói thì mới được ăn.

Chiếc xe hàng tiếp tục chạy về trước, một lần nữa lại lên đường cao tốc.

Hai người không thể ngờ rằng, hôm sau sẽ xảy ra một loạt sự việc kinh hoàng.

Mã Văn lái xe chạy trên đường cao tốc bốn tiếng thì đến một trạm thu phí cuối cùng trước khi ra khỏi tỉnh. Trước tám cổng thu phí là những hàng xe đủ các loại. Mã Văn cho xe chạy vào cổng dành cho các loại xe tải nhỏ xếp hàng chờ qua cổng. Khi đang từ từ dịch chuyển sau năm, sáu chiếc xe khác thì Mã Văn bất chợt nhìn thấy ở ngay cổng thu phí có mấy nhân viên đang chụp ảnh và kiểm tra một chiếc xe chở hàng.

Gay rồi! Mã Văn giật mình. Nếu họ mà phát hiện ra Mộng Nữ ở thùng sau xe thì chuyện mình mang người thần lẩn đi sẽ bị bại lộ!

Làm thế nào bây giờ? Mã Văn hốt hoảng ngó xung quanh, nóng lòng như lửa đốt. Muốn quay đầu lại bây giờ cũng không được nữa rồi, vì chiếc xe chạy sau đã tiến sát. Chết tiệt! Anh thầm rủa trong lòng, sao cái trạm này lại có chuyện kiểm tra bất ngờ thế?!

Nghê Khả cũng phát hiện thấy điều này, cô căng thẳng quay sang, “Anh Mã Văn, làm thế nào bây giờ? Họ kiểm tra đấy!”

“Đừng cuống.” Tuy miệng anh nói như vậy, nhưng trong lòng thì cũng lo lắng chẳng kém gì cô, “Chúng ta cứ nói là xe trống.”

“Nếu họ cứ bắt chúng ta phải mở thùng xe ra thì sao?” “... Thì tùy cơ ứng biến thôi.” Mã Văn biết lúc này chẳng còn cách nào khác, đành phải liều một phen vậy, “Tóm lại chúng ta phải tỏ ra bình tĩnh, đừng để lộ vẻ lo lắng.”

“... Vâng.” Nghê Khả nuốt nước bọt, cố gắng thả lỏng tinh thần và vẻ mặt.

Ngay sau đó, xe tiến đến chỗ cổng thu phí, hai người mặc đồng phục ngành bước đến, nghe thấy trong xe phát ra bản nhạc nhẹ nhàng, một người trong số họ nói với Mã Văn, “Trong xe chở gì đấy?”

Mã Văn vừa ngân nga hát, nghe thấy vậy, bèn trả lời, “Không chở gì, chúng tôi đến thành phố A để lấy hàng.”

“Mở ra xem nào.” Người kia nói.

“Có cần thế không?” Mã Văn cố nở nụ cười nhẹ nhàng, nói, “Anh giàu kinh nghiệm như vậy, chỉ cần gõ vào thùng xe là biết ngay xe có rỗng không ấy mà.”

Người kia chắc cũng muốn đỡ việc, bước tới bên thùng xe, gõ mấy cái, nghe thấy tiếng thùng xe có vẻ rỗng không, bèn khoát tay, nói, “Đi đi!”

Qua được rồi ư? Mã Văn vui mừng đưa mắt nhìn sang ra hiệu với Nghê Khả, rồi tăng ga cho xe vọt lên.

Nhưng chiếc xe vừa mới chạy được mấy mét thì một nhân viên lớn tuổi bỗng nhiên kêu lên, “Chờ chút, dừng xe!”

Mã Văn thấy cứ như ai đó giáng vào tim mình một cú. Anh dừng xe, thò đầu ra khỏi

ca bin, hỏi, “Có chuyện gì thế?”

Người nhân viên tuổi chừng hơn 40 chau mày đi lại, hỏi, “Sao tôi lại thấy có mùi hôi thối thế?”

Nhân viên trẻ tuổi lúc trước đi tới ghé sát mũi vào thùng xe người và cũng chau mày nói, “Đúng rồi, là mùi hôi thối từ trong thùng xe này tỏa ra.”

Hồng rồi, đó là mùi của hai con lợn chết đây mà. Tuy trong bụng Mã Văn thầm kêu lên như vậy, nhưng vẫn cứ giả bộ bình tĩnh nói, “Ồ, vâng, trong xe có hai con lợn chết.”

“Các anh chở lợn chết để làm gì?”

“Để tiêu hủy.” Mã Văn liếng thoảng, “Hai con lợn này mắc bệnh long móng, để tránh lây lan ra cả đàn thì phải mang đến thành phố A để xử lý...”

“Vậy sao lúc trước anh nói là xe trống?” Nhân viên trẻ tuổi hỏi với vẻ nghi hoặc.

“Bởi vì tôi nghĩ... hai con lợn chết không phải là hàng hóa. Hơn nữa lại vừa bẩn vừa thối, không cần để...” “Mở thùng xe ra xem.” Nhân viên lớn tuổi nói với vẻ mặt lạnh lùng.

Mã Văn do dự một lúc, nhưng chẳng có cách nào khác đành phải xuống xe. Nghe Khả cũng bước xuống theo.

Mã Văn lấy chìa khóa mở cửa thùng xe, trước khi mở ra, đưa mắt nhìn Nghe Khả một cái, Nghe Khả khẽ gật đầu.

Mã Văn đành liều mở thùng xe ra, Nghe Khả khẽ “Suyt!” một tiếng, hai nhân viên kiểm tra tiến lại gần, nhìn thấy hai con lợn chết trong sọt và mấy thùng giấy xếp chồng lên nhau.

Mộng Nữ đâu rồi? Mã Văn ngạc nhiên. Không lẽ tiếng “Suyt” mà Nghe Khả vừa phát ra đã ra hiệu cho Mộng Nữ nấp vào sau thùng xe?

Nhân viên trung tuổi nói, “Căn cứ theo quy định, không được vận chuyển và buôn bán xác chết động vật. Hai người phải bỏ hai sọt thịt lợn kia xuống. Lát nữa, chúng tôi sẽ thông báo cho người ở bộ phận y tế đến xử lý.”

“Không phải là chúng tôi buôn bán, mà là chở đến thành phố A để xử lý.” Mã Văn nói.

Nhân viên kia trừng mắt với anh, nói, “Ai mà biết các anh chở đến thành phố A là để xử lý hay đem bán? Hơn nữa, thành phố của chúng tôi cũng có thể tiến hành xử lý, vì sao cứ nhất thiết phải tới thành phố A?”

Mã Văn hết lý lẽ để đối phó, anh đưa mắt nhìn Nghe Khả, rồi hai người hợp sức khiêng hai sọt thịt lợn chết xuống đặt bên cạnh chỗ thu phí.

Nhân viên kiểm tra phẩy tay, “Được rồi, các anh đi đi.”

Mã Văn và Nghe Khả đóng thùng xe lại và ngồi vào ca bin, nổ máy cho xe rời khỏi trạm thu phí.

“Ôi... nguy hiểm quá!” Mã Văn vừa lái xe vừa lau mồ hôi trên trán, rồi hỏi Nghe Khả, “Là em bảo Mộng Nữ nấp đi hả?”

“Vâng.”

Mã Văn không thể nào tin nổi, “Nó cũng biết... ngôn ngữ đó sao?”

Nghê Khả nói với giọng buồn bã, “Em sống với nó nhiều năm như vậy nhưng không dạy nó nói tiếng người được mà chỉ nghe hiểu và học được một số ngôn ngữ của nó. Hơn nữa, trước đây, chúng em cũng từng trải qua không ít lần giống như vậy, em đưa ra một tín hiệu là nó lập tức nấp đi.”

“Bảo sao...” Mã Văn nói với vẻ lo lắng, “Anh sợ quá, lúc khiêng đồng thịt lợn ấy đi, tim anh như muốn rụng xuống, chỉ lo nó bất ngờ nhảy ra.”

“Khi lên đến thùng xe, em ra hiệu cho nó, sẽ không như vậy đâu.” Nghê Khả nói, “Nhưng chỗ thịt lợn ấy bị tịch thu rồi... Chúng ta còn cách chỗ đến xa không?”

“Bây giờ đi được khoảng già nửa đường rồi, còn khoảng bảy, tám tiếng nữa.”

“Còn lâu như thế sao?” Nghê Khả lo lắng nói, “Mộng Nữ chẳng còn gì để ăn nữa rồi.”

Mã Văn ngẫm nghĩ rồi nói, “Đành để ý xem dọc đường có chỗ nào bán thịt không thôi. Nếu không có, em bảo nó cố nhịn thêm chút nữa, đến nơi rồi sẽ ăn.”

Nghê Khả gật đầu. Cô nhắm tính, bảy, tám tiếng nữa, có lẽ Mộng Nữ cũng có thể chịu đựng được.

Mã Văn tăng tốc, phóng như bay trên đường cao tốc. Buổi trưa họ ăn nhanh tại một quán ăn bên đường rồi lại tiếp tục đi.

Sau 3 giờ, trời bỗng dừng tối lại, một lát sau thì mưa kèm theo cả sấm chớp. Mặc dù đang là buổi chiều mà cứ như gần tối. Kiểu thời tiết như vậy khiến cho tâm trạng con người cũng trở nên u ám, đối với Mã Văn và Nghê Khả là những người lòng đang nặng trĩu thì lại càng thêm lo lắng, bất an.

“Thời tiết ở quê em cũng như thế này.” Nghê Khả nói, “Trời đang đẹp, ấy thế rồi mưa ngay được, chẳng hề có dấu hiệu báo trước.”

“Điều này cho thấy sắp đến quê em rồi.” Mã Văn cố mỉm cười, “Hi vọng là chúng ta sẽ nhanh chóng đến nơi.” Thực ra, trong lòng Mã Văn cứ có một linh cảm không lành. Không hiểu do thời tiết đột nhiên thay đổi mang lại hay nguyên nhân gì khác. Tuy nhiên, anh không nói cho Nghê Khả biết điều này.

Trời mưa nên Mã Văn giảm bớt tốc độ. 4 giờ chiều, khi họ đến một đoạn đường thì nhìn thấy hàng trăm chiếc xe đang bị kẹt, Mã Văn dừng xe sau chiếc cuối cùng, chỉ một lát sau, những chiếc xe khác đã xếp hàng sát ngay sau anh. Thế là xe của họ bị kẹt ở giữa và hòa vào dòng xe dài dằng dặc.

Trời bắt đầu mưa nhỏ hơn, bằng kinh nghiệm, Mã Văn phán đoán, phía trước hẳn đã xảy ra tai nạn, anh nói với Nghê Khả, “Em cứ ở trên này, để anh xuống xem sao.”

Mã Văn xuống xe đi về phía trước để hỏi thăm tình hình, mấy phút sau quay lại nói, “Xảy ra tai nạn giao thông nghiêm trọng ở đằng trước, có tới sáu chiếc xe đâm liên tiếp vào nhau, cảnh sát giao thông đang chỉ huy để giải phóng đường.”

“Tình hình nghiêm trọng như thế nào?” “Rất nghiêm trọng.”

“Sẽ phải tắc đường trong bao lâu?”

Mã Văn nhíu mày lắc đầu. Phán đoán theo tình hình trước mắt thì trong vòng một tiếng khó mà thông đường được.

Ấy thế rồi hai tiếng trôi qua, những chiếc xe phía sau đã xếp thành một hàng dài, trong khi đằng trước vẫn chẳng có dấu hiệu gì là đã thông đường. Hai người như ngồi trên đồng lửa mà chẳng nghĩ ra được cách nào. Chuyển đi này đúng là rất không thuận lợi, Mã Văn thì cứ nghĩ thầm: Tiếp sau đây liệu còn xảy ra chuyện gì... đáng sợ hơn nữa không?

Đúng lúc đó thì di động của Mã Văn đổ chuông, nhìn lên màn hình hiển thị thì là số của Chu Nghị. Anh nói, “Để anh lại xuống xem thế nào.”

Nghê Khả không hiểu tại sao Mã Văn lại phải giấu mình khi nghe điện thoại như vậy, song cô cũng không hỏi mà chỉ gật đầu.

Mã Văn đi cách xa hơn chục mét thì mới nhấn nút nghe và nói, “Chu Nghị phải không?”

“Vâng, em đây. Sếp, vừa rồi em đến bệnh viện hỏi thăm được một số tình hình.”

“Như thế nào?” Mã Văn chợt thấy rất lo lắng. Chết đi, tốt nhất là cô ta chết đi.

“Bây giờ Tần Phượng đang ở phòng chăm sóc đặc biệt. Bác sĩ nói vết thương bên ngoài của cô ấy không nghiêm trọng, nhưng hình như đã trúng phải chất độc gì đó nên hiện giờ vẫn trong trạng thái hôn mê, chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm.”

Độc? Mã Văn chợt nhớ đến tài liệu đã tra được trên mạng: răng và hàm dưới của thằn lằn Komodo sẽ tiết ra một dịch rất độc. Vì thế, trong lòng anh rất mừng, loại chất độc ấy rất nguy hiểm, cô ta có lẽ không thể sống sót được! Nhưng rồi anh lại nghĩ sang hướng khác và thấy lo lắng, những động vật và con người bị tấn công sau khi được cấp cứu và điều trị cũng có thể sống sót... Cầu trời phù hộ, tốt nhất đừng như vậy, hãy để cho người phụ nữ đáng ghét đó chết đi.

Mã Văn nghĩ thầm cả người ra, quên mất là ở đầu dây bên kia Chu Nghị vẫn đang nói, “... Sếp, anh có đang nghe đấy không?”

“À, cậu vừa nói gì nhỉ?”

“Em nói là, anh có nên về xem thế nào không?”

“Hiện giờ tôi đang bị tắc đường trên cao tốc, không thể nào quay về được.” Quỷ tha ma bắt, đúng là như vậy thật. “Chu Nghị, phiền cậu tiếp tục quan tâm đến tình hình cô ta giúp tôi, nếu có biến cố gì hãy lập tức gọi điện cho tôi nhé.”

“Vâng, được, thưa sếp.”

Mã Văn tắt điện thoại, quay trở lại xe. Anh đang định trèo vào ca bin thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập ở thùng xe.

Có lẽ Nghê Khả cũng đã nghe thấy nên cô đưa mắt nhìn về phía Mã Văn, sau đó xuống xe và đi đến bên cạnh. Anh vội hỏi, “Mộng Nữ sao thế?”

“Nó đói, chắc là như vậy.” Nghê Khả đáp, “Từ trưa đến giờ nó vẫn chưa ăn gì, bây giờ không chịu được nữa.”

Trong lúc hai người đang nói thì tiếng đập trên thùng xe lại vang lên, khiến Mã Văn vô cùng lo lắng. Anh nói, “Em thử ngăn nó lại, bảo nó đừng có nôn nóng như vậy được không?”

“Anh bảo em là bây giờ mở thùng xe ra và nói với nó ư?”

“... Không được, người ở chiếc xe phía sau có thể nhìn thấy nó.” Mã Văn hoảng hốt nói. “Làm thế nào bây giờ nhỉ?”

“Em không biết.” Nghê Khả cũng không nghĩ ra cách gì. “Một khi nó đói thì dù em có nói, nó cũng không chịu nghe.”

Mã Văn đưa tay lên trán lo lắng. “Không biết còn tắc đường đến bao giờ nữa?”

“Sau khi thông đường rồi thì về đến quê em phải đi trong bao lâu nữa?”

“Nhanh nhất cũng phải mất ba tiếng.”

“Trời ơi, Mộng Nữ còn phải chịu đói lâu như thế sao?” Đột nhiên Mã Văn hỏi, “Nếu không được ăn trong thời gian quá lâu nó sẽ như thế nào?”

Nghê Khả đáp với vẻ bất an, “Em không biết. Từ trước đến giờ... hình như nó chưa phải chịu đói lâu đến như vậy và cũng không bị nhốt lâu đến thế.”

Tiếng đập lại vang lên. Mã Văn thấy vừa rồi ren lại vừa hoảng sợ, anh nói, “Tiếng động mỗi lúc một to như vậy, nếu cảnh sát mà nghe thấy nhất định sẽ bắt chúng ta mở thùng xe để kiểm tra!”

Nghê Khả cũng cuống lên, “Đúng vậy... bây giờ chúng ta làm sao nhỉ?”

Bỗng nhiên, Mã Văn nhìn thấy chiếc xe phía trước lắc lư, anh vui mừng kêu lên, “Hình như thông đường rồi! Chúng ta mau lên xe thôi!”

Hai người vội vàng lên xe. Quả nhiên, ách tắc đã được giải quyết, cả đoàn xe tiếp tục tiến về phía trước.

Cảnh sát giao thông đang đứng hai bên đường. Khi cho xe chạy qua, tim của Mã Văn thót lại, may mà Mộng Nữ dường như thấy xe di chuyển cũng đỡ làm ồn hơn.

Qua khỏi đó, Mã Văn lập tức tăng tốc độ.

7 giờ rưỡi thì họ đến thành phố A, nhưng nhà Nghê Khả thì ở một huyện của thành phố này nên họ phải đi tiếp hai tiếng nữa. Thời gian gấp gáp do đó họ không kịp ăn tối mà đi luôn.

Bầu trời mỗi lúc một tối, mưa nhỏ vẫn không dứt. Nghê Khả nhìn ra quanh cảnh hai bên đường, trong lòng thầm nghĩ, đã lâu như vậy rồi mà quang cảnh nơi đây vẫn rất đổi quen thuộc như vậy, dường như ngoài mình ra, mọi thứ vẫn như cũ. Song, cô không hoài niệm và nhớ về quá khứ mà chỉ mong sao nhanh chóng tới nơi để xe có thể dừng và tìm cái ăn cho Mộng Nữ.

9 giờ 40 phút, cuối cùng họ cũng đã về đến quê nhà của Nghê Khả - một thị trấn nhỏ không có gì đặc biệt. Mã Văn đã lái xe liên tục gần mười hai tiếng đồng hồ nên rất

mệt. Lúc này anh chỉ muốn tìm một khách sạn rồi lập tức nằm lăn ra đánh một giấc.

Tuy nhiên anh quên mất là, mặc dù mình rất mệt, nhưng người thằn lằn trong thùng xe bị nhốt gần hai mươi tư tiếng đồng hồ, hơn nữa, đã mười tiếng rồi nó chưa được ăn.

Mã Văn cho xe dừng lại ở con phố yên tĩnh không có đèn đường và hầu như cũng không có mấy người qua lại. Anh bước xuống khỏi xe, mặt mày nhợt nhạt, tay che miệng, dường như chực nôn ra.

Nghê Khả cũng biết Mã Văn lái xe suốt một ngày lại còn phải lo lắng, căng thẳng, thêm vào đó chưa ăn tối nên có lẽ cả thể xác và tinh thần rã rời cùng cực. Cô nghĩ mà thấy thương nên vội chạy tới đỡ anh, nói, “Anh Mã Văn, anh vất vả quá.”

Mã Văn lắc đầu, một lúc sau sắc mặt mới hồi lại, nói, “Không sao... Cuối cùng, chúng ta cũng đã về đến quê em rồi.”

“Chúng ta đi tìm quán nào đó để ăn đã nhé.” Nghê Khả nói.

“Thế còn Mộng Nữ thì sao?”

“Chúng ta ăn xong mang về cho nó thứ gì đó.”

“Muộn như thế này rồi, tìm đâu ra... loại thịt mà nó muốn ăn?”

“... Cứ thử xem, không biết trong quán ăn có bán loại thịt đã biến chất không?”

Mã Văn lắc đầu, “Quầy bán thịt thì may ra còn có, chứ quán ăn thì làm sao bán loại thịt đó cho khách hàng được? Như thế chẳng phải chứng tỏ rằng đồ ăn của họ không tươi sao? Mà cho dù họ có, họ cũng không mang ra đâu.”

Nghê Khả đành nói, “Vậy thì chỉ còn cách tìm ở chỗ khác thôi. Nhưng trước hết chúng ta phải ăn đã.”

Mã Văn nói, “Em xem có nên nói với Mộng Nữ một tiếng không, bảo nó cứ ở yên trên thùng xe, chịu khó một chút, đừng gây tiếng động.”

“Vâng.”

Mã Văn và Nghê Khả đi ra phía thùng xe. Trước khi mở khóa, anh nói với vẻ nghi hoặc, “Em có để ý thấy là mấy tiếng trước Mộng Nữ còn càu nhàu đập vào thùng xe, nhưng hai tiếng sau thì dường như không hề phát ra tiếng động nào không?”

Nghê Khả nghĩ một chút, lập tức biến sắc mặt, “Không có lẽ... nó thiếu ô xi và chết trong thùng xe rồi?” “Không đâu”, Mã Văn nói, “Thùng của chiếc xe này không kín đến thế, có lỗ thông hơi mà.”

“Vậy... nó có đói rồi xui đi không?”

“Không rõ. Chúng ta mở thùng xe ra xem đã.”

Mã Văn mở khóa, kéo cửa thùng xe thăm dò. Bên trong vẫn im lìm không thấy phản ứng gì. Mã Văn thầm nghĩ, không lẽ con thằn lằn đã xui ở trong đó thật rồi?

Nghê Khả đứng bên cạnh, bỗng nhiên thấy có cảm giác rất không lành. Trong thùng xe im ắng, có hai khả năng: một là, Mộng Nữ đã đói là đi; hai là...trước khi lao ra bắt con mồi, động vật thường lặng im mai phục... Trời đất! Cô há miệng ra, đang định

bảo anh dừng lại thì đã muộn, Mã Văn mở một bên cửa ra.

“Anh Mã Văn, đóng ngay lại!”

Vừa dứt lời thì từ trong xe phát ra tiếng gầm khàn khàn, con thần lằn khổng lồ đói khát hung dữ lao ngay ra. Giây phút đó, nó không còn một chút nhân tính nào, nhu cầu được ăn đã vượt qua lý trí vốn không đáng để nhắc đến. Con thần lằn quật ngã Mã Văn ra đất, há chiếc miệng rộng hoác, đớp vào đùi anh.

“Ối!...” Một cảm giác đau buốt như xuyên thấu người khiến Mã Văn kêu lên thảm thiết.

Nghê Khả thất sắc, nhào tới, dùng toàn bộ sức lực đẩy Mộng Nữ ra, rồi lớn tiếng nạt, “Con điên rồi à! Mẹ đã nói với con, không được tấn công người! Nhất là... chú ấy!”

Người thần lằn nằm phục xuống bên cạnh, thè chiếc lưỡi đỏ lòm, ánh mắt của nó vẫn ánh lên vẻ cuồng dại. Nghê Khả sợ nó lại nhào đến lần nữa nên nằm đè lên người Mã Văn, miệng thì quát lên với Mộng Nữ, “Nếu con muốn ăn, hãy ăn thịt mẹ đi chứ không được hại chú ấy!”

Con thần lằn đi quanh hai người nửa vòng rồi đột nhiên quay ngoắt lại, nhanh chóng bò sang đầu kia của con phố.

Nghê Khả hoảng hốt nhìn theo hướng Mộng Nữ đang rời đi. Cô vẫn còn nhớ con phố này, nếu cô không nhầm thì cuối con phố sẽ là con đường nhỏ lên núi.

Lúc này, cô không còn đầu óc đâu mà nghĩ đến Mộng Nữ nữa, cô đứng dậy, đỡ Mã Văn lên, rồi vội vàng hỏi, “Anh Mã Văn, anh... thế nào rồi?”

“Anh...” Mặt Mã Văn nhợt đi, môi thâm lại, không nói tiếp được nữa.

Nghê Khả cuống quýt. Cô biết, cần phải đưa ngay Mã Văn đến bệnh viện. Cô nâng Mã Văn lên rồi dìu anh khó nhọc đi về phía trước, hi vọng rằng ra tới đường phố lớn sẽ có người giúp đỡ.

Đi được mấy phút thì ra tới một đường phố có đường. Những người qua đường kinh ngạc nhìn họ, không biết đã xảy ra chuyện gì và không ai chịu giúp đỡ. Thấy thế, Nghê Khả khóc và cầu xin, “Xin mọi người... hãy giúp đỡ chúng tôi! Anh ấy bị thương, phải đưa ngay đến bệnh viện!”

Mọi người người vẫn nhìn họ với vẻ nghi ngờ. Ánh mắt của họ vẫn lạnh lùng, khinh thường giống như khi họ nhìn thấy cô gái 15 tuổi đang mang thai một cách lạ lùng năm nào. Trong chốc lát, dĩ vãng ủa về, cảnh tượng tủi nhục, đau đớn dường như quay trở lại với Nghê Khả. Cô cảm hận cái nơi đã khiến cô có một ký ức đầy đau khổ và cũng chính là quê hương, nơi cô đã sinh ra.

Tuy nhiên, khi cô thấy tối sầm mắt lại và tưởng chừng không trụ nổi nữa thì có một người đàn ông trung niên bước tới đỡ lấy Mã Văn giúp cô, đồng thời nói, “Bệnh viện ở gần đây thôi, đi nào, để tôi giúp!”

“Cảm ơn, cảm ơn chú!” Nghê Khả cảm động rút nước mắt, rồi cùng với người đàn ông ấy dìu Mã Văn đến bệnh viện. Mấy phút sau thì họ tới nơi và Mã Văn đã được đưa

vào phòng cấp cứu, còn Nghê Khả thì vừa mệt vừa lo, rũ xuống ngoài ghế chờ.

Nửa tiếng sau, một bác sĩ nam còn trẻ từ phòng cấp cứu đi ra, gọi to, “Ai là người nhà của người bị thương vừa rồi?”

“... Tôi.” Nghê Khả vội đi đến.

“Chúng tôi đã cầm máu cho anh ấy và băng bó vết thương, nhưng...” Nói đến đây bác sĩ nọ đột nhiên dừng lại và ngậy người nhìn Nghê Khả, mấy giây sau, người ấy kêu lên kinh ngạc, “Cô là... Nghê Khả?”

Nghê Khả chăm chú nhìn vị bác sĩ ấy và cũng há hốc mồm. Vị bác sĩ đó chính là Đặng Huy - cậu bạn mà ngày xưa cô thích.

“Nghê Khả, là cậu thật à? Đã lâu lắm rồi không gặp cậu!” Đặng Huy có vẻ cảm động.

“Đúng vậy...” Nghê Khả hiểu rằng, lúc này không phải là lúc ôn lại chuyện cũ, cô cũng không biết nên nói chuyện như thế nào với Đặng Huy, vì vậy hỏi, “Vừa rồi cậu nói, anh ấy như thế nào?”

“Ồ...” Đặng Huy trở lại với vai trò bác sĩ, “Vết thương của anh ấy không nghiêm trọng, nhưng vẫn hôn mê, hơn nữa, qua các biểu hiện thì thấy anh ấy đã trúng độc rất rõ. Vết thương trên đùi anh ấy là do một loại động vật nào cắn phải không?”

“... Đúng vậy.” “Loài gì?”

Nghê Khả do dự một lát, rồi khó khăn thốt ra hai chữ, “Thần lằn.”

“Thần lằn?” Đặng Huy kinh ngạc hỏi lại, “Thần lằn có độc?”

“... Có lẽ là như vậy. Có thể chữa được không?” Đặng Huy nhíu mày. “Những người bị như vậy rất ít. Đây là bệnh viện nhỏ, e rằng không thể nào tìm ra phương án điều trị hiệu quả.”

“Vậy phải làm thế nào?” Nghê Khả lo lắng hỏi, “Anh ấy có bị nguy hiểm đến tính mạng không?”

“Không rõ.” Đặng Huy nói với vẻ bất lực, “Chúng tôi không biết anh ấy bị loại thần lằn nào cắn, nên không thể nào kết luận được.”

“Đặng Huy, tôi xin cậu, tôi cầu xin cậu...” Nghê Khả bật khóc, “Vì tôi nên anh ấy mới bị tấn công như vậy.”

“Nghê Khả, đừng lo lắng quá, tất nhiên là tôi sẽ gắng hết sức để cứu anh ấy.” Đặng Huy nghĩ một lát rồi nói, “Cậu có thể tìm thấy loài thần lằn đã cắn anh ấy không?”

“Tìm thấy... để làm gì?”

“Nghê Khả, cậu chưa nghe thấy câu ‘lấy độc trị độc’ à?” Đặng Huy nhìn cô chăm chú, “Có một số loài động vật cực độc, ví dụ như rắn độc, nước bọt của chúng chứa độc, nhưng chỉ khi vào trong máu của người thì mới phát huy tác dụng, còn khi ta uống thì không sao. Hơn nữa, nước bọt và huyết thanh của chúng có thể là chất giải độc tốt nhất, vì thế...”

“Chỉ cần tìm được con thần lằn cắn anh ấy thì có thể cứu được?”

“Đúng vậy. Ít nhất cũng thử xem.” Đặng Huy lo lắng nói, “Cậu có thể tìm thấy nó

không? Các cậu đã gặp phải loài thần lằn ấy ở đâu? Hơn nữa con vật nguy hiểm như vậy, cậu làm sao bắt được nó?”

Nghê Khả không có thời gian để giải thích cặn kẽ nên chỉ nói với Đặng Huy, “Cậu không cần lo đâu, tôi sẽ tìm được nó. Nhờ cậu chăm sóc anh ấy, tôi sẽ quay lại nhanh thôi!”

“Cậu đi tìm bây giờ sao?”

“Phải.” Nghê Khả nghĩ một chút, nói tiếp, “Tôi có thể vào phòng cấp cứu thăm anh ấy một chút được không?”

“Được... Nghê Khả, anh ấy có quan hệ như thế nào với cậu?”

Nghê Khả cắn môi do dự một lát rồi đáp, “Một người rất quan trọng đối với tôi.” Nói xong câu đó, cô nhanh chóng đi vào phòng cấp cứu.

Mã Văn nằm trên giường, vẻ mặt yếu ớt, người phủ một tấm chăn mỏng màu trắng, chiếc quần được cởi ra vắt trên thành ghế loang lổ máu. Sắc mặt anh tái xám, đang trong trạng thái nửa hôn mê. Nhìn thấy Mã Văn như vậy, nước mắt Nghê Khả bỗng trào ra. Tất cả đều tại em, anh Mã Văn, vì để giúp em làm rõ chuyện năm ấy nên anh mới đưa em và Mộng Nữ về quê. Không ngờ, em đã làm anh phải chịu đau đớn như bây giờ. Nghĩ đến đây, lòng dạ Nghê Khả đau như cắt, cô cảm thấy mình vô cùng có lỗi với Mã Văn, việc bây giờ cô có thể làm cho anh là tìm bằng được Mộng Nữ...

Đột nhiên, điện thoại di động trong túi quần Mã Văn đổ chuông, thấy anh không có phản ứng gì, do dự một chút, cô lấy chiếc điện thoại ra khỏi túi quần và nhấn vào nút nghe.

Một giọng nói gấp gáp vang lên, “Sếp, gay rồi, việc điều trị của Tần Phượng không có hiệu quả. Chị ấy chết rồi. Bác sĩ nói là chị ấy bị chết vì trúng độc!”

Gì chứ? Tần Phượng... Vợ trước của Mã Văn, bị trúng độc... chết rồi? Nghê Khả ngây người ra, đầu óc trống rỗng. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

“Sếp, anh có đang nghe đấy không?”

Nghê Khả nghe ra đó là giọng của Chu Nghị. Cô run rẩy hỏi lại, “Chu Nghị, anh vừa nói gì?”

Ở đầu dây bên kia im lặng một lát. “Cô là... Nghê Khả?”

“Phải, hiện giờ tôi đang ở cùng Mã Văn.” Nghê Khả hỏi lại lần nữa, “Vừa rồi anh nói gì? Vợ trước của anh ấy trúng độc và chết rồi?”

Chu Nghị không trả lời, “Rất xin lỗi, Nghê Khả, chuyện này tôi chỉ có thể nói với sếp.”

Nghê Khả ngây người một lát rồi buồn bã tắt điện thoại. Thì ra là như thế.

Vì sao phải ra đi ngay trong đêm, vì sao Mã Văn luôn tỏ ra hoảng hốt bất an trên đường đi, vì sao Mã Văn phải giấu cô nghe điện thoại... Tất cả câu hỏi ấy, bây giờ cô đã hiểu.

Tuy nhiên, cô hít một hơi thở sâu, cho dù Mã Văn làm gì, cô cũng sẽ gắng hết sức để

cứu anh, cô không thể trơ mắt nhìn anh phải chết.

Nghê Khả lau khô nước mắt rồi đi ra khỏi cửa. Đặng Huy đứng ở cửa, thấy Nghê Khả đi ngang qua thì đưa tay ra nắm lấy vai cô.

Nghê Khả quay lại nhìn Đặng Huy.

Đặng Huy chăm chú nhìn cô, nói rõ ràng từng chữ, “Nghê Khả, tôi rất xin lỗi về chuyện xảy ra năm xưa. Tôi biết cậu đã phải chịu sự ấm ức và tổn thương rất lớn. Những năm qua, tôi không biết cậu đi đâu và cũng không biết cậu sống thế nào. Nhưng tôi... vẫn rất nhớ cậu.”

Nghê Khả thấy lòng thắt lại. Cô nhắm mắt lại, nước mắt lại trào ra lần nữa. Một hồi lâu sau, cô mở mắt, nói,

“Cậu có tin những lời mà tôi nói với cậu hồi ấy không?”

Đặng Huy không do dự lấy một giây, đáp, “Tôi tin! Tôi tin là đã có chuyện không thể tưởng tượng được đã xảy ra với cậu. Nếu ngày ấy, cậu không bỏ đi thì tôi nhất định sẽ cùng cậu tìm cho ra sự thật!”

Nghê Khả ngậy người nhìn Đặng Huy, trong lòng rối bời. Cô có thể thấy được những lời nói của Đặng Huy là thật lòng và cũng thấy được tình cảm của anh ta dành cho mình. Nhưng niềm tin và sự thấu hiểu đến muộn này phải chăng là trò đùa của số phận? Cô không có thời gian để suy nghĩ kĩ càng về những vấn đề này. Cô nói, “Cảm ơn cậu. Lần này tôi về cũng là để tìm ra sự thật. Nhưng bây giờ, tôi phải cứu anh ấy đã!”

“Hãy đồng ý với tôi rằng cậu không mạo hiểm và trở về bình an nhé!” Đặng Huy nói.

Nghê Khả gật đầu rồi rời khỏi bệnh viện.

Cô chạy như điên trên đường trong màn đêm. Tâm trạng và cảm nhận của cô phức tạp và rối ren đến cùng cực. Hai người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời cô, một người xuất hiện trở lại, còn một người thì sắp rời xa cô, cô sẽ phải lựa chọn như thế nào và sẽ đi về đâu?

CHƯƠNG

16

Nghê Khả chạy lên núi theo con đường nhỏ. Nơi này rất quen thuộc với cô. Ngày xưa, cô và Đặng Huy thường lên đây chơi.

Đêm nay, may mà có chút ánh trăng soi sáng cho con đường lên núi. Nghê Khả quên cả mệt và đói khát leo một mạch lên núi. Cô tin tưởng chắc chắn rằng Mộng Nữ đang ở trên ngọn núi này. Rừng núi là môi trường quen thuộc nhất và cũng là nơi che chở duy nhất cho người thần lẩn.

“Mộng Nữ! Mộng Nữ!” Nghê Khả vừa đi vừa gọi, nhưng trả lời cô chỉ có tiếng gió thổi vi vu và tiếng lá cây xào xạc. Cô dừng lại, thở dốc, sau đó đổi sang gọi bằng tiếng “tặc, tặc” của Mộng Nữ, nhưng vẫn chẳng thấy tiếng đáp lại, thế là cô lại tiếp tục đi.

Cô cứ đi như thế không biết trong bao lâu, cho đến khi cảm thấy mình kiệt sức và sắp ngất đến nơi mà miệng vẫn cứ “tặc, tặc” gọi Mộng Nữ. Nếu không có suy nghĩ phải cứu sống bằng được Mã Văn nâng đỡ thì có lẽ cô đã ngã gục từ lúc nào rồi.

Bỗng nhiên cô cảm thấy trong một lùm cây có tiếng xào xạc. Cô dừng chân, mở to mắt nhìn quanh. Nhờ ánh trăng, cô nhìn thấy một đôi mắt màu vàng nấp sau đám lá.

“Mộng Nữ... là con sao?”

Im lặng trong mấy giây, thế rồi động vật ẩn mình trong lùm cây đứng bật dậy, đứng rồi, là Mộng Nữ! Trong lòng Nghê Khả khắp khởi, đang định tiến lên, nhưng rồi cô khựng lại, ngây người ra.

Đó là một con người thần lẩn. Nhưng đầu nó không có tóc, hơn nữa cao lớn hơn hẳn Mộng Nữ.

Thần lẩn người ấy đứng dậy ít nhất cũng cao tới 2 mét, phía sau thân là một cái đuôi to tướng. Lúc này, nó đang nhìn như dán vào cô, Nghê Khả cũng kinh hoàng nhìn nó. Bỗng nhiên máu trong người cô như đông lại, xương cốt dường như cũng cứng lại, không thể nào nhúc nhích được. Cơ ác mộng trong ký ức bỗng hiện về trong giây lát, nhìn thấy mặt người thần lẩn này, cô đã nhớ ra tất cả mọi chuyện.

Con thần lẩn này..., à không, người thần lẩn này, chính là con quái vật đã xuất hiện trong cơn ác mộng và làm mình có thai.

Trên thế gian này, người thần lẩn không chỉ có một mình Mộng Nữ sao? Trước Mộng Nữ đã có sự tồn tại của người thần lẩn rồi ư?

Toàn thân Nghê Khả run lên. Thượng đế ơi, mình đến ngọn núi này để tìm đứa con gái quái thai thế mà lại vô tình gặp phải... cha của nó?

“Không, không...” Nghê Khả cảm thấy mọi thứ trước mặt như xoay chuyển, cô bưng miệng, những giọt nước mắt rơi xuống mu bàn tay lạnh toát. Trong lòng cô bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ đáng sợ. Có lẽ Mộng Nữ cần bị thương Mã Văn, hoàn toàn không phải

là để ăn thịt anh, mà là...

Cô nhớ lại những điều mình đã trải qua. Hôm ấy, cô đã ngã từ trên núi xuống và ngất đi, sau đó phát hiện ra có vết thương giống như vết răng cắn ở bàn chân. Cô đã nghĩ là bị cành cây hay đá cào rách, nhưng bây giờ thì cô đã hiểu đó là dấu vết gì rồi, đồng thời cũng hiểu sau đó vì sao mình lại sốt và mê man bất tỉnh. Đó không phải là bị ồm mà là trúng độc sao? Và bây giờ Mã Văn cũng lại gặp phải tình huống hết như vậy ư?

Nghê Khả hoảng sợ lùi dần về sau từng bước, còn người thằn lằn thì đứng yên tại chỗ mà không tấn công. Không lẽ nó đã nhận ra cô?

Không! Hiện thực này còn đáng sợ hơn ác mộng cả trăm lần!

Hai tay Nghê Khả bưng chặt miệng, cô quay lại chạy nhanh xuống núi.

Trong phòng cấp cứu, Đặng Huy đang ngồi bên cạnh Mã Văn. Bên ngoài mưa nhỏ. Anh ta bước tới bên cửa sổ định đóng cửa lại, bỗng nhiên nhìn thấy ở dưới có một bóng đen.

Đặng Huy vẫn còn chưa kịp nhìn rõ thì bóng đen kia đã nhảy lên, hai bàn tay như móng vuốt túm chặt lấy vai anh ta, anh ta quá hoảng sợ chưa kịp kêu thành tiếng thì đã bị con quái vật há miệng to tướng cắn vào động mạch cổ.

Anh ta ngã xuống. Trước lúc chết, anh ta mở to mắt nhìn thấy con quái vật giống như thằn lằn lao qua cửa sổ. Anh ta đã hiểu thứ mà Nghê Khả tìm là gì, dường như cũng đã hiểu ra rất nhiều sự việc khác, song muộn mất rồi...

Mã Văn nằm trên giường mê man thêm thiếp. Mí mắt của anh nặng trĩu không sao mở ra được, đầu thì vầng vất, hình như đang sốt cao. Trong cơn mơ màng, anh nghe như có, thứ gì đó đang bị cắn xé và còn có cả tiếng nhai nuốt. Chuyện gì thế nhỉ? Anh không sao biết được.

Một lát sau, bỗng nhiên anh cảm thấy toàn thân nóng rực, người tê cứng không sao nhúc nhích được. Anh cố gắng mở mắt ra thì nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng: một con thằn lằn có tóc đen giống như tóc người đang đè lên người anh. Con quái vật này nhìn rất quen... đúng rồi, đó là... Mộng Nữ. Nó dùng lưỡi liếm lên mặt mình, nước bọt của nó nhả cả vào miệng mình... Nửa người dưới của mình sao lại đau đến thế? Sao nó lại nằm đè lên người mình và lúc lắc liên tục? Trời ơi, nó đang làm gì thế? Tại sao mình lại... không thể vùng ra và phản kháng lại?

Đây là một cơn ác mộng ư? Mình đang trải qua... điều khủng khiếp giống như Nghê Khả?

Cuối cùng, Mã Văn ngất xỉu trong nỗi khiếp sợ cùng cực.

Nghê Khả lao đến bệnh viện như điên. Cửa phòng cấp cứu đóng chặt. Căng thẳng, khiếp sợ, lo lắng cùng lúc ào đến, thêm vào đó phải chạy bộ một quãng đường dài, nên tim cô như muốn bứt ra khỏi lồng ngực, cổ họng khô rát tưởng như chảy cả máu. Chưa mở cửa, cô đã linh cảm thấy có chuyện xảy ra. Vừa run rẩy đẩy cánh cửa, cô vừa thăm

cầu khẩn.

Trước mắt cô hiện ra cả một màn màu đỏ, đầu cô nghe như có tiếng nổ.

Trong phòng máu me nhầy nhụa, khủng khiếp chẳng khác gì địa ngục. Đặng Huy ngã trên đất, lục phủ, ngũ tạng đã biến mất, các thớ thịt trên người cũng bị gặm nhấm nhở.

“Không... Không...!” Nghê Khả kêu thét lên rồi ôm đầu bỏ chạy.

Tiếng kêu của cô khiến bác sĩ trực ban và y tá chú ý rồi vội chạy tới phòng cấp cứu, khi nhìn thấy cảnh tượng kia, ai cũng khiếp đảm, hồn bay phách lạc.

Trong chốc lát, khắp bệnh viện xôn xao, một người bình tĩnh nhất đã gọi điện báo cho cảnh sát. Mã Văn tỉnh lại trong cảnh hỗn độn ấy. Anh phát hiện ra dường như mình đã tỉnh, độc cũng đã được giải. Nhưng khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, anh hoảng hốt cùng cực.

Mã Văn nhào ra khỏi giường, bước tới ôm lấy Nghê Khả. Anh không hỏi xảy ra chuyện gì, vì anh đã đoán được. Cả hai đều hiểu rõ sự việc, họ nhìn vào mắt nhau và đọc được hết tất cả.

Mọi bí mật giờ đây đều đã có đáp án.

Nhưng tất cả sự việc do điều đó gây ra thì không thể có cách nào cứu chữa được.

Ba ngày sau.

Mã Văn và Nghê Khả ngồi trong xe, một hồi lâu mà không ai nói câu gì.

“Chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.” Mã Văn phá tan sự im lặng.

“Vì sao anh vẫn ở bên em?” Nghê Khả hỏi với vẻ mặt vô cảm.

“Mọi chuyện đều đã qua, Nghê Khả, tất cả kết thúc rồi.”

Đôi mắt Nghê Khả như vô hồn, cô chậm chậm lắc đầu. “Mọi chuyện bắt đầu từ em. Em bị quái vật xâm phạm, đẻ ra quái thai ấy và nó đã làm hại nhiều người, lại còn khiến anh cũng phải trải qua chuyện giống như em.”

“Nếu không như vậy thì anh đã không được cứu.”

“Nếu không phải vì em, thì anh đã không bị cản, thậm chí hoàn toàn không gặp phải những chuyện đó.”

Mã Văn chăm chú nhìn cô, rồi cũng khẽ lắc đầu. “Em là người phụ nữ mang lại tai họa.” Cô nói một cách khó khăn, “Chúng ta hãy chia tay nhau đi, Mã Văn.”

“Nghê Khả, đừng đem mọi sự việc để trách mình. Em cũng là người bị hại, em không có trách nhiệm phải gánh vác tất cả những điều này.” Mã Văn nói, “Chúng ta hãy vứt bỏ quá khứ và bắt đầu một cuộc sống mới.”

Nghê Khả nhìn Mã Văn, “Anh Mã Văn, em có thể hỏi anh một câu, được không?”

“Gì cơ?”

“Vì sao xảy ra nhiều chuyện đáng sợ như vậy mà anh vẫn không muốn rời bỏ em?”

“Anh thích em, Nghê Khả.” “Đó là lý do duy nhất ư?”

Mã Văn nhìn cô một lúc. “Tất nhiên rồi.”

“Em vẫn có thể bắt đầu một cuộc sống mới ư?” “Hãy tin anh, có thể chứ.”

Nghê Khả trào nước mắt. “Nhưng cho đến lúc này vẫn chưa tìm thấy Mộng Nữ, em không biết liệu nó có còn tấn công người nữa hay không. Em luôn cảm thấy, nghiệp chướng mà em gây ra giống như một món nợ chưa trả xong.”

“Nghê Khả, em đã quyết định rồi. Hãy từ bỏ Mộng Nữ đi, nó không còn có quan hệ gì với em nữa.”

Nghê Khả nhắm mắt lại, nước mắt cứ thế tuôn rơi. Mã Văn thở dài, anh biết, những cú sốc mà Nghê

Khả phải chịu đã khiến cho tinh thần cô bị tổn thương nghiêm trọng, nhưng anh cũng chẳng khá gì hơn, vì vậy, anh không hề trách Nghê Khả chút nào.

Có một số việc, trong lòng anh rất rõ.

Một cô gái đáng thương. Mã Văn buồn bã nghĩ. “Em tưởng rằng tất cả những chuyện này là do nghiệp chướng của em ư? Em làm sao biết được, thực ra, anh đang trả món nợ đó - món nợ mà cha anh để lại.

Chuyện xấu xa đó.

Hơn mười năm trước, nếu như cha anh không vì muốn cho cửa cảng thú cưng mới mở của ông thêm đặc sắc mà tới Indonesia săn trộm, rồi cuối cùng do sơ suất để cho những con quái vật ấy sống mất thì ông đã không phải ngồi tù rồi chết trong đó và tất nhiên đã không xảy ra một loạt chuyện đáng buồn sau này.

Lúc đầu ông ấy đã giấu anh, không cho anh biết ông ấy đã săn được con gì mang về. Nhưng gặp em rồi nghe em kể về cảnh ngộ của mình và tìm kiếm những tài liệu ấy xong, anh đã hiểu ra tất cả. Mọi bi kịch trong cuộc đời của em có lẽ đều là do chuyện này gây nên. Số phận đã sắp đặt cho em đến bên anh chính là để anh bù đắp lại cho em.

Bây giờ, bản thân anh cũng đã nếm phải vị đắng, nhưng có lẽ vẫn chưa đủ. Nửa đời còn lại của anh, sẽ vẫn phải trả giá cho những chuyện đó. Vì dường như nó vẫn chưa kết thúc.”

“Anh Mã Văn, chúng ta đi thôi, rời khỏi nơi này.” Ánh mắt Nghê Khả trống rỗng, cô nói với vẻ mệt mỏi cùng cực.

“Được.” Mã Văn thôi suy nghĩ miên man và trở lại với hiện thực. Anh hít một hơi thật sâu rồi nói, “Chúng ta đi thôi!”

Chiếc xe nổ máy. Nghê Khả nhìn quê hương - nơi đã khiến cho cô đau khổ cùng cực lần cuối, cô sẽ không bao giờ quay về nơi này nữa.

Nhưng cô không hề biết, trên ngọn núi xa xa, có hai đôi mắt đang dõi theo họ.

Hai người thần lẫn đứng sừng sững trên ngọn núi, nhìn theo chiếc xe của họ xa dần.

Câu chuyện của Sa Gia đã kể xong. Những người trong căn phòng lớn đều mở to mắt nhìn cô, khiến cô thấy lúng túng. Cô xoay người, điều chỉnh lại tư thế ngồi, nói, “Sao mọi người không nói gì thế? Cứ nhìn tôi làm gì?”

“Câu chuyện này”, Hoang Mộc Chu dài giọng nói, “cô nghĩ nó trong thời gian chưa đầy một ngày?”

“Đúng vậy, nói một cách chính xác trong mấy tiếng đồng hồ, kể từ bữa ăn sáng cho đến bữa ăn tối. Thế nào?” Hoang Mộc Chu không nói gì, cứ neho mắt nhìn cô. Bắc Đẩu nói với vẻ hưng phấn, “Quái thai là câu chuyện đầy kích thích, đáng sợ và giàu kịch tính nhất mà tôi nghe thấy cho đến thời điểm hiện tại. Rất tuyệt! Quả nhiên Sa Gia cũng là một cao thủ!”

Thiên Thu vốn là người rất kiệm lời khen mà cũng khẳng định câu chuyện của Sa Gia, “Đúng vậy, sức lôi cuốn của câu chuyện này rất mạnh, nhất là phần sau, vô cùng căng thẳng, khiến người ta thấy toát mồ hôi, không phải là câu chuyện li kì nào cũng làm được như thế.”

Trước những lời khen, Sa Gia ửng đỏ mặt, gật đầu cảm ơn, “Mọi người quá khen rồi.”

“Điều quan trọng, cô sáng tác câu chuyện này chỉ cần mấy tiếng đồng hồ.” Âm Hòa thốt lên, đúng là khó tin thật!”

Chris mỉm cười nhẹ nhàng, “Tôi đã nói rồi mà, trong số chúng ta ẩn giấu ‘siêu thiên tài’ có chỉ số IQ cao hơn tôi, nhưng chỉ có điều không dễ dàng bộc lộ ra mà thôi.”

Sa Gia không biết những lời đó của Chris là khen hay có ý gì khác, cô chau mày nói, “Cậu nói như vậy... là có ý gì?”

“Không có gì, tôi cũng không nhằm vào chị.” Chris giải thích, “Trong chúng ta có ngọa hổ tàng long, cao thủ rất nhiều.”

“Chúng ta cho điểm câu chuyện của Sa Gia thôi nhỉ.” Hạ Hâu Thân nói.

“Được, để tôi đi lấy giấy bút.” Goth một lần nữa chủ động đi về phía chiếc tủ, lấy bút và giấy trắng ra chia cho mọi người.

Cho điểm, tổng kết, chia bình quân, điểm cho câu chuyện của Sa Gia cuối cùng được 9,3 điểm, cao hơn số điểm 9,2 của Bắc Đẩu, và trở thành người có số điểm cao nhất cho đến lúc này.

Kết quả này rõ ràng vượt qua khỏi dự liệu của Sa Gia, cô đỏ mặt tỏ ra vừa mừng vừa ngạc nhiên, gật đầu liên tục để tỏ ý cảm ơn mọi người.

Cũng trong lúc đó, Long Mã - người ngồi bên cạnh Thiên Thu cứ nhìn chăm chăm vào cuốn sổ ghi chép của mình, lông mày nhíu lại dường như đang suy nghĩ tới điều gì đó. Thiên Thu thấy vậy bèn hỏi, “Long Mã, anh đang nghĩ gì thế?”

“Ồ, à...” Long Mã ngẩng lên, vẻ mặt ngơ ngác nhìn mọi người rồi dè dặt nói, “Tôi phát hiện ra một vấn đề.”

“Anh lại phát hiện ra vấn đề gì thế?” Hạ Hâu Thân hỏi.

Long Mã mở cuốn sổ ra trước mặt đám đông. “Tôi đã ghi chép lại điểm số của mọi người từ đầu đến giờ theo thứ tự. Mọi người nhìn xem đi.”

Nghe vậy, tất cả đều dồn mắt vào nhìn và thấy trong cuốn sổ của Long Mã ghi:

- Số 1: Uất Trì Thành, “Cuộc tấn công của căn bệnh lạ”, 8,8 điểm;
Số 2: Từ Văn, “Mối nghi ngờ bóng ma”, 8,7 điểm;
Số 3: Hạ Hầu Thân, “Giấc mơ bí ẩn”, 8,4 điểm;
Số 4: Lake, “Linh môi” 9,0 điểm;
Số 5: Âm Hòa, “Khách trọ” (Vì phạm quy nên không cho điểm);
Số 6: Long Mã, “Dự luật xác sống”, 9,2 điểm;
Số 7: Thiên Thu, “Cuộc hẹn thất cổ”, 9,1 điểm;
Số 8: Bạch Kinh, “Khách đến từ phần mộ”, 9,1 điểm;
Số 9: Bắc Đẩu, “Bí mật của Do Nông”, 9,2 điểm;
Số 10: Hoang Mộc Chu, “Quay về”, 9,1 điểm;
Số 11: Sa Gia, “Quái thai”, 9,3 điểm;
Số 12: Goth
Số 13 : Chris
Số 14: Nam Thiên

Thiên Thu ngoẹo đầu xem xong, nói với Long Mã, “Anh đúng là người cẩn thận, đã ghi lại hết tên câu chuyện và điểm số của từng người. Vậy vấn đề ở đâu?” Long Mã nhìn quanh rồi nói, “Có ai để ý thấy không, mặc dù điểm số của mọi người có cao có thấp, nhưng về tổng thể thì có xu hướng cao dần, cũng có nghĩa là, càng những người về sau càng được điểm cao.”

“Ừ, đúng thế thật.” Bắc Đẩu quệt cằm nói, “Nếu vẽ bằng một đường, thì sẽ thấy đường ấy tuy có lên xuống, song đại thể vẫn là đi lên.” Cậu ta nhìn Long Mã, “Nhưng điều đó thì nói được điều gì?”

“Mọi người không thấy lạ sao? Lúc đầu chúng ta rút thăm bằng quả bóng, thứ tự rút được là ngẫu nhiên, không có liên quan gì đến thực lực. Nhưng xét theo điểm số lúc này thì dường như người xếp sau thực lực càng mạnh hơn, do đó điểm số giành được cũng cao hơn.”

“Ồ, đúng thế.” Lake ngạc nhiên thốt lên, “Nếu tất cả chúng ta đều công bằng khi cho điểm, thì kết quả này dường như đang cho thấy một điều: người càng xếp sau thì càng mạnh hơn!”

Long Mã nhìn đám đông, “Mọi người thấy thế nào? Là sự tình cờ thôi hay là một sự sắp đặt có chủ ý?”

“Những người càng xếp sau thì lại càng mạnh hơn?” Nhà văn lớn Hoang Mộc Chu không vừa lòng với cách nói đó, ông ta nói với vẻ coi thường, “Kết luận quá sớm! Vẫn còn ba người nữa chưa kể, ai mà biết họ sẽ được bao nhiêu điểm?”

“Tất nhiên không chắc là như thế, tôi chỉ nêu ra để mọi người tham khảo thôi.” Long Mã nói, “Nhưng giả sử cứ phát triển theo xu hướng ấy thật, thì người giành chiến thắng cuối cùng...”

Nói đến đây, ông ta và những người khác đều bất giác nhìn về số 14 - Nam Thiên.

Nam Thiên thấy mọi người dồn mắt nhìn mình, bèn vội nói, “Kết quả như thế nào thì chẳng ai đoán trước được, đến lúc đó rồi hãy nói.”

“Đến lúc thì muộn rồi.” Long Mã nói với vẻ nghiêm trọng, “Giả sử đến tối ngày thứ mười bốn chúng ta vẫn không tìm ra ‘người tổ chức’, mà lại để cho người ấy chiến thắng thì theo như lời của người ấy, những người còn lại trong chúng ta sẽ phải chết!”

Lời nhắc nhở của Long Mã khiến cho tất cả những ai có mặt đều không khỏi rung mình. Chỉ còn ba ngày nữa, nếu trong thời gian đó mà không tìm được “người tổ chức” trà trộn trong đám đông thì hậu quả thật khó mà lường hết.

“Vậy chúng ta phải làm gì bây giờ?” Lake lo lắng nói, “Rốt cuộc là có cách gì để vạch mặt được ‘người tổ chức’ đó không?”

“Mọi nghi ngờ đều không được bỏ qua.” Bạch Kinh nói, “Trở lại vấn đề vừa rồi Long Mã gợi ý, rõ ràng là việc chúng ta rút thăm bằng quả bóng để quyết định thứ tự đúng là có vấn đề! Chắc mọi người chưa quên, vừa mới rút thăm thứ tự xong, chúng ta đã phát hiện ngay ra một điều rất lạ, trật tự thời gian mà chúng ta mất hết tri giác và bị bắt cóc đến đây giống hệt như số thứ tự rút thăm một cách ngẫu nhiên!”

“Thực ra ngay từ đầu chúng ta đã nghi ngờ chi tiết ‘nhặt bóng’ có vấn đề. Thứ tự ấy hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên, mà là do ‘người tổ chức’ cố ý sắp xếp! Nhưng hẳn đã làm chuyện đó như thế nào nhỉ?” Âm Hòa nói với vẻ nghi ngờ.

“Thật ra cũng không khó, chỉ cần vận dụng mảnh lời là sẽ làm được thôi.” Chris nói, “Tôi cũng đã nghĩ đến chuyện này rồi, nhưng đáng tiếc là không thể kiểm chứng được.”

“Không thể kiểm chứng được? Như thế là có ý gì?” Hạ Hầu Thân hỏi.

Chris tỏ ra ngạc nhiên, “Không lẽ đến lúc này mà mọi người vẫn không phát hiện ra sao? Chiếc hòm để lấy bóng đã biến mất vào ngày thứ hai sau khi chúng ta đến đây.”

“Sao?” Hạ Hầu Thân sửng sốt, “Thật thế à? Tôi không để ý đến chuyện này!”

Nghe xong câu nói đó của Chris, mọi người mới chú ý và thấy đúng là chiếc hòm để rút bóng không thấy đâu nữa. Nam Thiên thầm trách mình sơ ý, sao lại sơ suất trước một việc quan trọng như thế?

“Tôi nhớ sau khi rút thăm số thứ tự xong, tôi đã đặt chiếc hòm vào trong góc của căn phòng lớn.” Bắc Đẩu nhớ lại, “Sau đó thì không nghĩ đến nó nữa...”

Hạ Hầu Thân trừng mắt nhìn Chris, nói, “Ngày thứ hai đã phát hiện ra điều này, sao cậu lại không nói với chúng tôi?”

Chris đỡ trán, nói, “Tôi cứ tưởng là mọi người cho rằng đó là chuyện tất nhiên nên mới không nói ra.” Cậu ta thở dài, “Mọi người không cảm thấy sao, nếu chiếc hòm không biến mất thì mới là chuyện lạ.”

“Sao lại như vậy?” Hạ Hầu Thân hỏi.

“Khi chúng ta phát hiện ra thứ tự rút thăm có vấn đề, thì đều nhận thấy khả năng chiếc hòm đã bị dùng mảnh lời. Nhưng vì lúc đó chúng ta đều đang rất hoảng hốt, ngoài chuyện đó ra còn có rất nhiều nỗi lo sợ và nghi ngờ nên mới không có ai đưa ra ý

kiến kiểm tra chiếc hòm. Nhưng ‘người tổ chức’ thì thấy rất rõ rằng sẽ đến một lúc chúng ta phát hiện ra điều nghi vấn ấy, nên để giấu kín bí mật, đã chọn thời cơ và lặng lẽ giấu chiếc hòm đó đi.”

“Nơi đây chỉ rộng như thế này, giấu vào đâu được nhỉ?” Goth nói.

“Mật thất.” Nam Thiên nói, “Rất rõ ràng, ngay từ đầu chúng ta đã nghĩ đến, ở nơi này nhất định có mật thất.”

“‘Người tổ chức’ đã có thể giấu chiếc hòm đó đi, chúng tôi người ấy rất để ý đến chuyện bí mật của chiếc hòm bị chúng ta phát hiện ra.” Goth suy đoán, “Vậy nên, nếu chúng ta tìm thấy chiếc hòm, thì có phải là sẽ đoán ra ai là ‘người tổ chức’ không?”

“Điều đó chưa hẳn, có thể chỉ phát hiện ra mảnh khoe của người ấy, chứ không vạch được thân phận của họ. Sự việc không đơn giản như vậy đâu.” Chris nói, “Có điều không cần phải tìm, bởi vì việc giấu chiếc hòm của người ấy thực ra là giấu đầu hở đuôi. Điều đó càng chứng minh rằng những suy đoán của chúng ta là đúng, thứ tự kể chuyện của mọi người thực ra đã được sắp đặt ngay từ đầu.”

“Tại sao người ấy phải cố tình sắp đặt thứ tự như vậy? Việc đó có ý nghĩa gì?” Lake hỏi với vẻ không hiểu. “Cụ thể thì chưa thể biết được nhưng có một điểm có thể khẳng định: việc sắp đặt thứ tự ấy rõ ràng là có lợi cho ‘người tổ chức’, có thể làm tăng tỉ lệ chiến thắng cho người ấy!” Chris nói.

Câu nói đó của Chris khiến mọi người im lặng suy nghĩ, Nam Thiên nghĩ thầm trong bụng, không nghi ngờ gì nữa, có lẽ là nhằm đến mục đích ấy. Nhưng, ‘người tổ chức’ đã sắp xếp cho mình ở vị trí thứ mấy nhỉ? Không lẽ người ấy có thể tính được rằng ở vị trí thứ mấy thì phần thắng càng nhiều hơn? Không thể như thế được...

Căn phòng lớn im lặng hồi lâu. Goth đứng dậy, nói, “Tối mai đến lượt tôi rồi, tôi phải về phòng để đầu óc được nghỉ ngơi rồi còn chuẩn bị cho câu chuyện của mình.”

Nam Thiên nhìn lên chiếc đồng hồ điện tử, đã 11 giờ rưỡi. Mọi người lần lượt rời khỏi căn phòng lớn và về phòng của mình. Anh đưa mắt nhìn sang Sa Gia ở bên cạnh và nghĩ về câu chuyện cô kể tối hôm nay, thấy có một số điều muốn hỏi cô.

Trong lúc mọi người đều đi về hướng của phòng mình, Nam Thiên khẽ hỏi, “Sa Gia, cô có thể cho tôi biết... câu chuyện cô kể tối nay, có liên quan đôi chút nào với những điều cô đã trải qua không?”

Sa Gia há hốc miệng, “Anh không cho rằng tôi đã từng bị một con thần lằn to tướng...”

“Không, không, tôi biết, tất nhiên là hư cấu rồi, nhưng những chi tiết khác trong câu chuyện... có phải có liên quan đến những điều từng trải của cô không?”

“Tại sao anh lại nghĩ như vậy?”

Nam Thiên nói, “Chi tiết liên quan đến tình cảm của nữ nhân vật trong câu chuyện mà cô kể rất chân thật. Tôi biết cô là một nhà văn ưu tú, nhưng tôi tin rằng nếu không phải người từng trải qua thì rất khó có thể kể về những chi tiết ấy một cách chân thực,

sinh động như vậy.”

Sa Gia cắn môi, do dự một hồi lâu rồi trả lời một cách lấp lửng, “Cũng có thể...”

Cô bỏ lửng câu nói, quay người, cúi đầu đi lên gác. Nam Thiên không nhìn thấy vẻ mặt của cô, nhưng hoàn toàn đoán được rằng những lời của mình đã động chạm tới một bí mật sâu kín trong lòng Sa Gia.

Trong lòng cô ấy hẳn cũng cất giữ một bí mật nào đó. Nam Thiên nhìn theo bóng cô gái nhỏ bé và nghĩ.

Buổi tối ngày thứ mười hai, tinh thần của mọi người rõ ràng là khác với những ngày trước, không chỉ người kể chuyện mà ngay cả những người ngồi nghe cũng tỏ ra lo lắng, bất an, qua ngày hôm nay, thì chỉ còn hai ngày nữa, chỉ còn lại bốn mươi tám tiếng mà thôi.

Tổ chất tâm lý của Goth có lẽ là rất không đáng khen nhất trong tất cả mọi người. Anh ta bê một cốc nước trong tay, chưa kể mà đã uống liên tục. Đến 7 giờ, anh ta lại vào nhà vệ sinh, khi quay trở lại thì đã quá năm phút.

Goth sửa lại đám tóc mai trước trán, hắng giọng, nói mấy câu mở đầu trước khi chính thức kể chuyện, “Tôi không biết các vị trước đây đã từng đọc sách của tôi hay chưa, nhưng mọi người cũng biết đấy, tôi được truyền thông gọi là ‘Nhà văn thần tượng’...”

Anh ta mỉm cười tự chế giễu như để giảm bớt sự căng thẳng trong lòng. “Có thể trong con mắt mọi người, tôi là tác giả dựa vào bản mặt để kiếm tiền và chuyên viết ra những câu chuyện... để lèo bịp các cô gái trẻ. Nhưng tối hôm nay...” Anh ta cố ý dừng lại để thu hút sự chú ý của mọi người, “Tôi sẽ chứng minh thực lực của mình bằng một câu chuyện mang phong cách hoàn toàn khác với những cuốn sách trước đó của tôi. Trong câu chuyện này tôi đã không theo kế hoạch và sắp xếp của nhà xuất bản, mà hoàn toàn là ý tưởng, suy nghĩ trung thực của chính mình. Tôi muốn dùng cách của mình để giải thích cặn kẽ cho mấy chữ “li kì, rùng rợn”.

“Tốt quá, tôi đang rất mong đợi.” Trước đây, Sa Gia đã từng đọc sách của Goth, nên rất hứng thú với cách thể hiện “thay đổi hướng sáng tác” của anh ta.

Goth gật đầu, xem ra anh ta đã bớt căng thẳng và bình tĩnh hơn nhiều. “Tôi bắt đầu kể đây, câu chuyện của tôi có tên là Thực đơn riêng.”

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TÔI THỨ MƯỜI HAI

THỰC ĐƠN RIÊNG

Món ăn ngon nhất trong cuộc đời bạn đã từng ăn là gì?

Bạn cho rằng mình đã ăn rất nhiều món ngon?

Theo điều tra trên toàn thế giới có tới mấy trăm triệu món ăn, người bình thường thì có lẽ chưa từng ăn hết số lẻ trong đó.

Câu chuyện tôi kể dưới đây là về việc “ăn”. Đây là một món ăn thần bí và kì lạ nhất đời tôi từng nếm cũng như những trải nghiệm đáng sợ của món ăn đó đưa đến.

Câu chuyện xảy ra vào năm 2000.

Mục Lô tiên sinh

(Chuyên gia ẩm thực cao cấp)

CHƯƠNG I

Thưa Mục Lôi tiên sinh, thầy là chuyên gia ẩm thực cao cấp, hầu như đã nếm hết những món sơn hào hải vị của các nước trên thế giới. Tôi nghĩ khán giả cũng như tôi rất tò mò rằng món ăn ngon nhất mà ông từng nếm là món gì?”

Trong buổi truyền hình trực tiếp về cuộc thi đầu bếp giỏi, Mục Lôi vừa nhận xét xong món bào ngư chiên truyền thống của một đầu bếp lừng danh do khán giả bình chọn, khiến cho đầu bếp nổi tiếng này trượt mất danh hiệu quán quân. Khán giả đều đang tiếc nuối, thì người dẫn chương trình đưa ra câu hỏi này cho ông với vẻ thách thức rõ rệt. Song Mục Lôi hiểu rõ, đây là chương trình truyền hình, cần phải thu hút người xem. Và đúng như người dẫn chương trình nói, câu hỏi này nhằm đúng vào mong chờ của khán giả.

Có điều, câu hỏi không làm khó được Mục Lôi. Ông mỉm cười, trả lời với vẻ điềm tĩnh, “Những món ăn ngon trên thế giới này nhiều vô kể. Trong những món ăn ngon mà tôi đã ăn đến nay có cá nóc tự nhiên, gan ngỗng Pháp, nấm cục trắng, cua tuyết Alaska, thịt bò Kobe, trứng cá muối đen của Nga... đều là món ăn ngon mà chỉ ăn một lần mãi cũng không quên. Nhưng nếu nói món ăn ngon nhất thì tôi nghĩ, nó không nằm ở danh sách các món nêu trên.”

“Ý của ông là, những món ăn kể trên không phải là món ngon nhất?” Cô gái dẫn chương trình mở tròn mắt hỏi.

“Không, đều là món ăn ngon. Nhưng, nguyên liệu để làm các món ấy đã rất quý hiếm, vị của nó vốn đã rất ngon nên các đầu bếp không cần phải nấu nướng cầu kì cũng đã có thể làm ra món ăn ngon. Theo những gì tôi hiểu được về món ngon, nếu món nào mà đầu bếp chỉ dùng những nguyên liệu thông thường nhưng lại chế biến ra hương vị cũng ngon như vậy thì mới khiến cho người ta khâm phục.”

Nói đến đây, Mục Lôi nổi cơn hứng chí, bắt đầu thao thao bất tuyệt, “Tôi đã ăn một bát táo phớ giá 3 đồng tại quán quà vặt ở thành phố Nga Mi Sơn tỉnh Tứ Xuyên, ăn một bát đậu phụ nướng kẹp sợi rau cải trắng giá 5 hào ở một quán bên đường tại thành phố Thiệu Thông của tỉnh Vân Nam, tôi còn ăn một bát mì sợi nhỏ giá 2 đồng ở quán ăn bên đường tỉnh Trùng Khánh. Nguyên liệu của những món ăn dân dã ấy rất bình thường, có thể mua được ở bất cứ chợ nào, nhưng qua quá trình chuyên tâm nghiên cứu và chế biến của đầu bếp, chúng đều trở thành những món ăn ngon và mang lại cho tôi cảm giác không kém gì món nấm cục hay món trứng cá đen. Hơn nữa, ưu thế lớn nhất của những món ăn dân dã ấy còn ở chỗ chúng rất rẻ và có thể ăn thường xuyên, không giống với những món ăn cao cấp mà người bình thường có khi cả đời cũng không có cơ hội được nếm một lần. Món ăn ngon nếu như không khiến cho nhiều người được

thường thức, mà chỉ là thứ dành riêng cho quý tộc hay người lắm tiền thì theo tôi ý nghĩa về sự tồn tại của nó nhỏ hơn rất nhiều so với món ăn bình dân. Có điều, cũng phải nói lại là, cứ cho rằng bạn có rất nhiều tiền thì tốt nhất cũng đừng nên coi trứng cá muối đen là cơm, để rồi ngày ngày ăn lấy được. Chuyện này chỉ có những gã béo nhà quê chẳng phong độ và thiếu hiểu biết mới làm.”

Khán giả cười âm ỉ, gật đầu lia lịa tỏ vẻ rất tán thành câu chuyện của Mục Lô. Cô gái dẫn chương trình cũng thấy những lời nói đó của ông tạo ra hiệu ứng rất tốt, bèn hỏi tiếp, “Vậy, thưa Mục Lô tiên sinh, nói đến cùng thì món ăn ngon nhất mà ông đã ăn là gì vậy?”

Mục Lô nói với vẻ nghiêm túc, “Món được làm bằng cả tấm lòng sẽ là món ăn ngon nhất. Ví như mấy món ăn vặt mà tôi kể ở trên, ở khu vực đó thì đâu đâu cũng có bán, nhưng tại sao chỉ có một, hai nhà làm là ngon nhất? Sự khác biệt chính là ở đó. Vì thế, đối với câu hỏi của bạn, câu trả lời của tôi là: món ngon nhất mà tôi đã từng ăn trong đời là món được làm ra bằng cả một trái tim.”

Tiếng vỗ tay của khán giả vang lên rầm rầm, ngay cả đầu bếp vừa bị Mục Lô phê bình rằng chưa hết lòng cũng phải vỗ tay với vẻ mặt vui thích và khâm phục.

Khi chương trình kết thúc, đạo diễn phấn khởi nói với Mục Lô rằng nhờ có lời nhận xét đặc sắc và những lời nói đầy lý lẽ của ông nên đã giành được sự yêu thích và khen ngợi của khán giả, lượng người xem có khả năng nâng lên 0,5-1,5%. Đạo diễn hi vọng sau này Mục Lô sẽ nói những lời dưới góc độ của người dân bình thường nhiều hơn nữa để tiếp tục thu hút người xem.

Mục Lô mỉm cười đồng ý rồi đi vào phòng nghỉ ở phía sau, vừa đi vừa thở phào và đổ mặt ngượng ngùng về lời nói dối trá vừa rồi của mình.

Trời đất, lời nói của mình giả dối tới mức không thể chấp nhận được, thế mà khán giả lại rất tán thành. Mục Lô nhắm mắt, khẽ lắc đầu. Nào là “món ăn được làm bằng cả trái tim là món ngon nhất”, đúng là những lời quái quỷ lừa gạt. Khi chương trình này phát sóng, hẳn sẽ khiến cho những người cùng nghề cười nhạo mình. Những người chưa ăn thì coi như không tính, nhưng còn người sành ăn thì làm sao mà không biết một bát mì ở quán ven đường dù ngon nhất cũng không thể nào sánh được với món thịt bò Kobe và món nấm cục trắng chế biến đơn giản được. Nhưng có cách nào nữa đâu? Đã nhận tiền cát xê cao của họ thì đành phải làm theo ý của đạo diễn thôi.

Mình đã 57 tuổi rồi, thế mà lại còn nói ra những lời trái với lương tâm như thế. Mục Lô thở dài. Công việc của nhà phê bình ẩm thực mà mọi người hâm mộ quả là không dễ dàng chút nào.

Nghỉ ngơi một lát, Mục Lô đoán chừng khán giả của chương trình đã ra về hết, bèn thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà.

Ra khỏi đài truyền hình, Mục Lô nhìn đồng hồ, bây giờ là 8 giờ tối, ông đang định đi đến chỗ đỗ xe thì bỗng nhiên phía sau lưng có tiếng gọi, “Mục Lô tiên sinh!”

Quay đầu lại thấy một người đàn ông trung niên không quen, ông hỏi, “Ông là...”

“Tôi là một khán giả vừa tham dự chương trình vừa rồi.” Người đàn ông kia mỉm cười, đồng thời đưa ra một tấm danh thiếp, “Tên tôi là Lương Hằng, làm việc tại Công ty đồ dùng văn hóa.”

Mục Lô nhận tấm danh thiếp, nhìn một cái rồi hỏi, “Ông tìm tôi có việc gì?”

“Không giấu gì Mục Lô tiên sinh, tôi chờ ông ở đây sau khi chương trình kết thúc là có chuyện muốn nói.”

“Chuyện gì?”

“Là thế này, Mục tiên sinh, mặc dù nghề nghiệp của tôi không có liên quan gì đến ẩm thực, nhưng tôi tự cho mình là người thích ăn và hiểu biết về món ăn. Tuy không thể so sánh được với chuyên gia ẩm thực nổi tiếng như ông nhưng cũng có nghiên cứu về món ăn ngon của các vùng miền. Những món ăn ngon trong chương trình ông nhắc đến tôi cũng đã ăn rồi.” Lương Hằng vòng vo một hồi, “Tôi có một mong muốn là được nếm hết tất cả các món ăn ngon trên đời này, để hoàn thành được mục tiêu ấy, tôi đang luôn cố gắng.”

Thực ra, Mục Lô cũng có mong muốn ấy nên ông lắng nghe từng lời của người đàn ông kia.

“Mục tiên sinh, vừa rồi ông nói ‘những món ăn làm bằng cả trái tim sẽ là món ngon nhất’, nói thế nào nhỉ, không phải là nó không đúng, nhưng tôi lại có cách nghĩ khác, nên mới chờ ở đây để được trao đổi với ông.”

Người này đến để khiêu khích chăng? Mục Lô giật mình, ông ta đã nhìn ra là mình nói lời trái với lòng?

Lương Hằng không để ý đến tâm trạng của Mục Lô, nói, “Mục tiên sinh, nếu nửa năm trước tôi nghe thấy câu nói này của ông thì tôi hoàn toàn tán thành. Trước đây, tôi cũng cho rằng tất cả mọi món ăn đều không phân chia sang hèn, chỉ cần chuyên tâm chế biến thì nhất định sẽ cho ra những món ngon chẳng kém nhau là bao. Nhưng gần đây, sau khi nếm món ăn ‘thực đơn riêng’ của một nhà hàng nọ, thì quan niệm của tôi đã thay đổi hoàn toàn. Thì ra, trên thế giới này có sự tồn tại của món ngon siêu đẳng mà các món ăn khác không thể so bì được.”

Lời nói của Lương Hằng kích thích óc tò mò của Mục Lô, ông hỏi, “Ý của ông là, những món ăn mà nhà hàng ‘thực đơn riêng’ ấy chế biến ra còn ngon hơn cả những món ăn ngon mà tôi vừa nhắc đến trong chương trình?”

“Đúng! Hơn nữa không chỉ ngon hơn một chút, mà quả là... không thể so sánh được.”

Mục Lô nheo mắt nhìn ông ta mấy giây, “Ông có quá lời không đấy?”

“Tuyệt đối không! Mục tiên sinh, ông hãy đến đó nếm một lần thì sẽ biết. Vị của nhà hàng ‘thực đơn riêng’ đúng là khiến người ta khó có thể tin được. Ăn xong tôi đã hoài nghi rằng, sao trên thế gian này lại tồn tại một món ngon đến thế?”

Mục Lôi thấy người kia càng nói càng có vẻ phóng đại, bèn khẽ xua tay, nói, “Thôi được, tôi sẽ tới ăn xem sao. Ông nói nhà hàng ‘thực đơn riêng’ ấy ở đâu nhỉ?”

“Ở ngay thị trấn cổ Nhạc Xuyên, huyện Lang Bình của thành phố chúng ta. Không phải nhà hàng ngay mặt đường đâu, mà là trong một tứ hợp viện¹ có tên là Thiện Phẩm Cư ở con phố cũ. Chỗ ấy trông cổ kính, giản dị và yên tĩnh. Ngồi ăn ngoài sân hoặc thuê phòng riêng không có cảm giác như khi ăn ở các nhà hàng thành phố mà giống như tới ăn cơm ở nhà bạn, cảm giác rất thân thiết và dễ chịu.”

¹ Một kiểu kiến trúc cổ của Trung Quốc, bốn mặt của một khoảng sân được bao quanh bằng các căn phòng.

Nghe ra có vẻ rất tuyệt đây. Mục Lôi gật đầu, nhưng hơi thắc mắc, “Nếu món ăn ở đó thật sự ngon như lời ông, thì theo lý mà nói hẳn nhà hàng đó phải rất nổi tiếng mới đúng, sao trước đây, tôi chưa nghe thấy bao giờ?”

Lương Hằng nói, “Nhà hàng Thiện Phẩm Cư này mới mở cách đây nửa năm, hơn nữa lại ở một con phố tại thị trấn cổ vắng vẻ, nếu không hỏi cận kề thì những người bình thường rất khó tìm thấy được. Hơn nữa, nhà hàng đó đặt ra những quy định rất kì quái, có thể nói đó là những yêu cầu khá khắt khe với thực khách, với những người không thể chấp nhận thì nhất định không đón tiếp. Rất nhiều người nghe thấy quy định đấy đã từ bỏ ý định. Vì vậy tôi đoán, những người tới đấy ăn không nhiều.”

“Quy định gì? Nói cho tôi nghe thử xem.” Mục Lôi tỏ ra phấn khích.

“Thứ nhất, nhà hàng chỉ mở cửa vào ngày thứ Hai và thứ Tư, hơn nữa chỉ làm một bàn, người muốn ăn phải đặt trước. Thứ hai, số người ăn cũng có quy định, ít người hơn không được, nhiều hơn cũng không được, mà chỉ từ sáu đến tám người. Thứ ba, nhà hàng không cho gọi món, việc chế biến món ăn nào hoàn toàn phụ thuộc vào tâm trạng của đầu bếp, làm món nào thì ăn món ấy, thực khách không được đưa ra ý kiến khác. Thứ tư, cũng là quy định quái gở nhất, cho dù ăn món gì thì cũng không được hỏi về nguyên liệu cũng như quá trình chế biến món ăn đó.”

Mục Lôi ngậy người nghe. Những quy định dường như cố ý làm khó người ăn, song lại càng làm tăng cảm giác bí hiểm của nhà hàng này. Trong đầu ông thầm nghĩ, đầu bếp nghĩ ra được những quy định ấy hẳn phải là một tay quái kiệt và món ăn mà người ấy chế biến ra chắc có những điểm vượt lên hẳn so với người khác.

Lương Hằng thấy Mục Lôi có vẻ động lòng, bèn nói, “Mục tiên sinh, nghe giới thiệu của tôi, có phải là ông rất muốn đến đó đích thân thưởng thức một lần không? Hôm nay, thực ra, tôi muốn nói riêng với ông về thông tin này, sau khi ông tới đó nếm thử, nếu thực sự thấy đúng là không tầm thường thì với ảnh hưởng của ông chắc chắn sẽ làm cho nhiều người chú ý đến nhà hàng đó hơn và cũng làm cho nhiều người được nếm vị ngon của những món ăn ở đấy.”

Mục Lôi cười, đáp, “Khà khà, rốt cuộc thì ông có quan hệ gì với nhà hàng? Sao lại nhiệt tình giới thiệu về nó như vậy?”

Lương Hằng cũng cười, “Ông yên tâm, khẳng định rằng không phải là họ nhờ đâu. Nhà hàng đó kiêu ngạo lắm, họ không dùng mách lới đó đâu.”

“Tôi biết, đùa chút thôi.” Mục Lôi nói, “Nếu họ muốn làm ăn phát đạt thì đã chẳng nghĩ ra những quy định ấy.”

Lương Hằng gật đầu, đáp, “Thật ra, tôi cũng có chút riêng tư. Ông nghĩ mà xem, nếu nhà hàng đó sau này làm ăn phát đạt thì chẳng phải nếu tôi muốn tới ăn sẽ khó hơn ư? Nhưng vừa nãy ông có nói một câu trong chương trình rằng ‘món ăn ngon mà không để cho nhiều người được thưởng thức thì ý nghĩa về sự tồn tại của nó nhỏ hơn rất nhiều’. Câu nói này đã tác động đến tôi, khiến tôi thấy rằng món ngon thì cần phải chia sẻ với mọi người.”

“VẬY LÀ...” Mục Lôi thấy hơi ngượng. Những lời nói tưởng như quang minh chính đại đó đã được khán giả đón nhận thật sự. Thế nên ông lái câu chuyện sang hướng khác, “Sao ông lại biết nhà hàng đó?”

“Tôi có một người bạn cũng là người thích ẩm thực. Cậu ấy tới thị trấn cổ Nhạc Xuyên chơi và tình cờ phát hiện ra nhà hàng đó. Thấy tò mò, cậu ấy đã rủ tôi và mấy người bạn cùng sở thích cho đủ sáu người tới đó ăn một bữa. Hương vị món ăn của nhà hàng đó, cả đời này tôi cũng không quên được.”

Mục Lôi vừa gật đầu vừa hỏi, “Phải rồi, ông nói là ở đó không cho gọi món, làm món nào hoàn toàn do cảm hứng của đầu bếp, có nghĩa rằng giá của mỗi bàn ăn như vậy cũng sẽ không bình thường, đúng không?”

“Có lẽ vậy.” “Đắt không?”

Lương Hằng nghĩ một lát rồi chậm rãi, “Nói thế nào nhỉ, giá cả đúng là không rẻ nhưng cũng không phải là đắt tới mức vô lý. Hơn nữa... khi sáu người chúng tôi ăn xong có cảm giác cho dù chúng tôi trả bao nhiêu tiền cho bữa ăn cũng đều xứng đáng. Tất cả chúng tôi đều đắm chìm trong cảm giác tuyệt diệu của món ăn ngon và cảm thấy những chuyện như giá cả chẳng hề quan trọng chút nào.”

Mục Lôi hỏi, “Sáu người ăn hết bao nhiêu?”

“Hơn 800 tệ.”

Cũng được. Mục Lôi thầm nghĩ, vẫn trong phạm vi chấp nhận được. Ông hỏi, “Số điện thoại và địa chỉ liên hệ cụ thể của nhà hàng là gì?”

“Phía sau của tấm danh thiếp tôi vừa đưa cho ông có ghi rõ rồi đấy.” Lương Hằng cười, đáp.

Mục Lôi mở xem tấm danh thiếp, quả nhiên có chữ ghi ở phía sau. Ông cười, nói, “Xem ra ngay từ đầu ông đã biết chắc rằng tôi sẽ đi rồi.”

“Ông là chuyên gia ẩm thực nổi tiếng, làm sao lại không thấy hứng thú với nơi như vậy? Nói thật lòng, nếu ông không tới đó ăn thì...” Nói đến đây, Lương Hằng dừng lại, rồi mỉm cười ngượng ngùng như thể đã nói nhầm lời.

“Ông muốn nói là nếu tôi không đến đó ăn thì sẽ có lỗi với danh hiệu ‘chuyên gia

ẩm thực' chứ gì?" Mục Lôì cười, nói, "Vâng, cảm ơn lời giới thiệu của ông nhé, nhất định tôi sẽ tìm cơ hội để đến nếm thử."

"Vâng. Vậy xin phép không làm phiền ông nữa. Tạm biệt." Lương Hằng lịch sự vẫy tay rồi đi vào trong đám đông.

Mục Lôì cầm tấm danh thiếp, nhìn lên địa chỉ và số điện thoại viết ở phía sau, thế rồi bỗng nhiên có một cảm giác rất lâu rồi không thấy.

Sau 30 tuổi, Mục Lôì trở thành nhà văn chuyên viết về món ngon và nhà bình luận ẩm thực. Ông đã đi tới rất nhiều nơi trên thế giới, là khách mời chương trình của mấy đài truyền hình, nếm thử không biết bao nhiêu món ăn ngon. Bây giờ, khi tuổi đã gần 60, ông tự cho rằng, mình đã được nếm hầu hết những món ăn ngon nhất trên thế giới, dần dần bớt hứng thú trước những món ăn ngon và coi việc thưởng thức chúng chỉ là vì công việc chứ không còn sự hứng khởi hầy tò mò như hồi còn trẻ.

Vì vậy, hiện có rất nhiều đơn vị truyền thông và cá nhân giới thiệu với ông những món ăn ngon, nhưng ông vẫn không sao khơi lại được sự hứng khởi. Song lần này, ông tìm lại được cảm giác mới mẻ đã lâu không thấy. Người đàn ông kia giới thiệu Thiện Phẩm Cư khiến ông có cảm giác muốn tới ngay để xem thử. Nếu không phải vì những quy định phức tạp đó, ông thực sự muốn đi ngay ngày mai.

Hi vọng rằng nhà hàng 'thực đơn riêng' ấy sẽ tuyệt như lời của Lương Hằng và không làm mình thất vọng. Mục Lôì nghĩ, mình đang già dần, vị giác cũng đã lão hóa, liệu mình có tìm lại được cảm giác ấy trong ký ức không?

CHƯƠNG

2

Mục Lôi có một người con trai tên là Mục Đông Thành năm nay 39 tuổi, còn độc thân. Anh nói rằng vẫn chưa tìm được đối tượng thích hợp, nhưng thực ra do muốn chơi lông bông không chịu sự trói buộc của hôn nhân. Mục Lôi chẳng giục già mà để mặc kệ anh.

Từ nhỏ, Mục Đông Thành đã được cha rèn luyện nếm đủ mùi vị món ăn của các vùng miền, rất thích ăn ngon và cũng là một người sành ăn, đang là tổng biên tập của một tạp chí về ẩm thực. Mục Đông Thành làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật, thường xuyên mời cha làm khách mời đặc biệt để giới thiệu về các món ngon. Mục Lôi cũng đưa ra ý kiến và chỉ đạo đối với tạp chí của con trai. Nhờ sự phối hợp của hai cha con họ mà tờ tạp chí ẩm thực ấy cũng rất có tiếng tăm, Mục Đông Thành nhờ vậy cũng rất được cấp trên trọng dụng.

Sau khi biết đến tiếng tăm của nhà hàng, người mà Mục Lôi nghĩ tới đầu tiên tất nhiên là con trai mình. Trước tiên, ông gọi điện đến nhà hàng đặt thời gian vào ngày thứ Tư tuần sau, tiếp đó ông gọi điện cho con trai, hỏi xem thứ Tư tuần sau có thu xếp để tới thị trấn cổ Nhạc Xuyên với mình một chuyến được không. Song, Mục Đông Thành nói rằng, tuần sau anh sang Việt Nam để làm một chương trình về món ăn ngon nên không thể đi được. Mục Lôi đành gọi điện cho mấy người bạn già và mời họ cùng đi thưởng thức.

Những người bạn của Mục Lôi đều hơn 50 tuổi và rất am hiểu về văn hóa ẩm thực, vì vậy tất nhiên họ được xem là những người “sành ăn” giống như Mục Lôi, thậm chí còn là những nhân vật rất có ảnh hưởng trong giới ẩm thực. Khi họ biết Mục Lôi đã tìm ra một địa chỉ ăn uống mới, hơn nữa lại còn là nhà hàng ‘thực đơn riêng’ đầy bí ẩn thì ai cũng lập tức nhận lời và nhanh chóng gọi đủ danh sách sáu người.

Sáng ngày thứ Tư, sau khi tập hợp đủ, nhóm sáu người Mục Lôi lái hai chiếc xe đi thẳng đến thị trấn cổ Nhạc Xuyên của huyện Lang Bình.

Trên xe, mấy người bạn già chuyện trò rôm rả. Trong số đó có một người béo được mọi người gọi là ông Tô tỏ ra rất hi vọng ở chuyến đi này. Ông ta vừa lúc lắc cái đầu vừa nói, “Mặc dù tôi chưa đến nhà hàng đó, nhưng bây giờ cũng đoán được ra, chủ nhân của nó hẳn phải là người rất hiểu về ẩm thực.”

“Sao ông lại biết vậy?” Ông Trần hỏi.

“Chỉ cần nghe đến quy định mà ông ta đặt ra: số người ăn chỉ từ sáu đến tám người, là biết ngay.” Ông Tô phân tích, “Một bàn ăn đúng nghĩa nhất định phải có cấu trúc hoàn chỉnh. Từ món khai vị, đến món ăn nóng, món ăn chính, đến món tráng miệng và canh cuối bữa, giống như một vở kịch hoàn hảo. Vở kịch ấy không thể chỉ có một người

xem, chỉ xem một màn thì cũng không hiểu được thông điệp của vở kịch đó. Sáu đến tám là vừa đẹp.”

“Có lý.” Ông Trần tán thành, “Nói như thế thì việc không cho gọi món cũng là một lý do gần giống như vậy. Người đầu bếp giỏi cũng giống như một nghệ sĩ tài hoa, cần phải dựa vào tâm trạng và linh cảm rồi vận dụng nó thì mới có thể tạo ra những tác phẩm tốt nhất. Nếu như gọi món nào làm món ấy thì tác phẩm đó rất xoàng xĩnh, chẳng còn gì là nghệ thuật nữa.”

Mục Lôi lái xe, nghe hai bạn bàn luận, không nén được cũng cười, nói, “Hai ông nói rất có lý nhưng đó cũng chỉ là đoán. Tôi có lời trước thế này, tôi cũng chưa ăn ở nhà hàng đó bao giờ, nếu không được ngon như trong suy nghĩ thì các ông cũng đừng trách đấy nhé.”

“Không trách ông thì trách ai?” Ông Tô cười và nói, “Ông Mục này, chúng ta phải thỏa thuận, nếu ăn mấy món ở đó mà thấy không đúng như lời đồn thì lập tức quay về và ông phải mời lại.”

“Được thôi, nếu không ngon thì tôi sẽ mời các ông, mỗi người một thùng mì ăn liền.”

Mấy người trong xe đều cười ồ vui vẻ.

Huyện Lang Bình cách trung tâm thành phố không xa, chỉ nửa tiếng là đã đến nơi, còn thị trấn cổ Nhạc Xuyên cách trung tâm huyện hơn 20 cây số. 10 giờ rưỡi, đoàn của các nhà sành ăn đã đến thị trấn cổ phong cảnh xinh đẹp.

Nơi đây khác hẳn với Lệ Giang và thị trấn cổ Phượng Hoàng đã thương mại hóa. Thị trấn cổ Nhạc Xuyên không có quán rượu, không có các cửa hàng đồ mỹ nghệ và những đoàn du khách tấp nập, thậm chí muốn mua tờ báo cũng khó. Nơi đây có bầu không khí trong lành và người dân bản địa chất phác cùng với nhịp điệu cuộc sống thư nhàn thong thả. Người sống được ở nơi đây phải là những người thích thanh nhàn và yên tĩnh, tất nhiên còn phải có những phẩm chất và khí chất hơn hẳn người bình thường. Mở nhà hàng thực đơn riêng ở đây, chứng tỏ mục đích chính không phải là kiếm tiền và điều đó đã khiến cho chủ nhân của nó càng giống với cao nhân trong thế giới đào nguyên.

Đoàn của Mục Lôi đi thăm thú thị trấn cổ, buổi trưa ăn tạm ở một nhà hàng nhỏ và không nhận xét gì vì buổi tối mới là quan trọng.

Buổi chiều, ông Tô đề nghị đến nhà hàng ‘thực đơn riêng’ để xem trước nhưng Mục Lôi không đồng ý. Ông nói làm như vậy thì cảm giác bí hiểm sẽ giảm bớt đi, đợi đến giờ ăn hãy tới thì sẽ giữ được cảm giác mới lạ và sự mong chờ đến phút cuối. Những người khác cũng đồng ý với ông Mục, do đó cả đoàn tìm đến một quán trà gọi mỗi người một tách và thư giãn trên chiếc ghế mây mát rượi.

6 giờ, Mục Lôi lần theo địa chỉ ghi ở trên danh thiếp đưa cả đoàn đến nhà hàng ‘thực đơn riêng’ ở trong phố cổ của thị trấn. Đó là một ngôi nhà cũ, với những bức tường xây

bằng phiến đá xanh loang lổ, dọc ngang hằn rõ dấu vết của thời gian, một tấm biển gỗ phía trên cánh cổng khắc ba chữ lớn “Thiện Phẩm Cư” vừa toát lên vẻ khiêm nhường nhưng lại rất khí phách.

Đoàn đi vào trong sân thì thấy một người phụ nữ chừng 40 tuổi ăn mặc giản dị ra đón tiếp với vẻ lịch sự, nhã nhặn hỏi, “Các vị là khách đặt ăn trước phải không ạ?”

“Đúng vậy, tôi họ Mục.” Mục Lôì lịch sự đáp. “Là ngài Mục đặt chỗ. Xin mời các ông.”

Người phụ nữ trung niên dẫn đoàn của Mục Lôì đến gian phòng chính ở phía Bắc của tứ hợp viện. Trong phòng có một chiếc bàn tròn với tám chiếc ghế mây xếp xung quanh. Bài trí không lộng lẫy nhưng lại toát lên vẻ cổ kính, thanh nhã, khiến mọi người đều thấy thích thú và dễ chịu.

Đoàn sáu người của Mục Lôì ngồi xuống. Người phụ nữ trung tuổi cầm ấm trà tử sa¹ rót đầy vào các chén trước mặt mọi người rồi nói, “Mời các vị uống nước, món ăn lát nữa sẽ được mang lên.”

¹ Một loại ấm trà nổi tiếng của Trung Quốc.

“Vâng, cảm ơn.” Mục Lôì gật đầu cảm ơn.

Người phụ nữ rời khỏi gian nhà chính và có lẽ đi vào bếp. Ông Từ đeo kính khề nói, “Bà ấy là đầu bếp ở đây à?”

“Tôi thấy hình như không phải, có lẽ là người đón tiếp và mang món ăn tới. Đầu bếp ở trong, không lộ diện.” Ông Hà nói.

Ông già gầy nhỏ nhanh nhẹn có biệt hiệu là “Thực Tiên” nhìn chén nước trong trước mặt, nhắc lên nhấp một ngụm nhỏ rồi nói, “Nhà hàng này có vẻ thú vị đây. Chiếc ấm trà tử sa rất hợp với bộ chén trà, thế nhưng lại là thanh thủy.”

Mục Lôì nói, “Thanh thủy là đúng rồi. Trước đây, tôi đã viết một bài, trước khi ăn tốt nhất là không nên uống bất cứ loại trà nào, dù đó là vị chát của trà xanh hay vị đậm đà của trà đen cũng đều ảnh hưởng tới vị giác khi ăn sau đó.”

“Theo như lời ông thì nhà hàng này đúng là rất chú trọng từng chi tiết.” Ông Dư nói.

“Đừng nhắc đến trà nữa, chúng ta đã uống cả chiều rồi, bây giờ tôi chỉ muốn ăn thôi.” Ông Tô đã có vẻ sốt ruột. “Đừng vội. Muốn ăn món ngon thì đừng nên vội vàng, đặc biệt không được giục đầu bếp. Nếu món ăn kém lửa thì không ổn.” Ông Hà nói.

“Tất nhiên là tôi biết những điều này, sao lại giục được, chỉ là nói thế thôi mà.”

Mọi người đang nói chuyện thì người phụ nữ trung niên bước vào, tay bưng đĩa thức ăn đầu tiên và đặt lên bàn. “Mời các vị nếm món nguội khai vị.” Nói xong, bà ta quay người và đi ra.

Sáu cặp mắt đổ dồn vào nhìn món ăn đầu tiên, thì ra đó là dưa chuột rất đổi bình thường. Hơn chục miếng dưa hình trụ, kích thước bằng nhau, cắt đầu bỏ đuôi, không gọt vỏ, giống như các mẫu gỗ xếp thành hình tam giác trên đĩa. Nhìn qua thì có cảm giác chúng chưa được chế biến và nấu nướng.

Ông Từ tròn mắt, “Món đầu tiên là dưa chuột sống? Đây chẳng phải là thức ăn chơi trong những ngày nóng nực ư, sao lại xem là một món ăn được?”

“Đúng vậy, nói rằng đó là một món ăn thì quả coi thường khách hàng rồi.” Ông Hà nói, “Như thế thì thể hiện tài nấu nướng kiểu gì?”

Mục Lô thấy hơi ngượng. Ông Tô có vẻ đôi thật sự, chẳng cần dùng đũa mà lấy tay nhón một miếng dưa lên, nói, “Mặc kệ đi, dù sao cũng hơn là uống nước trong”

Nói rồi, ông Tô cắn một miếng nhai mấy cái sau đó động tác chậm lại, vẻ mặt rất chăm chú.

“Sao thế?” Ông Trần hỏi.

Ông Tô không nói mà lại cắn tiếp miếng nữa. Mấy giây sau, ông mở to mắt như tỉnh khỏi giấc mộng và nói to, “Ngon quá! Mọi người nếm thử đi!”

Năm người còn lại nhìn nhau, nghi ngờ không biết có phải ông Tô đang đùa không. Quả dưa chuột sống thì có gì mà ngon? Nhưng vì tò mò nên ai cũng lấy một miếng lên và cho vào miệng.

Răng của Mục Lô vừa cắn “sột” một cái vào miếng dưa thì lập tức thấy ngay cảm giác giòn, ngọt mát và thơm dâng lên. Lúc đó ông mới biết món dưa chuột không phải sống mà là đã được muối. Nói thì đơn giản, nhưng để muối tới độ vừa miệng và ngon như vậy thì không phải là chuyện dễ!

Những quả dưa chuột không bỏ vỏ sẽ có phần hơi chát và cứng. Song, nếu được muối thì nồng độ của nước muối lớn hơn nồng độ trong tế bào dưa chuột sẽ khiến nó trở nên mềm và ảnh hưởng tới độ giòn. Nhưng món dưa chuột này không nhũn cũng không cứng, vị chua vừa phải, không mặn không nhạt. Hơn nữa, chẳng có thêm bất cứ chất phụ gia nào, chỉ đơn thuần là sự kết hợp giữa vị thanh thanh của dưa chuột với muối mà đã tạo ra một món ăn ngon hơn hẳn chất vốn có của nguyên liệu. Món dưa chuột này đúng là tuyệt hảo chẳng khác gì thiếu nữ tinh khôi chưa trải chuyện đời! Nghĩ kỹ thì sẽ thấy cách muối cụ thể, cho bao nhiêu muối, muối trong bao lâu và ngay cả khâu chọn dưa chuột đều rất quan trọng. Kích thích những quả dưa chuột này rất đều cũng cho thấy khâu lựa chọn nguyên liệu rất tỉ mỉ, vì nếu quả to quả nhỏ thì mức độ hút nước muối của chúng sẽ không giống và tạo ra cảm giác khác nhau khi ăn.

Nghĩ đến đây, Mục Lô không khỏi trầm thán phục, chỉ là một món dưa chuột muối thôi, nếu xem xét kỹ đã thấy trong đó ẩn chứa rất nhiều kiến thức và điều kỳ diệu. Tiếng là các nhà sành ăn, ấy thế mà họ bị nhầm lẫn khi nhìn bề ngoài giản dị của món ăn này, tưởng rằng chỉ là món dưa chuột sống chưa qua chế biến. Thực tế ngược hẳn, thời gian và tâm huyết mà người đầu bếp dành cho món ăn này có lẽ đã vượt qua sự tưởng tượng của mọi người! Những người bình thường ăn nó, có thể chỉ cất tiếng khen “Ngon quá! Ngon quá!”, chứ không thể nào cảm nhận được hương vị đặc biệt và đạo lý ẩn chứa trong đó.

Lúc này, cả mấy người sành ăn cũng đều lần lượt cảm nhận được điều kỳ diệu của

món dưa chuột. Họ như từ trong mơ trở về hiện thực, khen không ngớt lời, vừa nhấm nháp vừa bàn về cách chế biến món dưa này.

Ông Hà nói, “Theo tôi, họ đã ngâm cả quả, đến khi ăn thì mới cắt đầu bỏ đuôi, như thế thì muối mới ngấm dần vào và không làm cho dưa bị nhũn.”

Ông Từ nói, “Nếu mà muối theo cách ấy thì có khi phải tới cả mấy tháng, thậm chí hàng năm mới làm cho cả quả ngấm muối được. Món dưa chuột này tươi như vừa mới hái xong, không hiểu họ đã làm thế nào?”

Ông Trần nói, “Cách muối tất nhiên là vô cùng quan trọng, không thể nào dùng loại hũ muối dưa bình thường, hẳn là có kỹ thuật riêng.”

“Theo tôi, việc lựa chọn dưa là quan trọng nhất.” Thực Tiên nói, “Mọi người không nhận ra à, cảm giác ngọt thanh của món dưa này khác hẳn với loại dưa thông thường mấy hào một cân ở chợ. Nguồn gốc của nguyên liệu hẳn là cũng khác thường.”

Đúng lúc đó, người phụ nữ trung niên bê một món ăn khác lên. Thực Tiên lập tức hỏi, “Xin hỏi, nguyên liệu của món dưa chuột này mua ở đâu ạ?”

Người phụ nữ đáp, “Xin lỗi, nhà hàng chúng tôi có quy định, khách hàng không được hỏi nguồn gốc nguyên liệu cũng như quá trình chế biến.”

Thực Tiên mới chợt nhớ ra mấy quy định kì quái Mục Lô nói từ trước, xem ra đúng là như vậy, ông ta đành tiu nghỉu không hỏi nữa.

Đĩa dưa chuột đã ăn hết, ông Tô tỏ ra vẫn thòm thèm, hỏi, “Liệu có thể cho thêm một đĩa dưa chuột nữa không? Đúng là rất ngon!”

Người phụ nữ kia bình thản đáp, “Rất xin lỗi, ở đây chúng tôi chỉ làm một đĩa một lần, không có hai đĩa đâu ạ.”

Dường như ông Tô sợ rằng không được ăn món dưa đó lần thứ hai nên lại hỏi, “Không bao giờ cho hai đĩa à? Lần sau cũng không có món đó nữa ư?”

Người phụ nữ ngẫm nghĩ một lát rồi đáp, “Lần sau thì chưa dám chắc, có thể có, có thể không. Tất cả phụ thuộc vào đầu bếp của chúng tôi.”

Mục Lô nói với ông Tô đang đầy vẻ tiếc nuối, “Thôi nào, chúng ta nếm món tiếp theo đi.”

Người phụ nữ đặt đĩa thức ăn thứ hai còn nóng hổi lên bàn. Mục Lô chưa nhìn thấy món ăn đó bao giờ nên nói, “Xin hỏi, món này có tên là gì?”

Người phụ nữ mỉm cười nói, “Món này nhà bếp vẫn chưa kịp đặt tên nên chưa có tên.” Nói xong liền quay đi ngay.

Ông Hà quay đầu nhìn theo người phụ nữ và nói với mấy người bạn, “Nói vậy thì món này mới được nghiên cứu chế biến trong hôm nay?”

“Lúc trước tôi đã bảo rồi mà, đầu bếp giỏi giống như một nhà nghệ thuật, phải dùng đến cảm hứng thì mới sáng tạo ra tác phẩm tuyệt hảo nhất.” Ông Trần nói.

Ông Trần nhìn đĩa thức ăn bốc khói nghi ngút khiến người ăn thêm nhỏ dãi, từ bỏ sự tiếc nuối đối với món dưa chuột lúc trước, nói, “Đừng nói nữa, ăn nhanh thôi, ăn

xong rồi hãy bình phẩm.”

Mọi người cùng động đũa. Món thứ hai là món mặn có nước sốt, nhìn bề ngoài giống như thịt gà hoặc thịt ngan. Mực Lôi nếm một miếng, thấy vừa mềm vừa ngậy. Nếu món ăn lúc trước thanh đạm như thiếu nữ tinh khôi thì món ăn này giống như người phụ nữ xinh đẹp đã nếm trải mùi đời khiến người ta nhớ mãi.

“Món thịt này ngon quá!” Vừa ăn một miếng, ông Tô đã thốt lên. “Trong một món ăn ít nhất cũng có tới hàng trăm vị khác nhau, vừa riêng biệt lại vừa hòa quyện. Trên đời này sao lại có món ăn đậm đà và tuyệt vời thế!”

“Không chỉ ngon,” ông Từ cũng thốt lên, “mà ăn một miếng, lập tức khiến cho người ta phải nhớ đến những năm tháng đã trôi qua trong cuộc đời... Đúng là khó mà tin nổi!”

Lúc đó, ông Trần gỡ kính xuống, lau nước mắt ở mắt. Mọi người ngạc nhiên nhìn ông và hỏi, “Sao vậy, ông Trần?”

Ông Trần ngửa cổ thốt lên, “Không hiểu sao, ăn món này tôi lại bỗng nhớ tới người bạn đời đã mất của tôi...” Ông mỉm cười, “Có điều, nó không làm cho tôi thấy buồn mà chỉ là nghĩ tới những giây phút hạnh phúc bên nhau mà thôi.”

Lời của ông Trần khiến cho mọi người chột liên tưởng, hình như món ăn này đã gợi lên những cảm xúc khác nhau ở tất cả mọi người. Ai cũng lặng lẽ gắp món ăn, nhai từng miếng và nhớ về những năm tháng xa xưa.

Khi ăn gần hết món, Thực Tiên nói, “Tôi muốn hỏi các ông, có biết món này là gì không?”

“Nhìn thì thấy giống thịt ức gà.” Ông Hà nói. “Đừng có đùa.” Thực Tiên lập tức phủ định, “Thịt ức gà mà thớ lại nhỏ thế này sao?”

“Tôi chỉ nói là có vẻ giống thôi mà. Vậy theo ông thì là gì?”

Thực Tiên cũng không trả lời được mà hỏi Mực Lôi, “Ông thấy thế nào, ông Mực?”

Mực Lôi không trả lời ngay. Một lúc sau, ông đáp với vẻ phân vân, “Tôi cảm thấy món này rất giống món ăn quý thời xưa đã thất truyền, ức khổng tước.”

Thực Tiên giật mình, “Nghe nói món ức khổng tước đã thất truyền từ đời nhà Minh, sao ông lại còn được ăn?”

Mực Lôi nói, “Tất nhiên là tôi chưa được ăn, nhưng tôi đã đọc những bài viết về món ăn đó trong các cuốn sách cổ. Nghe nói, Tống Thái Tổ Triệu Khuông Dận rất thích món ăn này, vì mỗi lần ăn thì lại nhớ đến một phi tần yêu quý. Vừa rồi tôi nghe mấy lời của ông Trần...”

Thực Tiên vượt chòm râu dưới cằm, “Ông nói như vậy thì món thịt này không phải là của loài cá, cũng chẳng phải thịt các loài gia súc như lợn, dê, bò, mà giống một loài gia cầm, có thể khẳng định không phải là của các loài gia cầm thông thường như gà vịt ngỗng, chả lẽ nó đúng là thịt của...”

“Nhưng khổng tước hiện là loài động vật được bảo vệ, làm thế nào ăn được?” Ông

Từ hồi với về hoài nghi. “Có thể là một giống gia cầm đặc biệt mới.” Ông Hà nói, “Cứ cho là kiếm được thịt khổng tước thì cũng phải biết cách làm món ức khổng tước mới được. Nếu đã thất truyền rồi thì làm sao đầu bếp này lại biết chế biến nó?”

Ông Hà ngồi quay lưng lại phía cửa nên khi nói những lời này không biết rằng nữ chủ nhân đang bưng một món mới vào. Người phụ nữ nghe thấy mấy từ “ức khổng tước” thì hơi sững người, mặt lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại trạng thái bình thường, mang món thứ ba vào.

Những thay đổi rất nhỏ trên nét mặt của người phụ nữ không lọt khỏi con mắt của Mục Lô. Ông nhìn người phụ nữ ấy chăm chú trong mấy giây nhưng không biểu lộ gì.

Món thứ ba là một món cá sông rất tươi và cũng được sáu người sành ăn tấm tắc. Những món sau đó, món nào cũng đều là những món rất ngon. Xem ra, lời giới thiệu của người đàn ông kia không hề giả dối, những món ăn của nhà hàng ‘thực đơn riêng’ này theo đánh giá của mấy nhà sành ăn chuyên về ẩm thực đều là những món cực ngon, đối với những người bình thường thì càng không cần phải nói.

Đã có bảy món được đưa lên và món nào cũng ăn hết. Mọi người nhận ra đặc điểm phục vụ của nhà hàng này là không phải nhanh chóng bày một bàn đầy các món mà mang dần từng món một. Đầu bếp và người phục vụ hình như đã tính toán khá chuẩn xác lúc nào mọi người sắp ăn xong món trước mới mang món sau lên. Làm như vậy không bị lãng phí mà còn giữ cho món ăn được nóng cho đến khi ăn hết và khiến cho món sau lại thu hút được sự mong chờ của mọi người. Cách sắp xếp này vô cùng khoa học, hơn nữa còn giúp cho người ăn luôn có cảm giác mới mẻ và thích thú.

Món ăn thứ tám khác với những món ăn trước đó, các món trước đều đựng trong những chiếc bát hoặc đĩa lớn, món này đựng trong sáu chiếc âu sành, bên trong là nước canh cùng với một miếng thịt to vuông. Người phụ nữ phục vụ đặt sáu chiếc âu sành trước mặt các thực khách và nói với họ rằng, đó là món ăn cuối cùng của buổi tối hôm nay.

Kết thúc bằng món canh là quy định thông thường của một bữa tiệc. Nhưng dường như nhà hàng này đã rất sáng tạo trên nền quy định đó. Thông thường, các món canh cuối cùng bao giờ cũng lấy thanh đạm làm chính, vì trước đó các thực khách đã ăn rất nhiều món tanh mặn, ai cũng muốn húp một chút nước canh thanh đạm. Nhưng trong âu canh nóng hổi và dậy mùi của nhà hàng này lại có một miếng thịt vuông tới cả hai lạng. Thường thì mọi người khó mà nuốt nổi một miếng thịt to như thế vào cuối bữa. Xem ra, làm như thế này rất có thể gây ra sự lãng phí.

Mấy nhà sành ăn dường như cũng đều nhận ra điều này, hướng chi, họ đã ăn hết tất cả các món trước đó và lúc này đều đã no, nhìn thấy thịt không khỏi thấy ngán. Ông Trần nói với vẻ không hề tiếc rẻ, “Các món ăn lúc trước của nhà hàng này đều rất ngon, thứ tự các món cũng không có gì để nói, nhưng món canh này thì... có nồng quá không nhỉ? Hơn nữa, miếng thịt to như thế liệu có ăn hết không?”

“Đúng là món ăn cuối này đã làm mất điểm của cả bàn tiệc.” Ông Hà lắc đầu nói, “Tuy nói rằng lượng đủ là điều tốt, nhưng cũng phải phân biệt khi nào thì đưa lên. Món cuối mà lại cho cả tảng thịt như vậy là không hợp lý.”

Ông Tô nói, “Các ông chưa ăn miếng nào đã phê phán, như thế cũng không hợp lý. Tôi thấy món canh này rất dậy mùi.”

Ông Hà nói, “Tôi không phê phán họ làm không ngon, mà ý muốn nói rằng không nên để món này cuối cùng, nên cho dù thơm đến mấy tôi cũng ăn không nổi.” Thực Tiên nói, “Vậy thì ăn được bao nhiêu thì ăn.”

Tóm lại là, các món trước đó chúng ta đều đã ăn hết, cũng đâu có lãng phí.” Nói rồi, ông ta múc một thìa húp một ngụm. “Ồ, thơm! Thơm quá!”

Thực Tiên lấy đũa gấp miếng thịt lên, cắn khê một miếng và nhai thử. Năm người còn lại ngồi yên nhìn phản ứng của ông ta.

Thực Tiên nhai một lúc, mắt mở tròn. Ông ta lúng búng nói gì đó mọi người nghe không rõ mà chỉ thấy ông đặt đũa xuống, lấy tay cầm miếng thịt kia lên nhai ngấu nghiến.

Cả năm người đều tròn xoe mắt. Thực Tiên là người điềm tĩnh, cẩn trọng nhất trong số họ. Trước đây, cho dù gặp món ăn ngon đến mấy, ông ta cũng luôn tỏ ra cái ý rằng cũng đến vậy mà thôi và rất tiết kiệm lời khen. Nhưng lúc này, biểu hiện của ông đã cho thấy món ăn trước mặt ngon hơn tất cả mọi món ăn, khiến ông vút hết cả vẻ điềm tĩnh, cẩn trọng trước đây, mà chỉ chú ý đến món ăn đó.

Ông Tô ngậy người một lúc rồi nhìn vào cái âu của mình và cũng gấp miếng thịt lên cắn một miếng. mấy giây sau đó, ông thốt lên mấy lời từ đáy lòng, mắt thì rưng rưng lệ, “Trời! Đây là món thịt gì vậy? Sao trên đời này lại có món ăn ngon đến thế!”

Nói xong câu này, ông ta cũng bỏ đũa cầm miếng thịt lên và ngoạm, ăn ngấu nghiến còn hơn cả Thực Tiên, chẳng nghĩ gì đến chuyện giữ hình ảnh nữa.

Bốn người còn lại thấy vậy cũng muốn nếm thử, nhưng lại sợ một khi ăn rồi thì cũng giống như hai người kia nên do dự một lúc không biết nên quyết định thế nào. Lúc này, họ vẫn còn giữ được sự sáng suốt, không hiểu vì sao Thực Tiên và ông Tô lại như vậy, không có lẽ món thịt này lại ngon đến thế?

Cuối cùng thì Mục Lô cũng không nhịn được nữa, ông cầm đũa gấp miếng thịt trong âu của mình lên và cắn một miếng.

Ông Hà, ông Từ và ông Trần nhìn Mục Lô. mấy giây sau, họ ngạc nhiên khi thấy phản ứng của Mục Lô khác với hai người kia, toàn thân ông run lên, nét mặt vô cùng sửng sốt.

Ông Trần cảm thấy khác thường, vẻ mặt của Mục Lô không phải là vẻ mặt của người ăn được món ăn ngon mà giống như vẻ mặt của người gặp ma. Ông bèn hỏi dò, “Ông Mục, ông sao thế?”

Mồ hôi vã đầy trán Mục Lô, mắt ông tròn tròn, miệng há ra, miếng thịt trong đũa rơi

xuống âu, nước canh bắn cả lên quần áo mà ông cũng không biết. Một hồi lâu sau, đột nhiên ông quay sang nhìn ông Trần và ông Tô, nói với vẻ thất kinh, “Món thịt này... Trước đây, tôi cũng đã ăn rồi!”

CHƯƠNG

3

Ông Trần, ông Từ và ông Hà nhìn Mục Lôi, hỏi, “Ông đã ăn rồi à? Ở đâu?”

Ông Mục nói với vẻ hoảng sợ, “Khi tôi 18 tuổi.” “Sao, đã gần bốn mươi năm rồi?” Ông Từ kinh ngạc nói, “Đó là thịt gì vậy?”

“Tôi không biết...” “Không biết?”

Đột nhiên, Mục Lôi đứng dậy, “Nhưng lần này thì tôi phải làm rõ! Tôi phải hỏi đầu bếp mới được!”

“Ông Mục, ông quên mất quy định ở đây rồi à? Không được hỏi về nguồn gốc nguyên liệu và quá trình chế biến.” Ông Trần nhắc.

“Tôi không cần biết!” Mục Lôi kích động vô cùng, nói, “Tôi đã ăn món ăn ở hầu hết các nơi trên thế giới, suốt bốn mươi năm nay tôi luôn đi tìm món ăn này, hoặc món thịt này! Bây giờ, tôi đã gặp lại nó, dù thế nào thì tôi cũng phải hỏi cho ra!”

Nói xong, Mục Lôi đứng dậy và đi. Mấy người còn lại ngơ ngác, không hiểu rốt cuộc giữa Mục Lôi và món thịt đó có nguồn cơn gì.

Mục Lôi ra khỏi gian chính. Hai bên còn có hai gian nhà khác, mỗi lần bùng thức ăn ra, người phụ nữ phục vụ đều bước ra từ gian bên trái, từ đó có thể phán đoán, nhà bếp và đầu bếp nhất định ở bên trái. Mục Lôi đi đến cửa của gian nhà ấy, đúng lúc người phụ nữ kia từ trong bước ra, nhìn thấy Mục Lôi, liền hỏi, “Ông Mục, các ông có thấy ngon miệng không?”

Mục Lôi cố gắng kiềm chế cơn kích động, lấy lại vẻ bình tĩnh, đáp, “Đúng vậy, rất ngon.”

“Vị của các món ăn đó vừa không?” “Rất vừa.”

Người phụ nữ kia mỉm cười, “Vậy thì được. Ông định thanh toán à?”

“Vâng, bao nhiêu tiền?” “Tổng cộng 960 tệ.”

“Được.” Mục Lôi đáp rất thoải mái rồi lấy từ trong ví ra 15 tờ 100 tệ đưa cho người phụ nữ đó.

Người phụ nữ do dự nhìn Mục Lôi nhưng không nhận tiền mà nói, “Ông Mục hình như nghe nhầm rồi, tôi nói là 960 tệ.”

“Tôi không nghe nhầm, mà thấy rằng món ăn hôm nay, rất phong phú đặc sắc, đáng để chúng tôi trả cái giá như vậy.”

Người phụ nữ mỉm cười đón lấy tiền, lấy ra 40 tệ cùng 500 tệ khác đưa trả lại cho Mục Lôi. “Cảm ơn ông đã khen, nhưng giá cả của mỗi bàn ăn đã được nhà chủ của chúng tôi quyết định rồi, quy định cũng đã có: quyết không bớt và cũng không lấy thêm.”

Xem ra chiêu này không ổn rồi. Mục Lôi bối rối, cất tiền đi rồi hỏi với vẻ thăm dò,

“Tôi biết quy định ở đây là không được hỏi thăm về nguồn gốc nguyên liệu và quá trình chế biến. Tôi không dám hỏi về những điều đó, chỉ cần bà cho tôi biết một điều là được rồi, món ‘thịt om trong âu’ cuối cùng ấy là loại thịt gì?”

“Như thế mà ông nói là không hỏi ư?”

“Tôi không hỏi thịt đó từ đâu ra, mà chỉ muốn biết đó là thịt gì thôi.”

Người phụ nữ cười, đáp, “Ông Mục, chúng ta đều là những người đã mấy chục tuổi rồi, chơi trò chơi chữ như vậy liệu có thú vị không?”

Mục Lô im lặng một lát rồi nói, “Vậy thì nhờ bà đưa tôi đến gặp đầu bếp một chút, tôi sẽ nói chuyện với ông ấy, được không?”

“Chuyện này e không được đâu.”

“Vì sao?” Mục Lô thấy hơi nóng, “Quy định của nhà hàng không có điều khoản khách hàng không được gặp đầu bếp mà?”

“Đúng là không có điều khoản đó, nhưng cũng còn phải xem đầu bếp có muốn gặp khách hàng hay không.”

“Sao bà lại biết là ông ấy không muốn gặp tôi?”

“Dựa vào việc ông hỏi mấy điều đó, nhất định là ông ấy không đồng ý đâu.”

Mục Lô không muốn mất thời gian với người phụ nữ đó nữa, ông bước một bước về phía trước, nói với vẻ đã quyết định, “Cho dù thế nào, hôm nay, tôi nhất định phải gặp đầu bếp!”

Người phụ nữ sa sầm mặt, đứng chặn ở cửa, “Ông định cứ liều xông vào hay thế nào đây?”

Mục Lô thấy người phụ nữ không hề tỏ ra sợ hãi nên cũng không dám liều xông vào nhà người ta nữa. Trong lúc tưởng chừng đã hết cách, Mục Lô bỗng nhớ ra một quy định trong nghề ẩm thực, bèn lớn tiếng nói, “Nếu khách hàng cảm thấy món ăn có vấn đề thì tất nhiên phải gặp đầu bếp để hỏi cho ra nhẽ, điều này có sai không?”

Người phụ nữ không ngờ Mục Lô lại giở bài này ra, nên ngây người một lúc rồi đỏ bừng mặt, nói, “Ông Mục, đề nghị ông cẩn trọng với lời nói. Món ăn của nhà hàng chúng tôi làm gì có vấn đề? Mọi người ăn xong, có gì không bình thường đâu?”

“Tôi đã ăn một món thịt không rõ ràng, tất nhiên trong lòng không bình thường rồi!” Một lần nữa Mục Lô lại cao giọng, “Là người tiêu dùng, tôi có quyền yêu cầu đầu bếp cho một câu trả lời...”

“Ai đang làm ồn ào ngoài đó thế?”

Đột nhiên, từ trong nhà vọng ra một tiếng nói như lệnh võ. Mục Lô và người phụ nữ đều ngây ra, đồng thời Mục Lô vui mừng nghĩ: tốt quá, cuối cùng bằng chiêu này mình đã dụ được đầu bếp ra rồi!

Người phụ nữ quay lại thấy quả nhiên chủ nhà đã bước ra. Mục Lô định thần nhìn thì thấy một cụ già râu tóc bạc phơ, da dẻ hồng hào, trông chừng lớn hơn mình hai mươi, ba mươi tuổi. Cụ già tỏ ra rất bình thản, nhưng thần thái lại toát ra vẻ uy nghiêm,

khí phách, khiến cho ai nhìn thấy cũng đều phải kính nể. Không hiểu tại sao, Mục Lôi cảm thấy cụ già này có gì đó quen quen, giống một người quen nào đó, nhưng trong chốc lát không nhớ được ra là ai.

Cụ già mặc một chiếc áo hai vạt đối nhau màu trắng kiểu truyền thống, hai tay chấp sau lưng, nhìn Mục Lôi chăm chú rồi hỏi, “Ta là đầu bếp ở đây, ông tìm ta?”

Mục Lôi nghĩ một chút rồi lễ phép vái chào và nói, “Thưa cụ, không giấu gì cụ, tôi là nhà phê bình chuyên nghiên cứu về các món ăn đã quá nửa đời, tôi đã từng nếm không biết bao nhiêu món ăn ngon. Nhưng hôm nay, đến ăn ở chỗ cụ, mới thực sự được nếm món ngon đích thực. Tài chế biến của cụ đúng là thần thánh, khiến khách hàng thêm hiểu biết và không ngớt tấm tắc.”

Cụ già khẽ xua tay, “Không cần phải nói những lời khen ngợi nữa, vừa rồi ông nói món ăn ta làm có vấn đề hả? Có vấn đề gì vậy, nói đi!”

Mục Lôi bối rối nói, “Thực ra... không có vấn đề gì. Chỉ là vì bà đây ngăn không cho tôi gặp cụ, trong lúc cuống lên tôi mới phải dùng đến hạ sách đó, mục đích là để thu hút sự chú ý và để được gặp cụ. Xin cụ lượng thứ cho tội lỗi đó.”

Cụ già không hề tỏ ra tức giận, ngược lại mỉm cười, tay trái đưa lên vuốt râu. Cử chỉ đó của cụ già toát đầy khí phách, không giống với những đầu bếp khác, mà giống với một hiền nhân cao thâm.

Mục Lôi nhận ra, mảnh khoe vạt của mình thực ra đã bị cụ già nhìn thấy từ trước, cụ xuất hiện ra gặp mình không phải vì trùng kế khích tướng mà là qua cân nhắc, xem xét.

Tuy nhiên, dù là thế nào thì mục đích cũng đã đạt được. Mục Lôi cung kính nói, “Thưa cụ, thực ra, tôi chỉ muốn hỏi cụ một điều thôi ạ, chắc là vừa rồi cụ ở trong nhà cũng đã nghe thấy rồi - món thịt trong âu sành cuối cùng mà chúng tôi ăn được chế biến từ thịt gì ạ?”

“Thanh Huệ chẳng phải đã nói với ông rồi sao?” Cụ già nói, “Nguyên liệu và phương pháp chế biến của chúng tôi đều là bí quyết, không thể tiết lộ cho bất cứ ai.”

“Thưa cụ, tôi biết quy định của nhà hàng, cũng biết những điều này không thể tiết lộ ra ngoài. Nhưng, tôi xin cam đoan với cụ... Tôi xin thề, nhất định sẽ không nói ra, hoặc đăng bài. Hơn nữa, tôi chỉ hỏi về món ăn đó, cũng là món thịt đó, còn những thứ khác tôi sẽ không hỏi.”

Cụ già chậm chậm lắc đầu, “Không được. Một khi quy định được lập ra thì phải tuân thủ, nếu không thì còn gọi gì là quy định?”

“Thưa cụ, xin cụ hãy cho tôi biết, tôi thực sự...” Không chờ Mục Lôi nói xong, cụ già đã quay người đi vào trong nhà. “Thanh Huệ, tiễn khách.”

Lúc đó, mấy người bạn của Mục Lôi từ trong nhà chính đi ra và tới bên ông. Trước mặt họ, Mục Lôi không thể làm bộ mặt dày để níu kéo nên đành thôi.

Thanh Huệ tiễn đoàn khách ra ngoài cổng, khom người nói, “Xin chào các ông”, sau

đó khép ngay hai cánh cửa gỗ lại.

Lúc này đã là buổi tối, đường phố của thị trấn cổ rất lạnh. Sáu người đi về phía chỗ đỗ xe, vừa đi vừa bình luận sôi nổi về món ăn.

“Ông Mục này, người giới thiệu cho ông nhà hàng này quả là một thánh phát hiện ra món ăn ngon.” Ông Hà nói, “Cả đời tôi chưa bao giờ ăn được những món ăn ngon như vậy, nhất là món thịt hầm trong âu sành cuối cùng, đúng là món ăn thần, đến tận bây giờ mà mùi thơm của nó vẫn còn lưu lại.”

“Đúng thế, miếng thịt ấy và nước dùng hòa với nhau thành một tổng thể để lại dư vị rất tuyệt vời!” Ông Trần nói, “Bây giờ mới thấy, món ăn đó sắp xếp sau cùng không những không có gì là bất hợp lý, mà còn là một điểm nhấn rất tuyệt!”

Ông Tô cười, nói, “Lúc trước chẳng phải ông bảo không ăn nổi đó sao? Về sau thì đến cả nước canh cũng húp bằng hết!”

“Kể cũng lạ, đúng là bụng tôi đã thấy no rồi”, ông Hà nói, “nhưng nếm một miếng rồi thì không sao dừng được nữa. Điều càng tuyệt hơn là ăn vào thấy ấm bụng chứ không có cảm giác đầy, vì thế lại càng thấy dễ chịu. Thật sự là không thể hình dung nổi. Lạ nhất chỉ có ông Mục, ăn một miếng xong là dừng lại và chạy ra ngoài.”

Không có được câu trả lời từ miệng cụ già, ông Mục cảm thấy trong lòng rất không vui. Hầu như ông không nghe thấy những lời bình luận của mấy người bạn mà cứ đắm mình trong suy nghĩ riêng, mãi cho đến khi ông Tô dùng khuỷu tay huých vào người nói, “Nghĩ gì thế, ông Mục? Có chuyện gì mà từ lúc ra khỏi cửa nhà hàng đến bây giờ không nói năng gì thế?”, thì ông mới sực tỉnh và vội đáp, “Cái gì? Mọi người đang nói gì cơ?”

“Chúng tôi đang nói, món thịt hầm trong âu ấy có thể nói là tuyệt phẩm, vậy mà sao ông chỉ ăn có một miếng đã bỏ bát chạy ra ngoài.” Ông Tô nói, “Ông đi tìm gặp đầu bếp à? Ông đã nói gì với người ấy?”

“... Không có gì.”

“Ông Mục này, ông nói mấy chục năm về trước ông đã từng ăn món thịt đó rồi?” Thực Tiên lúc đó đang đắm chìm trong dư vị của món ăn, nghe cánh ông Trần nói lại như vậy thì rất đổi ngạc nhiên.

Mục Lôi đang đầy tâm trạng nên không muốn giải thích nhiều, chỉ đáp cho xong chuyện, “Đâu có... có thể là hơi giống như vậy thôi.”

Mấy người bạn đều nhận thấy Mục Lôi đang có vẻ không vui, không muốn nói nhiều nên họ cũng không hỏi nữa. Sáu người lặng lẽ đi được một lúc thì bỗng nhiên nghe thấy Mục Lôi “À!” lên một tiếng khiến tất cả đều giật mình.

“Miếng thịt đó... Tôi vẫn chưa ăn xong!” Mục Lôi kêu lên.

“Bây giờ ông mới nhớ ra à?” Ông Dư tròn tròn mắt, “Vậy mà chúng tôi lại cứ tưởng ông không ăn được nữa.” “Không được, tôi phải quay lại...” Mục Lôi quay người bước đi.

“Ông làm gì thế? Đi xa như vậy rồi còn định quay lại gói mang về à?” Ông Dư tóm lấy

Mục Lôi, “Không có cơ hội đó đâu!”

“Có lẽ họ chưa thu dọn nhanh đến thế đâu.” Mục Lôi vẫn hi vọng. Bây giờ ông mới nghĩ ra, nên mang miếng thịt ấy về nhà để rồi nghiên cứu thật kĩ!

Ông Dư xua tay, nói, “Không phải vấn đề thu dọn hay không... Ông Tô thấy ông lâu không quay trở lại nên đã ăn hộ ông rồi...”

“Ông...!” Mục Lôi trợn mắt nhìn ông Tô, cơn giận dữ không biết từ đâu tới.

“Tôi tưởng rằng ông không ăn được nữa.” Ông

Tô gãi đầu, ngượng ngùng nói, “Hơn nữa, nguội rồi thì không còn ngon nữa.”

Mục Lôi đành nhắm mắt thở dài.

“Ông Mục, đừng giận nữa, lần sau tôi mời, chúng ta lại đến đây ăn.” Ông Tô nói với vẻ áy náy.

“Món ăn ở đây làm tùy hứng!” Mục Lôi lắc đầu nói, “Ai mà biết lần sau đến có được ăn món thịt hầm âu sành ấy nữa không?”

“Thế thì ta lại ăn món khác.” Ông Tô nói, “Món ăn ngon của nhà hàng đó rất nhiều, biết đâu lần sau tới chúng ta lại phát hiện ra món ăn mới thì sao!”

“Nhưng tôi chỉ muốn ăn món đó... Thôi, đừng nói nữa.” Mục Lôi thở dài chán nản.

Không khí trở nên nặng nề. Im lặng một lúc, ông Trần lên tiếng phá tan sự im lặng, “Phải rồi, nhắc đến vấn đề món ăn được chế biến ngẫu hứng ấy, không biết mọi người có nhận ra không, mỗi một món mà chúng ta ăn đều gợi nhớ về những người đẹp ở các lứa tuổi với những vẻ đẹp khác nhau. Tôi đang nghĩ, không biết có phải vì trong mâm toàn là nam giới nên đầu bếp mới làm ra những món ăn đó không?”

Ông Hà cười, nói, “Ý của ông là, nếu một mâm toàn là phụ nữ thì đầu bếp sẽ làm ra các món ăn khiến họ nghĩ đến những người đàn ông đẹp?”

Câu nói đó khiến cho tất cả cười ồ lên. Ông Dư nói, “Thế nếu trong mâm có một nửa là nam, một nửa là nữ thì sẽ làm ra những món gì?”

“Không đoán được, chỉ khi ăn rồi mới biết...”

Mặc cho các bạn cười nói rôm rả, Mục Lôi lại đắm chìm trong suy nghĩ. Đến chỗ để xe, mọi người thấy ông vẫn cứ để hồn vía tạt đâu nên bảo ông để cho ông Dư lái thay.

Hai chiếc xe chạy trên đường đêm, Mục Lôi ngồi ở ghế sau và vẫn không thôi suy nghĩ.

Chuyện này không thể nói cho những người ở bên cạnh biết. Lúc đầu, mình đã nhận lời như thế.

Nhưng, đó là hồi trước, bây giờ, loại thịt ấy lại tái xuất hiện, mình không thể không nghĩ tới và hỏi cho ra nhẽ được!

Nhưng, biết tìm ai để bàn bạc về chuyện này? Nghĩ đi nghĩ lại, Mục Lôi cảm thấy người đáng tin cậy và có thể giữ được bí mật chỉ có con trai Mục Đông Thành.

CHƯƠNG

4

Mục Đông Thành làm xong chương trình ở Việt Nam về, không kịp tới cơ quan mà đến ngay nhà cha, vì thấy ông gọi điện thoại, nói rằng có việc gấp cần bàn.

Vợ của Mục Lôì năm kia đã qua đời vì bệnh, Mục Đông Thành cũng chưa kết hôn, hai cha con ở cùng thành phố. Theo lý thì họ phải ở cùng nhau, nhưng vì liên quan đến công việc, hơn nữa lối sống của hai thế hệ cũng có những khác biệt nên họ ở riêng. Cứ cách một, hai tuần Mục Đông Thành lại về thăm cha một lần. Mục Lôì thường xuất hiện trên các chương trình truyền hình, lại có một nhóm bè bạn nên cuộc sống cũng vui vẻ, đầy đủ, thông thường ông không gọi con về, nếu ông gọi điện thoại thì hẳn phải là có công việc.

Mục Đông Thành về đến nhà cha mình thì đã 7 giờ tối. Anh kéo va li hành lý vào phòng khách, ngồi xuống ghế với vẻ mệt mỏi. Mục Đông Thành dáng người cao, da trắng, tướng mạo và thân hình không giống cha cho lắm. Mục Lôì rót cho con một cốc nước rồi hỏi, “Mệt à?”

“Đã ăn cơm chưa?”

“Con ăn trên máy bay rồi.” Mục Đông Thành uống hết nửa cốc nước thì lấy tay quạt miệng.

Mục Lôì ngồi xuống bên cạnh con, hỏi, “Chuyến đi Việt Nam thế nào?”

“Rất tốt ạ, chúng con đã thăm mấy thành phố như Hà Nội, Hải Phòng và thưởng thức các món ăn truyền thống đặc sắc, đủ để cho độc giả được mở mang tầm mắt. Có một số món có lẽ cha cũng chưa được ăn.”

“Ừ.” Mục Lôì nói, “Tạp chí của các con càng ngày càng hấp dẫn.”

Mục Đông Thành nhận ra rằng, chuyện mà cha muốn bàn với mình không phải là chuyến đi Việt Nam, vì vậy hỏi, “Cha, cha muốn nói gì với con?”

Trước lúc con trai đến, Mục Lôì đã chuẩn bị sẵn, ông trầm ngâm một lúc rồi nói, “Con có nhớ tuần trước cha gọi điện bảo con tới nhà hàng ‘thực đơn riêng’ ở thị trấn cổ Nhạc Xuyên không?”

“Có, nhưng con không đi được. Cha đi rồi à?”

Mục Lôì gật đầu, “Cha đi cùng với mấy người bạn.” “Là bác Tô, bác Trần chứ gì?”

“Đúng rồi, tổng cộng là sáu người.”

“Nhà hàng ‘thực đơn riêng’ đó thế nào?”

“Khiến người ta phải sửng sốt. Món ăn nào cũng là tuyệt phẩm.”

Mục Đông Thành ngây người, tiếp đó tỏ vẻ thích thú. Anh biết, cha anh - chuyên gia ẩm thực rất ít khi dành những lời khen như vậy cho một nhà hàng nào đó, nên anh lập tức thấy rất phấn chấn, “Cha định bảo tạp chí của chúng con làm một kì phóng sự để

giới thiệu về những món ăn mới chứ gì?”

“Tất nhiên là có thể làm như vậy, nhưng điểm chính mà cha muốn nói không phải là chuyện ấy.”

Mục Đông Thành nhìn cha, thấy vẻ mặt ông rất nghiêm trang, có vẻ điều mà ông muốn nói tới không đơn giản là giới thiệu về món ăn ngon.

Mục Lô lại im lặng một hồi, cuối cùng quyết định nói ra bí mật giấu kín trong lòng gần bốn mươi năm cho con trai biết. “Có một chuyện, cha để trong lòng đã rất lâu. Chuyện này hồi ấy chỉ có ông con, mẹ con và cha biết. Sau đó thì ông nội con qua đời, năm kia mẹ con cũng ra đi, bây giờ chỉ còn một mình cha biết. Nhưng, hôm nay, cha định sẽ kể cho con nghe.”

Mục Đông Thành bắt giác co người lại, rất ít khi cha anh nói chuyện với con bằng vẻ nghiêm túc ấy. “Chuyện gì hả cha? Cha làm con thấy hồi hộp quá.”

“Con hãy lắng nghe cha nói.” Mục Lô nhìn con trai, “Cha là người đã từng trải qua thiên tai trong ba năm, chuyện này con cũng biết rồi đấy.”

Mục Đông Thành gật đầu.

“Hồi ấy cả nước đều bị đói. Ở thành phố thì còn khá hơn một chút, mỗi người được cấp một lượng lương thực theo định lượng. Nhưng nhà ta ở nông thôn, nên thiếu lương thực một cách nghiêm trọng. Năm 1959 còn có một ít lúa mạch và khoai lang để mà ăn. Nhưng đến năm 1960, 1961 thì chẳng còn gì ăn nữa, đành phải đi lột vỏ cây, đào gốc cỏ. Sau cùng đến cả vỏ cây gốc cỏ cũng đều ăn hết. Để khỏi đói thì chỉ còn cách ăn đất Quan Âm. Con có biết đất Quan Âm là gì không?”

Mục Đông Phong nói, “Hình như đó là một loại đất màu trắng để làm đồ sành sứ. Thứ đó mà cũng ăn được sao?”

“Đất Quan Âm ở quê mình còn được gọi Bạch Thiện Nê. Bây giờ thì thấy là không thể ăn được, nhưng hồi đó đói quá, nên chỉ còn biết cho chúng vào bụng cho đỡ đói. Vì loại đất này không tiêu hóa được, ăn nó vào thì không thấy đói nữa. Song, cũng vì không tiêu hóa được nên mới không có dinh dưỡng và sau cùng thì người cũng vẫn chết. Nhưng hồi ấy rất nhiều người chẳng có sự lựa chọn, đảng nào cũng chết thì chết no còn hơn là chết đói. Bà của con cũng chết vì ăn đất Quan Âm đấy.”

Mục Đông Thành không biết mặt bà, nghe nói vậy, trong lòng thấy rất buồn.

Mục Lô tiếp tục ôn lại chuyện cũ, “Hồi ấy, người nông thôn kết hôn rất sớm, cha lấy mẹ con vào năm 16 tuổi, đến năm 18 tuổi thì sinh ra con. Những người sinh ra hồi đó đúng là sinh không gặp thời. Con sinh ra vào năm 1961 là năm mà nạn đói thê thảm nhất. Nhà thêm một người nhưng lại chẳng thêm không khí vui vẻ, ngược lại còn thêm lo lắng. Vì trong nhà chẳng còn gì ăn, mẹ con không lấy đâu ra sữa. Nếu cứ tiếp tục như thế chẳng phải sẽ đến lúc trơ mắt ra nhìn con còn đỏ hỏn chết đói hay sao.”

Từ trước tới nay, Mục Đông Thành chưa nghe cha kể đến chuyện này bao giờ, vì thế lúc này rất tò mò, hỏi, “Vậy, cha mẹ đã nuôi con sống như thế nào?”

Mục Lô thở dài, “Chẳng còn cách nào, ông con đành vác mặt mo đến từng nhà để vay ăn, nhưng lúc đó thì làm gì có nhà nào có đồ ăn mà cho vay. Cuối cùng, chỉ vay được ít rau dại và ít rễ cây để đỡ đói. Mấy thứ đó đều phải để dành cho mẹ con ăn, hi vọng ăn xong sẽ có chút sữa cho con bú. Bà con, vì để giữ được cháu nội ngày nào cũng ăn đất Quan Âm. Ông với cha thì không thể nào ăn được, đành cố chịu. Bà con ăn đất Quan Âm không tiêu hóa được, bụng trướng lên, không đi đại tiện được, cuối cùng đã chết trong đau đớn.

Sau khi bà con chết, ông con rất buồn, cảm thấy nhà mình đã tuyệt đường, cả gia đình có lẽ chỉ còn nước mở to mắt mà chết đói. Lúc đó, cả ông, mẹ con và cha đều đói đến mức toàn thân phù thũng, không còn sức lực, còn con thì cũng sắp chết trong đám tã đùm. Một buổi chiều, ông con nhìn ba người nhà mình rồi gạt nước mắt, loạng choạng đi ra khỏi nhà. Có lẽ ông biết là mình sắp chết đói và không muốn chết trong nhà, vì đến cả sức khiêng xác người đi cũng chẳng còn!

Cha biết ông đi rồi có thể sẽ không quay về nữa, nhưng lúc đó cũng không lấy gì làm đau buồn, vì cha biết ba người nhà mình rồi cũng nhanh chóng gặp ông ở thế giới bên kia thôi. Lúc đó, thậm chí cha còn mong rằng chết nhanh đi để còn được giải thoát sớm, để không còn phải chịu đựng sự già yếu của cơn đói.”

Mục Đông Thành nghe đến đây, thấy lòng thất lại. Lúc đó anh vẫn còn chưa đầy 1 tuổi, vì thế tất nhiên không có một chút ấn tượng nào về những việc ấy. Bây giờ nghe kể lại mới thấy tình hình đó đúng là chẳng còn cách nào khác, vì thế bất giác anh hỏi, “Vậy sau đó, làm thế nào mà cả nhà mình lại sống sót được?”

Mục Lô cắn môi im lặng một lúc. “Chuyện xảy ra sau đó rất kì lạ. Cảm giác của cha lúc đó... cứ như là trong mơ.”

Mục Đông Thành nhìn cha, “Xảy ra chuyện gì ạ?” “Sau khi ông con đi được chừng hai, ba tiếng, thì bỗng quay trở về. Hơn nữa, ông còn túm lấy vạt áo đằng trước, vào đến nhà, đóng cửa lại rồi mới dốc thứ trong vạt áo ra. Đó là một vật được bọc trong giấy dầu. Lúc đó cha đói đến mức hai mắt hoa lên, chẳng nhìn rõ thứ bọc trong giấy dầu ấy là gì, chỉ nghe thấy ông con phấn chấn nói: ‘Được cứu rồi, được cứu rồi! Chuyến này được cứu rồi!’

Phản ứng đầu tiên của cha lúc đó là nghĩ: ông con bị đói quá nên thần kinh không còn bình thường nữa. Tiếp đó, cha nhìn thấy ông con nhóm lửa trong bếp, bắc nồi lên, như chuẩn bị nấu cơm. Một lát sau, cha ngửi thấy mùi thơm của thịt mà đã lâu lắm rồi không thấy, song lúc đó tất nhiên vẫn cứ nghĩ đó là trong giấc mơ. Nên nhớ là hồi ấy mà hái được ít rau dại thôi cũng đã là kì tích rồi, nên chuyện được ăn thịt chẳng khác gì mơ trở thành người giàu có nhất thế giới bây giờ.

Nhưng, một lát sau, ông con bưng một bát nóng hôi hổi và thơm phức tới gọi cha và mẹ con ra ăn. Cha và mẹ con đói tới vàng cả mắt, không thể tin được đó là sự thật, song cũng không nén được, vì dù có mơ thì mơ được ăn no cũng đã rất tuyệt. Cha mẹ dùng

hơi sức cuối cùng rời khỏi giường tới bên bàn gấp một miếng thịt cho vào mồm. Mãi cho tới khi cắn một miếng và nếm thấy mùi thịt rồi thì mới biết, đó không phải là mơ mà là thật!

Những người chưa từng trải qua chuyện này không thể nào tưởng tượng được cảm giác và tâm trạng của những người như cha lúc đó. Cha mẹ đã vui mừng như điên rồi ra sức ăn ngốn ăn ngấu, không kịp suy nghĩ gì đến nguồn gốc của loại thịt ấy, và cũng chẳng kịp hỏi. Nói thật, lúc đó dù biết trong thịt có độc ăn vào là chết thì cha và mẹ cũng không do dự mà cứ ăn.

Loáng một cái, ba người nhà mình đã ăn hết chỗ thịt ấy, và húp sạch nước canh, cảm giác thỏa mãn và hạnh phúc thật khó mà nói thành lời. Được ăn một bữa no, tinh thần và sức lực của ông cùng cha mẹ được hồi phục, không lâu sau đó mẹ con đã có sữa đủ để cho con bú. Bát thịt ấy đã đưa ba người nhà ta từ cõi chết trở về.”

Nghe đến đây, Mục Đông Thành tròn xoe mắt, ngạc nhiên vô cùng bèn hỏi, “Sao lại có chuyện đó được nhỉ? Ông nội đã đi đâu để kiếm được loại thịt đó?”

“Hãy nghe cha nói hết đã.” Mục Lôi tiếp tục, “Sau khi ăn bát thịt ấy xong, ông con đã nói với cha mẹ với vẻ hết sức nghiêm trang rằng, không được cho bất cứ ai biết chuyện này, đây là bí mật của gia đình ta. Ông còn quy định rằng nhất định không được hỏi về nguồn gốc của loại thịt đó. Ông nói, chỉ cần làm được hai điều đó thôi là chúng ta có thể tiếp tục được ăn loại thịt đó.”

“Vậy là cha và mẹ không hỏi thật?”

Mục Lôi im lặng một lát rồi nói, “Bất cứ chuyện gì cũng cần phải xem xét đến tình hình cụ thể lúc đó. Chuyện đó nếu đặt trong tình hình bây giờ thì khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi: làm sao lại có thể ăn một loại thịt không rõ nguồn gốc một cách hồ đồ như thế mãi? Nhưng, trong hoàn cảnh nạn đói lúc bấy giờ, cha mẹ thực sự không dám hỏi, sợ rằng nhỡ ra làm lỡ thì sẽ không được ăn nữa. Lúc đó, nỗi sợ hãi trước cái đói lấn át mọi sự tò mò.”

“Nghe vậy, thì cha mẹ không chỉ ăn loại thịt đó một lần?”

“Đúng vậy.” Mục Lôi dừng một chút rồi tiếp, “Thực ra, từ năm 1961 đến năm 1962, tính ra cha mẹ đã ăn trọn một năm.”

“Gì cơ?” Mục Đông Thành vô cùng ngạc nhiên, “Một năm... cũng có nghĩa là phải dựa hoàn toàn vào loại thịt đó thì mọi người mới qua được khó khăn và qua được ba năm thiên tai đó?!”

“Con nên nói là ‘chúng ta’.” Mục Lôi nhắc, “Đừng quên con cũng là người được ăn loại thịt ấy. Nếu không có nó, thì cả nhà ta đã không thể sống sót qua trận đói năm đó.”

“Ồ... Vâng!” Mục Đông Thành cắn môi suy nghĩ một lát rồi nói, “Trời đất, một năm. Ông đã tìm đâu ra nhiều thịt đến thế?”

Mục Lôi nhún vai, “Cha không biết, kể từ sau khi loại thịt ấy vào nhà chúng ta, ông con trở nên rất bí hiểm, ông không bao giờ cho cha và mẹ biết thịt đó từ đâu ra, và cũng

không bao giờ nấu trước mặt cha và mẹ. Ông cứ nấu xong thì gọi cha và mẹ đến ăn. Hơn nữa, ông còn dặn cha mẹ thời gian đó bớt ra khỏi nhà. Vì mọi người đều đang đói còn nhà chúng ta ngày nào cũng ăn thịt nên trông hồng hào, mượt mà, nếu để mọi người nhìn thấy thì không khỏi sinh nghi.”

“Vì thế, để không tiết lộ ra ngoài, suốt một năm ấy nhà mình đã trốn trong nhà ăn loại thịt ấy?”

“Cũng không phải là hoàn toàn không ra ngoài, chỉ là ít ra thôi. Lúc đó mọi người đã đói đến mức chẳng còn hơi sức, nên để giữ sức phần lớn thời gian là ở trong nhà không ra ngoài.” Mục Lôì nói, “Tình hình trên kéo dài đến năm 1962, sau khi tăng diện tích sản xuất lương thực thì nạn đói mới được khống chế và giải quyết dần.”

“VẬY, sau khi nạn đói đó được giải quyết nhà mình còn ăn loại thịt đó nữa không?”

Mục Lôì lắc đầu. “Không, sau khi lương thực trở nên phong phú, thì mâm cơm của nhà ta đã xuất hiện cơm trắng, rau xanh và thịt. Ông con không nấu loại thịt đó nữa.”

“Tại sao?”

“Cha cũng đã hỏi như vậy, nhưng chỉ hỏi một lần thôi. Lúc đó, ông con sầm mặt lại, quy định không cho phép cha và mẹ hỏi bất cứ câu hỏi nào liên quan đến loại thịt đó. Ông bảo cha mẹ hãy quên chuyện đó, coi như chưa từng ăn loại thịt ấy bao giờ và không ai được nhắc đến. Cha và mẹ con không dám làm ông tức giận, vì thế không dám hỏi. Cho đến nhiều năm sau, khi ông con đã qua đời rồi cũng vẫn không có lời giải đáp. Chuyện về loại thịt đó đã trở thành một câu đố.”

Mục Đông Thành nhíu mày suy nghĩ một lúc rồi nói, “Cha, con phải nói thế này, thái độ đó của ông là rất đáng nghi.”

Mục Lôì nhìn con trai, “Ý con muốn nói gì?”

Mục Đông Thành do dự một lúc, nói, “Cha, không phải là con muốn nói để khiến cha buồn nôn. Không lẽ cha chưa từng nghĩ rằng, loại thịt đó có phải là...” Mục Đông Thành không dám nói tiếp.

“Ý con muốn nói, liệu có phải là thịt của người chết không chứ gì?” Mục Lôì hiểu ý của con trai. Ông thở dài, lắc đầu, nói, “Sao cha lại không nghĩ tới? Thực ra, lúc đó đúng là có hiện tượng người ăn thịt người. Một số người không chịu được đói đã lạng lẹ lấy thịt của những người mới qua đời về... còn loại thịt mà ông con mang về nhất định không phải là loại thịt đó.”

“Tại sao cha lại có thể khẳng định như thế?”

Mục Lôì nói, “Lúc đó con còn quá nhỏ, không nhìn thấy những người trong vùng bị đói. Hồi ấy, hầu như ai cũng chỉ còn da bọc xương, những người chết đói thì càng đáng sợ hơn nữa, vì vậy làm gì có được những miếng thịt vừa dày vừa mỡ. Nếu trên người họ đã có được những thớ thịt như vậy thì đã chẳng đến nỗi chết đói. Hơn nữa, nếu ngày nào ông con cũng ra ngoài kiếm thịt người chết, thì liệu có thể kéo dài trong một năm được không?”

“Chuyện này... đúng là rất kì lạ. Ngày nào mọi người cũng ăn, trong một năm đã ăn hết không biết bao nhiêu con lợn. Lấy đâu ra nhiều thịt thế?”

Mục Lô chau mày nói, “Đúng thế, chuyện này khiến cha thắc mắc trong rất nhiều năm. Sau này, để đi tìm lời giải đáp, cha đã tới khắp nơi trên đất nước và thế giới để tìm loại thịt như một câu đố ấy. Kết quả, bốn mươi năm trôi qua, cha đã không thể tìm loại thịt đó ở bất cứ nơi nào trên thế giới. Chính nhờ quá trình ấy mà cha đã trở thành ‘chuyên gia ẩm thực’.”

“Thì ra, vì lý do ấy mà cha mới nghiên cứu món ăn ngon của các vùng miền.” Mục Đông Thành chợt hiểu ra.

“Cha đi khắp nơi tìm kiếm loại thịt ấy có hai lý do.” Mục Lô nói, “Thứ nhất, cha rất muốn làm rõ, loại thịt mà hồi ấy ông cho cha và mẹ ăn là loại thịt gì? Nếu không thể biết được thì cả đời này cha cũng không yên tâm. Lý do thứ hai, loại thịt ấy là món ăn ngon nhất mà cha ăn được trong đời! Sau khi đã nếm hầu hết các món ăn ngon trên thế giới, cha có thể nói rằng, không có bất cứ món ăn nào có thể sánh được với loại thịt ấy. Cha thực lòng muốn được nếm lại nó lần nữa trong những năm còn sống...”

Nói đến đây, Mục Lô nhìn con trai chăm chăm, “Đã nhiều năm như vậy rồi mà cha vẫn không gặp lại, nên đã tưởng rằng không thể nào có cơ hội được nếm lại nữa, thì không ngờ, tuần trước, cha đã được thưởng thức món ăn khó có thể so sánh ấy một lần nữa.”

Mục Đông Thành ngây người, mắt mở to ngạc nhiên, “Cha, ý của cha là...”

“Đúng thế, cha đã được nếm lại món thịt mà bốn mươi năm trước từng ăn ở nhà hàng ‘thực đơn riêng’ tại thị trấn cổ Nhạc Xuyên.”

CHƯƠNG

5

Bây giờ thì Mục Đông Thành đã biết, ý nghĩa đặc biệt của nhà hàng ‘thực đơn riêng’ đối với cha mình. Anh vội hỏi, “Cha chắc chắn như thế chứ? Đúng là cha đã ăn loại thịt ấy ở đó?”

“Không thể sai được.” Mục Lô nói chắc chắn, “Mặc dù đã nhiều năm trôi qua, nhưng vị ngon ngọt của loại thịt ấy thì cha vẫn nhớ như in, chỉ cần ăn một miếng thôi là cha nhận ra ngay!”

“Vậy lần này cha có nhận ra đó là loại thịt gì không?” “Vẫn không nhận ra.” Mục Lô lắc đầu, “Không chỉ có cha mà bác Tô, bác Trần... cũng không nhận ra, chỉ thấy rằng vô cùng ngon.”

“Vậy, cha có hỏi đầu bếp của nhà hàng đó là loại thịt gì không?”

Mục Lô thở dài, “Nhà hàng đó có rất nhiều quy định kì quái, trong đó có một điều là khách hàng không được hỏi về nguồn gốc nguyên liệu và quá trình chế biến của bất cứ món nào. Mặc dù vậy, cha cũng đã làm mặt dày, nghĩ đủ mọi cách để hỏi chủ nhân của nhà hàng đó...”

Mục Lô kể cho con trai nghe một cách chi tiết về quá trình mình đi hỏi nguồn gốc của món thịt ấy. Mục Đông Thành nghe xong, càng nhúu chặt mày, nói, “Thái độ của người chủ nhà hàng đó giống hệt như thái độ của ông đạo trước.”

Câu nói đó đã nhắc Mục Lô, ông khẽ gật đầu, “Đúng vậy... Hồi đó, ông con cũng như vậy, cũng rất giữ bí mật.”

“Nhưng, càng như vậy thì càng chứng minh hai điểm.” Mục Đông Thành phân tích, “Thứ nhất, chắc chắn là ông và chủ nhà hàng đó biết rõ nguồn gốc của loại thịt ấy. Thứ hai, loại thịt đó chắc chắn có vấn đề, hoặc là ẩn chứa bí mật gì đó không thể cho mọi người biết. Nếu không thì họ đã không cố giấu như vậy.”

Mục Lô nhìn con trai, “Cha cũng nghĩ như vậy. Ở đây nhất định phải có vấn đề gì đó. Bây giờ, ông của con đã mất rồi, người biết bí mật ấy trên thế giới này có khi chỉ còn mỗi chủ nhà hàng ấy nữa thôi. Nhưng, vấn đề là dù thế nào chăng nữa, cụ già đó cũng không chịu nói ra bí mật.”

Mục Đông Thành nói, “Cha, con cảm thấy nhất định cha phải nắm lấy cơ hội này, có thể đây là cơ hội duy nhất để làm rõ nguồn gốc của loại thịt đó.”

“Đúng vậy, vì lí do này cha mới gọi con về để bàn.

Tuổi trẻ các con đầu óc linh hoạt, con nghĩ giúp cha xem có cách nào để làm cho cụ già ấy nói ra không.”

Mục Đông Thành trầm ngâm một lúc rồi nói, “Cha đã rất cung kính, khiêm tốn để thỉnh giáo mà cụ ấy vẫn không chịu nói, cho thấy dùng biện pháp mềm không được...”

Nếu đã vậy, thì chỉ còn cách dùng biện pháp rắn.”

Mục Lôi ngây người, “Ý của con là gì? Không lẽ chúng ta lại bắt cóc, tra khảo?”

“Tất nhiên không phải thế. Ý của con là, mình nghĩ ra một số cách để ép cụ già ấy phải nói.”

“Cách gì?”

Mục Đông Thành nói, “Cha có còn giữ danh thiếp của người đàn ông đã giới thiệu nhà hàng đó cho cha không?” Mục Lôi không hiểu tại sao bỗng dưng con trai lại nhắc đến người đó, bèn đáp, “Có, thì sao?”

“Được rồi. Bây giờ cha hãy gọi điện cho ông ta, hỏi ông ta xem trong lần ông ta ăn ở nhà hàng đó có được ăn món thịt hầm trong âu sành không?”

“Hỏi chuyện đó để làm gì? Cứ cho là ông ta đã ăn rồi thì cũng chẳng thể biết nguồn gốc của món thịt đó.” “Không sao, cha cứ hỏi đi. Chỉ cần xác định xem ông ta có ăn hay không là được thôi mà.”

Mục Lôi không rõ con trai định làm cách nào, nhưng ông tin nếu anh đã bảo ông làm như vậy thì hẳn phải có lý do. Thế là ông móc túi lấy điện thoại di động và danh thiếp của Lương Hằng rồi bấm số.

Điện thoại đã được kết nối. Sau vài câu chào hỏi lịch sự, cảm ơn Lương Hằng đã giới thiệu cho mình một nhà hàng ngon như vậy và tỏ lời khen nơi đó đúng là danh bất hư truyền, Mục Lôi mới đưa ra vấn đề chính. Mục Đông Thành đến máy nước lấy nước uống, nhìn lại thì thấy cha mình cứ gật đầu liên tục, biết rằng ông đã có được đáp án rồi.

Mục Lôi tắt điện thoại xong, Mục Đông Thành lập tức hỏi, “Thế nào ạ? Ông ấy có được ăn món đó không?” Mục Lôi gật đầu, đáp, “Đúng là cũng được ăn và cũng là món mang lên sau cùng.”

“Đúng như dự đoán của con!” Mục Đông Thành vui mừng nói, “Những món trước đó của nhà hàng này có thể căn cứ vào khách hàng mà có sự ngẫu hứng khác nhau, nhưng riêng món cuối - tức là món thịt hầm trong âu sành thì cố định như nhau!”

Mục Lôi thấy con trai phân tích rất có lý, song không hiểu điều đó có ý nghĩa gì nên hỏi lại, “Chuyện đó thì có liên quan gì đến việc chúng ta hỏi nguồn gốc của món thịt ấy?”

Mục Đông Thành chăm chú nhìn cha, nói, “Nhà hàng đó hằng tuần chỉ mở vào thứ Hai và thứ Tư. Vậy để có thể kinh doanh trong hai ngày ấy, hẳn họ phải có sự chuẩn bị về nguyên liệu. Nếu món ăn sau cùng, cũng chính là món thịt hầm trong âu sành đã chuẩn bị xong thì dễ rồi. Cha có thể bắt ngờ tấn công khiến họ trở tay không kịp.”

“Tấn công bất ngờ như thế nào?” Mục Lôi không hiểu hỏi.

“Cha bắt ngờ đến đó vào buổi chiều ngày thứ Hai hoặc thứ Tư và hỏi họ về nguồn gốc của loại thịt ấy. Tất nhiên là họ không chịu nói, đúng không? Đến lúc đó, cha mới tung đòn ra nói rằng món thịt mà cha ăn hôm trước không rõ nguồn gốc, nghi là có vấn

đề không bình thường trong đó, đồng thời nói với họ, cha đã liên hệ với người ở Cục kiểm tra an toàn thực phẩm, đề nghị kiểm tra về loại thịt ấy.

Đến lúc đó, cha sẽ chờ xem phản ứng của họ. Nếu họ thực sự có vấn đề khuất tất thì sẽ không muốn để cho người của Cục kiểm tra an toàn thực phẩm đến nhà và thế là phải đáp ứng yêu cầu của cha. Nếu họ thực sự không sợ thì cũng không sao, cha sẽ báo cho người của Cục kiểm tra an toàn thực phẩm đến để họ lục soát rồi đem loại thịt ấy về kiểm tra. Giữa cha và người của Cục kiểm tra an toàn thực phẩm là quan hệ từ xưa, những chuyện sau đó con không nói thì cha cũng biết phải làm thế nào, đúng không?”

Mục Lôì không thể không thừa nhận, chiêu mà con trai đưa ra đúng là rất hiểm. “Thì ra đó là biện pháp rắn mà con nói ban nãy...”

“Cha thấy thế nào, làm được không ạ?”

Mục Lôì suy nghĩ một lát, thấy chỉ còn cách như vậy, nên gật đầu đáp, “Ừ, cha sẽ thử xem.”

CHƯƠNG

6

Thứ tư của tuần sau đó, Mục Lôi một mình lái xe đến thị trấn Nhạc Xuyên. Theo như lời của con trai, gần 4 giờ ông tới Thiện Phẩm Cư. Lúc này, có lẽ vì chưa đến giờ bán hàng nên cổng ở đó đóng chặt. Mục Lôi bèn gõ cửa.

Một phút sau, cánh cổng mở ra. Thanh Huệ nhìn thấy vị khách trước mặt thì sững người ra, rõ ràng là bà ta đã nhận ra vị khách hàng cũ bám riết lần trước, vì thế nói với vẻ mặt không vui, “Ông Mục, hôm nay ông có đặt ăn đâu?”

“Đúng vậy.” Mục Lôi không ngờ người phụ nữ này vẫn nhớ họ của mình, nên mỉm cười, nói, “Hôm nay, tôi tới không phải để ăn.”

“Vậy, ông tới vì việc gì?”

“Chỉ mất của bà ít phút thôi, tôi có thể vào trong nói chuyện được không?”

Thanh Huệ ngẫm nghĩ một lúc, mặc dù rất không muốn, nhưng dường như sự giáo dưỡng vốn có khiến bà ta không thể làm nổi việc đóng cửa từ chối khách hàng nên đành để cho Mục Lôi vào.

Một lần nữa, Mục Lôi lại đến tứ hợp viện yên tĩnh, cổ kính và giản dị này. Ông cố tình đi về phía căn phòng phía Đông, bề ngoài thì là hỏi Thanh Huệ, nhưng thực chất là nói để cho “chủ nhà hàng” nghe, “Cụ có nhà không?”

Thanh Huệ đáp với vẻ lạnh lùng, “Ông Mục, có chuyện gì ông cứ nói với tôi. Nhưng nếu lại là chuyện mà hôm trước ông hỏi thì không cần phải làm phiền đến ông chủ đâu. Cụ ấy sẽ không gặp ông đâu.”

“Nói thật lòng, tôi đến là vì chuyện đã hỏi lần trước.” Mục Lôi nói.

Thanh Huệ sầm mặt xuống, “Hôm ấy chúng tôi đã nói rất rõ ràng rồi. Chúng tôi không thể công bố nguồn gốc của các loại thực phẩm cũng như quá trình chế biến nó. Xin ông đừng mất thời gian nữa.”

Mục Lôi đã dự liệu trước rằng bà ta sẽ nói như vậy, nên ông cũng đã nghĩ ra đối sách tiên lễ hậu binh¹. Bây giờ, khi mà “lễ” không có tác dụng thì chỉ còn cách dụng “binh” mà thôi. “Chúng tôi biết quy định ở chỗ bà. Nhưng, không biết bà có biết hay không, chúng tôi là khách hàng, chúng tôi có lý do để yêu cầu nhà hàng cho biết về nguồn gốc của thực phẩm. Vì vậy, quy định ở đây của bà chỉ là của một phía, nó đi ngược lại quy định chung của ngành ăn uống. Hơn nữa, nói một cách khó nghe hơn, đó là nó không phù hợp với ‘Luật vệ sinh an toàn thực phẩm’.”

¹ Trước tiên dùng những phép tắc thông thường để giải quyết, nếu không được thì sẽ dùng đến những biện pháp cứng rắn.

“Ông đừng lấy những điều đó để ép tôi.” Thanh Huệ tỏ ra không hề nao núng, “Chúng tôi là nhà hàng ‘thực đơn riêng’ có bí quyết của mình chứ không phải là những

quán ăn thông thường bên đường. Chúng tôi luôn nói rõ cho khách hàng muốn đặt ăn biết trước về những quy định đó. Nếu ông cảm thấy không hợp lý thì đừng đến. Bây giờ, các ông đã ăn rồi lại đến để ép chúng tôi nói ra bí quyết. Việc làm này đi đến đâu cũng là không có lý.”

Mục Lôi cũng biết rằng những lời mình nói thực ra cũng rất vô lý, nhưng để đạt được mục đích thì đành phải liều thôi. “Có lý hay không thì không phải tôi nói hay bà nói là được. Bây giờ tôi sẽ gọi điện cho người ở Cục kiểm tra an toàn thực phẩm để họ đến và giải quyết.”

“Ông gọi họ đến để làm gì?” Thanh Huệ có vẻ phần nộ, “Không lẽ cưỡng ép lục soát kiểm tra thực phẩm của chúng tôi?”

Mục Lôi nghĩ thầm trong bụng: đúng thế, nhưng mồm thì vẫn nói, “Điều đó thì còn phải xem họ định làm thế nào, tôi làm sao biết được...”

Nói đến đây thì chiếc rèm cửa của căn phòng phía Đông được vén lên, cụ già đó bước từ trong ra. Một lần nữa Mục Lôi đã dự được chủ nhà hàng xuất hiện.

Cụ già râu trắng như cước, tay cầm một tách trà bằng sứ, vẻ mặt bình thản bước tới trước mặt của Mục Lôi, nói, “Không cần phải phiền phức đến thế đâu.” Mục Lôi không hiểu ý tứ trong câu nói đó nên đứng ngây người tại chỗ.

Cụ già nói, “Ông có gọi người của Cục kiểm tra an toàn thực phẩm đến thì cũng không lục soát ra bất cứ thực phẩm gì đâu, nhất là loại thịt mà ông muốn hỏi. Nếu không tin, bây giờ ông có thể vào phòng của chúng tôi xem đi, tìm được loại thịt đó thì ông cứ việc mang đi.”

Mục Lôi ngây người, nghe giọng nói chắc chắn của cụ già, đoán biết họ đã có chuẩn bị từ trước nên đã cất kỹ loại thịt đó đi rồi. Còn ông, dù gì thì cũng là người có tiếng tăm, làm sao làm được cái việc vào phòng nhà người khác để lục lọi? Cứ cho là người của Cục kiểm tra an toàn thực phẩm đến thật thì cũng không thể giống như cảnh sát trong tay có giấy tờ khám xét để lục soát nhà của người khác. Xem ra, ý kiến đó của con trai không có hiệu quả rồi.

Lúc đó, Mục Lôi rất bối rối, đứng như trời trồng tại chỗ, đang định tiu nghỉu rời đi thì đột nhiên cụ già kia hỏi, “Ông hãy nói thật cho tôi biết, tại sao ông lại quan tâm tới loại thịt đó như vậy?”

Mục Lôi ngây người, không ngờ cụ già lại hỏi câu đó, nên cũng không biết trả lời thế nào.

Cụ già nheo mắt nhìn Mục Lôi chăm chăm một lúc rồi nói, “Trong các món ăn mà các ông ăn hôm ấy, tôi tin, ít nhất cũng có tới ba, bốn loại món tanh mặn và các ông cũng không biết là loại thịt gì. Nhưng, tại sao ông lại có vẻ nhạy cảm và cứ nhất quyết tìm hiểu bằng được loại thịt mà món ăn cuối cùng sử dụng?”

Mục Lôi suy nghĩ một lát, cảm thấy cụ già này đúng là người cao thâm, dường như có khả năng biết hết tất cả, vì thế ông quyết định không nói dối nữa mà nói đúng sự

thật. “Thưa cụ, không đối gì cụ, hồi còn trẻ, tôi đã từng ăn loại thịt này.”

Cụ già hơi há miệng, nuốt chồm râu, mặt không tỏ rõ biểu cảm. Nhưng còn Thanh Huệ đang đứng cạnh thì lại mở to mắt ngạc nhiên.

Mục Lôi đã nhận ra rằng họ có vẻ rất kinh ngạc, chỉ có điều cụ già trầm tĩnh kia đã giấu được vẻ thay đổi trên nét mặt. Mục Lôi tạm thời không nói gì, lặng lẽ chờ xem phản ứng của họ.

Một lát sau, cụ già hỏi, “Trước kia ông đã ăn rồi thì thôi, tại sao bây giờ lại cứ nhất quyết tìm hiểu về nguồn gốc của loại thịt đó?”

Mục Lôi nói, “Chính vì hồi còn trẻ tôi đã ăn nó mà không biết đó là thịt gì nên sau này mới dành thời gian và sức lực cả đời để tìm kiếm nó. Ngoài việc muốn được nếm lại nó một lần nữa thì còn muốn làm rõ rốt cuộc nó là loại thịt gì, nếu không nó sẽ trở thành điều đáng tiếc trong suốt cuộc đời!”

“Nói như vậy, bây giờ, sau khi đã được nếm lại loại thịt ấy ở chỗ chúng tôi rồi, nếu không làm rõ thì ông nhất quyết không chịu thôi?” Cụ già hỏi.

Mục Lôi cần môi suy nghĩ một lát rồi đáp với vẻ kiên định, “Thưa cụ, không phải là tôi cố tình làm khó cụ, hoặc là chống đối cụ. Nhưng... cụ nói đúng, lần này nếu không đạt được mục đích thì tôi nhất định không thôi!”

Cụ già nhìn Mục Lôi chăm chăm, một lúc sau thở dài nói, “Thôi được, nếu ông đã cố chấp như vậy, tôi sẽ thỏa mãn sự tò mò của ông.”

Mục Lôi nghe nói vậy thì vô cùng mừng rỡ, vội chấp tay cung kính, “Xin cảm ơn cụ đã giúp tôi được toại nguyện! Tôi xin cam đoan sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài!”

Cụ già nhìn Mục Lôi, tiếp đó nói ra một câu khiến ông vô cùng ngạc nhiên, “Thôi đi, tôi không cần sự cam đoan ấy. Nếu ông thật sự giữ lời hứa, thì ông đã không quên lời của cha ông hồi ấy rồi!”

Câu nói đó như một luồng điện chĩa thẳng vào Mục Lôi, ông ngay lập tức đơ như gà gổ, tiếp đó, toàn thân run lên, “Thưa cụ, cụ... quen cha tôi? Cụ biết hồi ấy cha tôi...”

Cụ già xua tay, tỏ ý không muốn nói nhiều. “11 giờ đêm nay, ông hãy tới đây, tôi sẽ nói cho ông nghe điều mà ông muốn biết.”

11 giờ? Tại sao lại muộn như vậy? Mục Lôi thấy rất thắc mắc, nhưng không dám nói ra. Cụ già này đã nhận lời nói cho ông biết những điều liên quan đến loại thịt đó đã là rất tốt rồi. Vì vậy, ông cảm ơn cụ già một lần nữa rồi rời khỏi Thiện Phẩm Cư.

Nhìn theo bóng Mục Lôi rời khỏi, cụ già dường như suy nghĩ đến điều gì đó. Cụ nói với Thanh Huệ, “Hãy đi đóng cửa lại.”

Thanh Huệ nói, “Đã hơn 4 giờ rồi, một lát nữa khách đặt ăn sẽ tới.”

Cụ già nói với vẻ nghiêm trang, “Cô hãy gọi điện cho khách, nói rằng hôm nay ta bị ốm đột ngột nên không thể chuẩn bị bữa ăn tối nay được.”

Thanh Huệ ngạc nhiên nói, “Thưa ông chủ, ý của ông...”

Cụ già thở dài nói, “Hôm nay không kinh doanh được nữa rồi... không, từ nay về sau

đều không được nữa rồi. Chúng ta phải lập tức di chuyển, rời khỏi nơi này.”

“Là vì người đó sao?”

Cụ già khẽ gật đầu, “Đúng thế, không ngờ đã nhiều năm như vậy rồi mà vẫn còn người từng ăn và nhớ đến mùi vị của loại thịt đó. Chúng ta mở quán ở đây xem ra là thất sách rồi.”

“Vậy chúng ta chuyển sang nơi khác để mở lại ạ?” “E rằng tạm thời không thể mở được ở bất cứ đâu.”

Cụ già nói, “Ta thấy người kia không đạt được mục đích là không thôi đâu. Cho dù chúng ta mở nhà hàng ở nơi khác thì ông ta cũng sẽ tìm tới.”

“Vậy chúng ta tạm thời phải lánh mặt vì ông ta?”

“Còn có cách nào nữa đâu?” Cụ già nói, “Bí mật về loại thịt đó, tuyệt đối không thể để cho những người bình thường biết được, nếu không thì...”

Cụ già bỏ lửng câu nói. Thanh Huệ nhìn cụ với vẻ lo lắng rồi hỏi, “Vậy, tại sao ông chủ lại bảo ông ta 11 giờ đêm tới đây?”

“Dù gì ta cũng phải có câu trả lời cho ông ta, nếu không thì ông ta không chịu thôi đâu.” Cụ già thở dài, rồi chậm chậm đi vào trong nhà.

Thanh Huệ đi ra cổng, đóng hai cánh cửa gỗ lại. Bà ta im lặng, dường như đang suy nghĩ đến điều gì. Một lát sau, bà ta đưa mắt nhìn về căn phòng có cụ già.

CHƯƠNG

7

Sau khi ra khỏi Thiện Phẩm Cư, Mục Lôi thấy trong lòng rất phức tạp, phần thì ông thấy rất phấn chấn với việc sắp biết được bí mật tìm kiếm mấy chục năm nay, phần thì lại cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Liệu có thể có sự tình cờ đến thế được không? Cụ già kia biết cha ông!? Hơn nữa còn biết cả chuyện của cha ông với loại thịt hồi ấy nữa.

Tiếp đó, Mục Lôi liên tưởng, có thể cụ già này còn biết nhiều hơn thế, cụ ấy biết loại thịt ấy từ đâu ra và biết cả chuyện cha mình bảo mình phải giữ bí mật. Thậm chí... cụ ấy còn chính là người đã cho cha mình loại thịt ấy.

Phải rồi, hoàn toàn có khả năng đó. Mục Lôi suy nghĩ. Nhìn cụ già ấy thì thấy, nếu cha mình còn sống đến bây giờ chắc cũng chẳng kém cụ ấy bao nhiêu. Họ là người cùng thời đại, cùng trải qua thăng trầm của một thời đại và cùng biết, cùng giữ chung một bí mật.

Ấy thế mà cụ già ấy lại có thể dễ dàng nói ra điều bí mật đã giữ gìn suốt mấy chục năm chỉ vì vài lần quấy quả của mình? Mục Lôi cảm thấy xét về logic thì thật khó mà giải thích. Hơn nữa, nếu muốn nói ra thật thì tại sao lại không sớm hơn hoặc để đến ngày mai mà lại là 11 giờ đêm nay? Liệu có ý đồ gì trong đó không?

Nghĩ đến đây, Mục Lôi bỗng nhiên cảm thấy sợ.

11 giờ đêm một mình đơn độc đến nhà hàng ‘thực đơn riêng’ bí hiểm đó, rồi sau khi cánh cổng đóng lại, có quỷ mới biết sẽ xảy ra những chuyện gì. Mặc dù trông cụ già đó và Thanh Huệ không phải là hạng người xấu, nhưng không thể không đề phòng được...

Suy nghĩ kĩ càng một lúc, Mục Lôi cho rằng, một mình đến đó là rất mạo hiểm, nên ông quyết định gọi con trai Mục Đông Thành đến để mình thêm can đảm.

Mục Lôi gọi điện cho con kể qua về tình hình ban chiều, Mục Đông Thành cũng lấy làm lạ, “Sao cụ ấy lại hẹn vào lúc muộn như vậy? Ở đây liệu có vấn đề gì không?”

“Cha cũng lo lắng về điều đó nên mới gọi con đến.” “Nhưng người ta đã nói chỉ nói cho cha biết chứ không cho con biết. Hơn nữa, chẳng phải cha đã hứa là nhất định không cho người khác biết rồi sao? Nếu con đi tới đó cùng cha, liệu cụ ấy có đồng ý không?”

“Con là con trai cha, không phải người ngoài...” “Cứ như lời cha thì dù cha có mấy đứa con hoặc cả vợ nữa thì cũng đều đưa đi cả sao? Cha cứ nói thẳng với cụ ấy là tổ chức một cuộc công bố ở nhà ta cho xong.” Mục Lôi cảm thấy những lời con trai nói cũng có lý.

Nếu cả hai cha con cùng tới đó, chưa biết chừng cụ già kia sẽ nói là ông không giữ lời và không chịu nói ra nữa.

Mục Đông Thành dường như cũng đang suy nghĩ. Một lát sau, anh nói qua điện

thoại, “Có điều cũng phải nói lại rằng, nếu chỉ mình cha đi thì mạo hiểm quá. Con cứ cảm thấy chuyện này có gì đó rất lạ, biết đâu trong đó lại có âm mưu gì.”

“Nhưng cha không thể không đi được. Con biết đấy, chuyện này rất quan trọng với cha.” Mục Lôì nói.

Mục Đông Thành trầm ngâm một lúc rồi đưa ra ý kiến, “Thế này vậy, bây giờ con sẽ tới đó ngay, chờ đến lúc 11 giờ, con sẽ đi cùng với cha đến đó, nếu họ nói chỉ cho một mình cha vào thì con sẽ chờ ở ngoài. Làm như vậy, họ sẽ phải dè chừng, không dám có hành vi manh động với cha.”

“Được, đúng là con nhanh trí thật!” Mục Lôì vui mừng nói, “Cứ làm như thế đi.”

Tiếp đó, Mục Lôì hẹn địa điểm gặp mặt với con. Hơn một tiếng sau, Mục Đông Thành đã lái xe đến chỗ khách sạn mà cha đang ở. Lúc đó mới hơn 6 giờ, hai cha con tìm một nhà hàng, gọi mấy món rồi thông thả ăn, vì dù sao thời gian vẫn còn nhiều.

Ăn xong cơm thì đã 8 giờ. Muốn tiêu hết thời gian tại một thị trấn cổ nguyên sơ chưa thương mại hóa là một việc khá khó khăn. Đến tối, hầu hết các cửa hàng cửa hiệu đều đóng cửa, mọi người dường như đều ở trong nhà. Cả thị trấn chìm trong u tối, thiếu sức sống. Mục Lôì nghĩ thầm, may mà mình gọi con trai đến, nếu không một mình mình ở đây thì đúng là đáng sợ thật.

Vì không có đèn đường nên hai cha con đành tản bộ trên con đường trải đá phiến xanh nhờ vào ánh đèn hắt ra từ các gia đình. May mà thị trấn này không lớn nên không đến nỗi lạc đường. Đi bộ hơn nửa tiếng, cuối cùng họ nhìn thấy một quán mặt chợ vẫn đang mở cửa, ngoài cửa vẫn còn bán thịt nướng. Hai cha con chẳng khác gì các lữ khách đang đi trên sa mạc phát hiện ra ốc đảo lập tức bước vào trong, rồi gọi mấy xiên thịt và ít bia nhắm nháp để tiêu hết thời gian.

Món thịt xiên nướng của quán đêm này đối với hai người sành ăn thật chẳng là gì. Vì thịt dùng để nướng là thịt đông lạnh, không có vị ngon ngọt của thịt tươi, mà chỉ có vị mặn, cay và mì chính. Mục Lôì nhăn mày nhăn mặt khi ăn chúng, khó mà hình dung nổi những người bình thường sao lại có thể ăn ngon lành được, song người ta đã nướng và mang đến rồi, không thể không động đến, vì vậy ông chỉ nhai mấy miếng lấy lệ. Mục Đông Thành thì không kén chọn như cha, anh vừa ăn vừa khẽ nói với cha rằng đừng nên đòi hỏi quá cao với những quán ven đường như thế này, có được một chỗ ngồi giết thời gian đã là tốt lắm rồi.

Mục Lôì ngồi ở ghế, nhìn chủ quán nướng cá, rồi chợt nhớ ra một điều, bèn nói với Mục Đông Thành, “Nướng là một cách chế biến nguyên thủy và cơ bản, không cần phải quá cầu kì, thế mà để nướng được một con cá, chủ quán này cũng phải mất tới cả nửa tiếng đồng hồ.”

“Đúng vậy, phải nướng cho chín rồi còn phải thoa mỡ, thêm gia vị nữa. Nhưng, sao cơ ả?”

Mục Lôì nhìn con trai, khẽ nói, “Hôm ấy, cha và mọi người ăn cơm ở Thiện Phẩm

Cư, lúc ăn thì không chú ý, nhưng sau khi ăn xong rồi, cha mới cảm thấy có điều lạ lùng.”

“Lạ lùng ở điểm nào cơ ạ?”

“Mỗi một món ăn ở đó đều rất cầu kì. Theo kinh nghiệm ăn uống nhiều năm của cha thì các khâu sơ chế, đun nấu, bày biện đều rất tốn thời gian. Cách thức và quá trình chế biến tất nhiên cũng phải tốn rất nhiều công nghiên cứu, có mấy món thậm chí khiến người ta liên tưởng tới món ngự thiện của hoàng đế thời cổ đại. Nói tóm lại đều là những món ăn đòi hỏi rất tốn thời gian và tâm sức, phải cẩn thận tỉ mỉ mới làm được. Thiện Phẩm Cư chỉ có một đầu bếp và một người phục vụ, không thấy có bất cứ đầu bếp và người chạy bàn nào khác - chỉ dựa vào một cụ già đó, ấy thế mà không hiểu sao cứ cách mười đến hai mươi phút là lại làm ra một món ăn cầu kì đến như thế?”

“Điều đó cho thấy cụ già đó rất giỏi tay nghề chứ sao.”

Mục Lô lắc đầu, “Tay nghề giỏi là một chuyện, nhưng khả năng của một người là có hạn. Trong một thời gian ngắn mà làm ra được nhiều món ăn cầu kì, phức tạp như vậy là điều gần như không thể...”

Mục Đông Thành cười, nói, “Người ta đã mang lên cho cha ăn rồi mà cha vẫn còn nói là không thể? Có thể đầu bếp ở đó không chỉ có mình cụ già? Cha không vào trong bếp của họ xem thì làm sao biết được có mấy đầu bếp và mấy người chạy bàn?”

“Nhắc đến nhà bếp, cha cũng thấy thắc mắc. Cha không nhìn thấy có nhà bếp rõ rệt ở đó, ngoài gian chính Bắc là nơi dành để khách ăn thì hai gian nhà phía Đông và Tây đều giống như phòng ngủ. Đúng rồi, lúc cha đi tìm cụ già đó, thì thấy cụ ấy đi từ trong nhà ra, chứ không phải từ trong bếp ra, hơn nữa, nhìn điệu bộ thì không có vẻ gì là vừa mới nấu nướng xong mà giống như đang ngồi nghỉ ở trong phòng. Quả thực là rất lạ.”

“Có thể là cụ ấy nấu nướng xong, thay quần áo rồi ngồi nghỉ một lát. Thôi, cha đừng thắc mắc suy đoán nữa, lát nữa gặp cụ già đó, biết đâu mọi chuyện đều rõ ràng.”

Mục Lô khẽ gật đầu.

Hai cha con cứ vừa nhăm nháp vừa nói chuyện như vậy cho đến lúc 10 giờ 40 phút thì thanh toán xong và đi về con phố có Thiện Phẩm Cư.

Lúc này, trên con phố nhỏ hẹp đó tối đen. Các ngôi nhà dọc phố đều có kiến trúc theo kiểu tứ hợp viện, nên chỉ cần đóng cửa lại là không còn lọt ra ánh đèn nào. Hai cha con gần như phải mò mẫm mới tìm được đến Thiện Phẩm Cư. Cảnh vật tối tăm xung quanh và không khí kì dị càng làm tăng thêm phần bí hiểm cho câu chuyện.

Hai cha con đứng trước cánh cổng im lìm của Thiện Phẩm Cư đưa mắt nhìn nhau rồi cùng nuốt nước bọt, cảm giác hồi hộp lo lắng bỗng dâng lên.

Mục Lô bước lên một bước, gõ vào cánh cổng gỗ. Chờ đến hơn một phút mà chẳng có ai mở cửa và cũng không nghe thấy bên trong có động tĩnh gì.

Mục Lô lại gõ vào cổng lần nữa rồi tiếp tục chờ hai, ba phút, vẫn không có phản ứng gì. Ông thắc mắc quay lại nói với con trai, “Chuyện gì thế nhỉ? Chẳng phải cụ già đó

đã hẹn rõ với cha rồi sao?”

Mục Đông Thành nghi ngờ nói, “Cha chắc chắn là cụ ấy nói 11 giờ tối nay không? Không phải là 11 giờ sáng mai đấy chứ?”

“Cha tuyệt đối không nghe nhầm.” Mục Lôi khẳng định, “Cụ ấy nói rất rõ mấy từ ‘tối hôm nay’.”

“Thế thì lạ thật...” Mục Đông Thành bước lên trước, gõ mạnh vào cánh cổng, rồi đẩy thử. Không ngờ, hai cánh cổng lập tức bật mở.

“Ồ, thì ra cổng không khóa.” Mục Đông Thành nói với cha, “Có lẽ vì họ đã hẹn với cha rồi nên để cổng cho cha đi thẳng vào.”

Mục Lôi nhìn vào bên trong, tứ hợp viện tối om, không có bất cứ ánh đèn nào. Ông do dự rồi nói, “Nếu như vậy thì họ phải để đèn sáng mới đúng, sao lại có vẻ như đã tắt đèn đi ngủ thế nhỉ?”

“Hay là cha đi vào gọi thử một tiếng xem?”

“Cha vào một mình ư?”

Mục Đông Thành ngẫm nghĩ một lát rồi nói, “Để con đi cùng cha. Nhìn kiểu này hẳn có gì đó không bình thường.”

Hai cha con thận trọng và cảnh giác bước qua cánh cổng rồi đưa mắt nhìn quanh, song không phát hiện thấy có gì khác thường. Mục Lôi cất tiếng gọi to, “Cụ ơi, tôi đã đến rồi.”

Trả lời ông chỉ có một cơn gió lạnh ào tới. Mục Lôi rùng mình, chau mày nói, “Xem ra không có người nào ở đây rồi.”

“Sao lại thế được?” Mục Đông Thành nói với vẻ ngạc nhiên, “Không lẽ họ lại bỏn cợt với cha?”

“Không thể thế được. Đây là nơi ở của họ mà.” Mục Lôi nói, “Để tránh cha mà bỏ lại cả nhà cửa, gia sản ư?” Mục Đông Thành mím môi nghĩ một lúc, nói, “Cha, con cảm thấy không bình thường thật. Hay là chúng ta nhanh chóng rời khỏi đây đi.”

“Không được... Nói gì thì cha cũng phải tìm hiểu cho ra. Nếu cứ ra về như thế này thì mất mặt quá.” Mục Lôi nói.

Mục Đông Thành hiểu tính cố chấp của cha, biết là khó mà thuyết phục được, hơn nữa chính anh cũng rất tò mò, nên suy nghĩ một lúc, sau thì nói, “Cha có biết cụ già ở gian nào không?”

“Ở gian phía Đông.”

“Chúng ta tới đó gõ cửa, để xem cụ ấy có ở trong đó không.” Mục Đông Thành nói.

Mục Lôi nghĩ một lúc, thấy có lẽ chỉ có thể làm như thế. Vậy là hai cha con đi tới gian nhà phía Đông, tới nơi rồi thì phát hiện ra cửa gian nhà đó chỉ khép hờ chứ không khóa. Hai cha con lại đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt đều toát lên vẻ nghi hoặc.

Chuyện đã đến nước này thì cũng không còn đường rút nữa. Mục Lôi thận trọng đẩy cửa, lập tức chiếc mũi rất thính của ông ngửi ngay thấy mùi máu tanh.

Mục Đông Thành cũng đã ngửi thấy mùi giống cha. Cả hai cha con lo lắng nhìn quanh. Căn phòng tối đen như mực, trống ngực của họ đập thình thịch, một cảm giác không tốt lành dâng lên tột độ. Bàn tay của Mục Lôi theo bản năng sờ lên tường và tìm ngay thấy công tắc điện.

“Tạch” một tiếng, đèn được bật sáng.

Khi hai cha con họ nhìn thấy cảnh tượng trong căn phòng thì đầu như có tiếng nổ lớn.

Lúc này, cả căn phòng đầm đìa máu. Sàn nhà, trên giường, trên bàn và trên ghế chỗ nào cũng dính máu. Nói một cách chính xác hơn thì đó là vụ thảm sát. Trên chiếc bàn gỗ còn một số bộ phận, cho thấy nạn nhân là chủ cửa hàng.

Cảnh tượng hãi hùng đó khiến hai cha con Mục Lôi kinh hoàng cực độ. Họ bưng chặt miệng, mắt tròn tròn, tiếp đó toàn thân run lên, hai chân nhũn xuống.

Đây là cảnh tượng đáng sợ nhất mà họ từng nhìn thấy trong đời, nó vượt xa phạm vi chịu đựng của họ cũng như những người bình thường khác.

“Trời ơi...” Mục Lôi lùi lại, loạng choạng ra khỏi căn phòng đó và vịn vào một gốc cây to trong sân nôn thốc nôn tháo.

Một lát sau, Mục Đông Thành cũng mặt mày nhợt nhạt chạy ra. Anh đi đến bên cha, hoảng hốt nói, “Cha... chuyện... chuyện này là thế nào?”

“Làm sao cha biết được?” Mục Lôi hoảng sợ đáp, “Dù thế nào thì cũng phải báo cho cảnh sát ngay!”

Nói rồi, ông lấy điện thoại di động ra, đang định gọi cho cảnh sát thì Mục Đông Thành giữ tay cha lại, nói, “Khoan đã cha... Nếu chúng ta báo cảnh sát, thì khi cảnh sát đến chúng ta có nói rõ được không?”

Mục Lôi trừng mắt nhìn con trai, “Có gì mà không nói rõ được? Chuyện này không liên quan đến chúng ta! Nếu chúng ta cứ lặng lẽ bỏ đi mà bị người ta phát hiện ra sẽ càng khiến người ta nghi ngờ!”

“... Đúng vậy thật.”

Mục Lôi không chút do dự gọi điện cho cảnh sát, nói rõ địa chỉ và sự việc xảy ra. Sau đó họ không dám ở gần căn phòng đó mà nóng lòng đứng chờ cảnh sát ở ngoài sân.

CHƯƠNG

8

Đối với cảnh sát ở khu vực này mà nói, thì chuyện xảy ra vụ án mạng tàn nhẫn và li kì như vậy tại một thị trấn cổ vốn rất thanh bình đúng là một chấn động rất lớn. Mấy nhân viên cảnh sát chụp ảnh căn phòng, lấy chứng cứ, pháp y thì khám nghiệm và gom thi thể về Sở cảnh sát. Tiếp đó, mời hai người đã gọi điện báo cảnh sát về đồn để lấy lời khai.

Ngồi trong đồn cảnh sát rồi mà Mục Lô vẫn không sao trấn tĩnh được, hai bàn tay cầm cốc nước cứ run lên, mặt cắt không ra máu, tinh thần thì hoảng loạn. Mục Đông Thành có vẻ khá hơn, nhưng sắc mặt cũng trắng bệch như sáp.

Đồn trưởng Lưu ngồi trước mặt hai cha con họ, quan sát vẻ mặt của họ, một lúc sau mới hỏi, “Tại sao hai người lại đến đó khi đã muộn như vậy?”

Mục Lô trấn tĩnh đáp, “Đó là vì cụ già chủ nhà hàng đó hẹn tôi đến.”

“Là người đã bị giết hại đó?”

Buổi chiều, mình vẫn còn đứng nói chuyện với cụ ấy ở trong sân, thế mà bây giờ cụ ấy đã trở thành một xác chết. Tim Mục Lô như thắt lại, “Vâng.”

“Cụ ấy hẹn ông tới để làm gì?” Đồn trưởng Lưu hỏi. “Buổi chiều tôi đến đó hỏi về việc một món ăn được chế biến như thế nào thì cụ ấy bảo tôi 11 giờ đêm đến tìm cụ ấy. Thế là tôi gọi cho con trai cùng đi, không ngờ...” Một viên cảnh sát trẻ ngồi bên cạnh Đồn trưởng Lưu ghi lại những lời khai của Mục Lô.

Đồn trưởng Lưu suy nghĩ một lúc, hỏi, “Ông làm nghề gì?”

“Tôi là nhà phê bình ẩm thực. Tên tôi là Mục Lô.” Viên cảnh sát trẻ phụ trách ghi chép ngẩng đầu lên nhìn Mục Lô. Đồn trưởng Lưu hơi há miệng, nói, “Hèn nào, tôi cảm thấy rất quen. Thì ra đã nhìn thấy trên tivi.”

Mục Lô cố gắng nở một nụ cười xã giao.

“Nói như vậy, ông đến đó là vì muốn tìm hiểu về món ăn ngon?”

“Đúng thế. Tuần trước, tôi và mấy người bạn đã ăn ở Thiện Phẩm Cư một bữa, cảm thấy món ăn ở đó rất ngon và đặc sắc, cho nên hôm nay tôi tới đó định thỉnh giáo cụ già chủ nhà hàng đôi điều.”

“Tại sao cụ ấy lại hẹn ông đến muộn như vậy? 11 giờ đêm không phải là thời gian tiếp khách.”

“Tôi cũng thắc mắc như vậy. Tôi và con trai tôi không sao đoán được dụng ý của cụ ấy, chỉ biết nghe theo.”

Đồn trưởng Lưu đảo mắt, “Nhưng ông đã đồng ý tới muộn như vậy, cho thấy điều mà cụ già ấy muốn nói với ông rất quan trọng?”

Mục Lô giật mình. Câu nói đó của sĩ quan cảnh sát này rất đúng. Nhưng Mục Lô

không thể nào mà nói ra sự thật hoàn toàn được. “Đúng thế, tôi đã được ăn một món mà tôi tin là ngon nhất trong những món mà tôi đã ăn trong cuộc đời. Vì tôi luôn có niềm say mê với các món ăn ngon lên đã tới nhờ cụ già đó truyền bảo cho.”

Đồn trưởng Lưu mím môi suy nghĩ trong hơn một phút, rồi nhìn hai cha con Mục Lôi, nói, “Hai người nói rằng, 11 giờ khi hai người tới Thiện Phẩm Cư thì thấy cổng ở đó không đóng.”

Mục Đông Thành đáp, “Có đóng, chỉ là không khóa thôi. Chúng tôi gõ cửa một lúc không thấy ai lên tiếng bèn đẩy thử thì mới biết cửa không khóa.”

“Sau đó thì hai người đi vào gian nhà phía Đông và phát hiện ra cửa của gian phòng này cũng khép hờ?”

“Đúng vậy.”

Đồn trưởng Lưu chăm chú nhìn họ một lúc rồi nói ra một câu khiến người ta phải sửng sốt, “Nhưng vừa rồi chúng tôi kiểm tra kỹ thì lại phát hiện ra cánh cổng và cửa của gian phía Đông đều có dấu vết bị phá.”

“Gì cơ?” Cả hai cha con Mục Lôi đồng thanh kêu lên sửng sốt. “Cửa đã bị phá khóa?”

“Khi hai người vào không để ý à?”

Hai cha con Mục Lôi vội lắc đầu. Mục Đông Thành nói, “Lúc đó, đường phố và trong sân đều tối đen, chúng tôi không nhìn thấy gì cả, chỉ biết rằng cánh cổng và cửa của gian phía Đông đẩy một cái là mở ra, nên hoàn toàn không nhìn thấy cửa có bị phá khóa hay không.”

Đồn trưởng Lưu nhìn họ chăm chăm rồi hỏi, “Hai người tới đó vào lúc đúng 11 giờ đêm à?”

Mục Lôi suy nghĩ một lát rồi đáp, “Nhiều nhất cũng chỉ sớm hơn năm phút thôi.”

“Vậy, trước lúc đó hai người làm gì ở thị trấn?” Mục Đông Thành đột nhiên nói như tìm được cứu tinh, “Cha tôi và tôi ngồi nhấm nháp ở quán thịt nướng mà phía trước có cây ngô đồng to cho đến lúc 10 giờ 40 phút mới đi đến phố cổ.”

Đồn trưởng Lưu tỏ ra biết quán mà họ nói đến là ở đâu, “Ông chủ của quán thịt nướng đó có thể làm chứng cho không?”

“Tất nhiên rồi! Lúc đó, ngoài chúng tôi ra thì còn có một bàn đang chơi mạt chược, bọn họ có thể làm chứng cho chúng tôi.”

“Được, lát nữa chúng tôi sẽ tới đó để chứng thực.” Lúc đó, Mục Lôi hỏi lại Đồn trưởng Lưu, “Anh cảnh sát, như vậy có nghĩa là trước khi chúng tôi tới đó thì đã có kẻ phá khóa Thiện Phẩm Cư và vào đó gây án?” “Xem ra thì là như vậy. Nhưng vụ án này có rất nhiều điểm nghi vấn, nhiều chỗ không logic.”

Hai cha con Mục Lôi tròn mắt nhìn viên cảnh sát.

Đồn trưởng Lưu phân tích, “Thứ nhất, nếu là kẻ trộm muốn vào lấy cướp đồ thì sao lại chọn căn phòng bên trong có người để ra tay trước? Thứ hai, vừa rồi chúng tôi khám nghiệm hiện trường không phát hiện thấy dấu vết đồ đạc bị cướp. Thứ ba, động cơ gây

án của hung thủ là gì?”

Đồn trưởng Lưu uống một ngụm nước rồi tiếp tục nói, “Nếu chỉ đơn thuần là giết người thì tại sao lại phải xử nạn nhân một cách dã man như vậy? Nếu nói rằng giữa nạn nhân và hung thủ có mối thù lớn và nhất thiết phải giết người như vậy mới hả thì tại sao hung thủ lại phải để các bộ phận ở những nơi khác nhau? Làm như vậy phải chăng là có ý nghĩa gì?”

Mục Lô nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó và bất giác rùng mình.

Đồn trưởng Lưu nói tiếp, “Điểm kì lạ hơn cả là, thời gian gây án của hung thủ sao lại trùng hợp đến thế, vào đúng buổi tối mà mọi người đến gặp cụ già đó để ra tay. Xem ra, hình như kẻ đó đã biết rằng hai người sẽ đến, nên định đổ tội cho hai người.”

“Đúng... kể cả việc phá khóa cửa rồi cố ý khép hờ đều là để dụ chúng tôi đi vào trong và đổ tội cho chúng tôi.” Mục Đông Thành nói.

Đồn trưởng Lưu nói, “Đây chỉ là phán đoán bước đầu của tôi, cần phải qua điều tra kĩ càng mới đưa ra kết luận được.” Anh ta dừng một chút rồi hỏi, “Khi mọi người vào trong Thiện Phẩm Cư có nhìn thấy người khả nghi nào không?”

Mục Đông Thành lắc đầu, anh nhớ lúc đó trên đường phố chỉ có hai cha con anh. Mục Lô ngây người một lát, rồi đột nhiên “À” một tiếng.

“Sao vậy? Ông nhớ ra điều gì à?” Đồn trưởng Lưu hỏi.

“Thanh Huệ...” Toàn thân Mục Lô run lên, ông nói to, “Người đàn bà có tên là Thanh Huệ, bà ta đang ở đâu?” Đồn trưởng Lưu hỏi, “Thanh Huệ là ai? Cũng là người của Thiện Phẩm Cư đó à?”

“Phải, đó là một người đàn bà chừng 40 tuổi, tuổi chỉ bằng nửa cụ già kia, nhưng bà ta cứ luôn mồm gọi cụ già là ‘ông chủ’, bà ta phụ trách việc tiếp đón và đưa món ăn cho khách ở Thiện Phẩm Cư.” Mục Lô hỏi, “Anh cảnh sát, anh là Đồn trưởng ở thị trấn này mà không biết bà ta ư?”

“Tôi mới được điều về làm Đồn trưởng ở đây hai tháng trước, nên chưa biết hết mọi người trong thị trấn. Hơn nữa, tôi cũng chưa từng đến ăn cơm ở Thiện Phẩm Cư đó bao giờ, vì vậy không quen người đàn bà mà ông nói tới.” Đồn trưởng Lưu nói, “Chiều nay, lúc ông tới đó có thấy người tên là Thanh Huệ ở đó không?”

“Có!” Mục Lô đáp, “Lúc này vì tôi quá kinh hoàng nên quên mất sự có mặt của bà ta. Đồn trưởng Lưu, lúc các anh nhận được tin báo và tới đó thì có lục soát hai gian nhà khác của tứ hợp viện không?”

“Tất nhiên là có, nhưng không thấy bất kì người nào.”

“Thế thì lạ thật...” Mục Lô nhíu chặt mày, “Theo lý, khẳng định là Thanh Huệ ở đó, thế mà xảy ra chuyện lớn như vậy thì bà ta đi đâu?”

Đồn trưởng Lưu bất giác cũng nhíu mày. Chuyện này mỗi lúc một lạ lùng. “Có ba khả năng.” Anh ta phân tích, “Thứ nhất, Thanh Huệ nhìn thấy hung thủ gây án vội tìm cơ hội và chạy thoát ra. Song nếu đã thoát được rồi thì tại sao lại không gọi điện báo

cảnh sát? Có thể thấy khả năng này không lớn lắm. Khả năng thứ hai, người có tên là Thanh Huệ đó cũng đã bị hung thủ giết chết và mang xác đi, tất nhiên cũng có thể vẫn còn sống và bị bắt cóc. Khả năng thứ ba...”

Nói đến đây, Đồn trưởng Lưu dừng lại.

Mục Đông Thành đoán được ý của Đồn trưởng Lưu nên nói với vẻ thăm dò, “Khả năng cuối cùng là Thanh Huệ chính là hung thủ, sau khi giết chết cụ già thì đã bỏ trốn vì sợ tội.”

Đồn trưởng Lưu không nói gì, bậm môi suy nghĩ. Một lúc sau, anh ta hỏi Mục Lôi, “Ông có biết tối hôm nay, Thiện Phẩm Cư có tiếp khách hay không?”

Nghe vậy, Mục Lôi mới nhớ ra, điều này cũng rất quan trọng, nên vội nói, “Tối hôm nay, họ có tiếp khách. Hằng tuần, họ chỉ mở cửa đón khách vào ngày thứ Hai và thứ Tư, hơn nữa chỉ tiếp đúng một bàn và thời gian là vào buổi tối.”

“Nói như vậy, trước khi xảy ra án mạng, ở đây đã có một bàn khách đến ăn cơm.”

“Theo thông thường thì là như vậy.” Mục Lôi nói. Mục Đông Thành đưa ra giả thiết của mình, “Nếu... hung thủ là một trong số khách ăn tối hôm nay, thì vụ án này lại càng phức tạp.”

Đồn trưởng Lưu cũng nhận ra như vậy, vụ án này hoàn toàn không đơn giản chút nào, không thể cứ ngồi đây bàn luận và phân tích thì sẽ cho ra kết quả được, mà cần phải điều tra và tìm chứng cứ một cách kỹ càng. Anh ta đứng dậy, nói với hai cha con Mục Lôi, “Được rồi. Cảm ơn sự phối hợp của hai người. Tính chất của vụ án này rất nghiêm trọng, phía cảnh sát chúng tôi sẽ gắng hết sức để phá án. Hai người đều là người ở thành phố này, mong rằng trong thời gian này đừng rời khỏi thành phố, nếu có điều gì đó cần đến sự hỗ trợ của hai vị, chúng tôi sẽ liên lạc lại.”

“Vâng.” Mục Lôi đứng dậy, bắt tay Đồn trưởng Lưu. “Phải rồi, còn có điểm này nữa. Thủ phạm đã sử dụng cách thức vô cùng tàn nhẫn, đáng sợ và đáng lên án. Để tránh gây ra hoang mang, đề nghị các vị đừng truyền tin này ra ngoài.”

Cả hai cha con Mục Lôi đều gật đầu, “Được ạ.” Đồn trưởng Lưu làm động tác “xin mời” và nói,

“Tạm thời không còn việc gì nữa, hai vị ra về được rồi.”

CHƯƠNG

9

Hai cha con Mục Lôi ra khỏi đồn cảnh sát thì đã là 1 giờ sáng. Họ không muốn ở lại nơi này thêm phút nào nên lập tức lái xe về thành phố.

Mục Đông Thành không về nhà mình mà về nhà cha. Tuy đã khuya lắm rồi, nhưng trải qua chuyện đáng sợ như vậy nên cả hai cha con đều không muốn ngủ. Họ ngồi trong phòng khách tiếp tục bàn luận về chuyện đáng sợ đó.

“Cha, chúng ta thử phân tích xem, chuyện đó rốt cuộc là như thế nào.” Mục Đông Thành nói.

Mục Lôi thở dài đáp, “Vừa rồi ở đồn cảnh sát chẳng phải đã phân tích rồi sao? Có rất nhiều khả năng, làm sao chúng ta biết được là khả năng nào?”

Mục Đông Thành nhìn cha, nói, “Vừa rồi trước mặt cảnh sát con không tiện nói ra. Nhưng bây giờ chỉ có hai cha con, thì con xin được nói thẳng: cái chết của cụ già ấy chắc chắn là có liên quan đến cuộc hẹn gặp cha lúc 11 giờ.”

Mục Lôi không khỏi giật mình trước câu nói đó của con trai, ông cũng phải thừa nhận đúng là như vậy, nếu nói rằng việc xảy ra vụ án mạng này không có liên quan gì đến mình mà chỉ là sự ngẫu nhiên thì đúng là tự dối mình, dối người.

Im lặng một hồi lâu, Mục Lôi mới khẽ nói, “Nhưng, rốt cuộc là liên quan như thế nào thì cha cũng không nghĩ ra.”

Lúc này, Mục Đông Thành tỏ ra sáng suốt hơn cha, anh nói, “Thì là vì loại thịt đó chứ còn vì cái gì nữa ạ?”

Mục Lôi ngây người ra suy nghĩ một hồi lâu, rồi nói, “Ý của con là có thể cụ già ấy vì đã nhận lời nói cho cha bí mật đó nên mới bị họa vào thân?”

“Hoàn toàn có khả năng đó.” Mục Đông Thành nhắc, “Người đàn bà tên là Thanh Huệ bên cạnh cụ ấy bây giờ là nghi phạm lớn nhất.”

Mục Lôi nhớ lại một hồi rồi bất giác gật đầu nói, “... Đúng vậy, lúc cụ già nhận lời sẽ nói cho cha biết bí mật về loại thịt đó thì Thanh Huệ đứng bên cạnh, về mặt suy nghĩ, dường như rất không tán thành...”

Nói đến đây, Mục Lôi quay sang nhìn con trai với vẻ không hiểu, “Nhưng, cứ cho là bà ta không tán thành thì tại sao lại phải giết cụ già đó, hơn nữa lại với thủ đoạn tàn nhẫn như vậy?!”

“Điều này thì con không biết.” Mục Đông Thành nói, “Nhưng có thể khẳng định, nguồn gốc của loại thịt đó không đơn giản, có thể liên quan đến một số việc vô cùng quan trọng nào đó.”

Mục Lôi nói với vẻ buồn bã, “Cha cứ tưởng là tối hôm nay (thực ra là tối hôm qua) sẽ được biết tất cả, không ngờ lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy. Bây giờ thì cụ già đó

cũng đã chết rồi, bí mật về loại thịt ấy có khả năng sẽ là một câu đố mãi mãi...”

Mục Đông Thành lắc đầu đáp, “Chưa hẳn đâu. Cha, nếu suy đoán của chúng ta chính xác thì vẫn còn có một người biết bí mật về loại thịt đó trên đời này.”

Mục Lôi mở to mắt nhìn con. “Ý con muốn nói tới... Thanh Huệ?”

“Tuy nói rằng là giả thiết, nhưng khả năng rất lớn.” Mục Lôi nói, “Nhưng bây giờ thì người tên là Thanh

Huệ ấy có thể đã chạy xa rồi và không biết ẩn náu ở đâu.

Chúng ta làm sao mà tìm ra bà ta được?”

“Tất nhiên là không tìm được rồi.” Mục Đông Thành thở dài, “Cha, sao cha cứ cố chấp thế? Nếu trước đây, cha theo đuổi việc này, con không có ý kiến gì, nhưng bây giờ đã xảy ra án mạng, hơn nữa lại còn đáng sợ như thế, mà cha vẫn còn muốn tiếp tục tìm kiếm sao? Lần này, người tên là Thanh Huệ ấy chỉ là muốn trút vạ cho cha, nhưng nếu thấy cha vẫn không chịu từ bỏ, thì có khi sẽ ra tay với cha đấy!”

Mục Lôi nhớ đến bộ dạng đáng sợ của cụ già lúc chết mà lạnh cả gáy. Mục Đông Thành tiếp tục nói, “Hơn nữa, lần này là chúng ta gặp may thật sự, may là đã ngồi ở quán thịt nướng đến 10 giờ 40 phút nên mới có người làm chứng cho chúng ta là không có thời gian gây án, nếu không thì có lẽ chúng ta đã trở thành nghi phạm hàng đầu trong con mắt của phía cảnh sát rồi!”

Đúng thế... lần này chút nữa thì chuốc họa vào thân, nếu tiếp tục tìm kiếm chưa biết chừng đến cả tính mạng cũng không bảo toàn được... Mục Lôi nhú chặt mày. Không lẽ chỉ còn cách đành phải gác lại chuyện kia.

Mục Đông Thành tiếp tục khuyên giải, “Cha, thực ra trên đời này những chuyện nghĩ không ra hay những bí mật không có lời giải rất nhiều. Tại sao lại cứ nhất định phải làm cho rõ mọi sự việc? Chỉ cần cha nghĩ thoáng lên, chú ý đến những sự việc mới mẻ, thì sẽ dần dần cởi bỏ được nút thắt mấy chục năm qua trong lòng cha thôi.”

Mục Lôi nhìn con trai, nói, “Đông Thành, cha hiểu con. Óc tò mò của con thực ra còn lớn hơn cha nhiều, nhưng tại sao con lại bằng lòng... từ bỏ chuyện này?”

“Vì con không muốn cha mạo hiểm, không muốn mất cha.” Mục Đông Thành nói với vẻ buồn bã, “Con đã không còn mẹ, không thể lại để mất cả cha.”

Mục Lôi nghe con trai nói vậy, thở dài, “Thôi được, cha sẽ không tiếp tục nữa.”

Mục Đông Thành mỉm cười, nói, “Như thế thì tốt rồi. Con về đây. Cha đi nghỉ đi.”

“Muộn như thế này rồi còn về làm gì? Ở lại đây đi.”

“Không ạ, sáng mai con còn phải đi làm, từ đây đến cơ quan con xa quá.” Mục Đông Thành xua tay rồi kéo cửa bước ra ngoài.

Mục Lôi đứng ở cửa dặn dò con chú ý an toàn, lái xe chậm thôi rồi đóng cửa và khóa lại.

Mục Đông Thành đi thang máy xuống. Xe của anh ở ngay dưới sân. Sau khi lên xe, anh liếc nhìn sang ghế phụ một cái.

Trên ghế phụ có đặt một chiếc túi ni lông, trong túi đựng thứ gì đó.

Mục Đông Thành nhìn chiếc túi ấy một lúc, rồi ánh mắt từ từ hướng về phía trước. Anh không khởi động máy ngay mà ngồi nguyên tại chỗ như suy nghĩ điều gì.

CHƯƠNG

10

Mục Lôi nghe theo lời khuyên của con trai, không tiếp tục tìm kiếm nữa. Tuần này, ngoài việc đến đài truyền hình để ghi hình, ông tới thăm các hiệu đồ cũ và chợ sách, với mong muốn bồi dưỡng thêm những sở thích khác ngoài ẩm thực. Ông còn mua một chiếc máy tính mới về để nghiên cứu những khi không có việc gì. Thế rồi, ông đã tìm thấy không ít niềm vui qua máy tính, dần dần sự quan tâm của ông với chuyện kia cũng nhạt đi. Đúng như lời của Mục Đông Thành, nút thắt đó đang dần dần được cởi bỏ.

Nhưng số phận dường như đã chống lại ông. Một hồi chuông điện thoại đã khiến cho cuộc sống của ông một lần nữa bị đảo lộn.

Cú điện thoại ấy là của Thực Tiên gọi vào buổi sáng ngày thứ Ba. Sau một vài câu chào hỏi, Thực Tiên đi ngay vào chủ đề chính. “Ông Mục, mai là thứ Tư rồi, chúng ta lại tới nhà hàng ‘thực đơn riêng’ đó để ăn bữa nữa, được không?”

Mục Lôi giật thót, cầm điện thoại mà không biết nên nói gì cho phải. Thực Tiên không hề biết gì đến chuyện đã xảy ra ở Thiện Phẩm Cư, có thể thấy phía cảnh sát đã giấu tin này rất kĩ. Đồn trưởng Lưu cũng đã dặn mình là không được nói chuyện này ra. Mục Lôi suy nghĩ không biết nên nói với Thực Tiên như thế nào.

Thực Tiên thấy một hồi lâu mà Mục Lôi không lên tiếng, bèn nói, “Ông Mục, ông có nghe tôi nói không đấy?”

“À, có, tôi đang nghe đây...”

“Thế nào, ông có rồi không? Nếu đi thì để tôi gọi điện đặt bàn.”

Mục Lôi do dự nói, “Có lẽ không tới được nhà hàng đó nữa đâu...”

“Tại sao?”

“Tôi nghe nói, ông chủ nhà hàng đó xảy ra chuyện gì rồi.”

“Xảy ra chuyện gì?”

Người đã biến thành thịt vụn rồi. “... Không rõ.” Thực Tiên ngẩn ra một lúc. “Có thật không? Để tôi gọi điện đến hỏi xem sao.”

“Đừng gọi, gọi không được đâu. Tôi đã thử rồi.” Mục Lôi nói.

“Sao... Sau này không mở nữa à?” “Có lẽ vậy.”

“Ôi, thế là... Từ nay về sau không được ăn món ngon ở đó nữa rồi.” Thực Tiên tỏ ra rất tiếc nuối, “Biết sớm thì tuần trước tôi cứ ăn thêm bữa nữa...”

Mục Lôi cũng đang thấy buồn, bỗng nhiên nghe thấy Thực Tiên nói như vậy thì trợn trừng mắt, hỏi, “Gì cơ? Ông vừa nói gì ấy nhỉ?”

Thực Tiên dường như cũng nhận ra là mình đã lỡ lời nên im lặng một lúc rồi mới ấp úng nói, “... Tôi nói là tuần trước tôi cũng đã định đi ăn, nhưng kết quả không thành...”

Mục Lô nhú mày. “Thứ mấy tuần trước?” “Thứ Tư.”

Mục Lô giật mình, thứ Tư tuần trước?! Chẳng phải là ngày xảy ra chuyện đó sao? Hôm đó, ông và Mục Đông Thành đã tới thị trấn cổ Nhạc Xuyên, Thực Tiên cũng ở đó?! Mục Lô vội hỏi, “Thứ Tư tuần trước, ông tới Nhạc Xuyên?”

“... Đúng thế.”

“Đi với những ai?”

Thực Tiên do dự một lát dường như định nói thật với Mục Lô. “Là thế này, ông Tô gọi điện đặt trước, sau đó gọi tôi và cánh ông Trần, định tới Thiện Phẩm Cư để thưởng thức món ngon lần nữa.”

“...”

Thực Tiên không chờ Mục Lô nói gì, bèn giải thích, “Ông Mục, ông đừng nghĩ ngợi nhiều, không phải là chúng tôi không muốn gọi ông, mà là...”

“Là sao?”

“Hôm ấy ông Tô mời khách, chúng tôi cũng không tiện nói nhiều. Ông ấy nói, lần trước, sau khi chúng ta ăn xong, ông đã chạy đi để hỏi đầu bếp về món thịt hầm trong âu sành, nên khiến họ không vui. Ông ấy sợ lần này đi người ta sẽ không muốn tiếp chúng ta...”

Mục Lô chán nản lắc đầu, “Thôi, tôi không để ý đến chuyện ông ta mời tôi hay không. Tôi chỉ muốn biết, hôm ấy các ông tới Thiện Phẩm Cư và đã gặp phải chuyện gì? Tại sao lại không ăn?”

Thực Tiên nói, “Tôi cũng không biết xảy ra chuyện gì. Ông Tô đã đặt rồi. Chúng tôi lái xe đi và hơn 3 giờ thì đã tới thị trấn cổ Nhạc Xuyên. Sau đó cũng tìm đến một quán trà ngồi uống nước và nói chuyện. Nhưng đến hơn 4 giờ, ông Tô nhận được điện thoại của nhà hàng nói rằng cụ già chủ nhà hàng bị ốm, hôm nay không vào bếp nấu nướng được và bảo chúng tôi để hôm khác đến.”

Tất nhiên là chúng tôi rất thất vọng, đành phải quay về chờ hôm khác. Ông Tô thì có vẻ thất vọng hơn cả. Ông ấy im lặng một hồi lâu rồi nói phải đến nhà hàng đó nói chuyện với chủ rằng sao đã hẹn với khách rồi lại nói đổi hôm khác là đổi ngay sao?

Lúc đó chúng tôi đã khuyên ông ấy, rằng người ta ốm lại là người đã có tuổi, làm sao nỡ để một người như vậy nấu nướng cho chúng ta ăn? Nhưng ông Tô nói, đó có thể chỉ là một cái cớ, nếu ốm thì nhất định phải có dấu hiệu khó chịu từ trước, tại sao sắp đến giờ ăn cơm rồi mới thông báo cho khách? Nhất định phải có nguyên nhân khác, ông ấy phải đi hỏi cho rõ ràng.

Chúng tôi khuyên ông ấy không được, cũng lại không muốn đi cùng ông ấy tới gặp cụ già kia, thế là ông Tô bảo chúng tôi cứ về trước, ông ấy một mình đến nơi để nói cho ra nhẽ. Chúng tôi hết cách, vả lại cũng biết tính nết của ông ấy nên đành để ông ấy đi. Chuyện là như thế.”

“Sau đó thì sao? Các ông về trước thật à?” “Vâng.”

“Ông Tô đến gặp cụ già đó nói những gì?”

“Tôi không biết. Tôi không đi cùng với ông ấy.” “Sau đó ông không hỏi lại ông ấy à?”

“Không. Sau đó ông Tô không liên lạc lại với chúng tôi, tôi cũng không gọi cho ông ấy.”

Mục Lôi cầm ống nghe suy nghĩ một lúc rồi nói, “Thôi, thế nhé!”, rồi không chờ Thực Tiên trả lời đã cúp ngay máy.

Sau đó, Mục Lôi nhú chặt mày, cú điện thoại ấy khiến ông như rơi vào trong đám mây mù, chuyện không muốn nghĩ đến một lần nữa lại khiến cho ông suy nghĩ và tìm tòi.

Thực sự là rất lạ lùng.

Mục Lôi biết, thứ Tư tuần trước có một bàn khách đã đặt ăn ở Thiện Phẩm Cư, nhưng ông không ngờ đó lại là cánh ông Tô. Hơn nữa, vừa rồi Thực Tiên có hé ra một thông tin quan trọng: ông Tô một mình đến gặp cụ già đó. Mục Lôi nhớ lại, lúc ông rời khỏi Thiện Phẩm Cư là vào khoảng 4 giờ 20 phút. Như thế có nghĩa là ông vừa đi khỏi thì ông Tô đến, chỉ có điều hai người đã không chạm trán nhau.

Ông Tô tới gặp cụ già của Thiện Phẩm Cư làm gì? Chuyện gì đã xảy ra ở đó? Nghe Thực Tiên nói, ông Tô rất không vừa lòng thậm chí còn giận dữ đi tìm cụ già đó để lý sự. Không lẽ...

Không, không thể như thế được. Mục Lôi ra sức lắc đầu, như muốn gạt ý nghĩ đáng sợ đó ra khỏi đầu. Cứ cho là tính nết của ông Tô tồi tệ đi chăng nữa, cứ cho rằng ông ấy rất thất vọng vì không được ăn như đúng hẹn thì ông ấy cũng không thể nào làm chuyện giết người dã man như vậy được.

Nhưng, Mục Lôi chợt nghĩ đến, có một điểm có thể khẳng định: Thiện Phẩm Cư đúng là đã nói dối cánh ông Tô. Phán đoán của ông Tô là chính xác, cụ già đó hoàn toàn không ốm đau, mà chỉ là để kiểm một cái cơ. Lúc Mục Lôi gặp, cụ già ấy vẫn rất khỏe, sao có thể đột nhiên bị ốm như vậy được.

Mục Lôi đảo mắt mấy vòng, bỗng cảm thấy một loạt sự việc có liên quan đến nhau: mình tới gặp cụ già đó, cụ ấy hẹn mình 11 giờ đêm sẽ gặp. Có lẽ chính vì nguyên nhân ấy nên ngay sau đó cụ ấy đã tìm lý do để từ chối khách hàng đã đặt chỗ. Nhưng ông Tô thấy lý do không hợp lý nên đã tìm đến để lý sự. Sau đó chắc chắn là đã xảy ra chuyện gì rồi.

Đã xảy ra chuyện gì nhỉ?

Trả lời câu hỏi này, chỉ có một người.

CHƯƠNG

II

Lẽ ra buổi sáng hôm nay, Mục Lôi định tới chợ đồ cổ để đi xem, nhưng bây giờ thì không còn hứng thú nữa. Lúc này, ông chỉ muốn tới gặp ông Tô ngay để hỏi thẳng xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Ông gọi điện cho ông Tô. Ông Tô nhắc máy, nói rằng mình đang ở nhà. Mục Lôi nói một câu, “Ông chờ nhé, tôi sẽ đến ngay.”, rồi tắt máy, lập tức xuống lầu, lái xe đến nhà ông Tô.

Nửa tiếng sau, ông Mục đã có mặt tại nhà của ông Tô ở khu tập thể Cục Tài nguyên và đất đai quốc gia. Ông Tô là cán bộ nghỉ hưu, cuộc sống sung túc, vô tư lự, rất nhân hạ thoải mái. Cũng giống như ông Mục, sở thích lớn nhất của ông Tô là khám phá về ẩm thực, tuy không phải là chuyên gia ẩm thực, nhưng cũng là nhà phê bình về ẩm thực có chút tiếng tăm.

Mục Lôi đến nhà ông Tô. Ông Tô mời khách ngồi, rót một cốc nước đưa đến rồi hỏi, “Ông Mục, có chuyện gì không? Sao lại tìm tôi vội thế?”

Ông Mục đón cốc nước, đặt lên bàn, rồi “Ừ” một tiếng.

Ông Tô chờ ông Mục nói tiếp.

“Vừa rồi ông Thực Tiên gọi điện đến cho tôi, nói rằng thứ Tư tuần trước các ông tới ăn ở Thiện Phẩm Cư. Có chuyện đó không?” Mục Lôi hỏi.

Ông Tô “À” một tiếng rồi giải thích, “Ông Mục, chuyện là thế này, không phải là tôi không muốn gọi ông đi cùng...”

Ông Mục xua tay, “Vừa rồi ông Thực Tiên cũng đã nói với tôi rồi. Tôi không tới để hỏi ông là tại sao lại không rủ tôi đi cùng. Chúng ta là bạn bè với nhau nhiều năm như vậy rồi, tôi không giận vì chuyện nhỏ đó đâu.”

“Khà, khà, đúng thế.” Ít nhiều thì ông Tô cũng cảm thấy khó xử, “Vậy, ông muốn hỏi tôi chuyện gì?”

Ông Mục nhìn ông Tô, “Nghe nói hôm ấy, bữa tiệc đó không thành. Chủ nhà hàng Thiện Phẩm Cư gọi điện nói cụ già đầu bếp bị ốm, nhưng ông không tin và đã đến gặp họ, đúng không?”

Ông Tô ậm ừ một tiếng.

“Ông có thể kể cho tôi biết chuyện xảy ra sau đó được không?”

“Ông hỏi thăm chuyện đó để làm gì?” Ông Tô hỏi. “Vì tò mò.” Ông Mục nói, “Tôi cảm thấy chuyện này có gì đó là lạ, có lẽ không phải là bị ốm mà là một chuyện gì khác.”

Ông Tô gõ một ngón tay, nói, “Ông nghĩ đúng như tôi. Hôm ấy tôi cũng nghĩ như vậy. Khi đến nơi thì đúng như thế, họ đã nói dối, cụ già đó hoàn toàn không ốm đau gì.”

“Thế thì là vì chuyện gì?”

Ông Tô nói, “Hôm ấy, tôi càng nghĩ càng thấy có điều gì đó không đúng, ở đâu lại có nhà hàng coi thường khách hàng đến thế? Thế nên, tôi kiên quyết tìm đến để nói cho rõ ràng. Khi tôi tới Thiện Phẩm Cư thì thấy cửa đóng, gõ một hồi thì người phụ nữ có tên là Thanh Huệ mới ra mở cửa.

Tôi nói với bà ta rằng mình là khách đặt ăn hôm nay. Bà ta nói, chẳng phải chúng tôi đã nói rằng cụ già hôm nay bị ốm rồi sao. Tôi nói, nếu đã thế thì để tôi vào thăm cụ ấy một lúc. Bà Thanh Huệ thấy vậy vội vàng nói cảm ơn, không cần đâu. Nhưng tôi kiên quyết đi vào và tới phòng của cụ già.

Tôi vẫn còn chưa đi đến cửa thì cụ già đã đi ra. Cụ ấy xin lỗi tôi rồi nói đúng là mình không bị ốm mà là có việc gấp, mong tôi hiểu cho. Lúc đó, tôi rất giận dữ nên đã nói: tôi mời khách ăn cơm, thế mà làm cho mọi người thất vọng ra về, cho nên dù thế nào thì họ cũng phải cho tôi một lý do rõ ràng hoặc là phải bồi thường.

Cụ già nói thật sự xin lỗi chúng tôi rồi hỏi tôi muốn bồi thường như thế nào. Tôi thực sự chưa nghĩ về vấn đề này nên nghĩ một lát thấy rằng việc đòi họ làm một bàn ăn thật thịnh soạn là không thể được rồi, nên nói, nếu tôi đã đến đây rồi thì hãy làm cho tôi một món - chính là món thịt hầm âu sành mà chúng ta ăn sau cùng đó.

Cụ già kia là người rất phóng khoáng nên nhận lời không chút do dự, đồng thời nói món ăn đó coi như là lời tạ lỗi của họ, sẽ không tính một xu nào. Tôi thấy hơi ngượng nên nói, nếu mọi người có việc thì làm xong rồi tôi xin gói mang về. Nhưng họ cứ nói, món ăn đó phải ăn tại chỗ, không được mang về.”

Nghe đến đây, Mục Lôi không nén được, hỏi, “Tại sao?” “Không biết.”

“Thế là ông ngồi ở đó ăn hết?”

“Phải, cụ già đó chỉ làm loãng một cái là xong, tôi ngồi ở bàn mà lần trước chúng ta ngồi và ăn một bữa ngon lành.” Ông Tô nói đến đó, nước miếng lại tứa ra, “Có thể là vì xuất phát từ ý muốn xin lỗi, nên cụ già đó đã làm cho tôi một âu thịt hầm đặc biệt, ít nhất thì cũng gấp ba lần âu thịt lần trước. Cảm giác của tôi sau khi ăn là thấy rất đã, rất hài lòng. Ăn xong, tôi quên hết những điều không vui trước đó, ngược lại còn cảm ơn sự tiếp đón đặc biệt của cụ già đối với tôi.”

“Ăn xong thì sao?” Mục Lôi hỏi.

“Ăn xong, tất nhiên là tôi ra về.” Ông Tô nói. “Ông về lúc mấy giờ?”

Ông Tô nghĩ một lúc. “Hơn 5 giờ gì đó.”

“Ông chỉ ăn món thịt đó thôi chứ không làm gì ở đó nữa à?” Mục Lôi thăm dò.

Ông Tô hỏi lại, vẻ không hiểu, “Đó chỉ là nơi ăn uống, còn làm gì được ở đó?”

Mục Lôi suy nghĩ một lát, hỏi, “Lúc ông ăn ở đó, có để ý thấy điều gì khác thường không?”

“Không...” Ông Tô nhớ lại, “À, chỉ có người tên Thanh Huệ ấy, tôi thấy bà ta cứ đi lại trong sân và liên tục xem đồng hồ, dường như rất sốt ruột chờ làm việc gì đó. Có mấy lần, bà ta đi vào cửa nhìn tôi, tỏ ý giục tôi ăn nhanh và ra về. Tôi cũng không phải là

người không biết điều nên ăn thật nhanh rồi rời khỏi đó.”

“Sau đó thì ông lái xe về thành phố?” “Đúng thế.”

Mục Lôi cụp mắt xuống, dường như suy nghĩ điều gì đó.

“Ông Mục này, sao ông hỏi cặn kẽ thế?” Ông Tô hỏi với vẻ không hiểu, “Đã xảy ra chuyện gì à?”

“Không...” Mục Lôi đảo mắt một cái, nói, “Phải rồi, ngày mai ông Thực Tiên muốn tới Thiện Phẩm Cư ăn đấy, ông có muốn đi không?”

“Ở đó bây giờ vẫn tới được à?” Ông Tô buột miệng nói.

Ông Mục nhìn ông Tô, bỗng nhiên máu trong người ông dường như lạnh như băng, ông từ từ đứng dậy, mắt nhìn chăm chăm vào ông Tô, “Ông... biết rằng chỗ đó không tới được nữa à?”

Ông Tô há mồm ngậy người một lát, nói, “Không phải, tôi không biết. Tôi chỉ là... đoán vậy thôi.”

Mục Lôi lạnh lùng nhìn ông ta và lùi về sau mấy bước.

Ông Tô cũng đứng dậy theo và nói, “Ông Mục, ông sao vậy? Sao lại nhìn tôi bằng ánh mắt ấy?”

Mục Lôi trầm giọng nói, “Ông hãy nói cho tôi biết, tại sao ông lại cho rằng chỗ đó không tới được nữa?”

Ông Tô mím môi, nói, “Vì lúc tôi tới tìm gặp họ buổi chiều hôm ấy, tôi nhìn thấy trong sân để mấy cái bao, hình như họ đang thu dọn đồ đạc. Hơn nữa, trong khi nói chuyện họ đã làm cho tôi có cảm giác là họ không muốn làm nữa và sẽ chuyển đi. Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán của tôi, không biết có đúng như thế không. Ông Mục, không lẽ họ không làm nữa thật?”

Mục Lôi không trả lời câu hỏi của ông Tô, mà hỏi lại, “Những lời ông vừa nói là thật đấy chứ?”

“Tất nhiên rồi. Hôm nay, ông làm sao thế? Cứ như đang thăm vấn tôi không bằng. Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

“... Không có gì.” Mục Lôi đi thẳng ra cửa, mở cửa, nói, “Tôi về đây.”

“Này, ông Mục...”

Không chờ ông Tô nói hết câu, Mục Lôi đã đi ra khỏi nhà và đóng cửa lại.

CHƯƠNG

12

Ra đến ngoài đường, Mục Lôi thở dài, cảm thấy trong lòng rất rối ren và bất an.

Những lời vừa rồi của ông Tô khiến ông không phân biệt được đâu là thật đâu là giả. Nghe ra thì rất có lý, nhưng lại cứ khiến người ta thấy hoài nghi.

Theo lý mà nói, bạn bè trong bao nhiêu năm như vậy thì không nên nghi ngờ. Nhưng, Mục Lôi cứ có cảm tưởng, kể từ lúc ông Tô ăn loại thịt ấy xong thì cứ như trúng phải tà. Để ăn được loại thịt ấy, ông ta đã giấu mình và rủ mấy người bạn khác cùng đi. Không ăn được loại thịt đó, ông ta quyết không chịu từ bỏ đến tận nơi, bắt người ta phải làm riêng cho mình một suất thì mới chịu thôi. Nếu sự thật đúng như lời ông ta nói, ông ta cảm thấy người ở Thiện Phẩm Cư có ý định rời khỏi nơi đó, cũng có nghĩa là từ nay về sau ông ta không được ăn loại thịt đó nữa thì sẽ như thế nào nhỉ?

Nghĩ đến đây, Mục Lôi thấy lòng thất lại. Ông Tô đã yêu thích món thịt ấy đến thế, thế mà sau khi biết là không thể đến Thiện Phẩm Cư được nữa lại không hề tỏ ra tiếc nuối đặc biệt gì. Không lẽ ông ta thật sự...

Đúng lúc trong lòng đang ngổn ngang, rối bời thì điện thoại di động của Mục Lôi đổ chuông, ông móc điện thoại ra xem thì thấy đó là một số máy lạ.

Mục Lôi mở máy nghe, là điện thoại của Phòng quản lý khu phố, nói rằng ngôi nhà cũ của ông ở khu cũ sắp tới sẽ phải giải tỏa, yêu cầu ông phải chuyển hết đồ đạc trong nhà, chuyện đền bù và những việc có liên quan khác xin liên hệ với Phòng quản lý khu phố.

Đang trong lúc tâm trạng rối bời, Mục Lôi chỉ ậm ừ mấy tiếng rồi tắt máy.

Thực ra, Mục Lôi đã biết trước rằng việc xây dựng lại khu nhà cũ sẽ động đến ngôi nhà của mình. Đó là một căn nhà phúc lợi mà cơ quan phân cho cha ông khi tới thành phố, kể từ khi cha ông qua đời, căn nhà đó cứ để không. Lúc này, ông không có tâm trạng đâu mà lo chuyện nhà cửa, nhưng nghĩ kỹ thì thấy, sớm muộn gì cũng phải thu dọn đồ đạc ở đó, chỉ bằng nhân lúc này gọi con trai Mục Đông Thành cùng tới dọn và tiện thể nói về chuyện của ông Tô để xem con trai có ý kiến gì.

Mục Lôi gọi điện cho con trai, hỏi, “Đông Thành, con đang ở cơ quan à?”

“Không ạ, con đang ở nhà.” “Sao lại không đi làm?”

“Công việc của con có thể ở nhà sắp xếp tài liệu mà. Cha, có chuyện gì vậy?”

Mục Lôi nghĩ, con trai chỉ ở cách đây có hai dãy phố, nên nói, “Để cha đến chỗ con.”

Mục Đông Thành trầm ngâm giây lát, “Cha... chuyện gì thế, nói qua điện thoại không được ạ?”

Mục Lôi nhú mày, “Sao, cha tới không được à?” “Không... Tất nhiên là được ạ, vậy thì cha tới đi...” Mục Lôi tắt máy, cảm thấy có gì đó là lạ. Sao Mục Đông Thành lại cứ ập

a ấp úng vậy nhỉ? Dường như nó không muốn cho mình đến... Trước đây nó có thể đâu.

Mặc kệ nó thôi, cứ đi đã hẵng hay. Mục Lô đi mất chừng mười phút thì tới khu con trai ở và đi thang máy lên.

Thực ra Mục Lô cũng có chìa khóa vào nhà con trai, nhưng nếu nó đã ở nhà thì ông nhấn chuông. Sau hai tiếng chuông thì Mục Đông Thành ra mở cửa.

“Cha đi đôi dép này vào ạ.” Mục Đông Thành chào cha. Mục Lô ngồi xuống, Mục Đông Thành pha một ấm trà Long Tỉnh, loại trà mà cha thích nhất và bưng lại.

“Cha tìm con có việc gì?” Mục Đông Thành hỏi. Mục Lô nhấp một ngụm trà, nói, “Đông Thành này, chuyện đó... cha đã nhận lời với con là không tiếp tục theo đuổi nữa, cha thực lòng muốn kết thúc nó, nhưng sáng nay, chú Trương, Thực Tiên ấy, gọi điện đến...”

Mục Lô kể cho con nghe chuyện sáng nay. Mục Đông Thành nhúu chặt mày, nghe xong không nói câu gì, vẻ mặt đầy suy tư.

Một lúc sau, Mục Lô hỏi, “Con thấy thế nào?”

Mục Đông Thành nói, “Con cảm thấy... có lẽ là ngẫu nhiên thôi.”

Mục Lô nhìn con trai, “Con nghĩ như thế à?” “Đúng vậy, bác Tô làm sao có thể gây ra chuyện đáng sợ đó.”

“Trong tình hình bình thường thì tất nhiên không thể, nhưng cha cảm thấy ông ấy vì loại thịt đó mà trở nên khác thường...” Mục Lô do dự nói, “Để được ăn hoặc có được loại thịt ấy, thì ông ấy có khả năng làm bất cứ chuyện gì.”

“Cha, đó chỉ là suy đoán của cha thôi.” Mục Đông Thành nhắc, “Nếu cha đã nhận lời là không truy cứu nữa thì cũng không nên suy nghĩ linh tinh nữa.”

“Nhưng...”

Đúng lúc đó thì điện thoại di động của Mục Đông Thành đổ chuông, anh làm một động tác ra hiệu với cha rằng “chờ con một chút” rồi nhấn vào nút nghe.

Cú điện thoại đó là người của cơ quan gọi tới. Mục Đông Thành đứng dậy, quay lưng về phía cha để nói về công việc. Trong lúc chờ con trai, Mục Lô đưa mắt nhìn thấy mấy cuốn sách để dưới tầng cuối cùng của chiếc tủ kính, một quyển trong số đó úp ngược lại, có vẻ như thời gian này Mục Đông Thành đang đọc sách. Ông cầm cuốn sách lên nhìn bìa sách, là một cuốn Nghìn lẻ một đêm phiên bản mới.

Trang mà cuốn sách đang mở dừng ở chuyện Jute và người Morocco. Mục Lô lướt qua, đột nhiên mở to mắt, thẳng người dậy và đọc kĩ.

Nội dung của trang đó như sau:

Jute và người Morocco cười lên mình la và bắt đầu khởi hành. Họ đi từ trưa cho đến lúc mặt trời ngả về hướng Tây. Jute thấy bụng đói sôi ùng ục, nhìn sang thì thấy người Morocco chẳng mang theo thứ gì, bèn lên tiếng hỏi, “Thưa ngài, hình như ngài quên mang theo đồ ăn thì phải?”

“Cậu đói rồi à?” “Vâng.”

Thế là họ nhảy xuống khỏi mình con la. Người Morocco bảo Jute, “Lấy túi yên ngựa xuống cho ta.” Chờ Jute lấy chiếc túi xuống, người Morocco bèn hỏi, “Người anh em, cậu muốn ăn gì?”

“Thứ gì cũng được.”

“Xin thề với thánh Allah, cậu nên nói rõ, rốt cuộc là cậu muốn ăn gì?”

“Bánh mì và bơ.”

“Ôi! Con người đáng thương! Bánh mì và bơ quá tầm thường, cậu hãy chọn thứ khác ngon hơn đi.”

“Tôi đã đói lắm rồi, bây giờ ăn gì cũng được, miễn là có cái ăn.”

“Có thích món thịt gà quay không?” “Rất thích.”

“Có thích cơm đường mật không?”

“Rất thích.”

“Có thích...” Người Morocco nêu ra tên của hai mươi tư món ăn.

Jute nghe, trong bụng nghĩ thầm, ông ta điên rồi. Vừa không có nhà bếp lại cũng chẳng có đầu bếp thì ông ta làm thế nào để chế biến ra những món ăn ngon ấy cho được? Không để cho ông ta tiếp tục cái kiểu không tưởng ấy nữa, nên Jute trả lời nôn nóng, “Đủ rồi, đủ rồi. Trong tay ngài chẳng có gì, nhưng lại nêu ra nhiều món ngon như vậy, ngài định làm cho tôi chết vì thèm à?”

“Có đây, Jute.”

Vừa nói, người Morocco vừa thò tay vào cái túi yên ngựa lấy ra một chiếc mâm vàng, trong mâm quả nhiên có hai con gà quay còn nóng hôi hổi. Lần thứ hai ông ta đưa tay vào tiếp tục lấy ra một đĩa thịt dê nướng. Ông ta cứ thò tay vào túi yên ngựa như vậy và cuối cùng lấy ra đủ hai mươi tư món không thiếu món nào, sau đó thì nói với Jute, “Ăn đi, con người đáng thương!”

Jute ngậy người trước cảnh tượng trước mắt rồi nói, “Thưa ngài, không lẽ trong túi yên ngựa của ngài có nhà bếp và đầu bếp?”

Người Morocco cười khà khà, nói, “Chiếc túi yên ngựa này đã được phù phép, trong đó có một người hầu để sai bảo. Dù chúng ta có đưa ra yêu cầu làm một ngàn món cùng một lúc hắn cũng đáp ứng được ngay lập tức.”

“Đúng là một chiếc túi yên ngựa kì diệu!” Jute không ngớt lời khen.

Hai người vui mừng đánh chén một bữa no say. Ăn xong, họ đổ hết đồ ăn thừa đi và đặt chiếc mâm trở lại túi yên ngựa, tiện tay lấy ra một bình nước để rửa. Sau đó, họ làm động tác cầu nguyện rồi thu dọn, tiếp tục cười lên mình con la và đi tiếp. Người Morocco hỏi, “Jute, từ Ai Cập đến đây, cậu có biết chúng ta đã đi được bao nhiêu dặm đường rồi không?”

“Không, tôi không biết.”

“Chúng ta đã đi được chặng đường trong một tháng rồi đấy.”

“Như thế nghĩa là sao?”

“Jute, cậu phải biết, con la này là một con la thần, một ngày nó có thể đi bằng một năm. Hôm nay, vì để chăm sóc cậu nên nó mới đi chậm như vậy.”

Họ cứ đi mãi, đi mãi, tiến gần về phía Morocco. Một ngày ba lần họ lấy đồ ăn từ trong túi yên ngựa ra ăn, ngày đi đêm nghỉ liên tục như vậy trong bốn ngày. Trên đường đi, hễ Jute cần gì thì người Morocco lại lấy từ trong chiếc túi yên ngựa thần kì ra cho cậu, vì vậy cậu rất hài lòng...

Mục Lôì đọc rất chăm chú nên không biết con trai đã kết thúc cuộc nói chuyện qua điện thoại. Nhìn thấy cha đọc cuốn sách đó, Mục Đông Thành lập tức tỏ vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên. Anh đi đến bên cha, gấp cuốn sách trong tay ông lại, nói, “Cha, vừa rồi chúng ta nói đến đâu rồi nhỉ?”

Mục Lôì nhú mày, “Cuốn sách này...”

“Con đọc để giải trí.” Nói rồi, Mục Đông Thành cầm lấy cuốn sách từ tay Mục Lôì.

Mục Lôì rút tay về phía sau, nhìn Mục Đông Thành chăm chú, “Nội dung trong truyện này không hiểu sao lại khiến cha nghĩ đến Thiện Phẩm Cư?”

“Đây là truyện Nghìn lẻ một đêm có liên quan gì đến Thiện Phẩm Cư đâu?”

Mục Lôì lắc đầu nói, “Không đúng, con giở sách đến trang này, chắc chắn cũng nghĩ giống như cha.”

“Đâu có. Hôm trước con đọc đến đó, tiếp tay úp xuống thôi. Con có biết giở đến trang nào đâu...”

Mục Lôì nhìn vào mắt con một lúc, nói, “Đông Thành, con đã không nói thật với cha.”

Mục Đông Thành há miệng, nhưng không nói ra câu nào.

Mục Lôì nheo mắt, nói, “Có phải con đang giấu cha nghiên cứu về nhà hàng đó không?”

“Không ạ...”

“Con còn nói là không ư? Lần trước, lúc ở thị trấn cổ Nhạc Xuyên, cha đã nói với con, Thiện Phẩm Cư rất kì lạ, một cụ già làm sao có thể chế biến ra được rất nhiều món ngon trong một lúc như vậy được? Lúc đó con đã nói có thể là còn có đầu bếp và người chạy bàn khác. Bây giờ xét lại thì thấy hoàn toàn không có người giúp việc nào.” Mục Lôì giở cuốn sách trong tay lên, “Có phải con cũng cảm thấy cụ già ấy giống như người Morocco trong truyện này, cũng có chiếc túi yên ngựa thần kì đó?”

“Cha, làm sao có chuyện đó được, con chỉ đọc chơi thôi. Nghìn lẻ một đêm là truyện cổ tích, những thứ trong đó làm sao có thể xuất hiện trong cuộc sống hiện thực được.” “Nếu con cảm thấy hoang đường thật sự, thì sao lại tìm cuốn sách này để nghiên cứu?” Mục Lôì nghiêm nghị nhìn con, “Đừng nói là giở đến trang này chỉ là sự tình cờ. Đông Thành, hãy nói thật với cha xem nào!”

Mục Đông Thành cụp mắt xuống, một lát sau, ngược lên nhìn vào mắt cha, nói, “Thôi được, cha, con thừa nhận là con đang nghiên cứu về nhà hàng đó.”

“Con bảo cha đừng tiếp tục truy cứu nữa, vậy thì tại sao con lại làm?”

“Vì con không muốn cha gặp nguy hiểm.” Mục Đông Thành nói. “Còn con thì chỉ lặng lẽ tìm đáp án mà thôi, không gây kinh động đến ai.”

“Kể cả cha?” Mục Lôi thở dài, “Cha biết, với cá tính của con thì làm sao cam tâm từ bỏ chuyện này.”

“Cha, không phải là con cố ý giấu cha, mà chỉ là...” “Cha biết là con muốn tốt cho cha.” Mục Lôi xua tay, “Thôi, không nói những chuyện đó nữa. Nếu cha con ta đều không từ bỏ được chuyện này, thì chi bằng hãy bàn bạc cùng nhau.”

“... Thôi được.” Mục Đông Thành đành chấp nhận. “Con hãy nói cho cha biết, suy nghĩ thật sự của con sau khi xem xong truyện này trong Nghìn lẻ một đêm là gì?”

Mục Đông Thành trầm ngâm một lát, nói, “Theo như con biết, những câu chuyện trong Nghìn lẻ một đêm thường là những câu chuyện dân gian truyền khẩu được các nhà buôn và những người kể chuyện rong thu thập, hình thành trong mấy trăm năm ở khu vực Trung Đông. Qua sự chỉnh sửa, trau chuốt của những tài năng kiệt xuất đã trở thành những câu chuyện truyền kỳ. Nhưng, con cho rằng, một số câu chuyện trong đó có tính chân thực thực sự.”

“Ví dụ như chiếc túi yên ngựa thần kì có thể biến ra các món ăn?”

Mục Đông Thành lắc đầu, “Chiếc túi yên ngựa ấy mang màu sắc thần thoại quá đậm nét, trên thế gian này không thể nào có sự tồn tại của một vật như vậy. Nhưng, con đang nghĩ, liệu có phải cụ già ở Thiện Phẩm Cư cũng có một thứ làm ra các món ăn ngon nhanh chóng tương tự như vậy không?”

Mục Lôi nhướng mày, “Thứ như vậy mà cũng tồn tại trên thế gian này ư?”

Mục Đông Thành nhún vai, “Những bí mật xung quanh Thiện Phẩm Cư quả là rất nhiều, chúng ta có tìm tòi và nghiên cứu đến đâu cũng chỉ là suy đoán. Cụ già đó thì đã chết rồi, còn người đàn bà tên là Thanh Huệ thì biến mất một cách bí hiểm, chẳng ai có thể chứng thực cho tất cả.”

Hai cha con lặng im một lúc. Lát sau, Mục Lôi thở dài, nói, “Thôi, đúng như con nói, cứ đoán không thì cũng chẳng có tác dụng gì. Mặc kệ nó đi, hãy làm những việc trước mắt đã.”

“Việc gì cơ?” Mục Đông Thành hỏi.

“Vừa rồi, Phòng quản lý khu phố gọi điện đến nói sắp giải tỏa ngôi nhà cũ của chúng ta. Cha muốn hỏi xem khi nào con có thời gian để cùng cha về đó thu dọn đồ.”

Mục Đông Thành nghĩ một lát, đáp, “Tuần sau đi, để con hoàn thành nốt công việc trong tuần này, tuần sau sẽ có thời gian.”

“Thôi được.” Mục Lôi đứng dậy, “Thế thì cha về đây.” Mục Đông Thành cũng đứng lên theo.

“Cha vào nhà vệ sinh một lát.” Nói rồi Mục Lôi đi vào nhà vệ sinh.

“Ấy... cha, cha...” Không hiểu tại sao, Mục Đông Thành đột nhiên cuống quýt, bước

vội tới, đứng chặn trước mặt cha, “Nhà vệ sinh có sự cố.”

“Sự cố gì?” “... Bị tắc.”

“Bị tắc? Thế sao con không gọi người tới để thông đi?” Mục Lôi nói, “Để cha xem giúp cho.”

“Không cần đâu! Không cần đâu... cha, con tự giải quyết được mà, lát nữa con gọi thợ đến thông.”

Mục Lôi nhìn điệu bộ hoảng hốt của con trai, hỏi với vẻ thắc mắc, “Có đúng là bị tắc không?”

“... Đúng ạ.”

Mục Lôi đưa mắt nhìn cánh cửa nhà vệ sinh đang đóng, đột nhiên hỏi, “Không phải trong đó đang có người đấy chứ?”

Về mặt của Mục Đông Thành lập tức trắng bệch, anh cố nở nụ cười, đáp, “Sao có chuyện đó được! Làm sao mà có người trong đó được!”

“Vậy sao lại không để cha nhìn qua xem?”

“Thì bị tắc rồi, con sợ cha buồn nôn... Cha đừng đi vệ sinh ở đây, dưới gác cũng có đấy, để con đưa cha xuống dưới đó nhé.”

Mục Lôi mím môi nói thầm, “Đông Thành, có phải con còn có chuyện gì giấu cha không?”

“Đâu có, cha.” Mục Đông Thành cuống lên nói như van nài, “Cha đừng có hỏi như vậy nữa được không?”

Mục Lôi nhìn con trong giây lát. “Thôi được.”

Mục Đông Thành tiễn cha xuống dưới gác, Mục Lôi xua tay, bước đi, đầu không ngoảnh lại.

Mục Lôi xuống đến tầng một, hít một hơi lấy không khí trong lành của tiểu khu, rồi từ từ thở ra.

Rõ ràng là Mục Đông Thành có chuyện gì đó giấu mình. Mục Lôi nghĩ, nhưng rốt cuộc là chuyện gì mới được, nó có bí mật gì mà không thể cho mình biết được? Hoặc là... Trong nhà vệ sinh có giấu thứ gì đó không thể cho người khác biết được?

Tệ hại thật, tại sao những người bên cạnh mình đều trở nên đáng nghi thế nhỉ? Mục Lôi phiền muộn nghĩ, rốt cuộc thì mình nên tin tưởng ai đây?

CHƯƠNG

13

Mục Lôi sống với tâm trạng phiền muộn ấy trong một tuần. Những câu hỏi và bí mật chưa có lời giải đeo đẳng khiến ông không thể yên tâm làm bất cứ việc gì. Chiếc máy tính mới không thể mang lại niềm vui cho ông, đồ cổ, thư pháp cũng không làm cho ông tỉnh tâm thưởng thức, thậm chí món ăn ngon cũng không khơi dậy niềm hứng thú cho ông. Mọi sự cũng chỉ tại nhà hàng ‘thực đơn riêng’ bí hiểm mà ra.

Thứ Tư là ngày mà ông hẹn với con trai cùng tới thu dọn đồ đạc ở ngôi nhà cũ, nhưng gần đến giờ thì Mục Đông Thành gọi điện đến nói rằng không thể đi được, vì cơ quan có việc đột xuất. Mục Lôi đành đi một mình tới nhà cũ. Chờ cả một tuần, cuối cùng cũng chỉ lại một mình đến thu dọn, vì vậy mà tâm trạng của ông lại càng thêm phần phiền muộn.

Mục Lôi lái xe đến chỗ nhà cũ. Đó là khu tập thể kiểu cũ điển hình, đã lâu rồi ông không tới đây. Ông lấy chìa khóa mở cửa ra, một mùi ẩm mốc xộc vào mũi khiến ông phải nín thở, vội vàng mở thật nhanh tất cả các cửa sổ trong nhà, sau đó ra hành lang thở vội.

Chờ mấy phút cho đỡ mùi ẩm mốc, ông mới trở vào nhà. Trong nhà là các đồ gia dụng hơn chục năm về trước phủ một lớp bụi dày. Mục Lôi thấy có tới 90% những thứ đó không cần chuyển đi vì không tìm thấy thứ gì đáng tiền, vì thế ông quyết định chỉ mang đi những vật có ý nghĩa kỷ niệm.

Mục Lôi bắt đầu sắp xếp từng gian một, ông chọn ra tập album cũ và bình hoa, chiếc cốc, đèn bàn mà xưa kia cha ông rất thích và cả một số sách cổ mà cha ông sưu tầm được.

Nói là sách cổ nhưng thực ra nhiều lắm cũng chỉ là những cuốn sách thời Trung Hoa dân quốc, nên nói một cách nghiêm túc thì chưa thể gọi là đồ cổ. Mục Lôi bê một đồng tượng từ trong tủ sách bằng gỗ ra, cuốn nào cũng mốc meo, ố vàng. Sổ sách này ngày trước ông chẳng bao giờ xem, vì lỗi in ấn và cách đọc khác với các loại sách bây giờ, có loại thì in theo hàng dọc, có loại thì phải đọc từ phải sang trái. Mục Lôi giở một quyển ra đọc mấy dòng, đúng là rất không quen. Nghĩ rằng những cuốn sách này cũng chẳng có giá trị gì, có để đến mục ra cũng chẳng thành đồ cổ, nên ông lại quyết định không mang theo đi nữa.

Vì thế, ông định đặt chồng sách đó trở lại tủ sách, nhưng đúng lúc đó, ông phát hiện ra một chiếc phong bì trên tấm gỗ mà trước đó đặt sách. Chiếc phong bì bị đám sách đè lên, nếu như ông không bê chồng sách đó đi thì có lẽ cũng chẳng phát hiện ra.

Mục Lôi đặt chồng sách xuống, cầm chiếc phong bì lên. Ngoài phong bì không viết một chữ nào nhưng dán rất kín, độ dày và nặng của chiếc phong bì cho thấy bên trong

có giấy thư.

Mục Lô cầm chiếc phong bì trên tay cân nhắc và thực sự cảm thấy rất tò mò không hiểu lá thư bên trong do ai viết, nội dung là gì. Nghĩ vậy, ông bóc phong bì ra.

Bên trong là hai trang giấy đã ố vàng, liếc nhìn một cái, Mục Lô nhận ra ngay đó là chữ của cha mình. Lá thư được viết rất thật và không phải là viết cho ai, vì mở đầu thư không đề phần người nhận, xem ra, cha ông không có ý định gửi cho ai mà có vẻ giống những lời tự bạch với chính mình.

Mới chỉ đọc hai dòng đầu mà Mục Lô như ngừng thở.

Mấy dòng đầu trên trang giấy viết:

Viết những dòng này tôi rất mâu thuẫn. Không biết lá thư này có một ngày bị người nhà phát hiện ra không. Thường thì họ không động đến chông sách cổ này của tôi, nhưng sau khi tôi chết, chưa biết chừng nó sẽ bị lật xem. Nhưng dù thế thì cũng chẳng sao, đến khi người nhà phát hiện ra nó thì tôi đã chẳng còn trên thế gian này nữa.

Tôi đã nhận lời của đại ân nhân, sẽ không bao giờ nói ra chuyện đó và tôi đã làm được, cả đời này tôi đã không nói với bất cứ ai về chuyện đó. Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn không kìm được mà viết những điều đó ra giấy, không phải là tôi không giữ chữ tín và đã dùng cách này để tiết lộ về chuyện đó, mà là vì nó liên quan đến thân thể của một người. Nếu người ấy đọc được lá thư này khi còn sống và hiểu được ý tứ trong đó, thì coi như là tôi đã có lời với người ấy...

Mục Lô nhìn lá thư, hai tay run cầm cập, tiếp đó toàn thân cũng run lên. Khi đọc hết nội dung trong lá thư, ông không nén được đưa tay ôm chặt miệng, kinh hoàng tới cùng cực. Ông phải dùng một tay chống vào bàn thì mới giữ cho mình không sụp xuống. Sự việc được viết ra trong lá thư quả là rất sốc, khiến người ta khó lòng mà chấp nhận được, vượt xa phạm vi ông có thể chấp nhận. Nhưng, những điều cha ông viết bằng giấy trắng mực đen không phải là bịa đặt, cho dù chuyện đó có khó lòng tưởng tượng đến đâu thì ông cũng chỉ có thể chấp nhận sự thật ấy.

Trời ơi, nếu những điều viết trong lá thư đó là sự thật, thì những sự việc xảy ra đến hôm nay, có lẽ đều đã suy ra đáp án được rồi. Mục Lô kinh hoàng nghĩ, nhưng có lẽ mình cũng nên làm như cha, giữ mãi bí mật này, giữ kín sự thật đáng sợ này.

Đột nhiên, Mục Lô nhớ đến một chuyện. Một tuần trước, khi ông tới nhà con trai, Mục Đông Thành không cho ông vào nhà vệ sinh, cứ như thể trong đó đang giấu bí mật gì đó.

Miệng của Mục Lô từ từ há ra. Thượng đế ơi, không lẽ nó... Trong nhà vệ sinh đó cất giấu...

Nghĩ đến đây, ông không thể nào ở nguyên tại chỗ được nữa, ông phải lập tức đến nhà Mục Đông Thành để chứng thực suy đoán đáng sợ ấy.

Mục Lô cho thư trở lại vào phong bì, rồi cất vào trong túi áo, sau đó không kịp để ý đến những thứ khác, đóng cửa và lao nhanh xuống gác, lái xe thẳng đến nhà Mục Đông

Thành.

Giờ này chắc hẳn Đông Thành đang ở cơ quan. Mục Lôi vừa lái xe vừa nghĩ. Nhà nó không có ai, mình có thể biết được kết cục điều mình suy đoán rồi!

Hơn hai mươi phút sau, Mục Lôi đến khu chung cư của con trai. Đỗ xe xong, ông đi thang máy lên.

Mục Lôi lấy chìa khóa ra, thận trọng mở cửa. Ông bước vào trong nhà, rồi đi thẳng đến nhà vệ sinh. Nhưng khi tới trước cửa nhà vệ sinh, ông dừng bước và đứng ngây ra.

Nhà vệ sinh mở cửa, trong đó có một người đang ngồi xổm trên nền nhà, lưng quay lại phía ông. Người đó không phải là ai khác mà chính là Mục Đông Thành.

Nó không tới cơ quan làm việc, nó đã nói dối mình. Mục Lôi đã hiểu và biết cả việc vì sao Mục Đông Thành lại nói dối ông.

Mục Lôi không đến gần, nhưng dường như đã đoán được là lúc này Mục Đông Thành đang đối mặt với thứ gì đó. Ông có thể cảm nhận được vẻ chăm chú hết cỡ của Mục Đông Thành, đến nỗi ông lặng lẽ vào nhà tới đứng sau lưng mà anh cũng không hay biết.

Mục Lôi rón rén lại gần, đứng sau lưng Mục Đông Thành, thò đầu về trước để nhìn, thế rồi mặt ông biến sắc, ông chỉ nghĩ rằng con trai đang chăm chú nhìn gì đó, nhưng không ngờ nó lại đang làm việc đáng sợ đó - nó đang ấn một hài nhi vào trong một thùng nước để cho hài nhi đó chết ngạt!

“Không!” Mục Lôi kêu to, khiến cho Mục Đông Thành giật bắn người lên, hồn vía bay lên mây. Anh kinh hoàng quay đầu lại nhìn và kêu lên, “Cha... Cha, vào khi nào...”

Mục Lôi không kịp nói gì với con trai mà nhào tới, bế hài nhi đó từ trong thùng nước lên và xem nó có còn thở hay không. May quá, nó mới chỉ sặc nước chứ chưa bị ngạt.

Mục Lôi bế đứa trẻ vào trong phòng của Mục Đông Thành, lấy một chiếc thảm len ra quấn chặt lấy đứa trẻ và bế nó trong lòng. Mục Đông Thành hoảng sợ bước vào trong phòng, không dám nhìn vào mắt cha.

Mục Lôi sưởi ấm cho đứa trẻ bằng hơi ấm của mình, cho đến khi sắc mặt đứa trẻ lấy lại được chút hồng hào, ông mới thở phào một cái và đặt nó xuống giường, đắp chăn lên, sau đó quay sang giận dữ trợn mắt và quát lên với Mục Đông Thành, “Vừa rồi con làm gì thế? Con định giết đứa trẻ này sao?”

Mục Đông Thành sợ đến mức toàn thân run cầm cập, lắp bắp nói, “Cha, cha nghe con giải thích... đây không phải là một đứa trẻ bình thường, nó là một quái vật!”

Mục Lôi trợn mắt nói, “Rốt cuộc là chuyện gì, con nói lại từ đầu!”

“Cha, con có nói thì cha cũng không tin.” Mục Lôi lắc mạnh đầu, “Đừng nói là cha, mà đến cả con cũng không thể tin đó là sự thật... Trời, trên đời này sao lại có chuyện đó được...”

Mục Lôi nói dần từng tiếng, “Con nói thật thì cha sẽ tin.”

Mục Đông Thành cắn chặt môi, một hồi lâu sau mới chậm rãi nói, “Hôm đó - buổi

tối mà chúng ta tới thị trấn Nhạc Xuyên ấy, chúng ta đã phát hiện ra vụ thảm án ở Thiện Phẩm Cư. Lúc ấy, sau khi vừa nhìn thấy cảnh tượng hãi hùng cha đã lập tức ói mửa, còn con thì đứng nguyên tại chỗ, thế rồi trong đầu chợt nảy ra một ý nghĩ quái dị...”

Mục Lô nhìn con trai, “Nói tiếp đi.”

Mục Đông Thành nuốt nước bọt, “Bây giờ nghĩ lại, con cũng không hiểu tại sao lại nảy ra ý nghĩ ấy. Con nghĩ, cha luôn đi tìm loại thịt đó, liệu có phải là những mảnh thịt vụn trên nền nhà kia không nhỉ? Lúc đó, trong túi con vừa may có một chiếc túi nilông, thế là con chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, nhanh chóng lượm một miếng thịt cho vào trong túi, rồi giấu vào trong túi áo mang về nhà.”

Mục Lô kinh hoàng lắc đầu, “Sao con lại có thể nghĩ ra ý nghĩ đáng sợ ấy?”

“Con cũng không biết, con thực sự không biết.”

Mục Đông Thành hoảng sợ nói, “Con cũng không biết lúc đó mình ra sao nữa. Khi về đến nhà, nhìn thấy miếng thịt ấy, con cảm thấy vừa buồn nôn vừa sợ, nhưng vì đã mang về nhà rồi, con đành quyết định nghiên cứu thật kĩ về nó.”

“Con đã làm những gì?”

“Thật ra... con không làm gì cả.” Mục Đông Thành rùng mình, “Vì chỉ để trong một ngày thôi mà con đã cảm thấy có điều không bình thường rồi.”

Mục Lô chăm chú nhìn con trai.

“Con để túi thịt đó trong một chiếc đĩa kim loại. Ngày hôm sau, con ngạc nhiên khi thấy nó to hơn. Lúc đó, con nghĩ rằng mình nhìn nhầm, nhưng không ngờ đến ngày thứ ba thì nó lại càng to hơn nữa, gấp đôi so với lúc đầu. Con sợ quá, không hiểu là miếng thịt đó là đồ quỷ quái gì. Thế rồi con nhớ rằng ở đồn cảnh sát có nhiều mảnh thịt vụn như vậy, không hiểu chúng có biến đổi như thế này không, hay chỉ có mỗi chỗ thịt con mang về là như vậy. Con bèn gọi điện đến cho Đồn trưởng Lưu ở thị trấn Nhạc Xuyên.”

“Con còn dám gọi điện cho cảnh sát?” Mục Lô trợn mắt, hỏi, “Con không sợ làm vậy sẽ khiến người ta nghi ngờ à?”

“Họ sẽ không nghi ngờ đâu. Con nghĩ, họ sẽ không phát hiện ra rằng thiếu mất một miếng thịt.” Mục Đông Thành nói, “Hơn nữa, con cũng hỏi rất khéo, giả vờ quan tâm đến tiến triển của vụ án, sau đó hỏi, xác của cụ già đó đã xử lý thế nào rồi. Đồn trưởng Lưu bảo với con, vì không liên lạc được với bất cứ người thân nào của cụ già nên đã đem những mảnh xác đó hỏa táng vào ngày hôm sau rồi.”

“Có nghĩa là, cảnh sát không phát hiện ra sự thay đổi của những mảnh thịt ấy, hoặc nói cách khác là họ chưa phát hiện ra bí mật của loại thịt đó thì đã xử lý xác chết rồi?” Mục Lô hỏi.

“Vâng.” Mục Đông Thành nói, “Vì thế con ý thức được rằng, bây giờ người có loại thịt đó chỉ có mình con. Con vừa lo lắng vừa sợ, hằng ngày nhìn thấy miếng thịt ấy lớn lên con lại càng thấy sợ...”

“Tại sao con lại không nói chuyện đó với cha?” Mục Lôi hỏi.

“Con cũng đã nghĩ đến chuyện nói với cha! Nhưng con lại sợ cha trách con.” Mục Đông Thành nói với vẻ bất an, “Khi con nhìn thấy miếng thịt ấy mỗi ngày một lớn lên, thì con đã hiểu ra mấy chục năm trước cha đã ăn gì. Không còn nghi ngờ gì, đó chính là loại thịt này! Nhưng... đây là xác của cụ già đó! Hơn nữa, mấy chục năm trước ông đã làm cách nào để có được thứ đó? Con sợ cha không thể chấp nhận được, cũng lại muốn xem miếng thịt đó phát triển, thay đổi thế nào nên con... mới giấu cha.”

Mục Lôi sắc mặt nhợt nhạt nói với con, “Thế là, con đã “nuôi” miếng thịt ấy trong nhà vệ sinh?”

“Vâng... Chiếc đĩa kim loại ấy không chứa nổi miếng thịt đó nữa, thế nên con đã mua chiếc chậu tắm cho trẻ con và để nó vào trong đó. Con cứ tưởng rằng nó sẽ tiếp tục lớn thêm nữa. Không ngờ, khoảng một tuần sau, miếng thịt đó... đã thay đổi một cách đáng sợ.”

Nói đến đây, Mục Đông Thành đưa một tay lên bưng lấy miệng, hoảng hốt. Một hồi lâu sau, anh mới lại nói tiếp, “Một buổi sáng, con vào nhà vệ sinh thì thấy miếng thịt đó mọc ra một cánh tay! Con sợ đến mức không biết làm gì nữa. Rồi sau đó là chân, cổ, và cuối cùng... cũng chính là sáng nay, nó... mọc ra một cái đầu, hơn nữa trông giống như một hài nhi mới chào đời, nó bắt đầu thở và khóc. Miếng thịt ấy... đã biến thành một người sống!”

Mục Đông Thành nói đến đây, thì không kìm được nữa, toàn thân run lên, mặt không còn giọt máu nào, hoảng sợ tới mức muốn ói mửa. “Đúng là chuyện quá đáng sợ! Từ xưa tới nay, con không bao giờ nghĩ được rằng trong cuộc sống hiện thực lại có những sự việc li kì đến thế!”

“Vì thế con mới định dìm chết nó?” Mục Lôi trợn mắt hỏi.

“Con còn biết làm gì nữa? Cha, nghe những lời kể vừa rồi của con, cha không cảm thấy hài nhi kia là quái vật hay sao? Loại sinh vật đáng sợ ấy, làm sao có thể để nó sống trên thế giới này được?”

“Cho dù nó là gì thì cũng là cái nghiệp mà con tạo ra!” Mục Lôi gầm lên, “Nếu không phải vì con nảy ra ý nghĩ kì quái rồi mang loại thịt ấy về nhà thì làm sao lại xảy ra chuyện này? Bây giờ, con bảo nó là quái vật cũng vậy, sinh vật đáng sợ cũng thế. Còn theo cha, đó là một đứa con trai!” Mục Lôi chỉ vào đứa bé trên giường. “Cho dù thế nào thì bây giờ nó cũng là một con người, con không có tư cách để cướp sinh mạng của nó!”

Mục Đông Thành nói với sắc mặt nhợt nhạt, “Cha, cha nói vậy là có ý gì? Cha muốn con nuôi nó à? Coi quái vật đó như con trai và nuôi nó lớn?”

“Con không đáng nuôi nó hay sao? Là con đã khiến cho nó sống lại!” Mục Lôi đỏ mặt tía tai gầm lên, “Hơn nữa... con không được phép gọi nó là quái vật!”

Mục Đông Thành ngây ra một lúc, không hiểu vì sao cha mình lại nổi giận như vậy.

Nhưng lúc này, người con luôn phục tùng mọi sự sắp đặt của cha là anh đã kiên quyết lựa chọn sự phản kháng. “Không! Cứ cho là như cha nói, chuyện này do con gây nên, vì thế con sẽ dùng cách của con để giải quyết nó!”

“Cách của con là giết chết nó? Sao con lại mất hết nhân tính như vậy? Đó là một hài nhi đang sống đấy!”

Mục Đông Thành lắc đầu, nói, “Cho dù cha thấy thế nào, nhưng với con, con thấy nó là một quái vật. Nếu nuôi sống sinh vật ấy, có trời mà biết sẽ xảy ra chuyện gì?”

“Sẽ không xảy ra chuyện kì lạ gì. Nó sẽ lớn lên thành người giống như những đứa trẻ bình thường khác.” Ngữ khí của Mục Lôì bỗng mềm xuống, như thể đang van nài, “Đông Thành, coi như cha xin con, con không được ra tay với nó, nó, nó...”

Mục Đông Thành tò mò nhìn cha, “Cha dựa vào đâu mà cảm thấy rằng nó sẽ lớn lên giống như những người bình thường khác? Còn nữa, tại sao cha lại ra sức bảo vệ nó như vậy?”

Mục Lôì nhìn Mục Đông Thành chăm chú hàng phút, rồi nói, “Con có muốn biết câu trả lời không?”

“Tất nhiên rồi ạ.”

“Thôi được.” Mục Lôì khẽ gật đầu, đưa lá thư tìm thấy ở nhà cũ ra, nói một cách yếu ớt, “Cha đã định là mãi mãi không để cho con biết chuyện này. Nhưng bây giờ xem ra, có lẽ cần phải cho con biết sự thật.”

Mục Đông Thành đón lá thư với vẻ hoài nghi, hỏi lại, “Đây là gì ạ?”

“Vừa rồi cha đến dọn đồ ở nhà cũ đã tìm thấy nó trong tủ sách của ông. Con hãy đọc đi, đọc xong thì sẽ biết.” Mục Đông Thành lấy lá thư ra khỏi phong bì, mở ra xem.

Viết những dòng này tôi rất mâu thuẫn. Không biết lá thư này có một ngày bị người nhà phát hiện ra không. Thường thì họ không động đến chõng sách cổ này của tôi, nhưng sau khi tôi chết, chưa biết chừng nó sẽ bị lật xem. Nhưng dù thế thì cũng chẳng sao, đến khi người nhà phát hiện ra nó thì tôi đã chẳng còn trên thế gian này nữa.

Tôi đã nhận lời của đại ân nhân, sẽ không bao giờ nói ra chuyện đó và tôi đã làm được, cả đời này tôi đã không nói với bất cứ ai về chuyện đó. Nhưng cuối cùng thì tôi vẫn không kìm được mà viết những điều đó ra giấy, không phải là tôi không giữ chữ tín và đã dùng cách này để tiết lộ về chuyện đó, mà là vì nó liên quan đến thân thể của một người. Nếu người ấy đọc được lá thư này khi còn sống và hiểu được ý tứ trong đó, thì coi như là tôi đã có lời với người ấy...

Năm xưa, khi cả nhà sắp chết đói, đường cùng chỉ còn cách tự sát. Tôi đi đến bên bờ sông, đang định nhảy xuống sông tự vẫn. Đúng lúc đó, một người đàn ông tuổi cũng gần như tôi xuất hiện, ông ấy đã giữ tôi lại, hỏi tôi tại sao lại muốn chết. Tôi nói với ông ấy, đứa bé mới sinh được mấy tháng của nhà tôi - cháu đích tôn của tôi vì không có sữa bú nên hôm nay đã chết rồi. Hơn nữa, tôi và con trai, con dâu của tôi cũng sắp chết đói, cả gia đình tôi đã đi đến bước đường cùng.

Người đàn ông kia rất thông cảm. Ông ấy nói, có thể giúp tôi qua được cơn hoạn nạn, nhưng với điều kiện là nhất định phải giữ bí mật. Tôi nhận lời. Người đàn ông ấy bảo tôi chờ một lát. Lát sau, ông ấy mang ra một bọc, bên trong đựng một miếng thịt to. Ông ấy nói với tôi, đây là một loại thịt rất thần kì, nó sẽ tự lớn lên, chỉ cần mỗi lần ăn để lại một ít thì sẽ có thể ăn mãi. Ông ấy đưa miếng thịt ấy cho tôi và bắt tôi phải chấp nhận hai điều kiện: một là, không được cho ai biết chuyện liên quan đến loại thịt này; hai là, đến một ngày chúng tôi qua cơn hoạn nạn, không còn thiếu lương thực nữa thì phải ăn chỗ thịt ấy hết trong một lần mà không được để nó còn trên đời này.

Lúc đó tôi bán tín bán nghi, nhận lời với những điều kiện của ông ấy, rồi cầm chỗ thịt ấy về nhà, cắt ra một nửa và nấu một nồi canh thịt. Loại thịt đó là món ăn ngon nhất trong đời tôi. Tôi và con trai, con dâu ăn xong, lập tức lấy lại được sức lực và tinh thần.

Ngày hôm sau, tôi kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, miếng thịt kia quả nhiên như lời người đàn ông ấy nói đã lớn lên một cách thần kì. Tôi vô cùng mừng rỡ, biết rằng ông ấy đã không nói dối, và chúng tôi thực sự đã qua được những ngày tháng gian khó ấy bằng loại thịt kia. Vì thế, mỗi ngày tôi chỉ cắt một nửa, còn lại cất vào trong một cái vò. Chúng tôi đã ăn loại thịt này trong đúng một năm. Tôi nói với con trai và con dâu là không được nói chuyện này cho bất cứ ai và cũng không cho chúng hỏi về nguồn gốc của loại thịt đó.

Sau khi qua khỏi trận đói, cuộc sống của chúng tôi đã khá hơn, không còn phải lo lắng về cái ăn nữa. Lúc đó, tôi nhớ đến lời của ân nhân bảo chúng tôi rằng đến lúc đó thì phải ăn chỗ thịt đó hết sạch trong một lần, không được để lại chút nào. Tôi rất muốn làm theo lời ông ấy, nhưng tôi lại nghĩ ai đảm bảo được rằng từ nay về sau không xảy ra nạn đói nữa? Nếu chúng tôi ăn hết chỗ thịt đó một lần, gặp phải một năm mất mùa nữa thì tôi biết đi đâu để tìm được ân nhân? Cho nên, tôi đã làm ngược lại lời thề năm đó, không ăn hết chỗ thịt đó, mà lén giấu nó ở một chỗ ở khác - một gian nhà nhỏ của chúng tôi. Tôi chỉ định tích trữ nó, cách một khoảng thời gian lại cắt một ít mang về, để tránh cho miếng thịt đó quá to. Không ngờ, một tuần sau thì tôi phát hiện ra miếng thịt ấy đã mọc tay, sau đó là chân. Nửa tháng sau thì thành một đứa bé trai bụ bẫm, hơn nữa lại còn sống! Tôi ngạc nhiên vô cùng, không hiểu sao loại thịt mà chúng tôi ăn trong một năm ấy lại biến thành một con người?! Nhưng sự việc đã phát triển đến mức độ này thì tôi cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác, chỉ còn cách bế đứa trẻ ấy về nhà.

Tôi nói với con trai và con dâu rằng đã nhặt được đứa trẻ ấy bên đường. Do đứa cháu tôi đã chết trong nạn đói, con dâu lại bị bệnh không thể nào sinh con được nữa, nên các con tôi mừng rỡ đón nhận đứa bé ấy, và cho rằng đó là đứa con mà ông trời cho chúng, hoàn toàn không hề biết rằng đứa bé ấy được biến thành từ loại thịt ấy. Tôi không dám nói cho con trai và con dâu biết, sợ chúng không chấp nhận được. Vì vậy, tôi coi đứa bé ấy là người kế tục của nhà họ Mục, thương yêu nó như là cháu ruột của

mình và đặt tên cho nó là “Đông Thành”, đồng thời định giấu kĩ bí mật đó trong lòng...

Đọc đến đây, sắc mặt của Đông Thành dường như không còn giọt máu nào nữa, toàn thân anh run lên bần bật, đầu lắc như điên dại, miệng liên tục nhắc đi nhắc lại, “Không... không thể, đây không phải là sự thật...”

“Hôm nay, cha cũng mới biết. Đông Thành, rất xin lỗi... bao nhiêu lâu nay cha đã luôn giấu con. Đúng như trong lá thư kia, con ruột của cha đã chết trong nạn đói, con được ông nội bế về. Lúc đó, ông chỉ nói rằng nhặt được con ở bên đường, cha tưởng là thật, mãi cho đến hôm nay, đọc lá thư này cha mới biết...”

Nói đến đây, Mục Lôì nhìn Mục Đông Thành, “Vì vậy, bây giờ thì con đã biết vì sao cha nhất định bảo con không được ra tay với đứa bé kia rồi chứ? Nó là anh em với con, hoặc nói cách khác, nó và con... là cùng một người.” “Gì cơ? Nghĩa là gì?” Đông Thành bước lại trước mặt cha, nắm lấy cánh tay ông, “Đây chẳng phải là thịt của cụ già đó biến thành sao? Sao lại là cùng một người với con?” “Cho đến tận lúc này mà con vẫn chưa hiểu à?”

Mục Lôì nói, “Khi cha nhìn thấy mặt đứa bé kia và nhớ lại mặt của cụ già ấy thì cha đã hiểu ra. Đông Thành, khi cha nhìn thấy mặt cụ già ấy thì thấy có gì đó quen quen, lại cả đứa bé kia nữa, con không cảm thấy nó và con rất giống nhau sao?”

Đông Thành hoảng hốt nhìn đứa bé trai trên giường, lúc này nó đã ngủ say. Các đường nét trên khuôn mặt ấy đúng là khá giống mình. Nếu không nghe những lời nói ấy của cha thì anh hoàn toàn không thể nào liên tưởng được.

Mục Lôì buồn bã nói, “Hồi đầu, khi còn trẻ, cụ già đó đã cho ông nội của con một miếng thịt trên người mình. Sau đó, miếng thịt ấy đã biến thành con. Bây giờ, con mang một miếng thịt khác của cụ già ấy về nhà, nó lại biến thành một bé trai, cũng có nghĩa là cụ già ở Thiện Phẩm Cư, con và cả đứa bé kia đều là cùng một người.”

“Không! Đừng nói nữa!” Mục Đông Thành đau khổ ôm đầu, “Sao lại như thế được... con cũng được biến thành từ miếng thịt ư?” Mục Đông Thành cười lớn với vẻ giễu cợt, “Con cứ luôn mồm nói rằng đứa bé kia là quái vật, kết quả là... con mới là một quái vật đã sống mấy chục năm rồi!”

“Đông Thành, con đừng nói về mình như vậy!”

Mục Lôì cũng nói với vẻ đau đớn, “Con không phải là quái vật, cụ già và đứa bé kia cũng không phải như vậy.” “Vậy thì chúng con là gì? Cha hãy nói cho con biết, chúng con là gì?” Mục Đông Thành nói trong nước mắt.

Mục Lôì ngửa mặt lên thở dài, nói, “Cha vốn không tin trên đời này lại có chuyện như vậy, nhưng bây giờ thì đã trải qua rồi, cha chỉ có thể rút ra một kết luận.”

Mục Lôì nhìn chăm chăm vào Mục Đông Thành, nói, “Các con tất nhiên là con người, nhưng có lẽ không phải là con người trên trái đất. Thế giới này quả nhiên tồn tại những người bạn từ phương xa tới.”

Mục Đông Thành nhìn cha, hai người nhìn nhau một hồi lâu, rồi anh hỏi, “Con là ai?”

Con phải làm như thế nào?”

Mục Lôi nhìn Mục Đông Thành, đáp, “Con là con trai của cha, sau này con hãy sống cho thật tốt.”

“Thế còn nó thì sao?” Mục Đông Thành chỉ đứa bé trên giường.

“Nó là con của con, là một thành viên mới của nhà họ Mục. Con hãy đặt tên cho nó.” Mục Lôi nói.

Một lần nữa nước mắt Mục Đông Thành lại trào ra, giống như mọi con người trên trái đất này.

Mười sáu năm sau, một nhà hàng ‘thực đơn riêng’ được mở tại một thị trấn cổ không nhiều người biết lắm. Đầu bếp nhà hàng là một thiếu niên thiên tài 16 tuổi. Nhà hàng này đặt ra rất nhiều quy định: hằng tuần chỉ kinh doanh vào thứ Hai và thứ Tư, mỗi lần chỉ làm một mâm vào bữa tối; số lượng người ăn chỉ hạn chế từ sáu đến tám người; không cho gọi món, đầu bếp làm món gì thì ăn món đó; dù ăn món gì cũng không được hỏi về nguồn gốc nguyên liệu và quá trình chế biến.

Mặc dù có những quy định nghiêm ngặt như thế, nhưng người ăn vẫn rất đông, vì đến đó họ có thể được ăn những món ngon độc nhất vô nhị.

Chủ nhân của nhà hàng chỉ có cậu thiếu niên ấy và một người phụ nữ tuổi chừng hơn 50. Có lúc, người ngoài sẽ nghe thấy người phụ nữ kia gọi cậu thiếu niên ấy là “ông chủ”. Quan hệ giữa họ rất khác thường nên khiến người ta cứ phải đoán già đoán non.

Những khi rỗi rãi, chủ nhà hàng và người phụ nữ ấy thường pha một ấm trà xanh rồi nói chuyện ngẫu hứng, cũng có lúc lại ôn lại chuyện cũ. Một buổi chiều nọ, người phụ nữ hỏi, “Ông chủ, vì sao chúng ta cứ phải mở nhà hàng như vậy?”

Cậu thiếu niên ngửa mặt nhìn lên những vì sao sớm trên trời, nói với vẻ ủ dột, “Dù sao thì chúng ta cũng không thể quay về được nữa... Ở lại đây, thì cũng phải tìm ra việc gì mà làm.”

Cậu quay đầu lại nhìn người phụ nữ, cười, nói, “Hơn nữa, không lẽ người không thấy sao, thứ của “quê” chúng ta ngon hơn hẳn đồ ăn ở đây. Ta muốn cho những người ở đây được nếm chúng.”

Người phụ nữ cười buồn và thở dài. “Chúng ta lưu lạc ở đây đã lâu lắm rồi...” Bà buồn bã nói, “Có lúc, tôi cảm thấy mình như người ở đây mất rồi.”

Cậu thiếu niên vỗ vai người phụ nữ, an ủi, “Như thế cũng không có gì là không tốt. Ở đây không thể nào so sánh được với quê hương của chúng ta, nhưng cũng khá là tốt. Giang Nam - quê hương của sông nước nơi chúng ta đang ở chẳng phải là một nơi rất tốt sao?”

Người phụ nữ lặng lẽ gật đầu, nói, “Lần này chúng ta mở nhà hàng ở Giang Nam sông nước chắc hẳn sẽ không còn gặp phải rắc rối nữa.”

Cậu thiếu niên nói, “Có lẽ sẽ không có đâu, bây giờ chúng ta sẽ không bán ‘món ăn đó’ nữa.”

“Lần trước bị người ăn nhận ra, suýt nữa thì họ đã mò ra thân phận của chúng ta.”

Cậu thiếu niên cười, đáp, “Người cho rằng họ không biết ư? Thật ra họ cũng đã đoán ra rồi.”

“Nói như vậy, hiện trường mà chúng ta tạo ra cho họ không có tác dụng gì?”

“Đúng thế, họ không bị chúng ta ‘hãm hại’, và cũng không chịu dừng lại vì sợ hãi, đúng là chúng ta đã uống công vô ích.” Cậu thiếu niên cười hà hà, “Có điều, ta làm như vậy cũng không phải hoàn toàn là vì họ. Hồi đó ta đã nhiều tuổi rồi, nên cũng muốn nhân cơ hội ấy tái sinh một lần.”

“Cũng đúng... phải rồi, làm sao ông chủ biết được là họ đã đoán ra thân phận chúng ta?”

Cậu thiếu niên nở nụ cười bí hiểm, “Làm sao ta lại không biết được? Ta có thể cảm nhận được về ‘người anh em’ của ta mà.”

“Nếu họ đã biết được bí mật của chúng ta, sao lại không cho mọi người biết?”

“Người ấy là một thành viên của chúng ta thì làm sao lại bộc lộ chính mình? Hơn nữa, họ còn nuôi một người anh em tuổi cũng như ta.”

“Nói như vậy, người không đơn độc nữa rồi.”

Cậu thiếu niên nhìn người phụ nữ, “Thanh Huệ, người cũng không cô đơn đâu, trước đây, khi người tái sinh, chẳng phải cũng đã để lại mấy người chị em đó sao?”

Người phụ nữ cười, “Đúng vậy, nếu ông chủ không nói thì tôi cũng quên mất, không biết bây giờ họ ở phương trời nào rồi?”

“Sẽ có một ngày gặp lại thôi.” Cậu thiếu niên ngẩng đầu lên nhìn về phía phương xa, “Những người lớn lên giống như chúng ta trên thế giới này đều là anh chị em của chúng ta. Chỉ có điều, có lúc họ không biết rõ mà thôi.”

Truyện Thực đơn riêng đã hết.

Câu chuyện của Goth đã được kể xong. Bắc Đẩu thở ra một hơi dài rồi nói, “Câu chuyện của anh đã hại tôi rồi!”

“Sao thế?” Goth hỏi với vẻ không hiểu.

Bắc Đẩu nói, “Nửa đầu, nghe anh giới thiệu rất chi tiết về những món ăn ngon ấy, nước miếng tôi cứ chảy dài, nhưng sau khi vạch bí mật lên thì lại khiến tôi muốn ói mửa... Thực sự rất phục anh, Goth! Lần đầu tiên tôi nghe kể chuyện mà dạ dày cũng trần trở theo.”

Những lời trên của Bắc Đẩu tưởng rằng chê nhưng thực ra lại là lời khen. Goth khẽ mỉm cười.

Lake cũng bày tỏ sự tán thưởng của mình, “Chủ đề của câu chuyện này rất mới mẻ, mang đậm màu sắc thần bí. Nhất là đoạn kết, đúng như một điểm nhấn, khiến cho kết thúc rất ý nghĩa và gợi cho người nghe rất nhiều liên tưởng.”

“Đúng là một câu chuyện hay khiến người ta phải ngạc nhiên.” Hạ Hầu Thân khen ngợi, “Cậu là một nhà văn mới hơn 20 tuổi mà lại lấy một người đàn ông hơn 50 tuổi

làm nhân vật chính, hơn nữa các chi tiết miêu tả đều rất phù hợp với tuổi tác của người đó, đúng là rất đáng quý!”

“Nếu mọi người đã đánh giá cao như vậy, thì hãy cho điểm ngay sau khi cảm xúc vẫn còn nóng hổi hổi nhé!” Bạch Kinh nói.

“Cảm ơn mọi người đã khen.” Goth đứng dậy, “Để tôi đi lấy bút và giấy.”

Một lát sau, Goth đem bút và giấy chia cho mọi người. Chờ mọi người cho điểm xong, anh ta thu lại rồi giao lại cho Long Mã và Nam Thiên, để hai người đó tính điểm bình quân.

Sau khi đã có được kết quả điểm bình quân, Long Mã và Nam Thiên đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt lộ vẻ ngạc nhiên.

“Thế nào?” Sa Gia hỏi, “Đã tính ra chưa?”

“Chờ chút... để tôi tính lại.” Long Mã đáp, và tiếp tục tính lại một lần nữa trong mấy phút, sau đó thở phào một cái, “Không sai, đúng là con số đó...”

“Rốt cuộc là mấy điểm?” Âm Hòa hỏi.

Nam Thiên ngẩng đầu lên, nhìn đám đông, “9,5 điểm.” “Ôi... cao như vậy sao?” Sa Gia kêu lên, ngôi vị đứng đầu của cô chỉ sau một ngày đã bị Goth giành mất với ưu thế tuyệt đối.

Mọi người đều có vẻ ngạc nhiên, nhất là Goth, dường như anh ta cũng không nghĩ rằng mình lại được điểm cao như vậy, nên rất vui mừng, đứng dậy khom người cảm ơn, “Thực sự xin cảm ơn sự ưu ái của mọi người!”

Lời cảm ơn của Goth đối với một nhà văn lớn như Hoang Mộc Chu dường như là một sự châm biếm. Là một người đi trước và lại ở một ngôi vị cao, ông ta đã liên tục bị thua trước những người trẻ tuổi, trong lòng rất không vui song lại không thể nào nói ra được, ông ta đành đứng dậy, phủi áo bỏ đi.

Mọi người nhìn theo phía sau lưng Hoang Mộc Chu, không khỏi cảm thấy nhà văn lớn đó có phần thiếu phong độ. Nhưng những người trước đó từng hiểu về Hoang Mộc Chu thì đều biết tuy ông ta tỏ ra như vậy, song thực chất là người không biết che giấu cảm xúc, có gì thể hiện nấy.

“Tôi cũng về phòng đây.” Hạ Hầu Thân nói rồi quay sang Chris, “Thiếu niên thiên tài, ngày mai sẽ đến lượt cậu đấy, chuẩn bị xong chưa?”

“Vâng, đã chuẩn bị xong từ hôm qua rồi.” Chris nói không chút kiêng dè.

Hạ Hầu Thân ngậy người ra. “... Hình như cậu không hề lo lắng đến chuyện ‘phạm quy’?”

“Sẽ không đâu.” Chris mỉm cười vẻ chắc chắn, “Câu chuyện của tôi tuyệt đối sẽ không phạm quy.”

Hạ Hầu Thân nhướn mày, “Thật thế à? Cậu tự tin thế sao? Không lẽ câu chuyện của cậu có điểm gì đặc biệt?” “Tất nhiên rồi.” Chris mỉm cười vẻ bí hiểm, “Tối mai thì anh sẽ biết thôi.”

Câu nói của Chris khiến mọi người đều thấy hơi chướng, nhưng lúc này không tiện hỏi nhiều nên ai về phòng nấy chờ đến tối ngày mai.

Theo cách làm thông thường từ trước đến giờ, sau khi thống kê số điểm xong, những tờ giấy cho điểm sẽ được Long Mã hoặc Nam Thiên đặt ở góc ở tầng cuối cùng của chiếc tủ. Nam Thiên đang định cất đám giấy đó vào trong tủ thì Goth đi tới, nói, “Nam Thiên, có thể cho tôi xem các tờ giấy cho điểm ấy một chút được không?” Nam Thiên hơi ngạc nhiên, “Điểm đã tính ra rồi, có cần thiết phải xem lại không?”

Goth có vẻ hơi ngượng ngùng, nói, “Tôi chỉ muốn xem một chút... xem mọi người cho điểm tôi như thế nào thôi.”

“Lúc trước khi thu lại anh chưa xem à?” “Chưa xem kĩ.”

Vì được điểm cao nhất nên muốn trải nghiệm lại cảm giác sung sướng? Nam Thiên trầm nghĩ. Anh mỉm cười, đưa tập giấy cho Goth, “Đây, anh cầm lấy mà xem.”

Goth đón lấy tập giấy, lật giở xem từng tờ rất kĩ càng, chẳng khác gì đang nhâm nhi một tách cà phê thơm phức. Nam Thiên thấy buồn cười, bèn nói, “Anh cứ xem từ từ, lát nữa cho nó vào ngăn cuối của chiếc tủ là được.”

“Ừ, được rồi.”

Nam Thiên đi lên gác, trước lúc bước vào phòng của mình còn ngoái xuống nhìn một cái, Goth vẫn đang một mình xem những tờ giấy cho điểm. Anh cảm thấy hơi lạ, tổng cộng có mười một tờ, mười một con số, có đáng để xem lâu như thế không?

Nam Thiên mở cửa bước vào phòng, nhưng không đóng cửa lại ngay, anh đứng ở cửa, vươn cổ lặng lẽ quan sát Goth. Hơn một phút sau, anh thấy Goth lén nhìn về hai bên gác một cái, rồi sau đó đem chỗ giấy đó gấp lại nhét vào túi áo, sau đó thì đi lên gác.

Nam Thiên sững người, tại sao Goth lại phải đem những tờ giấy đó đi? Rõ ràng hành động ấy hẳn là có dụng ý!

Nam Thiên đóng cửa lại, dựa lưng vào cửa suy nghĩ trong mấy phút, thế rồi anh đột nhiên nhận ra một điều. Không lẽ Goth...

Ý nghĩ ấy khiến anh sửng sốt, để kiểm tra xem suy đoán ấy của mình có đúng không, anh lập tức tới tìm Sa Gia.

Nam Thiên lặng lẽ mở cửa, đi sang phòng Sa Gia ở bên cạnh, khẽ gõ cửa rồi nói, “Sa Gia, là tôi.”

Cửa được mở ngay lập tức, Sa Gia đứng ở cửa hỏi, “Nam Thiên, có việc gì à?”

Nam Thiên gật đầu, “Vào trong rồi nói.”

Họ ngồi xuống ghế và mép giường, Nam Thiên vội hỏi, “Sa Gia, nói cho tôi biết, vừa rồi cô cho Goth mấy điểm?”

Sa Gia hỏi với vẻ không hiểu, “Điểm đã thống kê và tính xong rồi, hỏi điều đó làm gì?”

“Lát nữa tôi sẽ giải thích cho cô. Cô nói cho tôi biết xem cô cho mấy điểm?”

Sa Gia nghĩ một lát, nói, “Tôi cho 8,9 điểm.”

Nam Thiên hít một hơi, “Cô không nhớ sai đây chứ? Cô cho 8,9 điểm thật à?”

“Tất nhiên là không nhớ sai rồi. Đó là chuyện vừa mới diễn ra, sao thế?”

Nam Thiên mở tròn mắt, mỗi nghi ngờ trong lòng đã được chứng thực. “Quả nhiên là như vậy...” “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Nam Thiên kể cho Sa Gia nghe về cảnh tượng anh vừa nhìn thấy. Sa Gia cũng thắc mắc, hỏi, “Tại sao Goth lại phải lén mang những tờ giấy đã cho điểm đi nhỉ?”

“Lúc trước tôi cũng rất thắc mắc, nhưng sau khi gặp cô thì tôi đã hiểu là chuyện gì rồi!” Nam Thiên phần nộ nói, “Goth đã giở trò gian lận nên điểm của anh ta mới cao như vậy!”

“Sao?!” Sa Gia sững sốt, “Anh ta gian lận như thế nào?” “Anh ta đã tính sẵn, để giở trò gian lận, anh ta đã chuẩn bị từ hai ngày trước!” Nam Thiên nhìn Sa Gia chăm chú, nói, “Cô nhớ lại mà xem, chín hôm trước đều là Bắc Đẩu phụ trách việc đi lấy giấy và bút. Nhưng, kể từ ngày thứ mười, tức là sau khi Hoang Mộc Chu kể chuyện xong, Goth đã làm nhiệm vụ này. Anh ta chia bút và giấy cho mọi người, sau đó thì thu lại giao cho tôi và Long Mã thống kê. Tôi đã nghĩ rằng anh ta muốn phục vụ mọi người, nhưng bây giờ xem ra mình quá là ngây thơ! Anh ta làm như vậy là để tạo cơ sở cho hôm nay!”

Sa Gia ngây người nhìn Nam Thiên.

“Cô vẫn chưa hiểu à?” Nam Thiên nói, “Để tôi nói lại quá trình gian lận của Goth tối hôm nay cho cô nghe nhé. Sau khi kể chuyện xong, giống như hai hôm trước, anh ta lại bên tủ lấy giấy và bút chia cho mọi người. Bởi vì anh ta đã làm việc ấy trong suốt ba ngày nên mọi người cũng đã quen.

Tiếp đó chúng ta cho điểm. Cho điểm xong, Goth đến thu lại giấy cho điểm của từng người. Cô nhớ lại mà xem, anh ta làm việc đó rất lâu, khi đi qua hai ghế trống là chỗ của Uất Trì Thành và Từ Văn, anh ta chỉ cần làm động tác nhỏ là có thể lợi dụng hai chỗ trống đó quay lưng lại phía chúng ta, đổi những tờ giấy đã cho điểm số cao với một số tờ giấy đã cho điểm khác, nếu làm nhanh thì động tác đó chỉ mất trong hai giây! Như vậy, khi giao những tờ giấy đó lại cho chúng tôi thì đã thành toàn là điểm cao!”

Sa Gia ngây người, nói với vẻ ngạc nhiên, “Chuyện này... đúng là có thể làm được. Goth mặc bộ com lê bó sát người, nếu cho những tờ giấy đã chuẩn bị sẵn vào giữa chiếc áo khoác và chiếc áo sơ mi, thì việc đánh tráo đúng là dễ như trở bàn tay!”

“Không phải là có thể, mà là sự thật!” Nam Thiên nói, “Việc này vừa được chứng minh qua cô rồi!”

“Chứng minh như thế nào?”

“Cô cho Goth 8,9 điểm, nhưng tôi nhớ rất rõ, khi chúng tôi cộng điểm thì tất cả đều từ 9 điểm trở lên, hoàn toàn không có điểm 8,9 nào”.

“Thế là tờ giấy cho điểm của tôi đã bị đánh tráo!” Sa Gia kêu lên sững sốt.

“Có thể không chỉ riêng tờ giấy cho điểm của cô, một số người khác chắc cũng bị tráo như thế.” Nam Thiên giận dữ nói, “Tâm địa của Goth đúng là xấu xa, anh ta đã lợi

dụng điểm mù về tâm lý của chúng ta, ai cũng chỉ biết đến điểm mà mình cho và không biết người khác cho bao nhiêu điểm! Đây có lẽ cũng là một sơ hở mà ‘người tổ chức’ không ngờ tới, nhưng cuối cùng thì chỉ có Goth phát hiện ra và thừa cơ lợi dụng!”

“Hèn nào... khi các anh tính ra điểm của Goth là 9,5, mọi người đều tỏ ra không tin nổi nhưng lại cũng không đưa ra thắc mắc. Có lẽ, ai cũng đều nghĩ rằng, có lẽ trừ mình ra, tất cả những người khác đều cho điểm cao.” Cuối cùng thì Sa Gia cũng đã hiểu ra. Cô hỏi Nam Thiên, “Vậy anh cho mấy điểm?”

“Tôi cho 9,1 điểm. Vì tôi và Long Mã chịu trách nhiệm thống kê điểm cho nên Goth sẽ không dám tráo hai tờ giấy cho điểm ấy của chúng tôi, còn lại 9 tờ giấy cho điểm khác thì không thể chắc được.” Nam Thiên nhớ lại. “Tôi nhớ, có tới mấy tờ cho tới 9,6 và 9,7 điểm, vì thế bình quân điểm mới cao như vậy. Bây giờ nghĩ lại mới thấy mấy tờ điểm đó đều là giả!”

“Chắc chắn như vậy rồi!” Sa Gia cũng nói với vẻ phần nộ, “Nói một cách khách quan thì sự sáng tạo và tình tiết trong chuyện của Goth đều rất ổn, nhưng không đến mức hơn hẳn những chuyện trước. Lúc đó tôi cũng lấy làm lạ là trừ tôi ra mọi người đều đồng loạt cho điểm rất cao. Không ngờ lại là như vậy!”

Nam Thiên thở dài, “Điều đáng tiếc là, cho dù chúng ta biết như vậy nhưng cũng không thể nào thay đổi được kết quả đó.”

“Tại sao? Chúng ta có thể nói với mọi người để hủy điểm số của anh ta?”

Nam Thiên bắt lực lắc đầu, “E rằng không thể được, Goth đã lấy những tờ giấy cho điểm ấy và có lẽ bây giờ đã hủy đi rồi. Nếu chúng ta nói để mọi người nhớ lại điểm số mà mình đã cho thì chắc Goth sẽ nói những người đó đã hối hận vì cho điểm cao. Chỉ cần anh ta kiên quyết không nhận, còn chúng ta thì không có chứng cứ, chẳng làm sao chứng minh được rằng anh ta đã gian lận.”

“Như vậy chúng ta cứ để cho anh ta được như ý sao?” Sa Gia lo lắng nói, “Nam Thiên, anh có nghĩ rằng tại sao Goth không từ thủ đoạn, quyết giành phần thắng bằng được không? Nếu anh ta là ‘người tổ chức’, phía sau chỉ còn lại anh và Chris, nếu điểm số của hai người không vượt qua anh ta thì gay!”

“Chỉ với một việc này thì chưa thể nói Goth là ‘người tổ chức’ được, có lẽ chỉ là vì anh ta muốn giành phần thắng trong cuộc thi này...” Nam Thiên nhíu chặt mày một hồi, “Tôi là người chốt hạ, tôi sẽ cố gắng hết sức để điểm của mình vượt qua anh ta!”

Sa Gia nói với vẻ lo lắng, “Nam Thiên này, không phải là tôi không tin vào thực lực của anh, nhưng để làm cho mọi người đều cho 9,5 điểm trở lên thì câu chuyện mà anh kể phải như thế nào đó mới được như vậy. Chuyện này quả là khó lắm đấy!”

“Vẫn còn thời gian hai ngày nữa. Tôi sẽ nghĩ cách.”

Nam Thiên cảm thấy một áp lực chưa từng thấy, song đồng thời cũng cảm thấy rất phần chấn khi đón nhận thử thách to lớn đó. Đó không còn là một trò chơi hay cuộc thi nữa mà là một trận chiến đấu! Anh sẽ là vị tướng lĩnh bảo vệ thành trì cuối cùng!

6 giờ 50 phút buổi tối ngày thứ mười ba, mọi người đều tập trung ở căn phòng lớn và ngồi thành vòng tròn. Nhân vật chính của buổi tối thứ mười ba là Chris, thiếu niên thiên tài có chỉ số IQ 150. Thái độ luôn tỏ ra bí hiểm và phong cách làm việc độc lập khiến cho câu chuyện của cậu ta không nghi ngờ gì sẽ trở thành tiêu điểm của sự chú ý. Lúc này, Chris ngồi ngay ngắn với vẻ tự tin trên ghế, hai bàn tay chắp lại, các ngón tay đan vào nhau, dường như cậu ta đã chờ đến buổi tối hôm nay từ lâu rồi.

Đúng 7 giờ, Chris bắt đầu, “Thưa các vị, câu chuyện mà tôi sẽ kể tối hôm nay, rất đặc biệt, vì vậy tôi cần phải nói rõ một chút.”

Mười một người khác trong phòng chăm chú nhìn cậu ta.

Chris nói, “Mười hai câu chuyện trước đều là do người kể kể từ đầu chí cuối, còn những người khác đều là người nghe. Tôi nghĩ, có lẽ mọi người cũng đã thấy chán với cách thức đó, nên nghĩ ra một cách thức mới. Trong câu chuyện dưới đây, tôi sẽ cùng tương tác với mọi người trong quá trình kể.”

“Tương tác như thế nào?” Âm Hòa hỏi.

“Tôi sẽ bắt đầu ngay đây và mọi người sẽ hiểu thôi.” Chris khẽ mỉm cười, “Ngoài ra, có hai điểm tôi xin được nói trước với mọi người. Sở dĩ tôi nghĩ ra cách thức mới này, không phải là muốn lòe để mọi người nể phục, cũng không phải là muốn khác người, mà là tôi có một dụng ý khác. Tôi muốn thông qua câu chuyện này thử tìm xem ai là ‘người tổ chức!’”

Mọi người sửng sốt. Lake nói với vẻ không thể tin, “Thật à? Câu chuyện của cậu... thần kì đến thế sao?”

“Cậu định dùng cách thức ‘tương tác’ để thực hiện?” Hoang Mộc Chu nheo mắt đoán.

Chris giữ nụ cười bí ẩn, “Điểm bí mật ở đâu thì tất nhiên tôi không thể nói ra bây giờ được. Mọi người cũng chẳng nên nghĩ nhiều, chỉ cần làm theo gợi ý của tôi, làm theo suy nghĩ trung thực của mình là được rồi. Thế thôi, tôi không nói nhiều nữa, tôi xin được bắt đầu kể. Câu chuyện của tôi có tên là Thoát khỏi hang quỷ.”

CÂU CHUYỆN CỦA BUỔI TỐI THỨ MƯỜI BA THOÁT KHỎI HÀNG QUỲ

GIỚI THIỆU

Một phụ nữ bị bắt cóc đến hang quỷ, ở đó toàn những xác chết đã bị chặt chân tay. Người phụ nữ ấy nghĩ đủ mọi cách để tránh sự tấn công của con quỷ giết người và trốn ra. Nhưng cuối cùng người ấy đã hối hận rằng lẽ ra mình nên ở lại đó.

Vì sao lại như vậy?

Kể từ lúc này, bạn đã đóng vai người phụ nữ bất hạnh đó, mọi sự lựa chọn của người phụ nữ ấy hoàn toàn do bạn quyết định. Bạn phải đặt mình vào hoàn cảnh của người ấy để tưởng tượng ra các tình huống đáng sợ sắp phải đối diện và đưa ra sự phán đoán bình tĩnh. Nên nhớ, bạn sẽ gặp phải một số ngã rẽ và lựa chọn, nhưng con đường tìm ra lối thoát chỉ có một.

MỞ ĐẦU

Khi người phụ nữ ấy tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm dưới đất trong một căn phòng lạ.

Căn phòng tối om, ẩm ướt cùng một mùi hôi thối khiến chị muốn buồn nôn.

Đây là nơi nào nhỉ? Người phụ nữ mở to mắt hoảng sợ nhìn xung quanh: trên đầu là một chiếc đèn chiếu sáng nhờ nhờ, phía sau lưng là một chiếc giường gỗ lớn, phía trước là một chiếc bàn sắt phủ khăn màu trắng trông giống như chiếc bàn phẫu thuật ở bệnh viện. Chiếc cầu thang bằng gỗ dẫn lên trên cho người phụ nữ biết đây là tầng hầm dưới đất.

Người phụ nữ chống tay nhòm người rồi đứng dậy một cách khó khăn. Nơi đáng sợ này khiến chị run rẩy. Chị không biết tại sao mình lại ở đây và cũng không nhớ được trước lúc đó đã xảy ra chuyện gì, thậm chí cũng không nhớ được tên của mình. Đầu chị đau như búa bổ, đưa tay sờ lên đầu thì thấy nhờn nhớt dính, xòe tay ra trước mặt thì thấy toàn là máu.

Trời, đầu mình bị thương rồi... Trước đó mình đã bị tấn công? Chị kinh hoàng nghĩ, mình bị bắt cóc ư? Đáng sợ quá!

Toàn thân người phụ nữ lạnh toát và không ngừng run lên. Điều khiến chị cảm thấy sợ hãi ngoài sự bài trí kì lạ của căn phòng, còn là mùi hôi thối chốc chốc lại xộc vào mũi. Tất cả những điều đó nhắc cho chị biết rằng, đây là một nơi vô cùng đáng sợ.

Chị muốn tìm ra nơi bắt nguồn của mùi hôi thối kia. Căn phòng này không có cửa sổ, mùi đó không thể từ bên ngoài bay vào được, chỉ có thể là từ bên trong phòng. Ánh mắt của người phụ nữ dồn lên chiếc bàn phẫu thuật giữa phòng và rùng mình.

Chị do dự bước tới chỗ bàn phẫu thuật, nhìn chăm chăm vào chiếc khăn trắng phía trên rồi lại nhìn vào vật lồi lõm ở dưới tấm khăn trắng. Nuốt nước bọt, chị dùng hai ngón tay cầm mép chiếc khăn và khẽ kéo nó lên.

Mép của chiếc khay đỡ màu trắng hiện ra trước mắt người phụ nữ, tiếp đó chị nhìn thấy từng dụng cụ trong chiếc khay đó: cưa, dao cắt, rìu, kìm... Dụng cụ nào cũng dính máu.

Bất cứ ai ở trong tình huống này e rằng cũng chẳng thể nào liên tưởng được tới những điều gì khác. Những dụng cụ ấy cho thấy chúng đã được dùng vào một việc, đó là chia cắt thi thể.

Dạ dày của người phụ nữ co thắt lại. Lúc này, chị cảm thấy mùi hôi thối đó ngay bên cạnh mình. Do dự mấy giây, chị cúi người xuống, nhìn phía dưới chiếc bàn.

Động tác đó đã khiến cho chị hồn phách lên mây, dưới bàn là hai chiếc bồn bằng kim loại, trong đó đựng toàn các bộ phận cơ thể người! Chị kinh hoàng bung chặt miệng, chỉ chực nôn mửa. Chị quay đầu đi, nhắm mắt kéo chiếc khăn dậy lại.

Thượng đế ơi... Sao mình lại ở một nơi đáng sợ như thế này?! Người phụ nữ run lên cầm cập. Số phận của tôi cũng sẽ giống như chủ nhân của những cánh tay, cẳng chân

đó ư?

Đúng lúc người phụ nữ đang hồn bay phách lạc thì một sự việc đáng sợ hơn đã xảy ra, từ trên căn gác gỗ phát ra tiếng bước chân, tiếng bước chân đó mỗi lúc một tiến gần đến căn hầm dưới cầu thang.

Trời, con quỷ giết người đã đến rồi ư? Minh... mình phải làm gì bây giờ?! Trống ngực người phụ nữ đập dồn dập, chị căng thẳng ngó quanh, nhìn thấy chiếc tủ và cầu thang gỗ, nhận ra rằng bây giờ chỉ có hai sự lựa chọn:

Tình huống lựa chọn:

Phương án A: cầm lấy một con dao, nấp vào dưới tủ để xem diễn biến.

Phương án B: cầm lấy một con dao trốn vào phía sau cầu thang, rồi lặng lẽ tấn công con quỷ giết người từ phía sau.

Chris kể đến đây thì dừng lại, nói, “Thưa các vị, ‘tương tác’ mà tôi nói tới vừa rồi hẳn là các vị đã hiểu là gì rồi đúng không? Trong quá trình diễn ra câu chuyện này sẽ có một số sự lựa chọn như vậy, đòi hỏi mọi người đưa ra sự lựa chọn dựa theo phán đoán của mình. Điều mà tôi muốn nhắc là, sự lựa chọn của các vị sẽ khiến cho câu chuyện xuất hiện một số kết cục xấu (bad ending), kết cục tốt đẹp (good ending) thì chỉ có một. Người có thể đưa ra những lựa chọn chính xác và đi đến cùng tất nhiên sẽ là người có trí tuệ và vận may hơn hẳn người bình thường. Cách chơi là như vậy, mọi người rõ cả rồi chứ ạ?”

“Rất thú vị!” Bắc Đẩu phấn chấn nói, “Giống như trò chơi đoán chữ ấy!”

“Cũng gần như vậy.” Chris mỉm cười nói.

“Cách này có thể tìm ra được ‘người tổ chức’?” Lake rất chú ý đến điểm này.

“Bây giờ thì đừng nên để ý đến ‘người tổ chức’, mọi người cứ lựa chọn theo ý của mình là được. Cuối cùng ra kết luận như thế nào, tôi sẽ nói với mọi người.” Chris nói.

“Thôi được, thế thì tôi sẽ chọn.” Sa Gia cũng có vẻ rất phấn chấn, “Ồ... nhưng mà hai phương án lựa chọn mà cậu đưa ra hình như không khác nhau là mấy.”

“Đúng vậy, lần lựa chọn đầu tiên không phải là quan trọng nhất.” Chris nói, “Phương án lựa chọn thứ nhất (A) tương đối bảo toàn; phương án lựa chọn thứ hai (B) có phần mạo hiểm hơn. Mọi người hãy căn cứ vào trực giác của mình để đưa ra quyết định. À, phải rồi...” Chris nói với Long Mã, “Long Mã, anh đang ghi chép phải không? Phiên anh cũng ghi lại sự lựa chọn của mọi người trong từng lần nhé.” “Được.”

“Cảm ơn.” Chris gật đầu, “Vậy thì xin mời mọi người lựa chọn đi. Mọi người lựa chọn xong tôi sẽ tiếp tục kể về tình tiết của từng sự lựa chọn, qua đó mọi người sẽ biết được lựa chọn của mình có đúng hay không.”

Mười một nhà văn tiểu thuyết kinh dị lần lượt nói ra sự lựa chọn của mình. Long Mã ghi lại một cách cẩn thận vào cuốn sổ.

(Kết quả lần lựa chọn thứ nhất)

Phương án A: Bạch Kinh, Hoang Mộc Chu, Long Mã, Âm Hòa, Thiên Thu, Goth;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Lake, Sa Gia, Bắc Đẩu, Nam Thiên.
Chris tiếp tục kể.

LẦN LỰA CHỌN THỨ NHẤT

Phương án A (trốn dưới gầm tủ)

Tiếng bước chân mỗi lúc một gần, người phụ nữ nhận ra rằng mình không còn thời gian để do dự, chị đưa mắt nhìn xuống gầm chiếc tủ, may quá, nó vừa đủ cho một người. Chị nhặt một con dao ở bàn lên và nhanh chóng chui xuống dưới gầm tủ.

Sở dĩ chị lựa chọn chui xuống gầm tủ để xem diễn biến bên ngoài là vì chị không muốn mạo hiểm, một nguyên nhân nữa là chị nghĩ tới một khả năng khác, đó là người đi xuống không phải là con quỷ giết người mà là cảnh sát hoặc người khác thì sao? Nếu mình trốn vào phía sau của chiếc cầu thang, không phân biệt được ai với ai đã lên tấn công người mới đến thì biết đâu lại chẳng giết nhầm người vô tội.

Tám ván sàn của căn hầm đã được kéo ra, tiếng bước chân nặng nề và chậm rãi vang lên theo từng bậc cầu thang. Người phụ nữ có thể nhận ra, đó là tiếng bước chân của một người đàn ông đi đôi giày da rất dày. Rất nhanh sau đó, đôi giày xuất hiện trong tầm mắt của chị, người đàn ông ấy đã xuống đến nơi. Người phụ nữ nằm xoài sát đất, nhìn thấy rất rõ đôi chân của người đàn ông.

Một tiếng động trầm đục. Tiếng của một vật nặng bị ném trên bàn sắt. Người phụ nữ run lên và nhận ra ý nghĩ sợ rằng sẽ giết nhầm người vô tội vừa rồi của mình thật là ngây thơ và ngu xuẩn. Người kia, không thể là ai khác mà chính là con quỷ giết người đáng sợ. Vật mà hắn ném xuống bàn, 90% là một người bị bắt cóc khác!

Sau khi con quỷ giết người đặt “con mồi” xuống, bèn đi lại xung quanh căn phòng. Người phụ nữ kinh hoàng nghĩ: Chết rồi, hắn đã nhận ra là mình đã biến mất!

Chuyện đã đến nước này thì chẳng còn sự lựa chọn nào. Người phụ nữ cầm chặt con dao, chuẩn bị tư thế sẵn sàng liều chết. Song, lạ lùng thay, đôi giày kia đi lại trong phòng một lần, cuối cùng ngừng tìm kiếm, quay trở về trước “bàn phẫu thuật” bắt đầu đối phó với “con mồi” mới.

Người phụ nữ cảm thấy rất lạ lùng, trong căn phòng này, nơi duy nhất có thể nấp vào được có lẽ chỉ có gầm chiếc tủ này, điều đó hầu như rất rõ ràng, ấy thế mà con quỷ giết người kia lại ngừng tìm kiếm.

Có lẽ, con quỷ giết người biến thái ấy hoàn toàn không phải là người bình thường nên không có tư duy logic. Người phụ nữ nghĩ. Đúng lúc đó, chị nghe thấy tiếng các dụng cụ kim loại va vào nhau và cả tiếng giãy giụa cùng tiếng ú ớ phát ra từ miệng còn đang bị chặt của một người con gái. Trống ngực người phụ nữ đập thình thịch, con quỷ giết người này, hắn đã chặt chân tay người ta?

Người phụ nữ rất muốn nhảy ra cứu cô gái, nhưng lại sợ đó sẽ là một hành động tự sát. Song, nếu để cô gái kia bị chết như thế thì chị lại thấy không nỡ. Đúng lúc đang đấu tranh suy nghĩ thì đột nhiên chị nghe thấy một tiếng “bịch”, tiếp đó một vật tròn tròn rơi xuống đất và lăn đến trước mặt chị.

Cảnh tượng kinh hoàng ấy người bình thường khó lòng mà chịu đựng nổi. Người

phụ nữ sợ tới mức hồn bay phách lạc, trước khi kêu ré lên, chị đã phải dùng hai bàn tay bịt chặt lấy miệng, thế mà vẫn còn để lọt ra tiếng ú ớ.

Chết rồi! Hắn đã nghe thấy rồi chẳng? Người phụ nữ thầm kêu lên. Đúng lúc đó, chị nhìn thấy đôi giày da ấy đi lại phía chiếc tủ và gần như dừng lại ngay trước mặt chị. Tiếp đó, con quỷ giết người quỳ xuống, cúi đầu nhìn xuống phía gầm tủ.

Thế là hết! Bị lộ mất rồi! Người phụ nữ thầm kêu một cách tuyệt vọng.

Đúng lúc đó, một khuôn mặt đáng sợ như mặt sói xuất hiện trước mặt chị, dán xuống đất và nhìn vào mắt chị.

Cuối cùng thì người phụ nữ không thể chịu đựng được nữa, cảnh tượng này quá đáng sợ! Chị kêu thét lên, bàn tay cầm con dao nhọn nhằm về phía khuôn mặt chó sói đó đâm liên tiếp!

“Ồi!” Một tiếng kêu ré lên, “con sói” kêu lên một tiếng đau đớn và ôm mặt đổ xuống. Người phụ nữ biết cú tấn công ấy không thể giết chết hắn nên hoảng loạn chui ra khỏi gầm tủ, định nhân cơ hội đó chạy thoát. Nhưng “con sói” đã bất ngờ thò tay ra tóm lấy chân người phụ nữ khi chị đi qua hắn.

Người phụ nữ kêu lên và quay đầu lại, khuôn mặt sói ấy thực ra là một chiếc mặt nạ, chị quyết định dùng dao đâm vào bàn tay đang tóm lấy mình. Con quỷ giết người một lần nữa lại kêu lên và buông tay ra. Người phụ nữ nhân đà ấy cuống cuồng chạy lên trên gác.

Từ căn hầm dưới đất lên, người phụ nữ nhìn thấy một ngôi nhà gỗ. Chị không có thời gian để nhìn xem trong nhà có những gì mà cuống quýt chạy về phía cửa. Ra khỏi cửa thì nhìn thấy bên ngoài là rừng sâu thẳm thẳm.

Làm thế nào bây giờ... mạo hiểm chạy vào rừng cây kia rất có thể sẽ bị lạc đường, cũng lại có thể bị con quỷ giết người kia tóm được, nhưng cũng không thể cứ ở đây mà chờ chết. Người phụ nữ nghiêng rằng, chạy vào khu rừng tối.

Phương án B (trốn vào sau cầu thang)

Người phụ nữ cầm một con dao, trốn vào phía sau cầu thang. Tấm ván phía trên được mở ra, một người đàn ông đi đôi giày da chầm chậm đi xuống. Người phụ nữ nín thở, nép vào chỗ tối quan sát phía sau lưng hắn.

Sau khi xuống tới nơi, người đàn ông kia không để ý có người phía sau lưng mình. Còn người phụ nữ nấp trong chỗ tối thì sững sờ khi thấy trên vai hắn vác một cô gái chừng 20 tuổi toàn thân đầy những vết thương. Không nghi ngờ gì nữa, đó là “con mồi” khác của hắn.

Không còn thời gian để chần chừ nữa! Cơ hội đã ở ngay trước mắt, là khi hắn quay lưng lại phía mình! Người phụ nữ dốc hết can đảm, nhảy ra từ chỗ nấp, tay cầm chặt con dao định tấn công hắn từ phía sau. Nhưng một việc ngoài dự tính đã xảy ra.

Con quỷ giết người không nhìn thấy người phụ nữ chuẩn bị tấn công mình, mà là cô gái bị hắn vác trên vai bất chợt mở mắt ra và nhìn thấy người phụ nữ vung dao lên. Cô

hoảng sợ kêu thét lên.

Con quỷ giết người quay đầu lại, người phụ nữ sững sờ khi nhìn thấy khuôn mặt đáng sợ như mặt sói!

“Ồi...” Người phụ nữ run bắn lên. Gã đàn ông kia ném cô gái xuống đất và đi tới chỗ người phụ nữ. Đúng lúc hấn bước gần tới nơi, người phụ nữ dốc hết can đảm, cầm con dao lên đâm vào mặt hấn.

Mũi dao ấy có lẽ đã đâm trúng đầu của con quỷ giết người, hấn kêu lên đau đớn, hai tay ôm đầu lùi về phía sau. Người phụ nữ nhân cơ hội ấy chạy vọt lên trên. Chị không dám dừng lại ở trong căn nhà gỗ, mà lao ra khỏi cửa và phát hiện ra bên ngoài là cánh rừng sâu thẳm thẳm.

Làm thế nào bây giờ? Chạy vào khu rừng tối kia một mình ư? Trống ngực người phụ nữ đập dồn dập. Nhưng, trong hang quỷ ấy vẫn còn một cô gái! Nếu không giúp đỡ cô ấy, cô ấy chết là cái chắc.

Tình huống lựa chọn:

Phương án A: trốn ở gần ngôi nhà gỗ, chờ khi con quỷ giết người ra khỏi nhà thì vào cứu cô gái kia rồi cùng nhau bỏ trốn. Rất mạo hiểm.

Phương án B: Một mình chạy vào rừng. Có thể lạc đường, hơn nữa, một mình cũng rất nguy hiểm.

(Kết quả lần lựa chọn thứ hai)

Phương án A: Bắc Đẩu, Sa Gia, Lake, Hạ Hầu Thân, Thiên Thu;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Bạch Kinh, Long Mã, Goth, Nam Thiên.

LẦN LỰA CHỌN THỨ HAI

Phương án A (cứu cô gái và cùng nhau bỏ trốn)

Con quỷ giết người sẽ nghĩ rằng mình đã bỏ chạy, mà không thể ngờ rằng mình đang nấp ở phía sau ngôi nhà. Người phụ nữ do dự đôi chút rồi quyết định mạo hiểm cứu cô gái. Chị lặng lẽ vòng ra sau nhà và nấp ở đó.

Quả nhiên, nửa tiếng sau, con quỷ giết người cầm một con dao chặt xương đi ra, hằn đứng ở cửa nhìn một lúc rồi đi vào rừng.

Cơ hội đã tới! Người phụ nữ nhìn thấy con quỷ giết người đã đi xa, bèn quay trở vào trong ngôi nhà gỗ. Căn hầm phía dưới đã bị khóa, chiếc chìa khóa treo trên tường. Chị lấy xuống mở cửa hầm và thận trọng lần xuống theo cầu thang. Thế rồi, bỗng nhiên chị cảm thấy bất an: Có phải mình... đã bỏ qua điều gì không nhỉ?

Đúng lúc chị đang cảm thấy có điều bất ổn thì đã muộn. Giống như lúc đầu chị đã làm, cô gái nấp vào góc khuất của cầu thang, khi chị bước xuống thì cô gái kia trong lúc căng thẳng và hoảng sợ tột độ đã không nhìn rõ người bước xuống là ai, bèn bổ một nhát rìu xuống. Nhát rìu sắc đã bổ đúng vào sau gáy của người phụ nữ. Trước khi chết, chị còn nghe thấy tiếng kêu thất thanh và hối hận của cô gái. Nhưng, mọi sự đã muộn rồi... (Bad ending).

“Ôi, thế là người phụ nữ ấy đã chết oan uổng...” Thiên Thu mở to mắt nói, “Điều đó có nghĩa là những người lựa chọn phương án A đã thất bại rồi ư?”

“Chỉ là thất bại một lần, không sao, sau đây còn mấy lần lựa chọn nữa.” Chris nói.

Bạch Kinh nói với vẻ đặc ý, “Tôi đã đoán được phương án A sẽ có kết quả như thế mà.”

“Ý của anh là chúng tôi rất ngu phải không?” Thiên Thu nhướn mày hỏi.

“Không có ý đó, có thể là vì mọi người suy nghĩ chưa thật thấu đáo, không nhận ra rằng cô gái dưới hầm cũng sẽ trở thành nhân tố nguy hiểm.”

Thiên Thu “Hừ” một tiếng.

Chris nói, “Tôi đã nhắc trước rồi mà, khi đưa ra sự lựa chọn, mọi người phải đặt mình vào trong hoàn cảnh đó để suy nghĩ và phán đoán, cố gắng nghĩ tới mọi tình huống có thể, như thế thì mới có được sự lựa chọn đúng đắn.”

“Thôi được rồi, kể tiếp đi.” Thiên Thu giục.

“Vâng, tôi sẽ tiếp tục kể về phương án B đây.”

Phương án B (một mình trốn vào rừng) (trùng hợp với nội dung của phương án A trong lần lựa chọn thứ nhất)

Làm thế nào bây giờ? Một mình mạo hiểm chạy vào rừng cây kia rất có thể sẽ bị lạc đường, cũng lại có thể bị con quỷ giết người kia tóm được, nhưng cũng không thể cứ ở đây mà chờ chết. Người phụ nữ nghiêng rằng, chạy vào khu rừng tối.

Đó là một khu rừng nguyên sinh chưa khai phá. Người phụ nữ cuống cuồng tháo chạy, tiếng cành lá khô gãy vụn dưới chân. Không biết chị đã chạy như thế trong bao

lâu và bao xa. Chị cũng không để ý đến phương hướng mà cứ thế chạy về phía trước, chuyện lạc đường không còn quan trọng nữa, trong đầu chị chỉ nghĩ đến việc thoát khỏi móng vuốt giết người điên cuồng kia!

Cuối cùng, chị cảm thấy gần như kiệt sức đến nơi, vết thương trên đầu cùng với sự hốt hoảng mệt mỏi khiến chị dường như ngất xỉu. Đúng lúc đó, chị loáng thoáng nghe thấy tiếng chân đuổi phía sau. Thượng đế ơi, con quỷ giết người ấy đuổi theo đến nơi rồi! Mình phải làm gì đây?

Tình huống lựa chọn:

Phương án A: Tiếp tục bỏ chạy. Có thể không trụ được và bị bắt lại.

Phương án B: Trốn vào một góc nào đó. Bị phát hiện cũng chỉ có đường chết.

(Kết quả lần lựa chọn thứ ba)

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Lake, Long Mã, Nam Thiên, Bắc Đẩu, Hạ Hầu Thân, Bạch Kinh;

Phương án B: Âm Hỏa, Sa Gia, Goth, Thiên Thu. Lần này, Chris bắt đầu kể theo phương án B.

LẦN LỰA CHỌN THỨ BA

Phương án B (trốn vào một góc nào đó)

Người phụ nữ nhìn thấy bụi cây um tùm bên cạnh, ở đó tối đen như mực, nếu trốn vào trong đó, có lẽ con quỷ giết người sẽ không phát hiện ra... Chị nhanh chóng ẩn mình vào một góc của bụi cây đó.

Một lát sau, con quỷ giết người đáng sợ cầm một con dao chạy tới, người phụ nữ nín thở, quan sát hẩn qua kẽ lá.

Điều lạ lùng là, con quỷ giết người ấy chạy đến gần chỗ người phụ nữ ẩn nấp thì dừng lại không tiếp tục đuổi về phía trước nữa. Người phụ nữ rất đổi kinh sợ và cũng lấy làm lạ, không lẽ nó... đã biết mình trốn ở gần đó? Nhưng, sao lại thế được nhỉ?

Con quỷ giết người nhìn xung quanh, bốn bề im lìm. Tuy nhiên, chính sự im lìm đó đã khiến người phụ nữ nhận ra sai lầm của mình! Chị dừng lại ở chỗ này, tiếng cành lá khô bị giẫm cũng chấm dứt. Chính điều này đã cho con quỷ giết người kia biết chị đang ở gần đó!

Con quỷ giết người tìm kiếm trong bụi cây. Tim của người phụ nữ đập nhanh tới mức như muốn bật ra khỏi lồng ngực. Chị ra sức bưng chặt miệng, để không bật ra tiếng kêu khiếp sợ nào. Tuy nhiên, điều đó cũng không cứu được chị, con quỷ giết người đã đi về phía chị ẩn náu.

Người phụ nữ không kịp được nữa, chị biết mình đã bị lộ, chị kêu ré lên rồi nhảy từ bụi cây ra và chạy thục mạng. Nhưng con quỷ giết người đã chuẩn bị trước, hẩn vươn tay ra tóm và ấn chị xuống đất. Bóng đen của cái chết bao trùm, người phụ nữ dùng nốt chút sức lực cuối cùng kêu to và giãy giụa.

Lạ lùng thay, con quỷ giết người không lập tức giết chị. Hẩn muốn chơi trò mèo vờn chuột chăng? Người phụ nữ kinh hoàng nghĩ. Chị biết bây giờ mình như cá nằm trên thớt, gào thét và giãy giụa chẳng có tác dụng gì trước một gã đàn ông to lớn.

Cuối cùng, nửa tiếng sau, con dao sắc trong tay con quỷ giết người đâm vào ngực người phụ nữ. Chị lập tức thôi giãy giụa, hai mắt mở trừng và chết... (Bad ending).

Phương án A (tiếp tục chạy thục mạng)

Người phụ nữ không có thời gian để cân nhắc. Trực giác mách bảo chị, cứ tiếp tục chạy may ra có thể sống sót. Thôi được, đánh bạc một phen vậy! Chị nghĩ rằng, tiếp tục kéo lê tấm thân mỏi mệt chạy về trước. Trống ngực đập dồn dập, đầu không ngoảnh lại, chị cứ chạy như thế cho đến khi tưởng chừng đứt hơi đến nơi thì nhìn thấy phía trước có một đốm sáng. Cảm ơn trời đất, là một ngôi nhà gỗ, trong đó có người!

“Mở cửa, mở cửa! Cứu tôi với, có người muốn giết tôi!” Người phụ nữ đâm mạnh vào cánh cửa. Lát sau, cánh cửa mở ra, một ông già mở to mắt nhìn người phụ nữ lạ, trong tay ông cầm một khẩu súng săn.

Người phụ nữ vội chạy vào trong nhà nói với ông già, “Xin ông hãy mau đóng cửa lại, có một con quỷ giết người biến thái đang đuổi theo tôi! Cũng xin ông hãy tắt đèn đi,

có thể hẳn chưa biết tôi chạy đến đây đâu!”

Người đàn ông làm theo, tắt ngọn đèn dầu trên bàn, căn phòng lập tức tối đen. Người phụ nữ nhìn cánh cửa đã khóa chặt trong lòng thấy yên tâm hơn một chút. Chị cảm ơn ông già, rồi kể cho ông nghe chuyện đã xảy ra.

Người đàn ông nghe chị kể xong có vẻ rất sửng sốt, “Cô nói rằng, cô tận mắt nhìn thấy ở trong động của con quỷ ấy có xác phụ nữ bị chặt chân tay?”

“Vâng...” Người phụ nữ run lên, “Hơn nữa, người bị hại không phải chỉ có một.”

“Đúng là quá đáng sợ. Tôi không hề biết gần đây lại có một con quỷ giết người đáng sợ đến thế!” Ông già nói, “Đừng lo, hẳn không vào đây được đâu, ở trong này rất an toàn.”

Người phụ nữ đưa tay ôm ngực, gật đầu. Người đàn ông bảo chị ngồi xuống rồi mò mẫm rót một cốc nước đưa cho chị. Người phụ nữ uống hết cốc nước thấy đỡ hơn nhiều, mắt của chị cũng dần dần quen với bóng tối. Chị đưa mắt nhìn căn nhà gỗ. Căn nhà không lớn lắm và có hai tầng, chiếc cầu thang bằng gỗ dẫn lên tầng hai. Đồ đạc trong phòng rất giản dị, chỉ có một tủ sách chứa đầy sách, một chiếc bàn, hai chiếc ghế và một cái lò sưởi, không hề có bất cứ đồ gia dụng điện tử nào, cho thấy chủ nhân của chúng đã sống một cuộc sống dân dã, nguyên thủy...

Đột nhiên, chị nhìn thấy ở trên cầu thang hình như có một người phụ nữ xoa tóc. Người ấy đứng im bất động và cứ lặng lẽ nhìn chị.

“Ồi...” Người phụ nữ bất chợt kêu lên một tiếng hoảng sợ, hai tay ôm lấy người.

Người đàn ông đã nhìn thấy cảnh tượng đó nên nói với người phụ nữ, “Đừng sợ, đó là cháu gái của tôi.”

“Tại sao... cô ấy không nói gì?”

Người đàn ông trầm ngâm trong giây lát. “Nó bị câm.” “... Thật à?” Người phụ nữ nhìn người trên cầu thang, thấy cô đã bước xuống dưới mấy bước. Mặc dù trong bóng tối không nhìn rõ ánh mắt và vẻ mặt của cô gái đó, nhưng người phụ nữ có thể khẳng định, cô gái ấy đã nhìn mình không rời mắt. Chị không hiểu tại sao lại như vậy. Có lẽ là vì ở đây lâu lắm rồi không có người từ bên ngoài tới chẳng?

Ông già đi đến bên cạnh cô cháu gái, vừa dùng động tác tay vừa nói, “Chị ấy gặp phải một số rắc rối muốn vào đây ẩn náu một chút. Cháu đừng đứng ở đây nữa, mau lên gác đi.”

Cô gái vẫn không có phản ứng gì, mà từ từ quay người lại đi lên gác như một cái bóng, đến cả tiếng bước chân cũng không nghe thấy.

Người phụ nữ nhìn theo phía sau cô gái, không hiểu tại sao, sống lưng bỗng thấy ớn lạnh. Hai ông cháu này tại sao lại lựa chọn rời xa thành phố đến ở trong một ngôi nhà gỗ ven rừng và sống một cuộc sống tách biệt với xã hội như vậy nhỉ? Họ có bí mật gì chẳng?

Những chuyện xảy ra trong buổi tối hôm nay, quả thật kì lạ đến cùng cực.

Ở trong ngôi nhà gỗ chừng nửa tiếng, không nghe thấy bên ngoài có bất cứ tiếng động nào. Xem ra đã thoát được sự truy đuổi của con quỷ giết người rồi, người phụ nữ vui mừng nghĩ.

“Hắn không đuổi đến đây, đúng không?” người đàn ông nói, “Nhưng, bây giờ cũng đã muộn rồi, tối nay tốt nhất là cô đừng ra ngoài, sáng mai hãy đi và báo cảnh sát. Từ đây ra đường cái cũng hơi xa.”

“Trong nhà mình có điện thoại không?” Người phụ nữ hỏi.

“Không có.”

Người phụ nữ đành nghe theo lời đề nghị của ông già. Ông già nói, “Nhà tôi rất đơn giản, trên gác chỉ có hai phòng là phòng ngủ của tôi và cháu gái. Tầng dưới có một phòng để đồ, nếu cô không chê, tôi sẽ kiếm cho cô một tấm thảm, cô nằm nghỉ tạm ở đó một đêm.”

Trong tình hình như lúc này, làm sao có thể kén chọn được! Người phụ nữ vội nói, “Như thế cũng đã tốt lắm rồi. Xin cảm ơn ông.”

Ông già lên gác ôm một tấm thảm xuống, ông đưa người phụ nữ tới phòng để đồ. May mà trong đó không có nhiều đồ. Ông già trải tấm thảm xuống sàn nhà, nói, “Cô nằm nghỉ tạm ở đây.”

“Không sao đâu, như thế là tốt lắm rồi.” Người phụ nữ cảm kích nói.

Ông già gật đầu với chị, “Bây giờ đã là hơn 1 giờ sáng rồi, cô nghỉ đi.” Nói xong ông đi lên gác.

Sau khi ông già đi lên, người phụ nữ đóng cửa phòng để đồ, cửa không có chốt cài nên chị đành đóng chặt lại. Xong xuôi, chị nằm xuống tấm thảm. Trải qua một trận chạy thoát thân cuống cuồng, thêm vào đó là sự căng thẳng cực độ nên chị thấy rất mệt, vì thế dường như chị chìm ngay vào giấc ngủ khi vừa đặt mình xuống.

Nửa chừng, chị nghe thấy có tiếng động khe khẽ bên cạnh mình.

Chị mở mắt ra và ngồi dậy với vẻ cảnh giác, bất ngờ nhìn thấy có một người đang ngồi bên cạnh mình! Người ấy ngoẹo đầu chăm chú nhìn chị.

Người phụ nữ đang định kêu ré lên thì người kia đã bịt miệng chị lại. Lúc này chị mới nhìn rõ, thì ra đó là cô gái cầm xõa tóc.

Cô gái cầm đặt ngón tay lên miệng ra hiệu cho chị đừng kêu lên, sau đó buông tay ra khỏi miệng của chị.

“Cô định làm gì thế?” Người phụ nữ khẽ hỏi.

Cô gái cầm lấy ra một tờ giấy, mở ra cho chị xem. Trên tờ giấy đó có viết dòng chữ bằng huỳnh quang: Chạy mau đi! Hãy rời khỏi nơi này ngay!

Người phụ nữ ngậy ra, hỏi, “Tại sao?”

Cô gái cầm có vẻ lo lắng, cả người dường như khẽ run lên. Cô mở to mắt, một lần nữa lại đưa tờ giấy đến trước mặt người phụ nữ, như muốn thét to lên rằng, “Chạy mau đi! Hãy rời khỏi nơi này ngay!”

Người phụ nữ thực sự thấy mù mịt, chị không biết xảy ra chuyện gì, cũng không biết có nên nghe theo lời của cô gái câm này hay không.

Tình huống lựa chọn:

Phương án A: Không tin tưởng cô ấy, tiếp tục ở lại chờ đến khi trời sáng.

Phương án B: Tin tưởng vào cô gái câm, rời khỏi căn nhà gỗ.

“Nên chọn thế nào nhỉ?” Sa Gia nói với vẻ phân vân, “Dù lựa chọn theo phương án nào thì cũng rất nguy hiểm!”

“Đúng thế, nếu lựa chọn phương án A, tức là ở lại trong ngôi nhà đó thì cũng không an toàn. Lựa chọn phương án B, bên ngoài có con quỷ giết người, nếu chẳng may gặp phải hắn thì...” Goth lắc đầu nói, “Tôi cũng không có căn cứ gì.”

“Vậy thì hãy dựa vào trực giác.” Chris nói, “Lúc trước tôi cũng đã nói rồi, may mắn cũng là một phần của thực lực.”

“Thôi được.” Bắc Đẩu vẫn có vẻ phân chấn muốn thử, “Câu chuyện này diễn biến đến đây bắt đầu thú vị rồi.”

“Phải rồi, xin nhắc lại với mọi người một điểm.” Chris nói, “Câu chuyện này cho dù chia nội dung như thế nào thì quan hệ nhân vật cũng không thay đổi. Cũng có nghĩa là, người tốt thì từ đầu chí cuối vẫn là người tốt, người xấu cũng như vậy.” Cậu ta mỉm cười, “Nói rõ thêm chút nữa, mọi người có thể có được một sự gợi ý nào đó thông qua phương án sai.”

(Kết quả lần lựa chọn thứ tư)

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Âm Hỏa, Lake, Thiên Thu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Sa Gia, Goth, Long Mã, Bắc Đẩu, Nam Thiên.

LẦN LỰA CHỌN THỨ TƯ

Phương án B (tin tưởng vào cô gái câm)

Về lo lắng căng thẳng của cô gái câm không có gì là giả tạo. Người phụ nữ suy nghĩ. Nếu cô ấy thực sự muốn hại mình thì trong lúc mình ngủ vừa rồi, cô ấy đã có thể ra tay rồi. Từ đó có thể thấy, cô ấy bảo mình phải rời khỏi đây ngay, có thể là có lý do đặc biệt nào đó. Mà sự giải thích duy nhất cho lý do đó là: ngôi nhà gỗ này cũng tiềm ẩn một mối nguy hiểm như vậy!

Nghĩ đến đây, người phụ nữ không dám ở lại đây nữa. Chị đứng dậy. Cô gái câm kéo tay chị, dắt ra đến cửa, sau đó khẽ khàng mở cửa mà không gây bất cứ tiếng động nào. Trước khi rời đi, người phụ nữ do dự nhìn cô gái ấy một lúc. Cô gái câm chỉ về phía chênh chéo đằng trước, rồi ra sức xua tay, như muốn nói rằng, “Cứ đi thẳng theo hướng đó, đừng có quay lại!”

Người phụ nữ ra khỏi ngôi nhà gỗ. Cô gái câm làm động tác “đi nhanh đi” rồi đóng cửa lại.

Nếu đã đưa ra sự lựa chọn thì chẳng còn đường quay trở lại nữa. Người phụ nữ đưa mắt nhìn quanh, dường như con quỷ giết người không phục ở gần đây. Chị hít một hơi sâu, rồi đi về phía mà cô gái câm chỉ.

Người phụ nữ len lỏi giữa khu rừng nguyên sinh tối om. Bây giờ chỉ còn biết hi vọng rằng cô gái câm kia đã không lừa gạt mình, đồng thời cầu mong mình không rơi vào tay con quỷ giết người kia một lần nữa. Chị đi theo hướng cô gái chỉ, hi vọng sẽ nhìn thấy ánh rạng đông. Cuối cùng, hơn mười phút sau, tầm mắt của chị đã được mở rộng hơn. Cảm ơn Thượng đế, chị đã nhìn thấy đường quốc lộ, được cứu rồi.

Người phụ nữ chạy ra đường quốc lộ, hi vọng sẽ có xe chạy đến. Nhưng bây giờ đang là nửa đêm, làm sao có chuyện dễ dàng đó được? Người phụ nữ lại tiếp tục đi theo đường quốc lộ, nếu phía trước mà có một thị trấn hoặc ngôi làng thì sẽ được cứu!

Đi được chừng hai mươi phút, người phụ nữ dường như kiệt sức. Con đường quốc lộ đen ngòm, hai bên đường hoang vu, chẳng có lấy một ngôi nhà nào. Chị không biết đi như thế đến bao giờ mới tới điểm cuối và cũng không biết là mình đang đi về phương hướng nào. Đúng lúc chị đang hoang mang thì phía trước xuất hiện một luồng ánh sáng, là ánh sáng của đèn xe! Cuối cùng thì cũng đã có một chiếc xe chạy đến rồi!

Người phụ nữ đứng ra giữa đường, lớn tiếng kêu lên, “Dừng lại! Xin dừng lại!”

Một chiếc xe chở hàng cỡ nhỏ dừng lại trước mặt người phụ nữ, lái xe thò đầu ra khỏi ca bin, đó là một người đàn ông trung niên đội mũ và có râu. Anh ta nhìn người phụ nữ chặn xe giữa đường vào lúc nửa đêm với vẻ nghi ngại.

Người phụ nữ chạy đến trước mặt người lái xe, nói bằng giọng van nài, “Tôi bị một con quỷ giết người truy sát, xin anh... cho tôi đi nhờ xe và chở tôi đến đồn cảnh sát!”

Lái xe nheo mắt nhìn người phụ nữ, dường như đang phán đoán xem lời của người phụ nữ có đúng hay không. Anh ta chăm chú nhìn vết máu và vết thương trên người

chị, do dự một lúc, hất đầu nói, “Lên xe đi.”

Người phụ nữ mừng rỡ nhảy lên xe và ngồi vào vị trí ghế phụ. Chiếc xe hàng nổ máy tiếp tục chạy về phía trước.

Ngồi được mấy phút, người phụ nữ hỏi, “Còn bao lâu nữa sẽ tới thị trấn?”

“Sắp rồi.” Lái xe trả lời ngắn gọn. “Anh chở hàng đến đó à?”

“Phải.”

“... Chở hàng gì vậy?”

Tài xế liếc nhìn người phụ nữ một cái, tỏ ý, chuyện đó không liên quan gì đến chị. Người phụ nữ biết thế bèn im lặng.

Chiếc xe cứ chạy trong màn đêm như vậy, hai người không nói năng gì. Một lúc sau, người phụ nữ thấy thắc mắc, mình đã nói với anh ta là bị một con quỷ giết người truy sát, thế mà anh ta không hề tỏ ra ngạc nhiên, thậm chí không hỏi thăm xem chuyện như thế nào. Đây là một người rất không hay nói chuyện hay là...

Nghĩ đến đây, người phụ nữ lập tức thấy bất an, chị ngước mắt lên, lén nhìn người tài xế qua chiếc gương chiếu hậu ở đằng trước.

Động tác nhỏ ấy bị người tài xế biết được. Anh ta hỏi, “Cô nhìn tôi làm gì?”

“Ồ... không.” Người phụ nữ thu ánh mắt lại.

Lái xe im lặng một lúc, rồi bất ngờ lên tiếng, “Cô có quen tôi không?”

Không hiểu sao, nghe thấy anh ta hỏi như vậy, người phụ nữ rung mình, sau đó lắc đầu đáp, “Không... Không quen.”

“Không quen thật à?”

“Tất nhiên rồi, tôi vừa mới lên xe của anh mà.” Đột nhiên, lái xe phanh gấp, cho xe dừng lại. Người phụ nữ ngạc nhiên hỏi, “Xảy ra chuyện gì thế?”

“Không có gì. Tôi ra sau xem hàng có ổn không. Cô chờ tôi một lát.” Nói rồi lái xe mở cửa nhảy xuống.

Xem hàng có ổn không? Người phụ nữ kinh hoàng nghĩ, nói vậy là có ý gì nhỉ? “Hàng” mà anh ta chở liệu có phải là hàng sống gì không?

Còn nữa, tại sao anh ta cứ nhắc lại để mình xác định xem có quen anh ta không? Lẽ nào... Người phụ nữ nhíu chặt mày, trong lòng càng thấy bất an.

Trong lúc suy nghĩ, chị cứ quay mặt ra ngoài cửa xe. Thế rồi, đột nhiên, một khuôn mặt sói từ dưới nhô lên trước mặt người phụ nữ.

“Ồi...!” Người phụ nữ sợ tới mức hồn xiêu phách lạc, kêu ré lên. Cánh cửa xe bị kéo ra, con quỷ giết người đeo mặt nạ một lần nữa lại xuất hiện trước mặt người phụ nữ. Chị ra sức lùi về sau, nhưng ca bin của chiếc xe chở hàng rất chật, hoàn toàn không có chỗ tránh, xem ra chị chỉ còn một đường chết.

Con quỷ giết người dùng một tay bóp cổ chị, một tay khác vung con dao sáng quắc lên. Khuôn mặt chó sói đáng sợ nhìn người phụ nữ một lát, sau đó con dao sắc nhọn đâm vào ngực chị... (Bad ending).

Phương án A (không tin lời cô gái câm)

Người phụ nữ cân nhắc thận trọng, cảm thấy nếu bây giờ đi ra ngoài một mình sẽ rất mạo hiểm, con quỷ giết người có thể đang nấp ở một chỗ gần đây, hướng chỉ chị lại không biết đường, làm sao mà đi ra khỏi cánh rừng này được. Nhờ bị lạc đường, lại quay trở lại thì sao?...

“Không, tôi không đi đâu.” Người phụ nữ lắc đầu, khề nói với cô gái, “Bên ngoài rất nguy hiểm.”

Cô gái nghe thấy người phụ nữ nói như vậy thì tỏ ra bất lực và lo lắng. Cô lấy một chiếc bút huỳnh quang từ trong túi ra đang định viết gì đó thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng ho từ trên gác vọng xuống, cô run bắn người, vội vàng đứng dậy. Ra đến cửa, cô quay đầu lại nhìn người phụ nữ, thở dài rồi rời đi.

Người phụ nữ vội vàng đóng chặt cửa phòng để đồ lại, tìm một cây gậy trong đồng hồ bên cạnh chèn chặt, sau đó chị ôm đầu gối ngồi xuống tấm thảm và không dám ngủ nữa. Trong căn nhà gỗ này chứa đựng bí mật gì nhỉ? Lời cảnh tỉnh của cô gái câm có ý nghĩa gì? Mình lựa chọn ở lại liệu có phải là sáng suốt không? Chị không biết phải làm gì, chỉ có luôn luôn cảnh giác, mong ngày mai nhanh tới để có thể rời khỏi khu rừng ẩn chứa rất nhiều bí ẩn này.

Người phụ nữ cứ ngồi như vậy không biết trong bao lâu. Thế rồi, đột nhiên chị nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài, giật thột một cái, chị nghĩ: Không biết là ai đến thế?

Lát sau, chị nghe thấy tiếng bước chân của ông già từ trên gác đi xuống, sau đó là tiếng hỏi của ông, “Ai đấy?” Một giọng nói của phụ nữ xen lẫn tiếng khóc, “Xin ông mở cửa ra! Cầu xin ông... Trong rừng có một kẻ điên!”

Người phụ nữ run lên, đứng bật dậy, là một người phụ nữ có cùng cảnh ngộ với mình? Trời đất, buổi tối hôm nay, không biết có mấy người gặp phải tên quỷ giết người đáng sợ đó!

Ông già có vẻ cũng bị sốc. “Thượng đế ơi, lại một người nữa!” Vừa thốt lên như vậy, ông vừa mở cửa ra cho người kia vào nhà, sau đó thì khóa cửa lại.

Người phụ nữ không thể nào ngồi yên được nữa, chị mở cửa kho để đồ và bước ra thì thấy ông già tay xách chiếc đèn dầu, đang nhìn người thứ hai của buổi tối hôm nay. Đó là một cô gái chừng 20 tuổi, điệu bộ cũng gần giống như chị, toàn thân là vết thương và mồ hôi cùng khuôn mặt đầy vẻ bàng hoàng sợ hãi. Vết thương của cô gái này có vẻ nghiêm trọng hơn, dường như cô ấy bị thương ở chân.

Cô gái kia cũng mở to mắt ngạc nhiên nhìn người phụ nữ, như thể đoán được đó là chuyện gì. “Trời, chị cũng...”

“Đúng vậy, giống như cô.” Người phụ nữ đáp giống như tìm được bạn, giọng nói đầy vẻ xúc động, “Tôi cũng bị con quỷ giết người tấn công lúc trước.”

“Có phải là... một con sói không... một người đeo mặt nạ?” Cô gái run rẩy nói.

Người phụ nữ gật đầu. Cô gái bưng chặt miệng, nước mắt trào ra. Người phụ nữ thấy

nỗi sợ hãi của cô gái còn hơn cả mình, vì dù gì cô cũng còn nhỏ tuổi hơn. Chị không kìm được bước tới, ôm lấy cô gái.

“Ngồi xuống đi, các cô gái.” Ông già để ý thấy vết thương ở chân của cô gái. “Để tôi đi tìm ít thuốc.”

Một lát sau, ông mang ra một thứ giống như cao. Cô gái nói chân phải của cô đã bị thương khi bỏ chạy, bây giờ đang đau như bị kim đâm. Ông già giúp cô cởi giày ra, thấy bàn chân của cô sưng phồng như bánh bao, bèn nói, “Chân bị trọ rồi, không có gì lớn, tôi bôi thuốc này cho cô, nhưng tạm thời không được cử động.”

Cô gái tỏ ra vô cùng cảm động, khi ông già bôi thuốc cho, cô cắn chặt răng, mồ hôi vã ra đầy trán. Người phụ nữ biết, cô đang phải cố nén cơn đau để không bật thành tiếng kêu. Nếu không phải vì ý nghĩ mong được cứu sống nâng đỡ thì e rằng cô không thể nào đi tới đây được.

Sau khi bôi thuốc xong, ông già ngồi xuống, nói với cô gái trẻ, “Hãy nói cho ta biết điều cháu đã trải qua. Cháu đã gặp con quỷ giết người ấy như thế nào?”

Cô gái kể trong nước mắt, “Cháu tên là Lê An, ba người bọn cháu gồm cháu, cô bạn thân và bạn trai của cô ấy cùng tới khu rừng nguyên sinh này cắm trại. Chúng cháu dựng trại, đốt lửa, nướng thịt và uống rượu rất vui... Khi đóng lửa trại gần tắt thì bạn trai của bạn cháu nói đi nhặt thêm củi khô cho vào đóng lửa. Không ngờ anh ấy đi luôn trong hơn bốn mươi phút.

Cháu và bạn cháu thấy có điều gì đó không bình thường bèn tìm cách liên lạc với anh ấy, nhưng trong rừng không có tín hiệu sóng điện thoại. Trong khi ấy, đóng lửa thì vì hết củi nên gần tàn. Chúng cháu đều rất lo. Một lát sau, bạn cháu nói đi tìm bạn trai của mình và bảo cháu ở lại đó chờ và cố gắng tìm thứ gì đó để duy trì ngọn lửa. Kết quả là cô ấy đi và cũng không quay trở lại.

Cháu đã đốt hết những gì có thể đốt, nhưng vẫn không thấy bọn họ về. Đúng lúc cháu không biết làm gì thì có một người đeo mặt nạ sói bắt ngờ lao từ trong rừng ra...”

Nói đến đây, Lê An không kể tiếp được nữa, toàn thân cô run lên bần bật, chứng tỏ những điều mà cô vừa trải qua đã gây cho cô cú sốc quá lớn. Người phụ nữ rất hiểu, chị biết người đeo mặt nạ sói ấy đáng sợ đến thế nào! Gặp tình huống ấy trong rừng, đừng nói là một cô gái yếu ớt, mà ngay cả một thanh niên trai tráng cũng sẽ run sợ tới mất mật. Người phụ nữ ôm chặt lấy Lê An, dùng thân mình sưởi ấm cho cô. “Được rồi, tôi biết rồi. Cô không cần phải kể tiếp nữa!”

Nhưng ông già lại hỏi, “Con quỷ giết người đó không bắt cô à? Cô đã bỏ trốn bằng cách nào?”

“... Những chuyện xảy ra sau đó kinh khủng quá, cháu bị đánh ngất đi nên không nhớ được nữa và cũng không muốn nhớ lại...” Lê An co ro trong lòng người phụ nữ, nói với vẻ đau khổ, “Cháu chỉ biết là mình tìm được một cơ hội rồi may mắn thoát khỏi...”

Ông già thở dài, “Những điều mà hai người trải qua có thể nói là giống hệt như

nhau. Rõ ràng là trong khu rừng này có một con quỷ giết người đáng sợ, một gã điên mất hết lương tri, trong một buổi tối mà tấn công mấy người phụ nữ. Thượng đế ơi, đúng là điên quá mất rồi!” Ông già nhìn hai người phụ nữ nói, “Các cô thoát khỏi bàn tay của con quỷ giết người đó đã là rất may mắn rồi!”

“Nhưng, hai người bạn của cháu...” Lê An lại khóc, “Có lẽ họ đã lành ít dữ nhiều.”

Ông già nhìn đồng hồ đeo tay, nói, “Bây giờ đã là 4 giờ sáng, hai người hãy nghỉ ở đây mấy tiếng, chờ trời sáng hẳn, tôi sẽ nói hướng về thị trấn cho, rồi hai người hãy nhanh chóng rời khỏi đây để báo cảnh sát!”

Hai người phụ nữ gật đầu. Ông già nói, “Mọi người chịu khó ở trong phòng để đồ chật chội ấy một chút, vì không còn phòng khác.”

“Được ạ.” Người phụ nữ đưa Lê An vào trong căn phòng để đồ, hai người ngồi co ro trên chiếc thảm. Ở cùng nhau, họ cảm giác an toàn hơn hẳn khi ở một mình, nhưng vẫn không dám ngủ, mà cứ mở mắt thức cho đến sáng.

Mấy tiếng sau, ông già gõ cửa phòng để đồ, nói, “Các cô gái, trời sáng rồi!”

Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, đẩy cánh cửa phòng để đồ, nhìn thấy ánh nắng chiếu từ bên ngoài vào, trong lòng rất bồi xúc động. Mặc dù vẫn khó lường hết mọi chuyện, nhưng dù sao ban ngày vẫn khiến người ta thấy an toàn và hi vọng hơn.

Chị quay đầu lại, định gọi Lê An cùng rời đi, nhưng thấy Lê An có vẻ đau, tay cứ ôm lấy chân, dường như cô không thể đứng dậy được.

“Cô sao thế?” Người phụ nữ cúi đầu xuống hỏi. “Chân của tôi... đau muốn chết, hình như nó sưng to hơn.” Lê An nói với vẻ đau khổ vô cùng.

Người phụ nữ nhìn, quả thực bàn chân của Lê An lúc này sưng hơn hẳn, máu tụ cả trên mu bàn chân thành màu tím bầm, nhìn thì thấy không thể nào đi được, cô quay đầu lại nhìn ông già vẻ bất lực, không biết phải làm gì.

Ông già ngồi xuống, kiểm tra vết thương của Lê An, nói, “Xem ra vết thương của cô nặng hơn so với dự đoán, có lẽ bị gãy xương rồi.”

Lê An lo lắng hỏi, “VẬY... phải làm thế nào?”

“Cứ cố đi là không được rồi. Với tình hình hiện nay của cô nếu gặp lại con quỷ giết người đó thì chỉ còn có đường chết.” Ông già nghĩ một lúc, nói, “Chỉ có thể như thế này: cô ở lại đây, tôi sẽ bôi thuốc cho cô và chườm nóng.” Ông già nhìn người phụ nữ, “Chỉ một mình cô đi khỏi đây đến báo cảnh sát thôi.”

Người phụ nữ biết không còn sự lựa chọn khác bèn gật đầu, “Vâng”, rồi nhìn Lê An, “Cô hãy ở đây nghỉ ngơi cho tốt, tôi sẽ cố gắng báo để cảnh sát đến đây thật nhanh!”

“Vâng, nhờ chị...”

Ông già và người phụ nữ đi đến cửa, ông già mở cửa ra, nhìn ra ngoài với vẻ cảnh giác một lúc rồi nói, “Gần đây không có người. Con quỷ giết người đó có lẽ không dám hành hung vào ban ngày đâu.” Ông chỉ về phía trước, nói, “Cô cứ đi theo hướng này chừng hai mươi phút thì sẽ thấy đường cái. Người và xe trên đường đó sẽ giúp cô.”

“Vâng, tôi biết rồi, cảm ơn ông!” Người phụ nữ chào ông già rồi đi theo phía ông chỉ.

Một lần nữa lại phải đặt chân vào khu rừng, người phụ nữ không khỏi thấy hồi hộp lo lắng. Dọc đường đi, lúc nào chị cũng nơm nớp, mắt mở to thận trọng nhìn xung quanh, có lúc còn chạy, chỉ muốn nhanh chóng ra khỏi khu rừng nguyên sinh đáng sợ này. Chị lượm một cành cây và cầm chắc trong tay để phòng thân, giả sử có gặp tình huống bất ngờ thì cũng có thể dùng nó làm vũ khí.

Điều may mắn là, chị không rơi vào khốn cảnh một lần nữa. Hơn mười phút sau, phía trước mặt được mở rộng hẳn. Cuối cùng thì cũng đã ra tới đường lớn rồi! Người phụ nữ xúc động co chân chạy, vứt cành cây trong tay và gắng sức chạy ra đường. Trên đường có đủ các loại xe, chị dang rộng hai tay, kêu lớn, “Cứu với! Cứu tôi với!”

Chủ nhân của một số xe có lẽ bị máu me và vết thương trên người chị dọa sợ nên tránh phiền phức, không dừng lại. Người phụ nữ đứng bên đường kêu cứu mười mấy phút nhưng vẫn không có chiếc xe nào dừng lại. Từ tối hôm qua đến giờ, chị chưa có thứ gì cho vào bụng, đêm thì hầu như không chợp mắt lúc nào và lại luôn ở trong trạng thái lo sợ cực độ, vì thế lúc này chị gần như đã kiệt sức và sắp ngất đến nơi.

Cuối cùng, một chiếc xe khách nhỏ cũng dừng lại. Tài xế là một người đàn ông to béo, bên cạnh ông ta là một người phụ nữ trung niên. Họ ngạc nhiên nhìn chị, hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Người phụ nữ nhìn thấy chiếc xe dừng lại, cố gắng dùng nốt chút sức lực cuối cùng chạy tới, bám vào cửa xe nói với người ngồi bên trong, “Tôi bị một con quỷ giết người tấn công... cầu xin mọi người hãy... cứu tôi...”

Nói xong câu này, chị không cầm cự được nữa, trước mắt bỗng tối sầm lại và ngất đi...

Khi người phụ nữ tỉnh dậy, chị thấy mình đang nằm trên giường ở bệnh viện, trên đầu quấn băng. Chị biết cặp vợ chồng trên chiếc xe đó đã cứu mình, nên bật khóc vì quá mừng. Trong buồng bệnh có một bác sĩ, một y tá và cả một viên cảnh sát mặc cảnh phục. Nhìn thấy chị tỉnh lại, cả ba người đều xúm lại.

“Chị đã ngất hơn một ngày rồi đấy, cuối cùng cũng đã tỉnh lại rồi.” Viên cảnh sát nói với người phụ nữ, “Tôi là cảnh sát của thị trấn này, tên là Tiêu Vĩ. Một cặp vợ chồng đã đưa chị đến bệnh viện, nói rằng thấy chị kêu cứu trên quốc lộ số 9 và sau đó thì ngất đi. Có đúng thế không?”

“Đúng ạ.”

Tiêu Vĩ nhìn bác sĩ. Bác sĩ nói với người phụ nữ, “Chúng tôi đã kiểm tra rồi, chị không gặp vấn đề gì lớn về sức khỏe, vết thương ở đầu cũng không nghiêm trọng, chỉ có điều tinh thần quá căng thẳng nên mới bị ngất, nghỉ ngơi một thời gian là sẽ khỏe lại thôi. Tôi tin rằng chị nhất định muốn nói chuyện với cảnh sát.” Nói rồi bác sĩ quay sang viên cảnh sát. “Chúng tôi ra ngoài trước.”

Sau khi bác sĩ và y tá đi ra, Tiêu Vĩ ôm chiếc cặp công văn ngồi xuống trước mặt

người phụ nữ, nói, “Bây giờ, đề nghị chị cho biết họ tên và kể lại chuyện đã gặp thật tỉ mỉ cho tôi nghe.”

Người phụ nữ lắc đầu, đáp, “... Tôi không nhớ tên của mình.”

“Là vì bị tấn công vào đầu phải không?” “Có lẽ thế.”

“Vậy thì chị hãy nói tất cả những gì có liên quan đến bản thân mà mình nhớ. Ví dụ như nhà ở đâu, làm việc gì...”

Người phụ nữ hoang mang, “Tôi không nhớ ra được điều gì cả. Tôi chỉ biết là, khi tỉnh dậy trong căn hầm của ngôi nhà gỗ ở trong rừng thì thấy trong căn hầm đó có một chiếc bàn sắt giống như bàn phẫu thuật, dưới bàn là...” Chị bưng miệng, dừng lại một hồi lâu, “Có một dụng cụ kim loại rất to, bên trong đựng xác đã bị cắt chân tay của một cô gái.”

Tiêu Vĩ nhíu mày vẻ mặt nghiêm trang, lấy bút và sổ từ trong cặp công văn ra. “Chị hãy nói chậm một chút để tôi ghi lại.”

“Lúc đó tôi rất sợ, tuy tôi không nhớ gì, nhưng có thể khẳng định là mình đã bị bắt cóc đến động quỷ ấy. Đúng lúc tôi đang không biết làm gì thì con quỷ giết người đó đi từ trên gác xuống, hấn vác một người phụ nữ trên vai. Tôi nấp vào chỗ khuất nhân cơ hội đó đã bất ngờ tấn công con quỷ giết người...”

“Con quỷ giết người đó trông như thế nào?” Tiêu Vĩ ngắt lời người phụ nữ, hỏi.

“Tôi không nhìn thấy, vì hắn đeo một chiếc mặt nạ như mặt chó sói.”

“Chị nói tiếp đi.”

Người phụ nữ tiếp tục kể mình đã làm cho con quỷ giết người đó bị thương như thế nào, rồi chạy ra khỏi đó đến ngôi nhà của người đàn ông nọ ra sao, cũng như chuyện gặp một người bị hại khác ở nhà ông già. Riêng chuyện cô gái cam nứa đêm xuống bảo chị rời khỏi ngôi nhà đó ngay thì chị không nói, vì chị không biết điều đó có nghĩa gì, e rằng chuyện đó phải chờ đến khi cảnh sát đến đó cứu cô gái kia ra và điều tra kĩ thì mới rút ra được kết luận.

Tiêu Vĩ nghe xong những lời kể của người phụ nữ bèn nói với vẻ nghiêm trang, “Nói như vậy là trong nhà người đàn ông đã cứu chị hiện vẫn còn một người bị hại khác, và cô gái ấy có khả năng nhìn thấy mặt của tên quỷ giết người ấy, hoặc là biết thêm một số tình hình khác.”

“Có lẽ như vậy.” Người phụ nữ khẳng định, “Tôi không hỏi cô ấy, lúc đó hai chúng tôi đều rất sợ và căng thẳng nên không nói chuyện nhiều.”

“Chị đã cung cấp những tin tức rất quan trọng.” Viên cảnh sát nói, “Gần đây, trong thị trấn của chúng tôi liên tiếp xảy ra các vụ án phụ nữ bị mất tích, hai ngày trước cũng xảy ra một vụ như vậy. Do không tìm được xác chết nên chúng tôi không thể phán đoán chính xác những người phụ nữ ấy bị đem bán, bắt cóc hay giết hại. Bây giờ, theo thông tin mà chị cung cấp, thì thấy những người phụ nữ ấy không bị đem đi nơi khác mà là bị đem tới khu rừng nguyên sinh và bí mật giết chết. Đây là một vụ án rất nghiêm

trọng! Phía cảnh sát chúng tôi nhất định sẽ bắt được con quỷ giết người biến thái ẩn nấp trong khu rừng đó.”

“Vâng!” Người phụ nữ gật đầu liên tiếp, “Phải nhanh chóng bắt hắn, nếu không sẽ có thêm nhiều người bị hại mới!”

Tiêu Vĩ nói với người phụ nữ, “Có chuyện này đề nghị chị chứng thực, vấn đề này có lẽ sẽ khiến chị cảm thấy khó chịu, nhưng mong chị hiểu cho, vì đó là đầu mối quan trọng để giải quyết vụ án.”

Người phụ nữ chuẩn bị tâm lý, đáp, “Được, anh cứ hỏi đi.”

“Xác cô gái bị chặt chân tay mà chị nhìn thấy dưới hầm ấy, chị có thể đoán được thời gian tử vong không? Ý của tôi là, xác chết ấy còn mới hay đã thối rữa rồi?”

Người phụ nữ thấy ruột quặn lên, chị cố gắng kìm để khỏi nôn ra và nhớ lại, “Tôi không dám nhìn kĩ, chỉ liếc một cái thì đã hồn bay phách lạc rồi. Nhưng tôi vẫn nhớ cái mùi ấy...”, cơn buồn nôn lại dâng lên cổ, “... là mùi hôi thối... có lẽ xác chết đó đã được hơn một ngày rồi...”

“Được rồi, chỉ cần xác nhận một điểm ấy là được rồi!” Tiêu Vĩ nói, “Nếu cô gái bị mất tích ấy may mắn thì có lẽ còn sống! Tôi sẽ lập tức triển khai việc ứng cứu!”

Người phụ nữ gật đầu.

“Bây giờ, điều duy nhất cần xác định là địa điểm.”

Tiêu Vĩ nhíu chặt mày, “Khu rừng nguyên sinh mà chị nói đó diện tích rất lớn, tới cả mấy ngàn cây số. Đoạn chạy dọc theo quốc lộ số 9 cũng dài tới mấy trăm cây số. Nếu không biết được vị trí tương đối chính xác thì việc tìm ngôi nhà gỗ trong khu rừng nguyên sinh ấy sẽ mất rất nhiều thời gian...”

Tiêu Vĩ nhìn người phụ nữ, “Bây giờ chị có nhớ được cảnh vật xung quanh ở đoạn đường mà chị được cứu có gì nổi bật không?”

Người phụ nữ suy nghĩ một lúc, lúc đó vì chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để được cứu nên chị đã không để ý đến xung quanh. Chỉ biết rằng xung quanh là núi cao và rừng sâu liên tiếp, chứ không có ấn tượng đặc biệt gì, vì vậy chị lắc đầu.

“Thôi được, không sao. Để tôi liên hệ với đôi vợ chồng đã đưa chị đến đây, xem họ có thể cung cấp được gì nữa không. Chị bị thương lại bị sốc như vậy, hãy ở lại đây nghỉ ngơi cho ổn đã.”

Người phụ nữ khẽ gật đầu. Tiêu Vĩ đứng dậy, chuẩn bị rời đi thì đột nhiên người phụ nữ nghĩ ra điều gì đó và gọi, “Anh cảnh sát...”

Tiêu Vĩ quay đầu lại, “Sao thế?”

Người phụ nữ do dự nói, “Bác sĩ bảo vết thương của tôi không gây trở ngại lắm, anh có thể bố trí tôi ở nơi có sự bảo vệ của cảnh sát không? Tôi không muốn ở lại đây...”

“Chị sợ con quỷ giết người ấy biết chị trốn thoát sẽ tới đây để giết người diệt khẩu? Tôi nghĩ, hắn không có gan làm vậy đâu.”

Người phụ nữ lắc đầu sợ hãi, “Anh cảnh sát, các anh chớ có coi thường hắn, tên quỷ

ấy đáng sợ lắm, chuyện gì hần cũng có thể làm được!”

Tiêu Vĩ nghĩ một lát rồi nói, “Thôi được, lát nữa tôi sẽ liên lạc với đồng nghiệp, bảo họ tới bệnh viện đón chị, chị tạm thời ở lại trong đồn của chúng tôi. Ở đó đêm nào cũng có cảnh sát trực ban, như thế chị yên tâm rồi chứ?”

“Vâng.” Người phụ nữ cảm kích, “Cảm ơn anh.” Tiêu Vĩ gật đầu và đi ra khỏi buồng bệnh.

“Chị ở trong này nhé.” Cô cảnh sát trẻ đưa người phụ nữ đến căn phòng trong cùng bên phải của đồn cảnh sát. “Đây là nơi ở của cảnh sát trực ban chúng tôi.”

“Cảm ơn.”

“Trong nhà vệ sinh có bồn tắm, chị có thể tắm cho dễ chịu.” Nữ cảnh sát đưa cho chị bộ quần áo. “Đây là quần áo tôi tặng chị, chị tắm và thay đi.”

“Rất cảm ơn cô, cô cảnh sát.”

“Chị tắm xong thì cứ ở đó nghỉ ngơi. Có việc gì thì có thể sang phòng làm việc bên cạnh tìm tôi, hoặc gọi điện thoại nội bộ. Số điện thoại để ở dưới tấm kính bàn đấy.” Sau khi dặn dò cẩn thận xong, nữ cảnh sát mới bước ra khỏi phòng, nhưng rồi vẫn quay đầu lại nhắc một câu, “À, chị nhớ đóng cửa sổ và cửa ra vào cho cẩn thận.”

Cảnh sát ở thị trấn này đều là những người tốt, không những sắp xếp cho mình ở đồn cảnh sát mà còn cho mình quần áo sạch. Người phụ nữ thấy trong lòng rất ấm áp, dễ chịu. Chị bước vào nhà vệ sinh, nhìn thấy vòi tắm hoa sen và những vật dụng tắm rửa dùng một lần mà chỉ muốn khóc. Chị cởi bộ quần áo toàn vết máu ra, vuốt mái tóc vừa rối vừa bẩn như dây thừng. Lúc này, có lẽ chẳng có gì tuyệt hơn là được tắm một trận bằng nước nóng.

Chị cởi hết quần áo, bước tới dưới vòi hoa sen, trước khi vận vòi, chị nhìn thân hình của mình qua chiếc gương và sửng người.

Chị nghĩ rằng mình hoa mắt, hoặc là do vết trên gương, nhưng sau khi đi lại gần chiếc gương để quan sát, chị ngạc nhiên nhận ra rằng mình đã không nhìn nhầm. Ở phía bụng dưới, trên lớp da gần chỗ kín có viết mấy chữ cái bằng tiếng Anh.

Chị dụi mắt nhìn vào gương, rồi lại cúi xuống nhìn một lúc, cuối cùng nhìn rõ mấy chữ ADAM.

A-D-A-M, người phụ nữ sờ lên chỗ có mấy chữ tiếng Anh đó, nhắm đọc. Mấy chữ đó có nghĩa là gì nhỉ? Tại sao trên người mình lại có mấy chữ đó?

Chị ngâm người một lát rồi mở vòi sen. Dòng nước ấm từ vòi xả xuống người xóa hết bụi bặm nhưng không sao xóa được mấy chữ cái tiếng Anh ấy.

Đó là những hình xăm. Người phụ nữ đã hiểu ra. Hơn nữa, chị có cảm giác những hình xăm đó nhất định có ý nghĩa đặc biệt nào đó, có lẽ nó là mấu chốt nói rõ thân phận của chị.

Nghĩ đến đây, chị không thể nào trấn tĩnh và tắm một cách thoải mái được. Chị tắm nhanh, sau đó mặc quần áo ra khỏi nhà vệ sinh, mở cửa phòng bước sang phòng làm

việc bên cạnh.

Cánh cửa phòng đang mở, nữ cảnh sát và hai nam cảnh sát khác đang ở trong phòng, nhìn thấy người phụ nữ đứng ở ngoài cửa thì gọi chị vào. Nữ cảnh sát bước tới hỏi, “Chị tắm xong rồi à?”

“Vâng.”

“Chị có muốn ăn chút gì đó không?”

“Cảm ơn, không cần đâu ạ. Bữa trưa tôi đã ăn no rồi.” Người phụ nữ nói, “Tôi có việc này muốn nói với cô cảnh sát.”

“Chị nói đi, việc gì?”

Người phụ nữ nhìn hai nam cảnh sát trong phòng, cúi đầu xuống khẽ nói, “Cô có thể sang... phòng vừa rồi được không?”

Nữ cảnh sát quay đầu nhìn hai đồng sự nam, “Thôi được.”

Hai người sang phòng bên cạnh, đóng cửa lại. Người phụ nữ nói, “Cô cảnh sát, vừa rồi lúc tôi tắm, tôi nhìn qua gương thấy bụng dưới của tôi có xăm mấy chữ cái tiếng Anh.”

“Hình xăm?” Nữ cảnh sát nói, “Để tôi xem nào.” Người phụ nữ kéo cạp quần xuống, nữ cảnh sát nhìn thấy mấy chữ cái tiếng Anh rất rõ và nhắm đọc, “A-D-A-M” Cô ngẩng đầu lên nhìn người phụ nữ, “Chị có biết nó có nghĩa là gì không?”

Người phụ nữ lắc đầu hoang mang, “Cô cảnh sát, tôi mất trí nhớ rồi, không nghĩ ra được gì đâu.”

Nữ cảnh sát nhắm đọc lại mấy chữ cái kia, khoảng mười giây sau, cô đổi cách đọc, không đọc rời từng chữ nữa mà đọc nó thành một từ, “Adam...”

“Gì cơ?” Người phụ nữ nghe không rõ, ngược mắt nhìn nữ cảnh sát.

“Adam.” Nữ cảnh sát nói, “Mấy chữ cái này ghép lại sẽ thành một cái tên trong tiếng Anh: Adam.”

“Adam? Nghe thì rất giống với tên của một người đàn ông.”

“Đúng thế, một cái tên đàn ông ngoại quốc.”

“Tại sao bụng dưới của tôi lại xăm tên tiếng Anh của một người đàn ông?”

Nữ cảnh sát nhìn người phụ nữ chăm chú. “Chị nhớ lại xem, chị có ấn tượng gì về cái tên đó không?”

“Adam... Adam...” Người phụ nữ nhắm đi nhắm lại cái tên đó. Lúc đầu thì rất mù mịt, nhưng sau đó thì mặt chị lộ rõ vẻ đau khổ, rồi tiếp đó hai tay ôm đầu, toàn thân run lên, nước mắt trào ra, “Adam, trời ơi...”

“Chị nhớ ra chuyện gì?” Nữ cảnh sát nhìn người phụ nữ chăm chú, hỏi.

“Cái tên này... rất quen.” Người phụ nữ khóc và nói, “Nhất định nó đại diện cho người có quan hệ rất thân thiết với tôi. Có thể là chồng tôi... nhất định rồi!”

“Chị khẳng định như thế chứ?”

“Đúng thế... cô cảnh sát. Tôi... không biết nói thế nào. Trí nhớ của tôi chưa khôi

phục lại, nhưng khi tôi nhầm đi nhầm lại cái tên “Adam” thì trong đầu bỗng xuất hiện những mảnh vụn ký ức, dường như tôi nhìn thấy một người đàn ông bị trọng thương và vô cùng đau đớn trong rừng tối một mình... Người ấy chắc chắn là chồng tôi! Tôi và anh ấy đã cùng gặp phải... con quỷ giết người ấy trong rừng sâu! Trời ơi, tôi thì đã thoát ra được, còn anh ấy...”

“Chị cảm thấy anh ấy vẫn đang ở trong khu rừng đó à?”

“Đúng thế, tôi có linh cảm rất mãnh liệt! Anh ấy vẫn đang ở trong rừng... Và vẫn còn sống! Cô cảnh sát... xin cô hãy cứu anh ấy!”

“Đừng lo, hãy bình tĩnh lại đi nào.” Nữ cảnh sát nói, “Sáng nay Đồn trưởng Tiêu đã dẫn người tới khu rừng đó rồi, chị cứ nghỉ ngơi và chờ tin tức của anh ấy.”

Người phụ nữ miễn cưỡng gật đầu. “Tôi không muốn ở một mình, cô cảnh sát. Tôi có thể ở trong phòng làm việc cùng mọi người được không?”

“Sao chị không ngủ một lúc đi?”

Người phụ nữ lo lắng lắc đầu, nói, “Không, tôi không ngủ được, tôi muốn chờ Đồn trưởng Tiêu cùng với mọi người.”

“Thôi được.” Nữ cảnh sát đồng ý.

Hai người quay trở lại phòng làm việc. Đồng hồ trên tường cho biết lúc này là 2 giờ rưỡi chiều. Nữ cảnh sát nói cho người phụ nữ biết sau khi rời khỏi bệnh viện lúc sáng nay, Đồn trưởng Tiêu lập tức tổ chức cho các cảnh sát đi tới khu rừng nguyên sinh, lúc đó là hơn 9 giờ, tính đến bây giờ đã năm tiếng rồi.

Người phụ nữ cứ đứng ngồi không yên, chốc chốc lại nhìn lên chiếc đồng hồ treo trên tường, lo lắng cho số phận đang đếm ngược của chồng. Chị cố gắng nhớ lại, hi vọng với những mảnh vụn ký ức vừa mới hiện lên sẽ có thể gợi lên nhiều hồi ức hơn nữa. Nhưng, cho dù chị đã rất cố gắng thì vẫn không sao nhớ được mặt mũi của người đàn ông tên là “Adam” cũng như thân phận của người ấy. Điều duy nhất có thể xác định là chắc chắn người ấy là chồng chị, hơn nữa lúc này vẫn đang ở trong khu rừng đáng sợ đó và phải đối diện với sự đe dọa của cái chết.

Nghĩ đến đây, lòng dạ chị như có lửa đốt.

Đến 3 giờ, một chiếc xe dừng lại trước đồn cảnh sát, Đồn trưởng Tiêu và hai nhân viên cảnh sát đã về, ba cảnh sát trong phòng trực ban và người phụ nữ vội bước ra. Nữ cảnh sát nhìn thấy khuôn mặt đanh lại của Đồn trưởng Tiêu, biết rằng sự việc không thuận lợi như đã nghĩ.

“Chúng tôi đã đi một vòng ven khu rừng nguyên sinh, nhưng không tìm thấy bất cứ một ngôi nhà gỗ nào.” Đồn trưởng Tiêu nói với vẻ không vui, “Khu rừng đó quá lớn, chúng tôi không dám đi sâu vào trong, nếu không may mà lạc đường thì sẽ rất khó ra.”

Nữ cảnh sát nói với Tiêu Vĩ, “Đồn trưởng, vừa rồi chúng tôi phát hiện ra một số tình hình mới.”

“Là gì thế?”

“Trong lúc tắm chị ấy đã phát hiện ra ở bụng dưới của mình có xăm tên tiếng Anh là Adam của một người đàn ông.”

“Adam?” Tiêu Vĩ nhíu mày, “Người nước ngoài à?” “Không chắc.” Nữ cảnh sát nói, “Có thể đó là tên gọi thân mật bằng tiếng Anh.” Nữ cảnh sát nhìn người phụ nữ, “Chị ấy nghi ngờ người đàn ông ấy là chồng mình, hơn nữa bây giờ vẫn đang còn sống và ở trong khu rừng đó.”

“Không phải nghi ngờ mà là khẳng định!” Người phụ nữ nôn nóng nói với Tiêu Vĩ. “Đồn trưởng Tiêu, tôi có thể cảm nhận thấy anh ấy vẫn còn sống, cầu xin mọi người hãy cứu anh ấy!”

“Đừng lo lắng, cứ từ từ nói.” Tiêu Vĩ chăm chú nhìn người phụ nữ, “Chị đã khôi phục được trí nhớ rồi à? Đã nhớ ra được sự việc trước đó rồi?”

“... Vâng, khôi phục được đôi chút.” Người phụ nữ chỉ có thể nói như vậy, “Tôi và chồng tôi cùng vào khu rừng đó, sau đó thì bị tấn công, tôi thoát ra được, còn anh ấy vẫn đang ở trong đó và phải đối mặt với sự nguy hiểm!”

Tiêu Vĩ nhíu chặt mày, “Nếu đúng như thế thật, thì chúng ta không thể để lỡ thời gian, phải lập tức tổ chức ứng cứu!”

“Nhưng, thưa Đồn trưởng, mọi người cũng đã đi rồi và có tìm thấy địa điểm mà chị ấy nói đâu.” Nữ cảnh sát nhắc.

“Đó là vì không có người dẫn đường, chúng tôi chỉ đi một vòng ven rừng thì tất nhiên không thể tìm thấy được rồi.” Tiêu Vĩ dừng lại một chút nhìn người phụ nữ rồi tiếp, “Nhưng nếu chị có thể đi cùng và chỉ đường cho chúng tôi, thì tin rằng chúng ta sẽ nhanh chóng tìm ra, ít ra thì trước tiên cũng tìm thấy ngôi nhà của ông già đã cứu chị. Ông già đó có lẽ tương đối thông thuộc khu rừng ấy và có thể giúp chúng ta đi sâu vào trong rừng để tìm đến ngôi nhà của tên quỷ giết người ấy!”

“Tất nhiên là tôi đồng ý đi cùng và chỉ đường cho mọi người, nhưng tôi quên mất đoạn đường mà mình được cứu rồi.” Người phụ nữ nói với vẻ bất lực.

Tiêu Vĩ nói, “Nếu chúng tôi đưa chị tới địa điểm mà chị lên xe thì chị có nhớ đường đi vào rừng không?” Người phụ nữ suy nghĩ một lát, đáp, “Cũng có thể.”

“Thế thì được! Chúng tôi đã liên lạc được với người tài xế chiếc xe khách nhỏ chở chị, ông ấy nhớ đoạn đường đã cứu chị, nhưng không biết chị tới đoạn đường đó từ hướng nào, vì thế nên chúng tôi mới tìm kiếm một cách quanh quẩn. Bây giờ chị đi cùng chúng tôi tới chỗ đó, thì sẽ có thể chỉ ra được phương hướng.”

“Đúng rồi!” Người phụ nữ gật đầu lia lịa, “Chúng ta đi ngay bây giờ đi!”

Nữ cảnh sát nói, “Đồn trưởng Tiêu, anh vừa về đến nơi lại đi ngay, liệu có được không?”

“Dù có mệt cũng phải đi.” Tiêu Vĩ nói với vẻ nghiêm trang, “Trong khu rừng ấy vẫn còn những người bị hại khác nên không cho phép chúng ta chần chừ!” Tiêu Vĩ chỉ vào một nam cảnh sát trong số mấy cảnh sát trực ban, nói, “La Trình, cậu lái một chiếc xe

khác chỗ chị ấy cùng chúng tôi vào rừng. Lưu Quyên, Trương Lâm, hai người ở lại chờ mệnh lệnh.”

“Tuân lệnh!” Nữ cảnh sát và một nam cảnh sát khác đáp trong tư thế sẵn sàng.

Hai chiếc xe cảnh sát hú còi chạy về phía khu rừng nguyên sinh, năm mươi phút sau thì họ dừng lại bên Quốc lộ 9. Chỗ này dân cư thưa thớt, đồng đất hoang vu, xung quanh không có bất cứ ngôi nhà nào mà chỉ có một số chiếc xe chở hàng chạy qua.

Có bốn nhân viên cảnh sát đi cùng với người phụ nữ. Ngoài Tiêu Vĩ, ba cảnh sát còn lại khá trẻ, nhất là người có tên là Vương Băng, mặt cậu trẻ măng, trông thì biết là người vừa mới tốt nghiệp trường cảnh sát.

Tiêu Vĩ nói với người phụ nữ, “Đây là đoạn đường mà sáng sớm ngày hôm qua chị chặn xe, chị có thấy quen không?”

Người phụ nữ nhìn xung quanh, cảm thấy đúng là có phần quen thuộc, bèn gật đầu nói, “Đúng rồi, có lẽ là chỗ này!”

“Tốt. Bây giờ chị hãy nhìn kĩ xung quanh, nghĩ kĩ rồi trả lời tôi: chị chạy đến đây từ phía nào?”

Người phụ nữ bậm môi, cố gắng nhớ lại những thứ đã nhìn thấy và trải qua hôm trước, sau đó, chị chỉ về phía bên phải, nói, “Là bên này.” Tiếp đó chị lại chỉ về phía chênh chếch trước mặt, “Đúng rồi, tôi đã chạy theo hướng này ra đường quốc lộ!”

“Chị có chắc chắn không?” Tiêu Vĩ nhìn chị.

Người phụ nữ gật đầu khẳng định, “Không sai, trước đó đúng là tôi không có ấn tượng gì, nhưng đến đây thì tôi đã nhớ ra!”

“Được, phương hướng đã xác định. Chúng ta đi theo hướng đó khoảng bao lâu thì tới nhà của ông già đó?”

“Cùng lắm là hai mươi phút.”

Tiêu Vĩ gật đầu cần nhắc, một lát sau thì nói với người phụ nữ, “Bây giờ chị có hai sự lựa chọn: một là, chị theo La Trình quay về và chờ chúng tôi ở đồn cảnh sát để ba chúng tôi thực hiện nhiệm vụ; hai là, chị đi cùng với bốn chúng tôi, đưa chúng tôi tới hang ổ của con quỷ giết người và bắt hãm. Chị chọn cách nào?”

Cái gì, bảo mình quay trở lại cái động quỷ đáng sợ đó ư? Toàn thân người phụ nữ run lên, mặt trắng nhợt ra.

Tiêu Vĩ giải thích với chị, “Tôi biết, cách lựa chọn thứ hai sẽ có phần mạo hiểm đối với chị, nhưng dù sao thì chị cũng trốn thoát từ đó ra, có lẽ ít nhiều cũng nhớ được một chút về phương hướng. Nếu chị đi cùng với chúng tôi thì tin rằng chị sẽ giúp cho chúng tôi nhanh chóng bắt được con quỷ giết người đó. Chị cũng cứ yên tâm, với bốn người chúng tôi và trang bị vũ khí đầy đủ như thế này, đảm bảo chị sẽ an toàn tuyệt đối. Có điều, tôi cũng biết chị sợ khi phải quay lại nơi đáng sợ ấy, nên không ép chị phải đưa chúng tôi đi. Chị cứ cân nhắc cho kĩ, tôi tôn trọng quyết định lựa chọn của chị.”

Nghe Đồn trưởng Tiêu nói như vậy, người phụ nữ thấy rất khó nghĩ. Chị lo lắng cho

chồng, tất nhiên là chị muốn cảnh sát nhanh chóng tìm ra hang ổ của con quỷ giết người kia và cứu chồng chị. Nhưng đúng như lời của Tiêu Vĩ, chị vừa mới thoát ra khỏi cỏi chết, bây giờ lại phải quay lại nơi đáng sợ ấy, thì cho dù có sự bảo vệ của bốn cảnh sát, về mặt tâm lý vẫn thấy rất sợ. Chị thấy rất mâu thuẫn không biết nên làm thế nào.

Phương án lựa chọn cho tình huống:

Phương án A: Theo một cảnh sát quay trở lại đồn.

Phương án B: Cùng với bốn cảnh sát tiến vào động quỷ.

(Kết quả lần lựa chọn thứ năm)

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Âm Hỏa, Goth, Lake, Sa Gia, Thiên Thu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Long Mã, Bắc Đẩu, Nam Thiên.

LẦN LỰA CHỌN THỨ NĂM

Phương án A (theo một cảnh sát quay trở lại đồn.)

Im lặng một hồi lâu, người phụ nữ cố gắng kìm cơn hoảng sợ trong lòng, nói với Tiêu Vĩ, “Xin lỗi Đồn trưởng, quả thực tôi rất sợ con quỷ giết người ấy, hơn nữa nơi ấy... sợ rằng tôi không đủ bình tĩnh để đưa ra sự phán đoán, ngược lại còn làm phiền mọi người...”

“Tôi hiểu.” Tiêu Vĩ gật đầu nói, “Tôi đã nói rồi, tôi không ép chị.” Nói xong, Tiêu Vĩ quay người, gọi cảnh sát có tên là La Trình và bảo, “Cậu lái xe đưa chị ấy quay về và ở lại đồn chờ lệnh.”

“Tuân lệnh, Đồn trưởng, mọi người chú ý an toàn nhé.” La Trình phục tùng sự phân công, quay sang nói với người phụ nữ, “Đi thôi, chúng ta quay về.”

Người phụ nữ nắm tay Tiêu Vĩ, nói như van nài, “Đồn trưởng, tất cả trông cậy vào mọi người. Xin mọi người nhất định cứu chồng tôi... Và cả những người khác nữa.”

“Tất nhiên rồi.” Tiêu Vĩ và hai cảnh sát khác lấy la bàn và đèn pin từ xe xuống, đồng thời kiểm tra súng đạn đeo bên hông rồi đi về phía trong rừng.

Người phụ nữ và La Trình nhìn theo bóng ba người khuất dần trong cánh rừng rậm rạp rồi mới lái xe quay trở về.

Về đến đồn thì đã là 5 giờ rưỡi. La Trình nói cho Lưu Quyên và hai người khác biết rõ tình hình. Vì đã đến giờ ăn cơm, La Trình gọi quán cơm gần đó mang vào bốn suất, sau khi ăn xong, cảnh sát đề nghị người phụ nữ trở về phòng nghỉ ngơi.

Nằm trên giường nhưng người phụ nữ không sao ngủ được. Chị lo cho ba cảnh sát đi vào rừng sâu, cầu mong cho họ bình an và thuận lợi tóm được con quỷ giết người. Bóng tối xuống dần, đó là một tín hiệu nguy hiểm, mặc dù cảnh sát đã được huấn luyện, nhưng nếu so sánh với con quỷ giết người rất thông thạo địa hình của khu rừng nguyên sinh ấy thì không biết họ có giành được ưu thế không? Mặc dù đối thủ chỉ có một mình nhưng lại là một kẻ điên khùng giết người không ghê tay!

Dù có lo lắng thì cũng chẳng có ích gì, đành phải tĩnh tâm chờ kết quả thôi. Người phụ nữ nhắm mắt lại, cố gắng để đầu óc thanh thản, rồi dần dần, chị cảm thấy hơi buồn ngủ...

“Cộc, cộc, cộc.” Tiếng gõ cửa khiến người phụ nữ thức tỉnh, lúc đó chị mới biết là mình đã ngủ thiếp đi. Chị ngồi dậy bước ra cửa, hỏi, “Ai đấy?”

“Tôi”, giọng nói của một nam cảnh sát. Qua tấm kính phía trên cửa, người phụ nữ nhìn thấy cảnh sát La Trình, chị vội mở cửa ra, hỏi, “Là Đồn trưởng và mọi người về rồi à?”

Lạ thay, cảnh sát La Trình cứ đứng ngây tại chỗ không nói câu nào. Người phụ nữ cảm thấy rất khó hiểu, đang định hỏi xảy ra chuyện gì thì thấy khoe môi của cảnh sát La Trình có một vết máu đỏ, tiếp đó thân hình rung lên hai cái rồi đổ gục xuống bên cạnh. Phía sau lưng anh, hiện ra bóng đen đáng sợ quen thuộc. Đó chính là con quỷ

giết người đeo mặt nạ chó sói.

“Ồi...!” Toàn thân người phụ nữ nổi da gà, chị kêu ré lên, “Cảnh sát Lưu... cảnh sát Trương, cứu tôi với!”

Nhưng con quỷ giết người kia không hề tỏ ra hoang mang chút nào, trong tay hắn cầm một con dao nhọn dính đầy máu, hắn từ từ đi vào trong phòng và đóng cửa lại. Trước mắt người phụ nữ tối sầm. Trời ơi, không lẽ... hắn đã giết hại cả ba cảnh sát?

Đột nhiên người phụ nữ nghĩ ra, có lẽ con quỷ giết người này biết được cảnh sát sẽ vào rừng bắt mình, nên hắn đã làm ngược lại, đến tận đồn cảnh sát mà lực lượng đã có sự phân tán để tiến hành một cuộc tàn sát. Nhưng, tại sao hắn nhất định phải dồn mình đến chỗ chết?!

Con quỷ giết người tiến từng bước đến gần, người phụ nữ lùi đến chân tường, toàn thân run lên. Lúc này, chị không còn sức để mà giằng giật và chống cự nữa, nên chỉ còn cách van nài, “Tôi xin anh... hãy tha cho tôi...”

Con quỷ giết người không ra tay ngay, nó ngoẹo đầu, nhìn chăm chăm vào người phụ nữ như nhìn một món đồ chơi.

Người phụ nữ không biết kẻ điên khùng đó đang nghĩ gì, chị định tìm một cơ hội để trốn thoát, nhưng đôi chân mềm nhũn không sao cất lên được. Cuối cùng, con quỷ giết người giờ con dao nhọn lên, đâm mạnh vào ngực người phụ nữ... (Bad ending).

Phương án B (cùng với bốn cảnh sát tiến vào động quỷ)

Người phụ nữ do dự một lát, mong muốn cứu người cuối cùng đã chiến thắng nỗi sợ hãi, chị ngẩng đầu lên nhìn Tiêu Vĩ, nói, “Đồn trưởng Tiêu, tôi muốn cùng đi với mọi người!”

Tiêu Vĩ chăm chú nhìn người phụ nữ với vẻ tán thưởng, gật đầu nói, “Tốt lắm! Chị yên tâm, chúng tôi sẽ đảm bảo sự an toàn cho chị.”

“Chúng ta đi theo hướng này đi.” Người phụ nữ đi đằng trước dẫn theo bốn người cảnh sát đi về phía ngôi nhà gỗ của ông già.

Bóng chiều mỗi lúc một đậm, bầu trời không mây đang dần ngả sang màu tím tím. Hai mươi phút sau, mắt họ bừng sáng lên khi nhìn thấy ngôi nhà gỗ đang hiện dần ra trước mặt. Người phụ nữ vui mừng nói, “Tôi nhớ không nhầm, chính là nơi này!”

“Trong này có một ông già và đứa cháu gái cùng với một cô gái trẻ bị thương đúng không?” Tiêu Vĩ hỏi. “Đúng thế!”

Mấy cảnh sát bước đến trước cửa, Tiêu Vĩ gõ cửa, chờ khoảng nửa phút thì cánh cửa mở ra, là ông già. Ông già nhìn thấy người phụ nữ thì rất vui mừng nói, “Là cô? Cô đã tìm được cảnh sát rồi à, thế thì tốt quá rồi!”

“Đúng thế. Tôi đã đi ra đường quốc lộ theo hướng ông chỉ rồi đi nhờ xe.” Người phụ nữ nói với vẻ cảm kích, “May mà hôm đó ông cứu tôi, nếu không thì tôi không còn sống đến lúc này!”

Ông già mỉm cười xua tay, ông nhìn mấy viên cảnh sát nói, “Mọi người tới khu rừng

này là để bắt con quỷ giết người đó phải không?”

“Vâng.” Tiêu Vĩ nhìn ông già, “Ông biết trong rừng này có con quỷ giết người?”

“Tất nhiên là không biết, nếu không thì làm sao tôi còn dám ở lại nơi này?” Ông già tỏ ra sợ hãi nói, “Là buổi tối hôm trước cô ấy đến cầu cứu tôi, lúc đó tôi mới biết chuyện đáng sợ đó.”

Tiêu Vĩ nhú mày, chú ý đến câu “cô ấy” chứ không phải là “các cô ấy”. Anh bèn hỏi, “Còn cô gái bị thương ở chân ấy thì sao? Cô ấy vẫn khỏe chứ?”

“Cô gái bị thương ở chân?” Ông già có vẻ ngơ ngác, hỏi, “Anh muốn nói đến ai?”

Tiêu Vĩ ngây người, quay sang nhìn người phụ nữ.

Người phụ nữ cũng ngây người ra một lúc rồi lên tiếng, “Là cô gái đến cầu cứu ông sau tôi ấy. Cô ấy cũng bị tên quỷ giết người kia tấn công giống tôi, cô ấy cũng thoát được và chạy đến đây, có điều chân cô ấy đã bị trẹo. Ông đã bôi thuốc cho cô ấy và còn để cho tôi và cô ấy ngủ trong phòng để đồ ấy.”

Ông già càng tỏ vẻ ngơ ngác hơn, ông lắc đầu nói, “Tôi không biết cô đang nói gì. Buổi tối hôm đó chỉ có một mình cô đến cầu cứu tôi và ở nhờ trong nhà tôi.”

Đến lúc này, người phụ nữ thực sự ngây ra như trời trồng. Một lúc sau, chị nói, “Ông à... ý ông là gì vậy? Liệu có phải ông mất trí nhớ rồi không?”

“Đâu có. Ngược lại, buổi tối hôm đó chính cô nói với ta là cô bị tấn công vào đầu nên đã mất trí nhớ, đến cả tên của mình cũng không nhớ ra.” Ông già nói.

“Đúng, tôi quên những sự việc trước đó, nhưng những việc xảy ra sau đó thì nhớ rất rõ.” Người phụ nữ nôn nóng nói, “Tôi chạy đến đây gặp ông và cháu gái ông, sau đó...”

“Khoan đã, cô nói gì?” ông già ngạc nhiên nhìn người phụ nữ, “Cô nói là gặp ai ở đây?”

“Ông và cháu gái của ông...”

“Cháu gái... của tôi...” Ông già nhếch mép, toàn thân run lên, tiếp đó nước mắt trào ra rồi nhắc đi nhắc lại câu nói đó, “... Cháu gái của tôi?”

Người phụ nữ ngây người nhìn ông già, nói, “Đúng vậy, cháu gái của ông, khoảng 15, 16 tuổi...”

“Không... không cho phép cô nhắc đến nó!” Ông già đột nhiên gầm lên, tiếp đó nói ra câu khiến cho mọi người sửng sốt, “Cháu gái của tôi... đã chết ba năm trước rồi!”

Câu nói đó giống như tiếng sấm giữa ban ngày, khiến người phụ nữ đờ ra. Dáng điệu của cô gái đứng trên cầu thang, nhìn chị bằng ánh mắt âm u lại hiện ra trước mắt chị, chị thấy một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Lẽ nào hình ảnh mà mình nhìn thấy hôm đó là một bóng ma? Người phụ nữ kinh hoàng nghĩ. Nhưng rồi chị lập tức phủ nhận ý nghĩ ấy, vì chị nhớ rất rõ, chính miệng ông già nói, cô gái ấy là cháu ông, hơn nữa còn là một người câm. Như vậy có nghĩa là ông già kia đang nói dối? Ông ấy phủ nhận sự tồn tại của cháu gái mình và cả cô gái đến cầu cứu nữa! Nhưng, vì sao?

Chuyện này thực sự là khó hiểu đến cùng cực. Bốn cảnh sát cảm thấy sự việc có vẻ rất phức tạp, họ đưa mắt nhìn nhau và nhíu mày. Tiêu Vĩ hỏi, “Thưa ông, ý của ông là trong căn nhà gỗ này chỉ có một mình ông ở?”

“Đúng vậy.” Ông già nói.

“Phiền ông có thể cho biết, cháu gái ông đã chết thế nào không?”

Ông già nhắm mắt, tỏ vẻ rất đau khổ, một giọt nước mắt trào ra khỏi khóe mắt ông. “Bị tai nạn giao thông... Sau khi nó chết, tôi không thể nào tiếp tục ở lại ngôi nhà tôi và cháu tôi đã cùng sống, vì thế tôi mới tới khu rừng này ở một mình.”

“Ý của ông là, trước đó chỉ có hai ông cháu sống với nhau?” Tiêu Vĩ hỏi, “Thế cha của cháu gái ông đâu?” “Ly hôn rồi, cha mẹ nó đều không cần đến nó, chỉ có người ông này là thương yêu nó, nhưng cuối cùng nó vẫn bỏ tôi mà đi.” Ông già lau nước mắt bằng ống tay áo, “Vì sao... mọi người lại bảo tôi nhắc lại chuyện đau lòng đó?”

Người phụ nữ định chất vấn ông già tại sao lại nói dối, nhưng lại thấy cổ họng dường như bị vật gì đó chặn ngang không sao thốt được lên lời.

Tiêu Vĩ suy nghĩ một lát rồi nói với ông già, “Chúng tôi có thể vào trong nhà xem một lát được không?”

“Được.” Ông già đứng sang một bên và mời các cảnh sát vào nhà. Sau khi bốn cảnh sát vào nhà thì đi thăm trên gác và dưới gác một lượt nhưng không có bất cứ cô gái nào, cũng không phát hiện ra bất cứ dấu vết gì cho thấy đã từng có con gái sống ở đây. Trong căn phòng trên gác chỉ có một chiếc giường, bên cạnh để một số đồ dùng sinh hoạt của người già.

“Sếp, thế này là thế nào?” Viên cảnh sát có tên là Hạ Đông khề nói với Tiêu Vĩ, anh ta đưa mắt nhìn người phụ nữ một cái rồi chỉ lên đầu, “Liệu có phải là chị ta bị tấn công vào đầu nên không còn tỉnh táo nữa không?”

“Đừng vội đưa ra kết luận.” Tiêu Vĩ chau mày nói, “Để tôi hỏi chị ta.”

Tiêu Vĩ để cho hai cảnh sát chờ trong nhà, còn mình thì gọi người phụ nữ ra ngoài, hỏi, “Chị có thể giải thích chuyện này là thế nào không?”

Người phụ nữ đáp với vẻ khẳng định, “Ông ấy đang nói dối.”

“Nhưng, tại sao ông ấy lại phải làm như vậy? Ông ấy cứu chị, còn chỉ đường cho chị đi cầu cứu, nếu bảo đó là người xấu thì quá là mâu thuẫn.”

“... Đúng thế, ông ấy cứu tôi, đó là sự thật. Nhưng những lời tôi nói cũng tuyệt đối là sự thật! Anh cảnh sát, anh phải tin tôi, tôi nhớ rất rõ sự việc mình trải qua và những người tôi đã gặp. Đầu óc tôi không hề bị rối loạn!” Người phụ nữ nói với vẻ đau khổ, “Tôi cũng không hiểu tại sao ông ấy lại nói dối, nhưng chắc chắn là có nguyên nhân nào đó!”

Tiêu Vĩ nhìn người phụ nữ mấy giây rồi giơ tay xem đồng hồ, nói, “Không còn sớm nữa, sắp 6 giờ rồi, chuyện này sau đây sẽ làm rõ. Bây giờ, chúng ta không được để lãng phí thời gian nữa, cần phải tìm đến ngôi nhà của con quỷ giết người ấy trước khi trời

tối, nếu không sẽ khó khăn đấy!”

Người phụ nữ cũng nhận thức được rằng đó mới là việc quan trọng nhất trong lúc này nên chị gật đầu cùng với Tiêu Vĩ trở vào trong nhà.

“Thưa ông, ông có biết trong khu rừng này có chỗ nào cũng có ngôi nhà gỗ như thế này không?” Tiêu Vĩ hỏi.

“Biết.” Ông già lập tức trả lời, “Trước đây, khi tôi đi dạo quanh trong rừng có nhìn thấy, nhưng tôi cứ tưởng đó chỉ là một ngôi nhà bỏ không. Không ngờ, trong đó lại có... con quỷ giết người.” Mặt ông già trắng nhợt ra.

“Ý của ông là, ngoài căn nhà gỗ này của ông ra, chỉ còn một ngôi nhà gỗ đó?”

“Có lẽ như vậy. Tôi chưa nhìn thấy những ngôi nhà khác.”

“Ngôi nhà đó cách đây xa không? Ông có biết đường đi tới đó như thế nào không?”

“Tôi không biết.” Ông già nói, “Nó cách đây hơi xa, tôi chỉ nhìn thấy có một lần, nên đã quên mất đường rồi. Lúc ấy là tôi đi loanh quanh gần đó.”

Tiêu Vĩ chau mày, cảm thấy sự việc rất không dễ dàng. Lúc này, trời đang dần tối, họ không thể cứ đi tìm bừa trong khu rừng này được. Nghĩ một lát, Tiêu Vĩ hỏi người phụ nữ, “Chị có nhớ đoạn đường mình chạy qua không?”

“Lúc đó tôi chỉ nghĩ đến chuyện chạy thoát thân nên không chú ý, hơn nữa lại vào ban đêm, xung quanh tối om... Người phụ nữ bậm môi suy nghĩ một lát, rùng mình nói tiếp, “Có điều, nếu để tôi đi lại lần nữa thì có thể tôi sẽ nhớ ra...”

Tiêu Vĩ biết, quyết định này đối với người phụ nữ mà nói phải cần đến rất nhiều dũng khí. Anh cân nhắc một chút rồi nói, “Được, chị cứ đưa chúng tôi đi theo cảm giác của chị!”

“Nhưng nếu tôi đưa nhầm đường...”

“Không sao, tôi tin chị.” Tiêu Vĩ khích lệ, “Chị cũng nên tin vào chính mình.”

Người phụ nữ nhìn vào mắt của Tiêu Vĩ, dường như thấy có thêm niềm tin và gật đầu.

Tiêu Vĩ quay lại nói với ông già, “Chúng tôi đi bắt con quỷ giết người kia. Ông hãy đóng cửa cho chặt và chú ý an toàn nhé. Lát nữa chúng tôi sẽ quay lại tìm ông để tìm hiểu thêm một số tình hình.”

“Được, các anh cũng cẩn thận đấy.” Ông già nói. mấy người rời khỏi ngôi nhà gỗ tiến vào rừng sâu. Màn đêm như một tấm khăn voan nhẹ nhàng trùm xuống, bóng cây và cành lá đung đưa càng làm tăng thêm vẻ bí hiểm và đáng sợ cho khu rừng. Càng đi vào sâu, người phụ nữ càng cảm thấy lo lắng bất an, nhưng trực giác lại càng trở nên chính xác. Chị nhớ lại mình đã bỏ chạy như thế nào vào đêm hôm ấy, từ đó suy đoán ra đường tới hang quỷ. Mấy viên cảnh sát cầm súng đi phía sau chị, không ai nói năng gì, cứ lặng lẽ tiến lên phía trước. Tiêu Vĩ cầm chiếc la bàn trong tay để tránh bị lạc đường trong khu rừng quỷ quái này.

Đi được chừng hai mươi phút, La Trình đi cuối cùng bỗng nhiên dừng bước, khẽ gọi,

“Sếp, khoan đã!”

Mấy người đều dừng lại, Tiêu Vĩ cảnh giác hỏi, “Gì thế?”

La Trình quay người lại, nghiêng tai lắng nghe một lúc rồi nói, “Vừa rồi hình như tôi nghe thấy có tiếng chân bước theo... cách chúng ta một đoạn.”

“Có chắc không?” Tiêu Vĩ hỏi, “Liệu có phải là tiếng bước chân của chúng ta không?”

“Không giống như vậy, tôi nghe như vọng từ phía sau lại.” La Trình nói, “Nhưng vừa rồi khi tôi dừng lại thì tiếng bước chân đó cũng dừng lại.”

Người phụ nữ sợ hãi nép lại gần Tiêu Vĩ, toàn thân run lên. “Liệu có phải là... con quỷ giết người đó không?” “Làm sao hẳn lại có thể xuất hiện đằng sau chúng ta?” Hạ Đông hỏi.

Tiêu Vĩ nghĩ một lúc, một tay giơ chiếc đèn pin lên, một tay giơ khẩu súng lên nói, “Để tôi đi xem thế nào.”

“Sếp, để tôi đi cùng.” La Trình nói.

“Không, ba cậu ở lại tại chỗ bảo vệ cho chị ấy. Tôi đi xác nhận tình hình và quay về nhanh thôi.”

“Cẩn thận sếp nhé.” Viên cảnh sát có tên là Vương Bằng nói.

Tiêu Vĩ chiếu đèn, thận trọng đi theo lối vừa đi qua. Những người ở lại lúc đầu còn nhìn thấy ánh đèn vàng thấp thoáng, sau đó thì cả người lẫn ánh đèn đều chìm dần trong rừng.

Thời gian chờ đợi thực sự rất ngột ngạt. Mười phút đã trôi qua mà vẫn không thấy Tiêu Vĩ quay trở lại. Hạ Đông lo lắng nói, “Nếu gặp phải con quỷ giết người, chắc chắn sẽ là một trận quyết đấu, và chúng ta không thể không nghe thấy chút tiếng động nào.”

Lại chờ thêm mấy phút nữa. Đột nhiên Vương Bằng rung mình, nói, “Hồng rồi, có thể sếp đã gặp chuyện rồi!”

“Tại sao cậu lại nói như vậy?” Hạ Đông hỏi.

Vương Bằng hoảng sợ, dường như chợt nhận ra điều đó, “Sếp không nên soi đèn đi tìm! Bây giờ, xung quanh đều tối, ánh đèn đã bộc lộ vị trí của anh ấy, còn đối thủ thì chắc chắn đang nấp trong bóng tối, địch tối ta sáng, là tình hình rất bất lợi!”

“Ý của cậu là có thể sếp đã bị con quỷ giết người ấy nấp trong bóng tối xông ra tấn công?” La Trình cũng toát cả mồ hôi, “Để tôi đi cứu anh ấy!”

“Khoan đã!” Hạ Đông nói, “Nếu sếp đã không thắng được con quỷ giết người ấy thì một mình anh đi cũng không được! Để tôi đi cùng anh!”

Hạ Đông quay lại nói với Vương Bằng, “Cậu phải luôn cảnh giác và bảo vệ cho chị ấy, để hai chúng tôi đi xem sao!”

Không chờ cho Vương Bằng và người phụ nữ lên tiếng, hai cảnh sát lo lắng cho sự an nguy của Tiêu Vĩ đã mang theo súng quay trở lại đường đi lúc đầu và nhanh chóng chìm dần vào màn đêm.

Khoan... khoan đã. Người phụ nữ kinh hoàng nghĩ, lúc đầu thì là bốn cảnh sát bảo vệ chị, thế mà chỉ trong một chốc lát chỉ còn có một người, hơn nữa lại là người trẻ nhất và có vẻ là yếu ớt nhất!

Vì chưa nhiều kinh nghiệm nên Vương Băng cũng giống như người phụ nữ, rất hoảng sợ và lo lắng. Hai tay cậu ôm chặt súng, mắt mở to, nhìn xung quanh. Nhìn điệu bộ ấy của cậu, người phụ nữ lại càng thêm lo sợ.

Lại hơn mười phút nữa trôi qua, La Trình và Hạ Đông cũng không thấy quay trở lại, và điều khiến người ta càng thấy sợ hãi hơn là bốn bề im lìm, không có một chút tiếng động nào. Ba cảnh sát đã mất hút như bị cuốn vào cái động thăm thẳm. Vương Băng run rẩy nói, “Họ... có lẽ lành ít dữ nhiều rồi!”

Người phụ nữ vừa nghe vậy, thấy lòng lạnh toát, toàn thân run lên, “Làm sao như thế được... ba cảnh sát có súng, thế mà lại không phải là đối thủ của một con quỷ giết người sao?”

“Con quỷ giết người ấy quen thuộc địa hình khu rừng này hơn chúng ta.” Vương Băng nói với vẻ bất an, “Có lẽ vừa rồi nó cố tình vòng ra sau lưng chúng ta để làm cho chúng ta nghe thấy tiếng bước chân và khiến cho chúng ta phải chia lực lượng ra để nó dễ bề tấn công!”

“Sao cơ...” Người phụ nữ nghe Vương Băng phân tích, sợ đến mức toàn thân run bần bật, “Vậy... chúng ta nên làm thế nào?”

Tuy là một cảnh sát trẻ, trong lúc gay cấn, Vương Băng vẫn giữ được phần nào sự sáng suốt và bình tĩnh. “Bây giờ chỉ còn hai sự lựa chọn, một là hai chúng ta quay trở về, ra khỏi khu rừng này, liên lạc với cấp trên để huy động thêm lực lượng đến ứng cứu; hai là chúng ta tiếp tục đi về phía trước, tìm đến sào huyệt của con quỷ!” Nói rồi Vương Băng nhìn người phụ nữ, dùng ánh mắt trưng cầu ý kiến chị.

Trời ơi, cả hai phương án đó đều rất nguy hiểm! Không còn có cách nào nữa ư?... Người phụ nữ run lên, mình phải lựa chọn thế nào đây?

Tình huống lựa chọn:

Phương án A: Cùng với viên cảnh sát cuối cùng quay trở lại, ra khỏi khu rừng.

Phương án B: Cùng với viên cảnh sát cuối cùng tiếp tục đi về phía trước.

(Kết quả lần lựa chọn thứ sáu)

Phương án A: Âm Hỏa, Goth, Long Mã, Lake, Nam Thiên, Sa Gia, Thiên Thu;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Hạ Hầu Thân, Bắc Đẩu, Bạch Kinh.

LẦN LỰA CHỌN THỨ SÁU

Phương án A (cùng với viên cảnh sát cuối cùng quay trở lại, ra khỏi khu rừng)

Ba cảnh sát đều không phải là đối thủ của con quỷ giết người, nếu chỉ trông vào một cảnh sát trẻ để khống chế hung thủ e rằng sẽ rất khó khăn. Chẳng còn cách nào khác, người phụ nữ đành đồng ý với phương án thứ nhất. Chị nói với Vương Băng, “Chúng ta quay về kêu gọi tiếp viện thôi!”

“Được.” Vương Băng nói, “Tôi cũng nghĩ như vậy.” “Nhưng trên đường chúng ta quay về có thể sẽ gặp phải con quỷ giết người đó đấy.” Người phụ nữ sợ hãi nói.

“Chúng ta không nên quay về theo đường cũ mà nên vòng theo hướng Đông Bắc đã, tôi có la bàn đây rồi, sẽ không lạc đường đâu.”

Người phụ nữ gật đầu, hai người đi về phía bên phải. Từng làn gió lạnh lùa qua khiến cành lá đung đưa, các thân cây trông như những con quỷ đang nhảy nhót.

Họ không dám bật đèn pin mà cứ mò mẫm đi trong bóng đêm với nỗi lo sợ cùng cực. Vương Băng cầm chặt súng trong tay, và luôn trong tư thế sẵn sàng, tuy nhiên vẫn không giấu được vẻ lo lắng. Dầu vậy, trong lúc này người cảnh sát trẻ tuổi ấy vẫn là chỗ dựa duy nhất của người phụ nữ.

Đột nhiên, người phụ nữ nhìn thấy vật gì đó, chị kêu khê một tiếng, toàn thân run lên, “Phía trước... hình như có một bóng người!”

“Ở đâu?” Vương Băng còn căng thẳng hơn, tay giơ súng lên nhưng không biết hướng về đâu.

“Ở kia...” Người phụ nữ run rẩy chỉ về phía trước, nhưng rồi dường như lại cảm thấy vật mà mình vừa nhìn thấy chỉ là bóng cây nên không chắc chắn lắm.

“Tôi không nhìn thấy.”

Người phụ nữ đến gần hơn một chút, nói, “Có lẽ là tôi đã nhìn nhầm, đó là bóng cây...” Chưa nói hết câu thì từ một hướng khác xuất hiện một bóng người đang đi rất nhanh về phía họ.

“Ôi...!” Người phụ nữ kêu ré lên. Vương Băng cũng run lên, quay người lại và giơ súng bắn.

“Pằng!” Một tiếng súng vang lên, tiếp đó là tiếng kêu của một người đàn ông, có lẽ người ấy đã trúng đạn.

Vương Băng vẫn thận trọng giơ súng lên. Người phụ nữ nấp sau lưng cậu, nhìn thấy bóng đen trúng đạn đổ xuống đất, lăn lộn mấy cái vè đau đớn rồi sau đó nằm im.

Vương Băng bật đèn pin, soi vào thì thấy một người đàn ông bị đạn găm vào ngực. Nhìn vết thương, Vương Băng đoán người ấy đã chết, nên cậu cất súng đi và bước tới bên người đàn ông trúng đạn. Người phụ nữ cũng bám sát theo Vương Băng. Vương Băng dùng đèn pin chiếu vào mặt người đàn ông, hỏi, “Hắn có phải là con quỷ giết người đó không?”

Người phụ nữ do dự rồi trả lời, “Tôi không biết... Con quỷ giết người ấy đeo một

chiếc mặt nạ sói, tôi chưa nhìn thấy mặt hắn bao giờ.”

Nghe người phụ nữ nói như vậy, Vương Băng cảm thấy rất bất an. “Trong rừng này còn có cả những người khác sao?”

Người phụ nữ nhìn mặt người đàn ông đã chết rất lâu, rồi đột nhiên cảm thấy quen thuộc một cách kì lạ. Chị như sức nhớ ra điều gì, khẽ kêu lên một tiếng rồi cúi xuống cởi thắt lưng quần của người đàn ông, kéo chiếc quần xuống.

“Chị làm gì thế?” Vương Băng ngạc nhiên hỏi. Người phụ nữ không để ý đến câu nói đó của Vương Băng, sau khi chị kéo chiếc quần của người đàn ông trễ xuống một chút, dưới ánh sáng của chiếc đèn pin, hình ảnh mà chị nhìn thấy đã khiến cho đầu chị tê dại đi, toàn thân nhũn xuống.

Ở bụng dưới của người đàn ông - cũng ở vị trí giống như của chị, xăm ba chữ cái tiếng Anh: EVA.

Đó là một cái tên đối lại với tên ADAM.

Trời ơi, người đàn ông bị bắn trúng không phải là con quỷ giết người mà là người chồng đang ẩn náu trong rừng của chị! Có lẽ anh ấy nghe thấy tiếng của chị nên mới đi từ chỗ nấp ra, và thế là bị cảnh sát Vương Băng nổ súng! Vốn là đến để cứu anh ấy, kết quả ngược lại, thành ra là hại anh ấy. Người phụ nữ không thể nào chịu được cú sốc lớn đến như thế, chị rũ xuống và khóc thảm thiết. Vương Băng ân hận đứng bên, không biết nên làm gì... (Bad ending).

Kể đến đây, Chris giải thích với mọi người, “Ở phương án này, tuy nhân vật nữ chính không hết, nhưng chồng chị thì đã bị bắn chết, khiến cho tình tiết không tiếp tục được nữa, và câu hỏi cũng không thể nào giải đáp được, vì thế coi như là Bad ending.”

Chris ngừng một lát rồi nói tiếp, “Câu chuyện kể đến đây, tin rằng mọi người rất muốn biết kết cục cuối cùng. Vậy, cho phép tôi bỏ bớt những tình tiết rườm rà, đi ngay vào trọng tâm. Ở trong phương án B, kết quả của việc người phụ nữ cùng với viên cảnh sát trẻ tiếp tục đi về phía trước là họ bị con quỷ giết người tấn công, Vương Băng bị giết, còn người phụ nữ thì bị đánh ngất đi và bị bắt đưa vào hang quỷ một lần nữa.

Phương án B (cùng với viên cảnh sát cuối cùng tiếp tục đi về trước)

Người phụ nữ tỉnh dậy trong căn hầm tối tăm, ẩm thấp, mùi hôi thối ngập ngụa trong không khí và cảnh tượng quen thuộc xung quanh nhắc cho chị biết: chị lại bị bắt vào cái động quỷ đáng sợ đó.

Mọi việc giống hệt như khi chị tỉnh lại lần trước, điều khác biệt duy nhất là trong hầm lúc này không chỉ có một mình chị mà còn có cả con quỷ giết người đeo mặt nạ chó sói.

Con sói ấy đang nghiêng đầu nhìn chị.

Chuyện đã đến nước này, hồi hận thì cũng chẳng có ý nghĩa gì nữa, thậm chí người phụ nữ còn cảm thấy mình không quá sợ nữa, cùng lắm thì là chết. Nhưng, điều mà chị lầy lăm lã là, tại sao con quỷ giết người ấy lại không giết chị ngay mà lại ngồi ở bên cạnh

chăm chú nhìn chị.

Trước khi chết, chị muốn làm rõ tất cả.

“Người cảnh sát ấy đâu? Anh đã làm gì cậu ấy rồi?” Người phụ nữ co mình ngồi trong góc, dốc hết can đảm lên tiếng hỏi.

“Con sói” vẫn nhìn chị chăm chăm. Một lát sau, hắn mới nói bằng giọng rất trầm, “Giết rồi.” Đây là câu nói đầu tiên mà hắn thốt ra, chỉ với hai từ.

Người phụ nữ nhắm mắt lại. Một lát sau chị lại hỏi, “Anh định làm gì tôi?”

“Con sói” đứng dậy, tay cầm một con dao nhọn tiến đến gần người phụ nữ, khi chỉ còn khoảng 1 mét thì hắn dừng lại, nhìn chị, nói, “Kết cục của cô phụ thuộc vào câu trả lời của cô. Tôi sẽ hỏi ba câu.”

Hỏi? Người phụ nữ không biết gã điên này có ý gì. Vờn con mèo? Có lẽ mỗi một người bị bắt đem đến đây đều trải qua như vậy?

“Câu hỏi thứ nhất.” Con quỷ giết người bắt đầu hỏi, “Chính là cô đã đưa cảnh sát đến đây?”

Phí lời. Người phụ nữ chửi thầm trong bụng, hầu như đã có thể khẳng định rằng hắn đang đùa cợt với mình. Dù thế nào cũng chết, chị không còn thấy sợ nữa nên đáp, “Tất nhiên rồi.”

“Câu hỏi thứ hai: Cô có biết tôi là ai không?” Người phụ nữ lắc đầu, “Không biết.” Không lẽ mình phải biết à? Chị thấy trong lòng hơi run.

“Câu hỏi thứ ba: Cô có biết cô là ai không?”

Người phụ nữ ngậy ra, chị quan tâm nhất câu hỏi này, thậm chí còn vượt qua nỗi lo lắng về số phận của mình. Chị không muốn chết một cách không rõ ràng, cho dù chết ngay tại đây thì ít nhất cũng phải làm rõ tên và thân phận của mình. Nghĩ vậy, chị đáp, “Tôi quên mất mình là ai, có lẽ anh có thể cho tôi biết được?”

Con quỷ giết người đứng nguyên tại chỗ, dường như đang suy nghĩ điều gì đó. Mười mấy phút sau, hắn nói, “Xem ra cô mất trí nhớ thật rồi chứ không phải là phản bội tôi. Nếu đã như vậy, tôi sẽ cho cô khôi phục lại trí nhớ.”

Nói rồi, hắn đưa tay gỡ chiếc mặt nạ xuống, để lộ khuôn mặt thật của mình ra.

Đó là một khuôn mặt râu ria lởm chởm, đôi mắt lồi to, mang rõ dấu hiệu của người bị thần kinh. Hắn ghé sát mặt vào mặt chị, nói, “Cô hãy nhìn cho kĩ đi, có nhớ tôi không?”

Người phụ nữ sửng sốt nhìn khuôn mặt của hắn, trong đầu dường như hiện lên một số hình ảnh đã từng biết... một thứ cảm giác quen thuộc thân thiết nhưng lại cũng khiến chị thấy sợ hãi. Đầu chị bắt đầu thấy đau và làm động đến cả vết thương. Cảm giác sợ hãi khiến chị không dám tin và cũng không muốn thừa nhận đó là sự thật.

“Xem ra cô đã nghĩ ra rồi, đúng không, Lỗ Liên?” Gã đàn ông nói.

Người phụ nữ sửng sốt, “Anh gọi tôi là gì?”

“Lỗ Liên. Tên của cô.” Gã đàn ông nói, “Còn tên của tôi là Đinh Phong, cô không thể

không có ấn tượng gì với cái tên đó, đúng không?” Hấn nhìn chị chăm chăm, tiếp tục nói, “Nếu đến cả cái tên đó mà cũng không nhớ thì để tôi tiếp tục nhắc cô thêm chút nữa, khi chúng ta cưới nhau, hai đứa đã cùng lấy một cái tên thân mật lãng mạn. Cô là EVA, còn tôi là ADAM.”

“Không... không thể như vậy...” Người phụ nữ cảm thấy trời đất quay cuồng, ngay cả lúc bị truy sát chị cũng không có cảm giác đáng sợ như vậy, “Anh đang lừa dối tôi... điều đó không thể là sự thật!”

“Có cần thiết phải như thế không?” Gã đàn ông cười thất lưng, kéo quần lui xuống, để lộ hình xăm trên bụng. “Cô hãy nhìn lên vị trí tương tự trên người mà xem tôi có lừa dối cô hay không.”

Người phụ nữ đưa hai tay bưng miệng, hai mắt mở to hết cỡ. Chị không ngờ lại gặp phải sự thật chấn động và kinh khủng đến thế, con quỷ giết người ấy lại là chồng chị? Chị kinh hoàng lắc đầu và gào lên, “Nếu đó là sự thật... thì tại sao anh lại đưa tôi đến hang quỷ này, hơn nữa lại còn truy sát tôi?!”

Gã đàn ông bình thản đáp, “Nguyên nhân rất đơn giản, cô đã mất hết trí nhớ, đã làm sai tính chất của toàn bộ sự việc. Cô tưởng rằng tôi đem cô đến hang quỷ? Cô tưởng tôi là con quỷ giết người, còn mình thì là người bị hại? Đúng thế, cô đã cho là như vậy, cho nên mới báo cảnh sát, đưa cảnh sát đến đây. Đó cũng chính là nguyên nhân tôi phải đuổi theo và không thể không giết cô. Nhưng, cô lại chạy trốn mất, lại ngu xuẩn đưa cảnh sát đến đây, kết quả đã hại chết mấy viên cảnh sát đó, còn mình thì lại một lần nữa trở về bên cạnh tôi. Xem ra ý trời muốn cho chúng ta mãi mãi ở bên nhau.”

Nói xong, hấn cười ha hả - một kiểu cười điên dại. Còn người phụ nữ thì không nghe rõ, chị hỏi lại, “Như thế là ý gì? Anh hãy nói rõ xem nào!”

Gã đàn ông nhìn chị, ánh mắt lộ vẻ buồn bã và điên cuồng. “Tôi thực sự ngưỡng mộ cô vì có thể quên hết tất cả quá khứ, đây thực sự là một kiểu trong họa gặp phúc điển hình nhất. Nói thật lòng, nếu tôi cũng có thể quên, thì tôi cũng muốn được trừng phạt, nhưng tôi lại không có cách nào làm được như thế...” Hấn nhìn chị chăm chú, “Bây giờ cô rất may mắn, giống như đã biến thành một trang giấy trắng, có thể bắt đầu lại. Cô có chắc muốn tôi gọi lại hồi ức giống như đem lọ mực ra đổ trên trang giấy trắng đó ư?”

“Anh đã nói với tôi nhiều như vậy mà vẫn còn cho rằng tôi là trang giấy trắng ư?” Người phụ nữ phần nộ nói, “Anh tưởng rằng tôi sẽ không bị hoen ố ư?”

“Tôi vẫn chưa nói cho cô điểm quan trọng. Những việc chúng ta đã trải qua và những việc mà sau này chúng ta sẽ làm đủ để thách thức với ranh giới cuối cùng của đạo đức và sức chịu đựng tâm lý của một người. Tôi thực sự không muốn giúp cô tổng hợp lại.”

“Đừng vòng vo nữa”, người phụ nữ nhìn hấn, “hãy nói cho tôi biết tất cả.”

“Được thôi, đó là sự lựa chọn của cô.” Gã đàn ông nói, “Hai năm trước, chúng ta vốn là một cặp vợ chồng bình thường, có một công việc bình thường và một cuộc sống bình

thường. Chúng ta có một đứa con gái tên là Đinh Linh...”

Nói đến đây, mắt của con quỷ giết người điên cuồng quả nhiên lộ vẻ đau đớn. “Con gái của chúng ta là một cô bé đáng yêu và xinh đẹp như thiên sứ. Nó đã lớn lên trong sự che chở của chúng ta. Nhưng, đến năm 11 tuổi, có một sự việc đáng sợ đã xảy ra với nó...”

Gã đàn ông ném con dao nhọn xuống, ôm đầu và khóc một cách đau khổ. Người phụ nữ ngậy ra, lúc này chị hoàn toàn có thể nhặt con dao lên và đâm gã đàn ông kia rồi nhanh chóng trốn thoát. Nhưng, chị không muốn chạy trốn nữa, bây giờ chị chỉ muốn làm rõ sự thật. “Đã xảy ra chuyện gì?”

Gã đàn ông hít một hơi dài, lấy lại bình tĩnh và nói tiếp, “Nó đã bị bắt cóc, chúng ta thậm chí còn không hiểu được mục đích của kẻ bắt cóc là gì. Sau đó thì nhận được thông báo của cảnh sát, con gái của chúng ta... đã bị giết chết, hơn nữa còn bị phân thây và thiêu...”

Người phụ nữ bị chấn động rất mạnh, mặc dù chị không nhớ được những chuyện đó, nhưng lòng chị vẫn thấy nhói lên từng đợt, ngực như có vật gì đó chặn ngang khiến chị thấy ngột thở. Chị biết, những lời mà con người trước mặt chị nói là sự thật, không phải là lời dối trá. Chị có ấn tượng đối với cái tên Đinh Linh. “Sau đó thì sao?”

“Sự việc đó giống như một trái bom khiến tôi nổ tung. Hằng ngày chúng ta sống trong buồn khổ, với niềm mong mỏi duy nhất là cảnh sát bắt được hung thủ, để chúng ta có thể ăn tươi nuốt sống hắn. Nhưng, thời gian qua rất lâu mà cảnh sát vẫn chẳng phá được vụ án, nên đành dừng điều tra. Việc làm ấy, một lần nữa lại đẩy chúng ta đến vực thẳm của sự tuyệt vọng. Vì, nó có nghĩa là chúng ta mãi mãi phải chịu nỗi đau mất con và mất đi hi vọng báo mối huyết hận.”

Gã đàn ông ngửa mặt lên, ánh mắt lập tức trở nên đáng sợ và điên cuồng. “Thế giới của chúng ta đã sụp đổ... cảm hận đầy lòng và không thể trút bỏ, chúng ta bắt đầu căm giận thế giới này. Cuối cùng, đến một ngày, chúng ta quyết định, nếu như không thể trả thù được cho con gái, thì sẽ trả thù xã hội, để cho nhiều người phải chịu nỗi đau giống như chúng ta! Chúng ta bỏ công việc, mai danh ẩn tích, đến ẩn náu trong căn nhà gỗ trong rừng, rình để bắt những cô gái trẻ đi ngang qua và giết họ rồi phân thây... đối xử với họ giống như cách mà hung thủ đã từng đối xử với con gái chúng ta.”

“Anh điên rồi...” Người phụ nữ hoảng sợ nhìn gã đàn ông, “Sao lại có thể làm những việc đáng sợ như thế!”

“Là chúng ta điên rồi.” Gã đàn ông bình tĩnh chỉ ra. “Có điều, cô đã mất trí nhớ, quên mất rằng chúng ta đã cùng nhau làm những việc đáng sợ đó.”

Gã đàn ông nhìn vào mắt người phụ nữ, nói, “Cách đây hai ngày, có ba người, một nam hai nữ đến khu rừng này để cắm trại. Lúc đó chúng ta đã nấp vào chỗ tối để nhìn họ, chờ thời cơ. Đến khi chàng trai một mình đi lấy thêm củi, tôi đã đi theo và giết chết cậu ta, còn hai cô gái kia thì thành mục tiêu lần lượt của chúng ta.

Ngay sau đó, hai cô gái cũng chia nhau ra, một trong hai cô nói muốn đi tìm bạn trai của mình. Tôi đã đi theo lựa thời cơ tấn công cô ta. Còn cô thì chịu trách nhiệm với cô gái còn lại trong lều trại. Bây giờ xem ra đã xảy ra sai sót.”

Gã đàn ông ngoẹo cổ suy nghĩ, “Tôi không biết quá trình cô lén tấn công cô gái kia như thế nào. Nhưng phân tích theo tình hình sau đó thì có lẽ là như thế này, cô đã đánh cho cô gái kia ngất đi thành công và đưa cô ta về hầm trong ngôi nhà gỗ. Nhưng có lẽ cô đã sơ suất, khiến cho cô gái kia tỉnh dậy, thấy cô đang quay lưng lại phía mình nên đã dùng một vật gì đó đánh vào đầu, khiến cô ngất đi, sau đó thì chạy thoát.

Khi tôi bắt được cô gái kia về thì cô lại nấp vào chỗ tối và tấn công tôi rồi hoảng hốt bỏ chạy như một người bị hại.” Gã đàn ông sờ lên vết thương trên đầu, “Sau khi bị thương, tôi đã cho rằng, có hai khả năng: một là, cô đã phản bội tôi, vì cô đã từng nói với tôi, muốn kết thúc cuộc sống điên rồ này, muốn đến đồn cảnh sát để đầu thú. Tất nhiên là tôi không thể nào đồng ý được.

Khả năng thứ hai, đã được chứng minh bằng hiện thực lúc này, sau khi cô bị cô gái kia đánh vào đầu đã mất trí nhớ. Nên khi tôi trở về, cô đã nghĩ rằng tôi là kẻ giết người điên cuồng xa lạ và ra tay với tôi.” Gã đàn ông xoa cằm nói, “Lúc đó tôi đã nhận ra rằng, cho dù là tình huống nào thì cũng đều không có lợi cho tôi. Nếu để cô chạy trốn thành công, đưa cảnh sát quay lại đây, mà thực tế là cô đã làm như vậy, thì sẽ lộ tất cả tội ác mà chúng ta đã làm trước đây. Vì thế...”

“Vì thế, anh đã bắt chấp tất cả để đuổi theo tôi và giết chết tôi.” Người phụ nữ nhìn gã đàn ông với ánh mắt lạnh lùng, “Là để bảo toàn tính mạng cho anh.”

Gã đàn ông nhếch miệng cười, “Đừng nhìn tôi bằng ánh mắt ấy, hai chúng ta chẳng ai là thiện nam tín nữ đâu. Nếu đổi lại là cô thì cũng sẽ làm như vậy thôi, tôi không nghi ngờ chút nào về điều đó.”

Người phụ nữ nhắm mắt lại, một lát sau lại mở mắt ra, nói, “Tại sao tôi lại phải tin vào tất cả những điều anh nói với tôi nhỉ?”

“Cô sẽ không còn cho rằng bây giờ mình là người bị hại đáng thương nữa chứ?” Gã đàn ông nói bằng vẻ châm biếm. Gã bước tới bên cạnh chiếc tủ, mở cửa tủ và lấy ra một chiếc mặt nạ sói cái ném ra trước mặt người phụ nữ, “Tin rằng, cô sẽ có ấn tượng với thứ này. Buổi tối hôm đó khi về đến nơi, cô đã để nó vào trong tủ.”

Hắn bước tới, đặt hai chiếc mặt nạ sói trước mặt người phụ nữ, “Hai chiếc mặt nạ này do chính tay cô lựa chọn rất cẩn thận hồi trước. Khi gây án, hai chúng ta mỗi người đeo một chiếc, vừa tạo ra nỗi sợ hãi khiến cho các cô gái nhát gan sợ đến nhũn người ra, đồng thời còn có thể che giấu mặt thật của mình, để ‘con mồi’ nếu có trốn thoát thì sau này cũng không thể nhận ra chúng ta. Tất cả những điều này đều do cô nghĩ ra. Hãy thừa nhận đi, thực ra cô mới là thiên tài phạm tội. Về khoản này, tôi thực sự lấy làm xấu hổ vì không bằng cô.”

Người phụ nữ nhìn hai chiếc mặt nạ đáng sợ, một số ký ức dần dần hiện lên trong

đầu, khiến chị rùng mình. Chị thực sự không muốn tin rằng đó là sự thật, nhưng tất cả dường như cho thấy chỉ có thể là như thế.

Chị sực nhớ tới câu nói mà cô gái hôm đó đã nói với chị khi chạy tới ngôi nhà gỗ của ông già: Tôi đã tìm được cơ hội và may mắn trốn thoát.

Người phụ nữ kinh hoàng bưng chặt miệng, tất cả đều đã được nhớ lại. Cô gái có tên là Lê An, chính là người đã bị mình tấn công xong đem về hầm và sau đó tìm thời cơ đánh cho mình bị ngất đi và chạy thoát. Sau đó, cả hai đều chạy đến cùng một nơi và lại còn cùng nhau nằm ở một chỗ. Thật sự quá hài hước!

Gã đàn ông nhìn vẻ mặt của người phụ nữ, biết rằng chị đã nghĩ ra tất cả nên hần nói, “Nếu cô không còn nghi ngờ gì về thân phận của mình nữa, thì hãy chứng tỏ thái độ rõ ràng với tôi. Tối đây cô định làm gì? Có tiếp tục cuộc sống như trước đây với tôi không?”

“Anh vẫn còn muốn ở lại khu rừng này và giết người à? Cảnh sát đã chú ý đến khu vực này rồi, hơn nữa anh đã giết chết mấy cảnh sát, ngày mai không thấy họ quay về, cảnh sát sẽ huy động lực lượng lớn hơn để truy quét khu rừng này đấy.”

“Hoàn toàn chính xác. Vì thế tôi mới muốn cô tỏ rõ thái độ, rồi sau đó chúng ta sẽ di chuyển trong đêm nay.”

“Di chuyển đến đâu?”

“Một thành phố khác, một nơi kín đáo khác.” “Không.” Người phụ nữ nói với vẻ mệt mỏi, “Tôi không thể cùng anh tiếp tục làm những việc mất hết đạo lý và táng tận lương tâm như thế nữa.”

“Ừ.” Gã đàn ông gật đầu, “Đúng như dự đoán của tôi, sau khi cô mất trí nhớ đã trở lại như “một người bình thường” rồi. Đáng tiếc là, chúng ta đã đến nước này rồi thì không có đường quay lại nữa đâu.”

“Tôi không nghĩ đến chuyện quay lại.” Người phụ nữ nói, “Tôi chỉ muốn trở lại làm một người bình thường, dù chỉ là một chốc lát.”

“Hiểu rồi.” Gã đàn ông nhặt con dao nhọn ở dưới đất lên, “Tôi sẽ cho cô được toại nguyện.”

Người phụ nữ nhắm mắt, không có vẻ gì là sợ hãi và lưu luyến.

Đúng lúc gã đàn ông giơ con dao lên định đâm vào cổ người phụ nữ thì từ phía sau vang lên một tiếng súng nổ. “Pằng!”

Người phụ nữ hốt hoảng, mở mắt ra nhìn thấy một lỗ đen trên ngực gã đàn ông, hần hơi khựng lại một chút rồi nặng nề đổ xuống.

Lúc đó, chị mới nhìn rõ, trên chiếc cầu thang phía sau lưng hần là một người cầm khẩu súng săn trong tay, đó chính là ông già trong ngôi nhà gỗ!

Ông già thu khẩu súng săn lại, bước nhanh từ cầu thang xuống. Ông cúi người kiểm tra gã đàn ông trúng đạn, nói, “Hần đã chết rồi,” sau đó nhìn người phụ nữ, thở phào. “May mà tôi đã không bắn trượt.”

Người phụ nữ sững sờ nhìn ông già, “Ông... sao ông lại ở đây?”

Ông già nói, “Sau khi cô và mấy người cảnh sát rời khỏi nhà tôi, tôi cứ đứng ngồi không yên và thấy rất không yên lòng, vì mọi người đều không quen khu rừng này. Vì thế, tôi mới mang khẩu súng săn đi theo, hi vọng có thể hỗ trợ cho mọi người. Trên đường đi, tôi đã phát hiện ra xác của mấy cảnh sát... Đúng là rất tệ hại. Dựa theo những ấn tượng tôi đã tìm thấy ngôi nhà này. Vào đến trong nhà, tôi nghe thấy có tiếng nói chuyện ở dưới hầm. Tôi đã mở cửa xuống hầm hết sức nhẹ nhàng và đứng trên cầu thang. Gã đàn ông kia đứng quay lưng lại phía tôi đang nói chuyện với cô. Tôi nghe một lúc thì thấy hắn định giở trò độc ác, nên tôi đã giơ súng bắn hắn.”

“Cảm ơn ông đã cứu tôi một lần nữa.” Người phụ nữ nói với tâm trạng vô cùng mâu thuẫn, “Nói như vậy là ông... đã nghe câu chuyện giữa chúng tôi và biết tôi là người như thế nào rồi?”

“Cô gái, ta không biết trước đây cô là người như thế nào, nhưng ta cho rằng bây giờ cô là một người tốt.” Ông già nói với vẻ hòa nhã, “Vì thế, ta không thể trơ mắt nhìn cô chết đi.”

Người phụ nữ ôm mặt, bật khóc. Một lát sau, cô ngẩng đầu lên, nói qua hai hàng nước mắt, “Xin ông, ông hãy đưa tôi rời khỏi đây... Tôi muốn đi tự thú, tôi muốn chịu trách nhiệm về những tội ác mà tôi đã phạm phải.”

“Đứng dậy nào cô gái.” Ông già đỡ người phụ nữ, rồi nhìn chị chăm chú, “Hi vọng rằng linh hồn cô sẽ được cứu rỗi.” Ngừng một lát, ông nói tiếp với vẻ nghiêm trang, “Nhưng, sự việc vẫn chưa kết thúc đâu.”

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn ông, “Tôi không hiểu.” “Cô đã quên chuyện lúc trước cô đến nhà ta, ta đã nói dối rồi à?” Ông già nói, “Cô biết rằng ta không nói thật, nhưng lại không biết tại sao ta lại làm như vậy, đúng không?”

“Đúng thế.” Người phụ nữ hỏi, “Tại sao ông lại làm như vậy?”

Ông già hít một hơi sâu, đáp, “Chuyện này nói ra thì dài lắm, hơn nữa nguy hiểm vẫn chưa hết đâu... Chúng ta đừng mất thời gian ở đây nữa, mà hãy nhanh chóng rời đi. Cô sẽ tới báo cảnh sát, còn ta thì sẽ đi xử lý một số việc...”

“Không cần đâu!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên. Hai người quay lại nhìn thì thấy trên cầu thang - vị trí mà ông già đứng lúc trước là cô cháu gái “câm” của ông già.

Cô gái đó giơ một khẩu súng ra nhắm thẳng vào ông già, ánh mắt lạnh như băng. “Đứng im, hãy ném khẩu súng săn của ông xuống.”

Ông già đành làm theo, ném khẩu súng săn sang một bên.

“Ồi...” Người phụ nữ sững sờ, “Cô... nói được à?” “Cô cháu gái” tay lăm lăm súng bước từ cầu thang xuống. “Đúng thế, nhưng lúc này tôi không thể giải thích cặn kẽ được.” Cô nhìn ông già, “Ông không thể ngờ được là tôi có thể ra khỏi đó đúng không?”

Ông già nhìn cô với ánh mắt giận dữ.

“Cô cháu gái” hỏi, “Chuyện cần phải xử lý mà lúc trước ông nói là gì?”

“Có lẽ giống như việc mà hiện giờ cô đang làm.” Ông già trợn mắt nói.

“Ông không thể ngờ là tôi có thể đến đây được, đúng không?” “Cô cháu gái” nói.

“Cô đã lấy súng từ đâu?” Ông già hỏi.

“Tìm thấy bên cạnh xác của cảnh sát.” “Cô cháu gái” tiếp tục đi lại gần hơn, “Tôi tới là để kết thúc tất cả.” “Diệt cỏ phải diệt tận gốc.” Ông già nói với vẻ căm phẫn, “Hắn đã chết rồi, bây giờ chỉ cần giết chết ta là không ai biết bí mật của cô nữa.”

“Đã đến lúc này rồi mà ông vẫn còn nói bừa như thế sao?” Cô gái kia đặt ngón tay trở lên cò súng. “Im ngay đi, già mà vẫn còn ngoan cố...”

Đột nhiên ông già cúi xuống, bất ngờ nhào vào cô gái, đẩy cô ngã xuống, kết quả là cả hai cùng ngã nhào. “Cô cháu gái” kêu ré lên, chĩa súng vào ông già, còn ông già một tay bóp cổ cô, tay còn lại giằng lấy khẩu súng, hai người cứ giằng co như vậy.

Người phụ nữ kinh ngạc, hoảng hốt đứng một bên, không hiểu tình hình lúc này là như thế nào. Đột nhiên, khẩu súng văng ra rơi xuống dưới chân người phụ nữ.

Người phụ nữ vội nhặt khẩu súng lên. Lúc này, hai người kia vẫn cứ giằng giạt và bóp cổ nhau, mặt đỏ bừng, thở hồng hộc. Thế rồi cả hai nhìn thấy người phụ nữ cầm súng trong tay và gần như đồng thanh kêu lên, “Nổ súng bắn chết ông ta/nó đi!”

Người phụ nữ kinh hoàng giơ khẩu súng lên, toàn thân run rẩy, không biết nên nghe theo lời của ai, nòng súng cứ di chuyển giữa hai người.

Tình trạng ông già và “cô cháu gái” giằng co nhau rõ ràng là không thể kéo dài được, trong hai người ấy nhất định sẽ có một người bị bóp chết. Ông già đỏ mặt nói, “Cô gái... bắn đi! Hãy tin ta, lát nữa ta sẽ giải thích với cô tất cả!”

“Đừng tin ông ta!” “Cô cháu gái” hét lên, “Tôi sẽ nói cho chị biết... sự thật về mọi việc!”

Người phụ nữ nhận ra là mình đang đứng trước một sự lựa chọn quan trọng và khó khăn nhất từ trước đến nay, cần phải có một viên đạn bay ra khỏi nòng súng, phát đạn ấy sẽ quyết định tất cả. Trong giờ phút nguy cấp, quan trọng này, rốt cuộc là người phụ nữ sẽ tin vào ai?

Tình huống lựa chọn: Phương án A: Tin ông già. Phương án B: Tin cô cháu gái.

“Đây là lần lựa chọn cuối cùng và cũng là lần lựa chọn khó khăn nhất.” Chris nói, “Lần lựa chọn này sẽ tạo ra hai kết cục khác nhau. Tất nhiên, một kết cục là tốt, một kết cục là xấu. Mong mọi người hãy suy nghĩ cho kỹ và lựa chọn thận trọng.”

(Kết quả lần lựa chọn thứ bảy)

Phương án A: Âm Hòa, Hạ Hầu Thân, Long Mã, Sa Gia, Bắc Đẩu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Lake, Thiên Thu, Nam Thiên, Goth.

LẦN LỰA CHỌN THỨ BẢY

Phương án A (tin ông già)

"Pằng!", một tiếng súng nổ.

Viên đạn xuyên qua người cô cháu gái, cô quay đầu lại mở to mắt nhìn người phụ nữ một cái rồi đổ gục xuống.

Ông già thở phào một cái, đưa tay xoa cổ, một hồi lâu sau mới trở lại bình thường và nói với người phụ nữ, "Cô đã lựa chọn rất đúng, cô gái. Bây giờ, mọi nguy hiểm đều đã được giải quyết, ta sẽ nói cho cô biết tất cả."

Ông già bước tới bên cạnh một chiếc ghế gỗ và ngồi xuống, chỉ vào cô gái nằm trên đất, nói, "Cô không quen với nó, đúng không?"

"Tôi chỉ biết cô ấy là cháu gái ông." Người phụ nữ nói, "Không lẽ không đúng như vậy?"

"Tất nhiên là không phải." Ông già nói với vẻ căm ghét, "Có đứa cháu gái nào lại muốn giết ông mình không?" Ông thở dài một tiếng, "Rất nhiều sự việc trên đời này đều không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó."

Có rất nhiều người nguy hiểm, nhưng nhìn bề ngoài thì không thể thấy được. Cô nhìn thấy nó mới chỉ hơn 10 tuổi thì cho rằng nó là một thiếu nữ trong sáng đúng không? Sai lầm lớn rồi! Con bé này chính là kẻ tông phạm của con quỷ giết người!"

Người phụ nữ nhìn ông già với vẻ không hiểu, "Rốt cuộc chuyện là như thế nào?"

"Để ta kể lại từ đầu cho cô nghe." Ông già chậm rãi nói, "Ta là người gác rừng, sống một mình trong căn nhà gỗ. Hai năm trước có một cô gái, chính là nó, đã đến ngôi nhà của ta, nói rằng nó là trẻ mồ côi, muốn ta cho ở lại. Lúc đó ta nghĩ, có lẽ ông trời đã thương ta, cho ta một đứa cháu gái để ta khỏi cô đơn. Vì vậy, ta vui mừng nhận lời. Thời gian đó, đúng là chúng ta đã đối xử với nhau như ông và cháu, cuộc sống rất vui vẻ."

Nhưng một thời gian sau, ta phát hiện ra, dường như cô gái đó giấu bí mật gì đó, nó thường không muốn để người khác phát hiện ra là nó đang ở đó, hơn nữa còn thường giấu ta lên đi vào rừng sâu, hình như nó đang làm một việc không thể để người khác biết. Lúc mới đầu, ta chỉ thấy hơi nghi ngờ, nhưng sau đó ta tò mò lên đi sau nó, kết quả là đã nhìn thấy một việc khiến ta vô cùng sửng sốt và sợ hãi, nó cùng với hai người mang mặt nạ sói giết chết một cô gái trẻ!"

Người phụ nữ co rúm mặt lại. "Ông đã nhìn thấy chúng tôi và cô gái kia là kẻ tông phạm?"

Ông già buồn bã nói, "E rằng là như vậy. Nhưng lúc đó ta không nhìn thấy mặt của mọi người, nên hoàn toàn không biết mặt thật của con quỷ giết người."

"Ý của ông là, cô gái kia..." Người phụ nữ nhìn cái xác trên đất, "Tôi biết cô ta?"

"Đúng thế. Nhưng cô đã mất trí nhớ..." "Ông hãy kể tiếp đi."

"Cảnh tượng ta nhìn thấy khiến ta sợ quá kêu lên và bị bọn chúng phát hiện ra. Bọn chúng bắt ta, đe dọa ta không được nói ra, nếu không thì sẽ giết chết. 'Cháu gái' lúc đó

chẳng cần giấu nữa mà đã nói mọi bí mật cho ta biết.

Thì ra, nó là một học sinh trung học tâm lý không bình thường. Nó đã giết chết một bạn học cùng lớp, đang không biết nên làm gì thì gặp một cặp vợ chồng. Cặp vợ chồng này giúp nó xử lý cái xác chết, và cùng tìm thấy những điểm chung với nhau. Điểm chung đó là họ đều không bình thường và đều muốn trả thù xã hội.

Thế là, ba người quyết định mai phục trong khu rừng nguyên sinh, tiếp tục gây án. Đứa con gái kia làm trẻ mồ côi ở lại trong nhà ta nhưng vẫn giữ liên lạc với cặp vợ chồng kia. Mỗi khi có cô gái trẻ nào vào rừng chơi, bọn chúng đều chờ thời cơ và ra tay, đánh ngất hoặc giết chết ‘con mồi’ sau đó đem về ngôi nhà gỗ...”

Người phụ nữ đưa hai tay lên bưng mặt. “Trời ơi...” Im lặng một lát, ông già thở dài nói, “Ta biết có con quỷ giết người ở trong khu rừng này nhưng không có cách nào giải quyết, vì đứa con gái kia đe dọa ta rằng, nếu ta đi báo cảnh sát nó sẽ đốt ngôi nhà của ta, và tìm mọi cách để bắt và giết ta. Ta đã từng nhìn thấy thủ đoạn của bọn chúng nên biết chuyện gì chúng cũng có thể làm, đến cả cảnh sát mà chúng cũng coi thường. Vì thế mà ta không dám bỏ chạy, đành phải sống trong nỗi sợ hãi và giả làm ‘ông’ của nó để che mắt thiên hạ.”

“Nói như vậy là, cái đêm tôi chạy đến ngôi nhà gỗ của ông, ông không biết tôi thực ra là... một trong những con quỷ giết người?” Người phụ nữ khó nhọc nói.

“Đúng thế, ta tưởng cô là một người bị hại.” Ông già nói, “Hơn nữa, sự việc như thế trước đó chưa từng xảy ra. Ta cho rằng đó là một cơ hội, hi vọng rằng cô có thể chạy thoát và báo cảnh sát!”

“Nhưng... cô gái kia làm sao lại có thể để tôi chạy trốn và đi báo cảnh sát?” Người phụ nữ nghi hoặc hỏi.

“Ta đoán, vì chuyện này quá phức tạp, khiến nó trong một lúc cũng không biết nên làm gì cho được.” Ông già phân tích, “Nghĩ mà xem, nó biết cô, nhưng nó lại phát hiện ra rằng cô không biết nó, có thể từ đó đoán ra là cô đã mất trí nhớ, như vậy nó nên làm thế nào cho tốt? Giết chết cô ư? Cô đã từng là ‘đối tượng hợp tác’ của nó, hơn nữa nó không dám giết cô khi chưa hỏi ý kiến của chồng cô...”

Người phụ nữ đột nhiên hiểu ra. “Tôi hiểu rồi... Vì thế, tối hôm đó cô ta mới đến tìm tôi và dùng giấy để nói với tôi, muốn tôi rời đi. Có lẽ, cô ta muốn tôi đi khỏi sẽ gặp chồng tôi và sau đó để cho anh ta giải quyết vấn đề hóc búa đó.”

“Nửa đêm nó tới tìm cô, muốn cô rời đi?” Ông già hỏi, “Ta không biết có chuyện đó. Nhưng kết quả là cô không nghe theo nó?”

“Đúng thế, nếu tôi rời đi thì e sẽ lành ít dữ nhiều...” Ông già gật đầu, nói, “Rõ ràng như vậy, may mà cô không nghe lời nó. Kết quả là đến sáng ngày hôm sau nó chỉ còn biết trơ mắt nhìn cô rời đi.”

Người phụ nữ nghĩ một lát rồi nói, “Nhưng lẽ ra cô ta nên thấy là nếu tôi đã chạy thoát được thì tôi sẽ báo cảnh sát.”

“Đúng như thế.” Ông già nói, “Nó cũng nghĩ tới điểm này, song nó độc ác và vô cùng điên cuồng. Có lẽ nó cũng đã giao hẹn với chồng cô, định thanh toán hết những cảnh sát tìm đến nơi, mà trên thực tế chúng đã làm như vậy thật.”

“Vậy tại sao khi tôi đưa cảnh sát đến, ông lại nói dối?” Người phụ nữ hỏi.

“Ta bị đe dọa.” Ông già nói với vẻ bất lực, “Cô hoàn toàn không biết là khi ta bịa ra những lời nói dối ấy thì trong lòng mâu thuẫn và đau khổ đến thế nào đâu. Ta rất muốn nói hết sự thật với cảnh sát, cầu mong được bảo vệ, nhưng nếu ta làm như vậy thì sẽ lập tức hại chết một người vô tội.”

“Ai?”

“Lê An - cô gái bị thương ở chân.” Ông già nói, “Lúc đó, thực ra Lê An và ‘cô cháu gái’ của ta đang trốn ở dưới hầm. Nó kề một con dao vào cổ Lê An, uy hiếp không cho phát ra bất cứ tiếng kêu nào, đồng thời cũng uy hiếp ta, nếu không làm theo lời của nó thì nó sẽ lập tức giết Lê An. Vì vậy, để bảo toàn tính mạng cho cô gái đó, ta đành phải nói dối mọi người...”

“Thì ra là như vậy.” Người phụ nữ đã hiểu rõ. “Điều đáng tiếc là, sau khi mọi người rời đi, Lê An vẫn bị nó giết chết một cách tàn nhẫn.” Ông già nói, “Hơn nữa, nó còn cầm cả con dao sẵn ra, định cùng với chồng của cô tấn công mấy cảnh sát ở trong rừng. Ta thực sự không thể nào chấp nhận được những việc mà bọn chúng đã làm, không thể nào trơ mắt nhìn các cảnh sát cũng bị bọn chúng giết hại.

Thế nên, nhân lúc nó xuống hầm lấy con dao sẵn, ta đã khóa nhốt nó lại, lấy súng sẵn đi tìm mọi người. Kết quả là dọc đường ta nhìn thấy cảnh sát đều bị giết chết, còn cô thì không thấy đâu. Ta đoán, có lẽ cô đã bị đưa đến ngôi nhà gỗ này rồi, nên vội tới đây ngay...”

“Kết quả là, cô ta cũng thoát ra khỏi tầng hầm và đến đây.” Người phụ nữ nói.

“Đúng.” Ông già hối hận nói, “Lẽ ra ta nên nghĩ rằng, cánh cửa gỗ ấy không ngăn cản được nó. Có điều, vẫn còn may, tất cả đều đã kết thúc rồi...”

Người phụ nữ nói với vẻ buồn bã, “Chưa, chưa kết thúc đâu. Tôi phải trả giá đích đáng cho những tội lỗi mà tôi đã gây ra...” Người phụ nữ nhìn ông già, “Chúng ta đi thôi!”

Sau đó người phụ nữ tự thú, thừa nhận những tội lỗi mà mình phạm phải. Căn cứ vào kết quả điều tra, phía cảnh sát chứng minh chị là một trong những hung thủ giết người phân thân. Tuy việc tự thú đã tạo thành tình tiết giảm nhẹ, nhưng tội ác gây ra quá lớn, không thể nào tha thứ được, nên một tháng sau, người phụ nữ nhận được phán quyết lập tức tử hình.

Ngày bị xử bắn chỉ có một người đến thăm người phụ nữ để gặp mặt lần cuối, đó chính là ông già.

Ông già chỉ nói với người phụ nữ một câu, “Linh hồn của cô đã được cứu rồi rồi.”

Người phụ nữ nhắm mắt thanh thản, một giọt nước mắt lăn ra khỏi hố mắt.

Tiếng súng vang lên trên bãi vắng. Ông già khẽ rung mình.

Mãi cho tới phút giây ấy, ông mới thực sự yên tâm. Đó mới là kết quả đúng đắn.

Sẽ không còn ai nghĩ rằng, vụ án giết người phân thân đầu tiên chính là do ông ta làm. (Bad ending).

Chuyện kể đến đây, Bắc Đâu hít một hơi sâu, nói, “Ông già đó... mới chính là con quỷ giết người đầu tiên? Nhưng, rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Chris, cậu vẫn chưa kể rõ.”

“Đừng vội, chẳng phải tôi đã nói trước rồi sao.

Những nội dung khác sẽ giải thích một số vấn đề.” Chris nói, “Nghe xong tình huống của phương án B thì anh sẽ biết là tại sao.”

Phương án B (tin lời cô gái)

“Pằng!”, một tiếng súng nổ.

Viên đạn xuyên qua người ông già. Ông khựng lại một chút, hai tay mất hết sức lực. Cô gái kêu lên một tiếng rồi đẩy ông ra. Ông ngã xuống đất và tắt thở.

Cô gái xoa chiếc cổ còn hằn dấu tay, ho một hồi. Một lát sau, cô mới trở lại bình thường, nhìn và hỏi người phụ nữ, “Tại sao... cô lại lựa chọn tin cháu?”

Người phụ nữ hạ súng xuống, nói, “Vì lúc cô mới từ trên gác xuống cô đã không nổ súng ngay. Nếu cô thực sự là kẻ xấu và độc ác thì đã không để cho ông ta có bất cứ cơ hội nào nói và chống lại.”

“Còn ông ta thì đã làm như vậy, đúng không?” Cô gái trào nước mắt, ngồi xuống bên cạnh gã đàn ông - con quỷ giết người đã chết, vuốt ve khuôn mặt của hắn và lặng lẽ khóc.

Người phụ nữ ngây người, không hiểu tại sao cô gái lại có tình cảm sâu sắc như thế đối với con quỷ giết người. Chị do dự một chút rồi hỏi, “Cô làm vậy...”

Cô gái ngẩng khuôn mặt đầm lệ lên nhìn người phụ nữ, “Cô không nhận ra cháu là ai à?”

Người phụ nữ nhìn cô gái vẻ không hiểu.

Cô gái đứng dậy, không kìm thêm được nữa, nhào ngay vào lòng người phụ nữ, khóc tướng lên, “Mẹ... Con là Đinh Linh đây! Mẹ thực sự không nhận ra con nữa ư? Con là con gái mẹ đây!”

Câu nói ấy như tia chớp xé tan màn đêm, khiến người phụ nữ toàn thân run lên như bị sét đánh. Môi chị mấp máy, “Cô nói gì? Cô là con gái tôi... Cô không lừa tôi đấy chứ?!”

“Mẹ!...” Đinh Linh khóc thống thiết, “Mẹ mất trí nhớ thật rồi, mẹ không còn nhận ra cha con sao?”

Người phụ nữ nhìn xác người đàn ông trên đất, trào nước mắt, hỏi, “Người này... là cha con thật sao?”

Đinh Linh gật đầu nói, “Đúng vậy, con không ngờ lại gặp cha mẹ ở đây. Con cứ tưởng rằng... sẽ không bao giờ nhìn thấy cha mẹ nữa!”

Người phụ nữ vuốt ve mái tóc và khuôn mặt của Đinh Linh, một vài mảnh vụn ký ức hiện lên, cuối cùng thì chị cũng nhớ ra. Đúng vậy, đây đúng là con gái chị! Đứa con gái mà chị tưởng rằng đã chết, bây giờ nó đang đứng trước mặt chị!”

“Đinh Linh... đúng là con thật rồi, Đinh Linh!” Lúc này, tình cảm của người phụ nữ mới trào ra như ngọn núi lửa, chị ôm chặt lấy con gái. Hai mẹ con ôm nhau khóc ròng.

“Cảnh sát nói rằng con đã chết, sao con lại ở đây được? Sao lại thành cháu của ông già kia? Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Đinh Linh ôm lấy mẹ khóc một hồi, sau đó lấy lại bình tĩnh, nói, “Mẹ, sau lần gặp mẹ buổi tối hôm đó con cũng mới biết là chúng ta đã bị lừa!” Đinh Linh giận dữ nhìn cái xác ông già trên đất, “Tất cả mọi chuyện này đều do lão già còn hơn cả cầm thú này gây ra!”

Người phụ nữ lau nước mắt trên mặt con gái, “Con cứ từ từ kể lại nguyên do từ đầu đến cuối câu chuyện cho mẹ nghe.”

“Hai năm trước, con bị lão già này bắt cóc, ngoài con ra, còn có một cô bé ở cô nhi viện. Lão đã đưa chúng con tới ẩn náu ở khu rừng nguyên sinh này và uy hiếp không cho chúng con chạy trốn, nếu không thì sẽ giết chết chúng con.”

“Nhưng, cô bé kia không chịu khuất phục, vẫn tìm cơ hội để trốn, kết quả bị lão già bắt lại được. Để răn đe, lão đã giết cô bé ấy trước mặt con. Lão định phi tang cái xác ấy và nghĩ ra một cách để người thân và cảnh sát thôi tìm kiếm con.

“Lão già ấy bắt con cởi quần áo và mặc vào cho cô bé đã chết kia, sau đó phân thây và thiêu một phần xác. Mục đích là làm cho khuôn mặt bị biến dạng không ai còn nhận ra nữa. Lão đã đem những mảnh xác ấy đến vứt ở thành phố nhà ta, cố ý để cho cảnh sát phát hiện ra. Còn phía cảnh sát thì sơ suất không làm kiểm tra DNA mà đã cho rằng cái xác ấy là của con, sau đó thông báo cho bố mẹ... Những chuyện này con đã được biết thông qua lão già kia.”

“Thì ra là như vậy.” Người phụ nữ lòng đau như cắt, “Như vậy, thực ra con đã bị lão già độc ác kia giấu trong ngôi nhà gỗ giữa rừng. Trong hai năm ấy, lão đã làm những gì với con?”

Đinh Linh lại trào nước mắt, những giọt nước mắt tủi nhục, “Con không muốn nói những chuyện đó... Lão già ấy là loại cầm thú, không phải là con người...”

Người phụ nữ đã hiểu, chị nhìn cái xác trên đất, cơn căm giận dâng lên ngàn ngút. Nếu không có con gái ở bên, có lẽ chị đã nhào tới băm xé cái xác đó cho hả lòng căm giận.

Một lát sau, người phụ nữ hỏi, “Đinh Linh, hai năm trời cũng khá dài, lẽ nào con không tìm được cơ hội nào để trốn thoát?”

“Có, cơ hội thì có.” Đinh Linh nói, “nhưng con cứ phải kiên nhẫn chịu đựng, không dám trốn ra. Nguyên nhân là, lão già đó lợi dụng con còn nhỏ nên đã bịa chuyện để lừa gạt con, nói rằng đồng bọn của lão đã bắt cóc cả nhà ta để khống chế. Nếu con bỏ trốn

và đi báo cảnh sát thì lão sẽ lập tức giết cha và mẹ...”

Nước mắt của người phụ nữ tuôn trào như suối, chị nói, “Con đã vì cha mẹ... nên mới ở lại đây chịu đựng nỗi đau khổ lâu như vậy.”

“Vâng, con cũng đã tưởng rằng không còn hi vọng nữa, tưởng rằng sẽ không bao giờ gặp lại cha mẹ nữa. Thế rồi buổi tối hôm ấy mẹ đã xuất hiện một cách diệu kì ở nhà lão già đó, thực ra là để cầu cứu! Mặc dù ánh sáng lúc đó rất tối, nhưng con vẫn nhận ra mẹ. Con vô cùng xúc động, nhưng lại không dám thể hiện ra, vì con không dám để cho lão già kia biết mẹ là mẹ của con! Đồng thời con cũng phát hiện ra rằng mẹ hoàn toàn không nhận ra con!

Sau đó, thông qua lời kể của mẹ, con biết mẹ đã mất trí nhớ. Còn lão già kia thì lại tự nhiên nảy lòng tốt giữ mẹ ở lại đó. Con không biết lão đang có âm mưu gì, vì vậy con đã viết ra giấy bảo mẹ hãy nhanh chóng rời khỏi đó! Con không dám nói, vì sợ đánh thức lão dậy, cũng không có thời gian nói với mẹ tất cả, chỉ hi vọng mẹ nhanh chóng rời khỏi đó để báo cảnh sát đến cứu!”

“Thì ra là như vậy...” Người phụ nữ đã hiểu, tuy nhiên vẫn còn một điểm chưa rõ lắm, “Nhưng, sáng ngày hôm sau lão già kia đã đồng ý để mẹ đi thật và lại còn chỉ đường chính xác cho mẹ nữa. Tại sao lão ta lại đồng ý để mẹ đi để rồi mẹ đưa cảnh sát đến?”

“Mẹ vẫn chưa hiểu rõ ư? Lão cố tình làm như thế!” Đinh Linh nói, “Lão già xảo quyệt đó không hề biết trong khu rừng có con quỷ giết người ẩn náu cho đến trước lúc mẹ tới. Khi lão biết được chuyện này, lão lập tức nhận ra đây là một cơ hội tuyệt vời để gán tội lão từng làm năm đó cho ‘con quỷ giết người’ mới.”

“Vì vậy, lão giả làm người tốt, để cho mẹ thoát ra báo cảnh sát rồi đưa cảnh sát tới. Mục đích là để họ bắt ‘con quỷ giết người’ kia. Và như vậy, phía cảnh sát đương nhiên cho rằng vụ bắt cóc giết người phân thân hai năm trước cũng do hung thủ lần này gây ra, và lão sẽ hoàn toàn thoát khỏi sự nghi ngờ!

Lão cũng đã tính tới một điều, đó là không để cho cảnh sát nhìn thấy con, vì lão sợ cảnh sát sẽ nhận ra con chính là đứa trẻ đã bị mất tích hai năm trước, nên trước khi cảnh sát tới, lão đã giết chết cô gái tên là Lê An, sau đó trói và bịt miệng con ở dưới hầm để rồi nói dối mọi người.”

“Trời ơi!...” Người phụ nữ sửng sốt vì sự thật đó, “Mẹ nghĩ sau đó lão cầm súng sẵn đi ra là để xác định xem cảnh sát đã bắt được ‘con quỷ giết người’ chưa, kết quả là thấy tất cả cảnh sát đều đã bị giết chết. Thế nên lão mới xuống căn hầm này, nổ súng và bắn chết ‘con quỷ giết người’... cũng chính là cha con, rồi giả bộ là người tốt, thực ra là để chờ xem mẹ nhận tội, còn lão thì đạt được mục đích của mình!”

“Đúng vậy, may mà con đã tìm mọi cách cởi được dây trói và chạy ra đuổi theo đến đây...” Đinh Linh đột nhiên dừng lời, nhìn mẹ với vẻ hoang mang, “Nhưng con không hiểu, tại sao mẹ và cha con lại trở thành ‘con quỷ giết người’? Chuyện này là thật sao?”

Trước lời chất vấn của con gái, người phụ nữ lòng đau như cắt nhưng chị không muốn giấu sự thật, chị nói cho con gái biết rõ mọi chuyện, “... Đúng thế, Đinh Linh. Sau khi biết được tin con đã bị giết và phân thân, cha mẹ đau đớn đến cùng cực và dẫn tới sự méo mó về tâm lý. Cha mẹ không có cách nào để trả thù cho con, nên đã tìm cách để cho nhiều người khác cũng sẽ phải chịu nỗi đau mất con gái như cha mẹ, vì vậy, cha mẹ đã trốn vào khu rừng nguyên sinh này và trở thành những con quỷ giết người...”

Đinh Linh bùng miệng không thể tin nổi, nước mắt giàn giụa. “Trời ơi, sao cha mẹ lại có thể làm những chuyện đáng sợ như vậy...”

“Đừng nói nữa, Đinh Linh.” Lòng người phụ nữ như tan nát, “Cha mẹ đã phát điên, đã sai rồi... Nhưng điều may mắn là, sau khi mất trí nhớ, mẹ lại trở lại là người bình thường. Điều quan trọng là mẹ đã tìm được con! Con vẫn sống, chẳng có điều gì quan trọng hơn điều này!”

Hai mẹ con ôm nhau khóc một hồi. Họ không biết có một người lặng lẽ bước xuống tầng hầm. Người phụ nữ mở đôi mắt nhòa lệ nhìn thấy trước mắt mình có một người đang đứng. Đó chính là Tiêu Vĩ, đầu và bụng của anh đều bị thương. Những vết thương này có lẽ do chông của chị gây ra. Song, may mắn thay Tiêu Vĩ không chết. Thấy vậy, người phụ nữ vô cùng vui mừng, “Đồn trưởng Tiêu Vĩ, anh vẫn còn sống, may mắn quá!”

“Chị mừng vì tôi còn sống và biết rằng tôi tới là để bắt chị chứ?” Tiêu Vĩ nói.

“Tôi biết, dù anh không tới thì tôi cũng đi tự thú.”

Người phụ nữ bình thản nói, “Tôi biết mình đã làm những gì và sẵn sàng trả giá cho những việc làm đó.”

Đinh Linh ôm chặt lấy mẹ, đau đớn thốt lên, “Mẹ... Tại sao? Cuối cùng con đã gặp được mẹ rồi, thế mà mẹ...” “Không sao đâu con gái.” Vẻ mặt của người phụ nữ lúc này rất bình thản và vui vẻ như đang được đón ánh nắng buổi sáng. “Con không biết lúc này mẹ đang vui thế nào đâu. Chỉ cần biết con còn sống là mẹ đã mãn nguyện lắm rồi. Con còn sống, đó là điều quan trọng hơn tất cả.” (Good ending).

Sau khi Chris kết thúc câu chuyện, mọi người đều trầm trồ. Bắc Đẩu nói, “Thiên tài đích thực. Cùng một câu chuyện mà có hai kết cục khác nhau, những tình huống lựa chọn đưa ra giữa chừng cũng khiến mọi người vừa thấy đắn đo vừa thấy kích thích.” Nói rồi Bắc Đẩu giơ ngón tay cái lên, “Chỉ có cậu mới sáng tác và kể được chuyện này, Chris!”

Chris trút một hơi thở dài, “Nhưng tôi mệt muốn chết đấy. Mức độ khó khi kể chuyện này hơn hẳn những câu chuyện bình thường khác. Tôi cũng gần như rối hết cả lên, may sao mọi việc đều thuận lợi.”

Hoang Mộc Chu nói, “Thiếu niên thiên tài, lúc trước chẳng phải cậu đã nói là qua câu chuyện này có thể lần ra được ai là ‘người tổ chức’ sao? Thế nào, đã có kết luận chưa?”

“Đừng vội, cứ theo tuần tự đã.” Chris nói, “Trước hết đề nghị mọi người cho điểm đối với phần kể chuyện của tôi.”

“Được, để tôi đi lấy giấy và bút.” Goth nói.

Nam Thiên đứng dậy, bước tới trước mặt Goth, nói với vẻ lạnh lùng, “Không cần, để tôi đi lấy.”

Goth há miệng, đứng ngây người nhìn Nam Thiên, mặt đỏ tới tận mang tai, hình như anh ta đã nhận ra rằng Nam Thiên biết được bí mật của mình nên rất ngượng ngùng. Nam Thiên không thèm để ý đến anh ta mà đi thẳng đến tủ, lấy giấy và bút chia cho mọi người.

Qua thống kê và chia bình quân, Chris được 9,2 điểm, không vượt qua được Goth.

Nhưng dường như Chris không hề để ý đến chuyện đó, cậu ta cười hì hì và nói, “9,2 điểm, rất tốt. Lần đầu tiên thử với loại hình câu chuyện mới mà đã được điểm số như vậy là tôi rất vừa lòng rồi!”

Lake nói, “Chris, bây giờ điểm đã cho xong rồi, cậu có thể nói ra vấn đề mà chúng tôi quan tâm nhất được chưa? Cậu đã lần ra ‘người tổ chức’ là ai chưa?”

Chris nói với Long Mã, “Anh cho tôi xem phần ghi chép của anh được không?” Long Mã đưa cuốn sổ ghi chép của mình cho Chris.

Long Mã dành hẳn một trang riêng để ghi lại tình hình lựa chọn của mọi người. Chris hỏi, “Phần ghi chép của anh chắc chắn là không sai chứ?”

“Tuyệt đối không sai.” Long Mã trả lời chắc chắn. “Thế thì tốt.” Chris đọc kỹ trang đó rồi trầm ngâm một hồi.

Trong cuốn sổ của Long Mã ghi như sau:

Lần lựa chọn thứ nhất:

Phương án A: Bạch Kinh, Hoang Mộc Chu, Long Mã, Âm Hòa, Thiên Thu, Goth;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Lake, Sa Gia, Bắc Đẩu, Nam Thiên.

Lần lựa chọn thứ hai:

Phương án A: Bắc Đẩu, Sa Gia, Lake, Hạ Hầu Thân, Thiên Thu;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Bạch Kinh, Long Mã, Âm Hòa, Goth, Nam Thiên.

Lần lựa chọn thứ ba:

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Lake, Long Mã, Bắc Đẩu, Nam Thiên, Hạ Hầu Thân, Bạch Kinh;

Phương án B: Âm Hòa, Sa Gia, Goth, Thiên Thu.

Lần lựa chọn thứ tư:

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Âm Hòa, Lake, Thiên Thu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Sa Gia, Goth, Long Mã, Bắc Đẩu, Nam Thiên.

Lần lựa chọn thứ năm:

Phương án A: Hoang Mộc Chu, Âm Hòa, Goth, Lake, Sa Gia, Thiên Thu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hạ Hầu Thân, Long Mã, Bắc Đẩu, Nam Thiên.

Lần lựa chọn thứ sáu:

Phương án A: Âm Hòa, Goth, Long Mã, Lake, Nam Thiên, Sa Gia, Thiên Thu;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Hạ Hầu Thân, Bắc Đẩu, Bạch Kinh.

Lần lựa chọn thứ bảy:

Phương án A: Âm Hòa, Hạ Hầu Thân, Long Mã, Sa Gia, Bắc Đẩu, Bạch Kinh;

Phương án B: Hoang Mộc Chu, Lake, Thiên Thu, Nam Thiên, Goth.

Chris cứ im lặng xem trang sổ đỏ một hồi lâu, căn phòng lớn im ắng tới mức có thể nghe được tiếng thở của mọi người. Cuối cùng, Chris hít một hơi sâu, thở ra rồi khẽ nói, “Cơ bản là tôi đã hiểu ra rồi.”

“Cậu đã biết ai là ‘người tổ chức’ rồi à?” Lake nôn nóng hỏi, những người khác cũng hồi hộp theo.

Chris bặm môi, một hồi lâu sau mới nói, “Tôi đã rõ rồi, nhưng bây giờ vẫn chưa nói được.”

Hoang Mộc Chu không kìm được, gầm lên, “Chris, cậu thôi được rồi đấy! Cậu đã nói câu nói đó mấy lần rồi! Lần nào cũng nói là cơ bản đã biết, nhưng lại không nói rõ ra! Cậu đang cố làm ra vẻ bí mật hay là đang bỡn cợt chúng tôi đấy?”

“E rằng tôi chẳng còn tâm trạng nào để mà bỡn cợt mọi người nữa.” Chris nhìn Hoang Mộc Chu, vẻ mặt rất nghiêm trang, “Chỉ còn lại ngày mai nữa thôi, ông nghĩ rằng tôi còn có tâm trạng để đùa cợt à?”

“Cậu cũng biết là chỉ còn một ngày?” Hoang Mộc Chu trợn mắt, “Vậy tại sao lại vẫn còn úp úp mở mở với chúng tôi? Nếu cậu thực sự biết ai là ‘người tổ chức’, thì hãy lập tức nói ra và đưa ra bằng chứng đi! Đừng cứ nửa nạc nửa mỡ mãi thế!”

Chris nghiêng đầu nhìn nhà văn lớn đang mất hết kiên nhẫn, “Thưa Hoang Mộc Chu tiên sinh, thì ra ông cũng biết là tố cáo một người cũng cần phải có bằng chứng?” Cậu ta nói với vẻ rất nghiêm túc, “Sở dĩ tôi chưa thể nói ra bây giờ vì chứng cứ chưa rõ ràng. Nếu tố cáo một cách thiếu cơ sở thì chẳng phải là đánh rắn động cỏ sao? Nhưng tôi tin, ngày mai chờ khi câu chuyện của Nam Thiên được kể xong tôi sẽ chỉ đích danh người ấy trước khi ‘người tổ chức’ chiến thắng cuộc thi này!”

Nam Thiên giật mình, cái gì, chờ sau khi mình kể chuyện xong thì chứng cứ chứng minh thân phận của ‘người tổ chức’ sẽ được đưa ra? Không lẽ thân phận của ‘người tổ chức’ có liên quan đến câu chuyện của mình hoặc là có liên quan đến việc ngày mai là ngày cuối cùng?

Trong lúc Nam Thiên đang suy nghĩ thì Chris đã đứng dậy, cậu ta vừa đi lên gác vừa quay đầu lại nói, “Tôi đã nói từ trước rồi, chuyện này không đơn giản như trong tưởng tượng đâu. Thân phận của ‘người tổ chức’ có lẽ chỉ đến phút cuối cùng mới bộc lộ đầy đủ!”

Nói xong câu nói này, Chris đi thẳng lên gác và vào phòng của mình, đóng chặt cửa lại. Những người ở dưới ngược mắt nhìn lên, không sao hiểu được ý tứ sâu xa trong câu

nói của cậu ta, ngược lại cảm thấy một cảm giác ớn lạnh lạ lùng.

Nam Thiên nằm trên giường, hai tay chắp lại gối dưới đầu, chân vắt vào nhau. Là người kể chuyện cuối cùng, nên chắc chắn anh sẽ trải qua một đêm không ngủ.

Câu chuyện của Chris mới mẻ, đặc sắc như vậy mà cũng chỉ được 9,2 điểm, vậy một câu chuyện như thế nào thì mới vượt qua được 9,5 điểm của Goth và giành vị trí điểm số cao nhất nhỉ?

Những lời nói sau cùng của Chris rốt cuộc là có ý gì? Nghe ra thì có vẻ cậu ta chắc chắn sẽ tìm ra ‘người tổ chức’... Nhưng, nếu chẳng may ‘người tổ chức’ lại chính là cậu ta thì sao nhỉ? Cậu ta nói những lời ấy có lẽ là để làm mê hoặc và đánh lạc hướng mọi người chăng?

Chỉ còn lại một ngày thôi. ‘Người tổ chức’ rốt cuộc là ai?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu Nam Thiên, khiến anh thấy đầu rối trí. Hơn nữa, điều tệ hại nhất là, anh nhận ra lúc này toàn bộ tâm trí của anh đều tập trung vào những vấn đề như hoàn cảnh khó khăn hiện nay, làm thế nào để tìm ra ‘người tổ chức’, mà không thể nào bình tĩnh nghĩ về câu chuyện mình sẽ kể!

Cứ như thế này, có lẽ anh sẽ buộc phải từ bỏ cuộc thi này mất!

Đúng lúc Nam Thiên đang rối như tơ vò thì có tiếng gõ cửa. Anh xuống giường đi tới bên cửa, khẽ hỏi, “Ai đấy?”

“Là tôi.” Giọng của Sa Gia.

Thực ra, Nam Thiên cũng đã đoán ra là Sa Gia sẽ đến tìm mình bàn đối sách vào trước đêm cuối cùng, vì vậy anh vội mở cửa.

Sa Gia bước vào phòng, đóng cửa lại.

Họ ngồi xuống, Sa Gia hỏi, “Vẫn chưa ngủ à?”

“Không ngủ được.”

“Đang sáng tác câu chuyện hay là nghĩ đến chuyện khác?”

“Tôi không sao tĩnh tâm được”, Nam Thiên nói với vẻ phiền muộn, “tôi không nghĩ ra được câu chuyện cho ngày mai.”

Sa Gia thở dài, nói, “Tôi hiểu, là người kể sau cùng, áp lực đối với anh hẳn là rất lớn. Nhưng anh phải khắc phục trở ngại về tâm lý, điều chỉnh lại trạng thái mới được.”

Nam Thiên chống tay lên đầu, nói với vẻ buồn bã hiếm có, “Nói thật lòng, lúc này tôi chẳng còn lòng tin nữa. Trước đây, tôi luôn cho rằng chỉ cần sáng tác ra một câu chuyện hay, giành được điểm số cao thì có thể khống chế được cục diện, tôi không ngờ Goth lại dùng thời gian lặn... Bây giờ xem ra để vượt qua điểm số 9,5 của anh ta là điều không thể. Chris cũng đã cố hết sức nhưng vẫn...”

“Nam Thiên.” Sa Gia đột nhiên cắt ngang lời Nam Thiên và nhìn thẳng vào anh.

Nam Thiên ngừng lời, nhìn Sa Gia.

“Tôi không biết nên nói như thế nào... Tôi...” Sa Gia đỏ bừng mặt, một tay đưa lên che miệng. Cô dừng lại một lúc lâu, cuối cùng dốc hết can đảm, ngược lên nhìn Nam

Thiên, “Em yêu anh.”

Nam Thiên há hốc miệng, ngây người nhìn Sa Gia, mặt đỏ bừng, trống ngực đập thình thịch.

“Em biết, như thế này quả là rất đường đột...” Sa Gia cúi đầu xuống, bẽn lẽn nói, “Trong tình hình như hiện nay đúng là không phải lúc nói đến những chuyện như thế này, rất xin lỗi... Nhưng, em chỉ muốn cho anh biết tình cảm của em. Vì ngày mai, em không thể nào biết trước được sẽ xảy ra chuyện gì. Em sợ để qua mất đêm nay thì sẽ không còn cơ hội để nói với anh điều này nữa...”

Nam Thiên thấy lòng dịu lại, anh ngồi xuống bên cạnh Sa Gia, lặng lẽ ôm lấy cô. “Đừng nói nữa, anh hiểu mà.”

Sa Gia cũng ôm chặt lấy Nam Thiên, rồi khẽ sụt sùi trong lòng anh.

“Cho dù như thế nào, ngày mai anh cũng sẽ bảo vệ em.” Nam Thiên nói.

“Em cũng nghĩ như vậy.” Sa Gia ngẩng đầu lên, ngược nhìn Nam Thiên với đôi mắt đầm lệ, “Em sẵn sàng làm tất cả vì anh, chỉ cần anh có thể sống sót.”

Một cảm giác ấm áp dâng tràn trong lòng Nam Thiên, giây phút này, anh thấy mình không còn hoang mang và lo lắng nữa. Sức mạnh kì diệu của tình yêu đã khiến anh lấy lại niềm tin và hi vọng.

Họ cứ ôm nhau như vậy một hồi lâu rồi mới buông ra. Sa Gia lau hết nước mắt, mỉm cười, “Mười mấy ngày sống ở nơi này, tuy lo lắng, sợ hãi nhưng được quen anh, em thấy cũng rất đáng. Cho dù kết cục thế nào thì em cũng cảm ơn số phận vì đã cho chúng ta một lần như vậy.”

Nam Thiên vuốt ve mái tóc Sa Gia, nói, “Anh cũng cảm ơn em, thật đấy, Sa Gia. Em đã cho anh niềm tin và sức mạnh, khiến anh biết ngày mai phải làm gì.”

Sa Gia ngạc nhiên nhìn anh, “Anh định làm gì?” “Một biện pháp tuyệt đối cứu giúp cho tất cả mọi người.” Nam Thiên nói. “Vừa rồi bỗng nhiên anh nghĩ tới, là em đã gợi ý cho anh.” “Biện pháp gì?”

“Ngày mai sẽ biết.” Nam Thiên mỉm cười, “Tối nay, hãy để cho chúng ta tạm quên tất cả và bình yên bên nhau.” Sa Gia đỏ mặt, “Ý của anh là bảo em không quay về phòng mình nữa?”

Nam Thiên dịu dàng đặt Sa Gia nằm xuống giường, “Đúng như em đã nói, để lỡ mất đêm nay thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

ĐÊM CUỐI CÙNG

Mười hai nhà văn viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị ngồi ngay ngắn, không khí nặng nề và căng thẳng.

Sau khi câu chuyện của Nam Thiên được kể xong thì trò chơi đáng sợ trong suốt mười bốn ngày sẽ đến hồi kết thúc, không ai có thể dự đoán được kết cục sẽ như thế nào.

Lúc này, Nam Thiên ngồi giữa vòng người. 7 giờ đúng, anh hít một hơi thở sâu rồi nói, “Thưa các vị, tối hôm nay là tối cuối cùng và tôi là người kể chuyện cuối cùng. Tôi nghĩ, trong tình hình hiện nay có lẽ mọi người chẳng có tâm trạng nào để mà nghe một câu chuyện kinh dị tầm thường. Tình hình hiện nay của chúng ta đáng sợ hơn bất cứ câu chuyện hư cấu nào. Rốt cuộc, ai là ‘người tổ chức’ bí mật đã ‘mời’ chúng ta đến đây? Mục đích và động cơ của người ấy là gì? Đó là vấn đề mà chúng ta quan tâm nhất. Tôi tin đáp án sẽ được hé lộ trong hôm nay.”

Những lời nói trên của Nam Thiên rõ ràng là đã làm tăng thêm không khí căng thẳng, đến cả hơi thở cũng trở nên nặng nề theo. Lake hỏi với vẻ bất an, “Anh nói là chúng tôi không có tâm trạng nghe một câu chuyện bình thường, đúng là như vậy thật. Vậy, anh định sẽ kể một câu chuyện ‘không bình thường’ như thế nào?”

Nam Thiên đáp, “Chris từng nói, câu chuyện của cậu ta có lẽ đã thăm dò được ai là ‘người tổ chức’. Nhưng, cho đến lúc này cậu ta vẫn chưa chỉ rõ ra.” Nam Thiên nhìn Chris một cái, Chris cũng nhìn lại anh. “Tôi không biết là do Chris chưa thể xác định hay là biết rồi mà không nói ra. Tóm lại là, cậu ta có lý do của mình. Tôi không muốn suy đoán, tôi chỉ muốn giải quyết chuyện này dưới góc độ của tôi.”

Mọi người đều nhìn Nam Thiên với vẻ nghi hoặc, không hiểu nghĩa của từ ‘giải quyết’ của anh có nghĩa gì. Nam Thiên nói tiếp, “Câu chuyện của tôi không có tác dụng thăm dò ra ‘người tổ chức’, mà có tác dụng khác.” Nam Thiên tỏ vẻ mặt buồn. “Nghe xong câu chuyện này mọi người sẽ biết ý tôi muốn nói là gì. Câu chuyện này có thể sẽ khiến mọi người thấy sốc, nhưng xin đừng ngắt lời tôi, hãy cứ để cho tôi kể hết đã.”

Nam Thiên dừng lại một chút, thở dài rồi nói, “Tôi bắt đầu kể đây. Tên của câu chuyện là Mười bốn ngày kinh hoàng.”

Dưới đây là lời kể của Nam Thiên: “9 giờ sáng ngày 22 tháng Tư, tôi tỉnh dậy sau giấc mơ. Mở mắt ra, tôi thấy mình đang ở trong một căn phòng nhỏ hẹp và xa lạ. Tôi nhớ lại mọi chuyện tối hôm trước, nhưng cũng không thể nào tưởng tượng được mình đang gặp chuyện gì, mãi cho tới khi tôi bước ra khỏi phòng và nhìn thấy mười ba người khác - mười ba nhà văn viết trinh thám kinh dị.

Chúng tôi bị ‘người tổ chức’ bí mật mời đến đây để tham gia một trò chơi thử thách trí tuệ và lòng dũng cảm. Người chiến thắng sẽ giành được lợi ích to lớn và quyền sống sót, còn người phạm luật chơi sẽ phải nhận về sự trừng phạt là cái chết. ‘Người tổ chức’ nằm trong số chúng tôi, tìm ra được người ấy hay không là mấu chốt quyết định sự

sống sót.

Trò chơi diễn ra từng ngày. Mỗi một buổi tối sẽ có một người kể một câu chuyện, những người còn lại sẽ cho điểm cho câu chuyện đó. Mười bốn nhà văn trình thám kinh dị dốc hết trí lực, những câu chuyện được kể đều rất đặc sắc. Cho đến buổi tối cuối cùng, đến lượt tôi kể chuyện, câu chuyện của tôi là về những điều mà chúng tôi đã trải qua. Tôi đặt tên cho câu chuyện này là Mười bốn ngày kinh hoàng.”

Nam Thiên kể đến đây thì dừng lại và chăm chú nhìn mọi người.

Mười một người ngồi hai bên, nhìn anh như nhìn một người ngoài hành tinh. Sa Gia càng mở to mắt hơn, cô thấy chấn động tới mức không thốt nên lời.

“Nam Thiên... cậu điên rồi à?” Hạ Hầu Thân nói, “Cậu đem những điều mà chúng ta trải qua làm thành câu chuyện của mình, như thế chẳng phải sẽ phạm luật to rồi còn gì?”

“Đúng vậy, tôi đã phạm luật.” Nam Thiên bình tĩnh thừa nhận.

“Tại sao cậu lại cố ý phạm luật, làm như vậy là có ý gì?” Bạch Kinh hỏi với vẻ không hiểu.

Nam Thiên nói, “Nếu chỉ nghe phần đầu thì không thấy có ý nghĩa gì, nhưng nếu nghe tôi kể tiếp thì mọi người sẽ biết ý nghĩa nằm ở đâu.”

Thế rồi, Nam Thiên tiếp tục kể:

“Sau khi tôi kể xong chuyện thì trò chơi cũng kết thúc. Điều đáng tiếc là, chúng tôi không tìm ra được

‘người tổ chức’ là ai, và người ấy đã giành chiến thắng như dự định. Theo như lời nói trước đây của người ấy, nếu kết quả như vậy thì những người còn lại chúng tôi đừng có mơ sống sót.

Thế là, ‘người tổ chức’ sẽ giết toàn bộ những người còn lại, không có ai thoát được. Trò chơi đó đã kết thúc một cách thảm khốc như vậy.”

Nam Thiên dừng lại một chút rồi nói, “Câu chuyện của tôi đến đây kết thúc rồi.”

“Câu chuyện của cậu đưa ra lời dự đoán rằng tất cả chúng ta sẽ đều bị ‘người tổ chức’ giết chết! Nam Thiên, cậu có ý gì thế?” Goth nghiêm giọng chất vấn.

“Tôi có ý gì anh không hiểu sao? Hãy nghĩ cho kĩ đi.” Nam Thiên lạnh lùng nói.

Long Mã suy nghĩ một lát, nói, “Nam Thiên, vì để cứu những người còn lại, cậu lựa chọn hi sinh mình hay sao?”

“Cái gì? Cứu chúng ta?” Goth ngạc nhiên nhìn Long Mã, hình như anh ta vẫn cứ không hiểu, “Ý gì vậy?”

Long Mã thở dài, nói, “Goth, anh vẫn chưa hiểu à? Theo như luật chơi mà ‘người tổ chức’ đặt ra, câu chuyện của người kể sau không được giống với người kể trước, hơn nữa người ấy cũng thừa nhận, những chuyện mà chúng ta trải qua bản thân nó đã là một ‘câu chuyện chính’. Bây giờ, trong buổi tối cuối cùng Nam Thiên đã kể về kết cục xấu nhất (mọi người đều chết) có thể xảy ra trong câu chuyện của chúng ta. Tuy cậu ấy

đã phạm luật, nhưng cũng đã khiến cho ‘người tổ chức’ thực sự không làm được chuyện đó. Nếu không thì ‘người tổ chức’ cũng phạm luật!”

Những lời nói trên của Long Mã khiến tất cả mọi người đều hiểu ra, mọi người dồn mắt nhìn Nam Thiên, ánh mắt của ai cũng đều toát lên vẻ nể phục.

“Đúng vậy, đúng như lời Long Mã nói”, Nam Thiên nói, “Mục đích mà tôi làm không phải để chứng minh rằng mình vĩ đại, mà chỉ là thừa nhận mình không đủ tự tin để trở thành người giành được số điểm cao nhất, vì thế đã từ bỏ cuộc thi này. Nhưng tôi không thể bỏ nó một cách vô ích, tôi muốn dùng cách này để bảo vệ người tôi yêu, tất nhiên là cả mọi người nữa.”

Nói đến đây, Nam Thiên nhìn sang Sa Gia. Sa Gia nước mắt đầm đìa, đau khổ lắc đầu. Nam Thiên nhắm mắt lại một lúc rồi mở bừng ra nhìn mọi người và nói bằng giọng nghiêm trang, “‘Người tổ chức’, mặc dù tôi vẫn chưa nhận ra người là ai, nhưng tôi tin, với việc sáng tạo ra một trò chơi như thế này rồi đưa cược với chúng tôi như với con trẻ thì anh/chị đúng là một thiên tài thực sự. Tôi càng tin hơn rằng, nếu anh/chị đã đích thân tham gia trò chơi này thì cũng sẽ tuân thủ theo đúng luật chơi mà anh/chị đặt ra. Nếu không, trò chơi mà anh/chị tốn tâm sức để tạo ra sẽ không còn bất cứ giá trị và ý nghĩa nào. Bây giờ, tôi đã phạm quy, anh/chị có thể loại tôi khỏi cuộc chơi, nhưng anh/chị không được làm tổn thương đến người khác. Cho dù, người giành chiến thắng cuối cùng của trò chơi là ai thì anh/chị cũng phải để cho những người còn lại sống sót ra khỏi chỗ này!”

Những lời nói ấy của Nam Thiên chứa đựng một sức nặng lạ kì và gây chấn động đối với tất cả mọi người. Một lát sau, Hoang Mộc Chu nói, “Nam Thiên, từ trước đến giờ tôi chưa kính nể ai, nhưng cậu là một người đáng để tôi kính trọng.”

Mọi người đều nhìn Nam Thiên bằng ánh mắt cảm kích. Hạ Hầu Thân nói, “Vậy thì bây giờ mười bốn câu chuyện đã kể xong, trò chơi cũng đã kết thúc. Hiện tại, Goth là người có điểm số cao nhất, anh ta đã chiến thắng...”

“Khoan đã.” Nam Thiên cắt ngang lời Hạ Hầu Thân, “Vẫn chưa kết thúc đâu.” “Còn có chuyện gì nữa à?”

“Tất nhiên, mọi người vẫn còn chưa cho điểm cho câu chuyện của tôi.” Nam Thiên nói.

Hạ Hầu Thân không hiểu, nói, “Có cần thiết không, Nam Thiên? Cậu đã phạm luật rồi mà, nên dù có được bao nhiêu điểm thì cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

“Không, có ý nghĩa chứ!” Nam Thiên nói, hai mắt rục rịch sáng, “Lúc trước tôi cứ hiểu lầm một chuyện, ‘người tổ chức’ đúng là đã nói, người phạm luật sẽ bị loại khỏi cuộc chơi, nhưng không có nghĩa là điểm số mà người ấy giành được là không có tác dụng! Cũng có nghĩa là, chỉ cần ‘người tổ chức’ không thể giết chết người ấy thì điểm số mà người ấy giành được vẫn có tác dụng!”

“Ồ, đúng thế!” Âm Hỏa kêu lên, “Đúng là như vậy! Lúc trước, câu chuyện của tôi

phạm luật, tôi rất buồn, nên tự mình nói là không cần cho điểm. Đại để là từ chỗ đó, chúng ta đều bị một định hướng sai lầm, cho rằng điểm số của người phạm luật tất nhiên là không có hiệu lực, thực ra không phải là như vậy!”

“Đúng, chỉ cần người đó vẫn chưa ra khỏi cuộc chơi, thì điểm số của người ấy vẫn được thừa nhận.” Nam Thiên nói, “Trừ phi bây giờ anh/chị đứng ra nói rằng không phải như vậy, thưa ‘người tổ chức!’”

Đây đúng là một kiểu thách thức và dụ dỗ, nên ‘người tổ chức’ sẽ không dễ dàng mắc lừa như vậy. Căn phòng lớn im lặng một hồi, sau đó Nam Thiên nói, “Xem ra tôi đã không hiểu sai, vậy thì đề nghị mọi người cho điểm câu chuyện của tôi đi.”

Lake nói với vẻ băn khoăn, “Nam Thiên, câu chuyện của anh đơn giản như vậy, hơn nữa lại là những chuyện chúng ta trải qua, anh bảo chúng tôi phải cho điểm thế nào đây?”

Nam Thiên nhìn mọi người, “Vấn đề đó chính là một dụng ý khác trong câu chuyện mà tôi kể.” Anh mỉm cười vẻ thông thái, “Tôi đã phạm luật, hành vi ấy tất nhiên đã chứng minh một điều, tôi tuyệt đối không phải là ‘người tổ chức’. Vì, giả sử tôi là ‘người tổ chức’, thì cho dù tôi có giành được điểm số cao nhất thì theo luật cũng bị loại khỏi. Vậy nên, đồng thời với việc giành chiến thắng trong trò chơi này, tôi cũng sẽ bị trừng phạt bằng cái chết mới đúng, giả sử có thắng cũng chẳng có ý nghĩa gì, đúng không?”

“Ừ, đúng.” Hoang Mộc Chu nói.

“Vì vậy, mọi người hiểu rồi chứ, hai mục đích mà tôi ‘cố ý phạm luật’, đó là: một, cứu mọi người; hai, để giành được sự tin cậy của mọi người. Trước đây, chúng ta không thể phán đoán ai là ‘người tổ chức’, nhưng bây giờ, ít nhất mọi người cũng có thể khẳng định tôi không phải là người ấy. Vì vậy...”, Nam Thiên cao giọng, “tôi hi vọng mọi người hãy từ bỏ lợi ích cá nhân, đoàn kết lại, nhất trí cho điểm cao nhất đối với câu chuyện của tôi! Như thế, tôi sẽ chiến thắng trong trò chơi này, và điều đó có nghĩa là ‘người tổ chức’ đã thua! Anh/chị phải đưa chìa khóa ra để chúng tôi rời khỏi đây!”

“Chuyện này... anh...” Goth có vẻ cuống quýt, “Nam Thiên, anh làm như vậy rõ ràng là nhằm vào tôi! Rõ ràng là anh biết, hiện giờ tôi đứng thứ nhất, thế mà anh lại kêu gọi mọi người cho anh điểm số cao nhất, mục đích chẳng phải là muốn vượt qua tôi sao?”

“Đúng thế, tôi muốn vượt qua anh.” Nam Thiên nhìn thẳng vào Goth, “Vì tôi không thể loại trừ nghi vấn anh là ‘người tổ chức’, mọi người lại càng không thể. Vì thế, chúng tôi không thể mạo hiểm để anh chiến thắng, trừ phi bây giờ anh đưa ra được bằng chứng rằng mình tuyệt đối không phải ‘người tổ chức’, nhưng anh có đưa ra được không?”

Goth cứng họng, không nói được câu nào, Nam Thiên tiếp tục nói, “Huống chi, trong lòng anh biết rõ, vì sao anh lại được điểm số cao như vậy. Goth, anh có muốn tôi nói bí mật của anh ra không?”

Thiên Thu hỏi với vẻ rất nhạy cảm, “Bí mật gì thế?” Nam Thiên không giải thích, mà

cứ nhìn vào mắt Goth. Goth có tật giật mình, đành nói với vẻ bất lực, “Thôi được... Tôi từ bỏ vị trí thứ nhất, đồng ý với cách làm của anh.”

Nam Thiên nhìn mọi người, “Thực ra, mọi người có thể nghĩ như vậy, chuyện mà tôi kể chính là chuyện mà hiện tại chúng ta đang trải qua, có nghĩa là bao hàm cả mười ba câu chuyện của mọi người. Không lẽ còn có câu chuyện khác đặc sắc và phong phú bằng câu chuyện đó sao? Vì vậy, tuy câu chuyện đó phạm luật, nhưng cũng không nghi ngờ gì rằng nó đáng được điểm số cao nhất!”

Những lời của Nam Thiên cuối cùng đã thuyết phục được mọi người, Lake, Thiên Thu, Long Mã, Bạch Kinh... đều tỏ ý để Nam Thiên trở thành người chiến thắng cuối cùng. Nam Thiên gật đầu với mọi người, trong lòng vô cùng cảm động... Ở những phút cuối, anh đã khiến mọi người đoàn kết lại, cùng nhau chống lại ‘người tổ chức’!

Nam Thiên lấy bút và giấy từ trong tủ ra chia cho mọi người. Đây là lần cho điểm cuối cùng, nên mọi người đều rất thận trọng viết lên tờ giấy những con số rất rõ ràng. Nam Thiên nói, “Cũng giống như những lần trước, sau khi mọi người cho điểm xong, gấp giấy lại, đừng để cho người khác biết điểm của mình chấm. Bắc Đẩu, cậu đi thu giúp những tờ giấy ấy được không?”

Bắc Đẩu gật đầu, đứng dậy đi thu những tờ giấy lại và giao cho Long Mã. Cậu và Nam Thiên đứng đằng sau Long Mã, giám sát việc tính điểm của Long Mã.

Long Mã cộng điểm từng tờ, chênh lệch giữa các điểm cũng không đáng là bao. Đột nhiên, Long Mã nhìn thấy một điểm số khiến người ta phải sửng sốt, ông ta khê kê lên, “Ôi”. Nam Thiên đứng đằng sau, nói, “Không sao đâu, cứ cộng vào rồi chia trung bình đi.”

Long Mã chia điểm xong, ngược nhìn Nam Thiên, ánh mắt rất phức tạp.

Nam Thiên công bố cho mọi người biết kết quả, “Rất tiếc, cuối cùng thì tôi vẫn không thể chiến thắng, điểm số của tôi là 9,1.”

Mọi người đều ngạc nhiên, Lake nói với vẻ không thể tin nổi, “Sao lại như thế? Tôi cho 9,9 điểm! Theo lý, phần lớn chúng ta đều cho điểm rất cao cơ mà? Long Mã, anh chắc chắn không cộng nhầm đấy chứ?”

“Long Mã không cộng nhầm đâu.” Nam Thiên nói,

“Tôi và Bắc Đẩu đứng đằng sau nhìn anh ấy tính mà.” “Vậy thì là chuyện gì?” Hạ Hầu Thân hỏi với vẻ không hiểu.

“Nguyên nhân rất đơn giản” Nam Thiên chậm rãi nói, đồng thời lấy một tờ giấy trong tập chìa ra trước mặt mọi người, “Vì có người đã cho điểm số như thế này nên điểm trung bình mới bị kéo xuống.”

Tất cả mọi người đều xúm lại, kinh ngạc nhìn lên con số 1 viết trên tờ giấy.

“Là điểm của ai cho thế nhỉ?” Hạ Hầu Thân phần nộ nói, “người cho điểm này...”

“Đúng!” Nam Thiên nói bằng giọng nghiêm trang, tay cầm chặt tờ giấy, “Người cho điểm 1 này rõ ràng là vì lý do nào đó nên mới không muốn cho tôi là người chiến thắng.

Và lý do đó là gì?” Anh dừng lại, rồi lớn tiếng nói, “Giờ này phút này, e rằng không còn có lý do giải thích nào khác, rằng người ấy chính là ‘người tổ chức’!”

“Đúng thế... Nhất định là như vậy!” Âm Hòa nói to. “Nhưng, làm sao chúng ta biết được rằng ai đã cho điểm đó? Người kia sẽ không chịu thừa nhận đâu.” Bạch Kinh nói với vẻ băn khoăn.

Nam Thiên mỉm cười, đó là nụ cười tự đáy lòng của người chiến thắng. Anh nói, “Tôi đã đoán là sẽ xảy ra tình huống này, cho nên trước đó tôi đã sử dụng một vài biện pháp với những tờ giấy cho điểm.”

Nam Thiên cầm tập giấy cho điểm lên nói, “‘Người tổ chức’ không thể ngờ được rằng, giấy cho điểm lần này đã được tôi đánh dấu từ trước, và phát cho mọi người theo thứ tự.” Anh cầm tập giấy lật lại, “Ở góc phải ở mặt sau của tờ giấy đã được tôi dùng một tờ giấy loại đậm lên trên rồi dùng bút bi ấn mạnh xuống để đánh dấu bằng số thứ tự mà chúng ta bốc được.”

“Có nghĩa là, tờ giấy mà mọi người nhận được ứng với số thứ tự của mình?” Âm Hòa tròn mắt hỏi.

“Đúng vậy, vì đó chỉ là một dấu hiệu rất nhỏ nên mọi người không để ý đến, nhưng nếu chú ý thì sẽ thấy con số ở mặt sau là bao nhiêu.” Nam Thiên giải thích.

“Nói như vậy, bây giờ chỉ cần nhìn vào số ở mặt sau của tờ giấy cho điểm 1 thì sẽ biết ai là ‘người tổ chức’?” Bạch Kinh run rẩy hỏi.

“Chính là như vậy.”

“Thì ra tất cả những việc này là để dụ cho ‘người tổ chức’ mắc bẫy?” Hạ Hầu Thân cũng đã hiểu và cười ha hả, nói, “Chiêu này đúng là rất cao tay, Nam Thiên, tôi phục cậu đấy!”

Nam Thiên mỉm cười, quay mặt tờ giấy trong tay lại và nhìn xuống góc phải.

Tất cả mọi người đều nín thở, thời gian dường như cũng ngừng trôi.

Khi ánh mắt của Nam Thiên nhìn vào con số ấy, máu trong người anh dường như đông lại.

Thượng đế ơi, sao lại là... Đó là điều mà anh không muốn nhìn thấy nhất, nhưng nó lại là như vậy.

Góc bên phải của tờ giấy là dấu hiệu của con số 11 rõ ràng.

Nam Thiên từ từ ngẩng đầu lên, hoang mang nhìn Sa Gia như muốn tìm điều gì đó trên khuôn mặt cô và có được một lời giải thích. Nhưng, điều mà anh nhìn thấy chỉ là một khuôn mặt kinh hoàng, tuyệt vọng và đầm nước mắt.

Sao lại là cô ấy? Anh thực sự không hiểu, chỉ thấy trái tim mình đang trĩu nặng dần.

Mọi người nhìn theo ánh mắt của Nam Thiên nên cũng đã đoán được mấy phần. Long Mã cầm lấy tờ giấy trong tay Nam Thiên, rồi tuyên bố với mọi người, “‘Người tổ chức’ có số 11, Sa Gia!”

Ánh mắt của mọi người như những mũi dao sắc nhọn hướng về Sa Gia. Cô gái ấy

run lên, tay đưa lên ôm lấy người theo bản năng.

“Thì ra là cô... ‘người tổ chức’ bắt cóc chúng tôi đến đây và ở lẫn với chúng tôi mười bốn ngày qua chính là cô!” Hoang Mộc Chu đứng dậy, nói với vẻ dữ dằn, “Sa Gia, hẳn cô không nghĩ rằng thân phận của mình sẽ bị bộc lộ vào buổi tối cuối cùng phải không? Chuyện đã đến nước này, cô có còn gì để nói nữa không? Hãy mau nói thật tất cả những điều còn giấu giếm và thả chúng tôi ra!”

“Khoan đã” Bạch Kinh hoang mang nói, “Có một điểm... không đúng. Sa Gia không muốn cho Nam Thiên trở thành người đứng đầu nên mới cố ý cho cậu ấy điểm 1? Cứ cho là như vậy đi, thì là ‘người tổ chức’, cô ấy cũng không thể là người chiến thắng! Người đứng đầu hiện nay vẫn là Goth, chứ không phải cô ấy!”

“Nhưng nếu loại bỏ điểm số của Goth, thì người có điểm số cao thứ nhất sẽ chuyển sang cho người ở vị trí thứ hai là Sa Gia.” Nam Thiên cúi đầu nói.

“Loại bỏ điểm số của Goth? Nghĩa là gì vậy?” Bạch Kinh ngạc nhiên hỏi.

“Goth đã lợi dụng các khâu cho điểm để gian lận trong buổi tối mà anh ấy kể chuyện, đúng không?” Chris nói, dường như cậu ta đã đoán ra được.

“Tôi không... Tôi không...” Goth đỏ bừng mặt định biện hộ nhưng đã bị Nam Thiên cắt ngang lời, “Goth, thực ra, anh không cần biện hộ cho mình nữa. Tôi nghĩ, lúc đó anh dùng cách gian lận để giành được vị trí thứ nhất cũng là vì không muốn để cho ‘người tổ chức’ chiến thắng, đúng không? Bây giờ, đã tìm ra ‘người tổ chức’ rồi, chỉ cần chúng tôi sống sót rời khỏi nơi này, chẳng phải là kết thúc tốt nhất sao? Tại sao anh cứ nhất định phải giành được vị trí ‘thứ nhất’ ấy?”

Goth ngượng ngùng cúi đầu, không nói câu nào nữa. “Nói như vậy, Goth gian lận thật à?” Hạ Hầu Thân nói, “Nam Thiên, cậu đã biết trước việc này, sao lại không nói với chúng tôi?”

Nam Thiên nói, “Mãi sau đó tôi mới phát hiện ra, và lại cũng không có bằng chứng. Nhưng, tôi đã nói chuyện này với Sa Gia, tất nhiên là lúc đó tôi không biết cô ấy là ‘người tổ chức’. Hơn nữa, lúc ấy tôi cũng nghĩ rằng Goth sẽ không thừa nhận, nên đã không truy cứu chuyện này nữa.”

“Nhưng bây giờ xem ra, nếu như chúng ta không tìm ra ‘người tổ chức’ thì Sa Gia sẽ lợi dụng tiếng nói của

‘người tổ chức’ vạch tội Goth gian lận vào lúc cuối cùng để khiến cho điểm số của Goth bị loại bỏ, và như vậy, người giành được điểm số cao nhất sẽ là cô ta!”

“Cô thực sự tính toán như vậy sao, Sa Gia?” Thiên Thu hỏi với giọng sắc nhọn.

Sa Gia run lên, cúi đầu xuống, cắn chặt môi một hồi lâu rồi như đã ra được quyết định, ngẩng đầu lên nói, “Đúng thế, tôi đã lên kế hoạch như vậy! Như thế, tôi sẽ giành chiến thắng trong cuộc thi này với thân phận là ‘người tổ chức’!”

“Sau đó thì sao? Sau khi cô thắng thì sẽ như thế nào? Sẽ giết chết tất cả chúng tôi như lời nói lúc đầu của cô thật sao?” Hoang Mộc Chu trợn tròn mắt, đứng dậy tiến sát

lại gần Sa Gia, “Cô đừng có mơ...”

“Hoang Mộc Chu tiên sinh, tôi khuyên ông tốt nhất nên ngồi xuống.” Lúc này thái độ của Sa Gia khác hẳn với bình thường, cô lạnh lùng nhìn Hoang Mộc Chu, vẻ lạnh lùng và u tối ấy khiến người khác không khỏi rung mình, “Đừng có tưởng thân phận của tôi bại lộ rồi thì tôi sẽ mất đi quyền chủ động. Mọi người đừng quên, đây là địa bàn của tôi. Nếu tôi muốn giết chết các người thì bất cứ lúc nào cũng không là muộn.”

“Cô định dọa tôi đấy à?” Hoang Mộc Chu hừ một tiếng, “Dựa vào một mình một con nhóc như cô thì có thể làm gì được tôi?”

“VẬY, con nhóc như tôi đã giết chết Uất Trì Thành và Từ Văn như thế nào?” Sa Gia cười lạnh lùng, “Nếu ông vẫn muốn thử thì đừng có trách tôi.”

Hoang Mộc Chu không dám manh động nữa, vẻ bình thản và khí phách của Sa Gia khiến Hoang Mộc Chu không thể không kiêng dè.

“Hoang Mộc Chu tiên sinh... anh cứ quay về chỗ đi đã.” Lake nói, “Mọi người đừng kích động, chúng ta hãy đàm phán từ từ với ‘người tổ chức’.”

Hoang Mộc Chu nghĩ một lúc, đành trở về chỗ ngồi. Sa Gia nói, “Như thế mới là thái độ đúng đắn. Đừng quên, chìa khóa cánh cổng vẫn trong tay tôi, muốn an toàn rời khỏi đây, thì phải nghe lời của tôi.”

“Vâng, vâng...” Lake muốn cho dịu tình hình, bèn nói, “Mọi việc đều theo ý cô, chỉ cần để cho chúng tôi ra khỏi đây.”

“Bây giờ cô muốn như thế nào?” Long Mã hỏi Sa Gia. “Rất đơn giản, làm theo luật như lúc trước đã nói.”

Sa Gia bình tĩnh nói, “Tôi thừa nhận, đến phút cuối thì trò chơi này không như dự tính nữa, mấu chốt là do bài tính của Nam Thiên đã khiến mọi người tìm ra tôi. Về điểm này, tôi không có lời gì để nói nữa. Vậy, hãy theo như những gì đã nói lúc trước, người chiến thắng sẽ có được chiếc chìa khóa cánh cổng. Nhưng, nói đến vấn đề này thì, người chiến thắng cuối cùng là ai mới được?”

Câu nói này khiến mọi người giật mình. Một hồi lâu sau, Bạch Kinh lau mồ hôi trên trán, nói, “Nếu Goth đúng là đã gian lận, vậy thì điểm số của anh ta không còn giá trị nữa, như vậy người có điểm số cao nhất sẽ là...”

Sa Gia đắc ý cười, “Cuối cùng thì mọi người đã nhận ra rồi chứ. Goth đã thừa nhận là gian lận, điểm số của anh ta bị loại, vậy thì tôi sẽ là người giành được số điểm cao nhất, hơn nữa điểm của tôi là có giá trị thực sự, vì vậy, cuối cùng người chiến thắng trong trò chơi này vẫn là tôi - ‘người tổ chức’. Về điểm này, có ai có ý kiến khác không?”

Đám đông không ai lên tiếng. Một lúc sau, Long Mã hỏi, “Vậy, cô định làm thế nào?”

“Theo lý mà nói, tôi sẽ giết chết tất cả mọi người! Nhưng vì ở những phút cuối của trò chơi, mọi người đã lừa được tôi, cho nên sẽ được đổi lại bằng phần thưởng, tôi có thể để mọi người rời khỏi đây, nhưng phải với hai điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Long Mã hỏi.

“Thứ nhất, sau khi sống sót ra khỏi đây, bất cứ ai cũng không được đem những chuyện xảy ra ở đây, kể cả những câu chuyện được nghe vào buổi tối hằng ngày viết ra, bởi vì tôi là người chiến thắng cuối cùng, quyền viết và đăng bài sẽ thuộc về tôi.”

“Về điểm này, tôi tin mọi người đều sẽ không phản đối.” Long Mã đại diện cho mọi người, nói, “Cho dù thế nào thì câu chuyện của cô vẫn đạt điểm số cao nhất, đó là sự thực mà ai cũng nể phục.”

Mọi người đều gật đầu đồng ý. Sa Gia cũng gật đầu hài lòng và nói tiếp, “Điều kiện thứ hai là, sau khi mọi người rời đi, ai nấy trở về cuộc sống của mình, không được có liên hệ gì với nhau dưới bất cứ hình thức nào, và không được truy cứu chuyện này!”

Hoang Mộc Chu neho mắt nói, “Theo như ý cô, thì dường như cô định sẽ không nói cho chúng tôi biết về động cơ cô ‘mời’ chúng tôi đến đây, vì sao cô đã giết Uất Tri Thành và Từ Văn, và cả những bí ẩn cho những chuyện xảy ra ở đây?”

“Điều đó là tất nhiên.” Sa Gia nói, “Sau chuyện này, cô gái tên là Sa Gia sẽ biến mất khỏi thế gian này, những chuyện xảy ra ở đây sẽ trở thành những bí mật mãi mãi. Hãy tin rằng, chỉ cần tôi không nói ra thì dù là cảnh sát hay bất cứ ai cũng không biết được cách làm của tôi. Nếu tôi muốn thì có thể viết câu chuyện này ra và bí mật cho đăng, nếu tôi không muốn thì nó sẽ là câu đố mãi mãi. Tóm lại là tôi sẽ quyết định tùy theo cảm xúc của mình.”

Hoang Mộc Chu dường như rất không cam chịu, “Nếu bây giờ cô nói ra với chúng tôi, thì chúng tôi cũng sẽ giữ được bí mật đó...”

“Tôi không tin mọi người.” Sa Gia nói với vẻ lạnh lùng, “Đừng nói nữa, nếu làm tôi không vui thì có thể tôi sẽ đổi ý.”

“Thôi được, vậy thì làm theo ý cô. Chúng tôi chấp nhận hai điều kiện của cô.” Lake vội nói để cố gắng không làm cho Sa Gia nổi giận.

“Mọi người có làm được hai điều đó không?” Sa Gia nhìn đám đông, chậm rãi hỏi. Những người trong căn phòng lớn chỉ còn cách gật đầu.

“Tốt. Hãy nhớ lời cam kết của mọi người đấy. Nếu sau này tôi phát hiện ra có người trong số này không làm đúng như vậy...” Sa Gia cười một tiếng lạnh lùng, “Tin rằng mọi người sẽ không nghi ngờ, với khả năng của mình, tôi sẽ dễ dàng lấy đi mạng sống của người ấy.”

Đám đông không ai dám nói gì, tất cả đều run lên. “Bây giờ, tôi đi lấy chìa khóa của cánh cổng, mọi người hãy ngồi nguyên tại chỗ, không được manh động.”

Sa Gia đứng dậy, đi lên gác. Cô ta bước vào phòng của mình, đóng cửa lại.

Những người ở trong căn phòng lớn thấp thỏm ngồi chờ. Nam Thiên nhìn lên chiếc đồng hồ điện tử, bây giờ là 8 giờ 20 phút.

Khoảng mười phút sau, Sa Gia bước ra khỏi phòng, tay cầm một chiếc chìa khóa hình ống, không ai biết được rằng chiếc chìa khóa ấy để trong phòng cô ta hay ở dưới mật thất, chẳng ai dám lên tiếng hỏi.

Sa Gia cầm chìa khóa bước tới bên cạnh cánh cổng, cô ta hít một hơi sâu, tra chìa khóa vào ổ, xoay một vòng. “Tạch” một tiếng...

Cánh cửa sắt không mở ra, phía dưới ổ khóa hiện ra một chiếc nắp to bằng bàn tay.

Một bàn phím số giống như khóa mật mã điện tử của chiếc tủ bảo hiểm hiện ra trước mặt Sa Gia.

Nhìn thấy chiếc bàn phím số đó, Sa Gia ngây người ra.

Lúc đó, mọi người trong căn phòng lớn đều đứng dậy để nhìn bàn phím số trên cánh cổng sắt. Bạch Kinh nói, “Cánh cổng này có hai lần khóa, vừa dùng đến chìa, vừa dùng đến mật mã.”

Sa Gia đứng ngây người và bất động trước chiếc khóa điện tử. Nửa phút sau, Thiên Thu nói, “Sa Gia, chúng tôi đã chấp nhận điều kiện của cô rồi, cánh cửa mở ra, cô cũng sẽ là người rời đi đầu tiên, chúng tôi cũng sẽ không làm khó cho cô, vậy cô còn chần chừ gì nữa?”

“Đúng thế, nhập mật mã để mở cửa ra.” Âm Hòa nói, “Chúng tôi sẽ không thất tín đâu.”

Sa Gia quay đầu lại, thất thần nhìn mọi người một cái, bậm môi, không nói câu nào.

Mọi người cũng đã nhận ra vẻ không bình thường của Sa Gia. Một lát sau, Bạch Kinh lại lên tiếng vẻ hoang mang, “Cô... không quên mật mã đấy chứ?”

“Cái gì?” Hoang Mộc Chu không kìm được gầm lên, “Đừng có đùa! Quên mật mã? Sao lại như thế được?!”

Vẻ mặt của Sa Gia lúc này rất phức tạp, vừa lo lắng vừa bất lực, nhìn thì thấy không giống như giả vờ, dường như cô ta cũng không hiểu gì về chiếc khóa mật mã đó, hơn nữa nhìn điệu bộ có cảm giác cô ta còn có nỗi khổ rất khó nói ra lời.

“Sa Gia, lẽ nào cô... không biết mật mã như thế nào?” Bắc Đẩu ngạc nhiên.

Sa Gia run lên, dường như bị nói trúng điểm yếu nhưng lại không muốn thừa nhận mà cứ cắn chặt môi.

“Cô ấy là ‘người tổ chức’, làm sao lại không biết mật mã được?” Long Mã ngạc nhiên nói, trong đầu ông ta chợt lóe lên một ý nghĩ. “Trừ phi...”

“Ý anh muốn nói là, trừ phi ‘người tổ chức’ còn có thêm người khác?”

Người nói ra câu đó là Chris giữ im lặng từ đầu đến giờ. Câu nói đó của cậu ta khiến cho mọi người đều giật mình sửng sốt.

“‘Người tổ chức’ còn có người nữa? Chris, ý của cậu là gì vậy? Lẽ nào Sa Gia không phải là ‘người tổ chức’ chính?” Thiên Thu trợn mắt hỏi.

Chris không trả lời, cậu ta nhìn về phía Sa Gia, “Tôi đoán không sai, đúng không Sa Gia? Chị định chịu trách nhiệm thay cho người khác, khoác lên mình chiếc áo ‘người tổ chức’, song chị không ngờ sẽ xuất hiện chi tiết chiếc khóa mật mã này nên đã không tiếp tục diễn được nữa?”

“Cái gì? Rốt cuộc là chuyện gì thế?” Hạ Hầu Thân kinh ngạc nói, “Sa Gia tại sao phải

giả vờ mình là ‘người tổ chức’?”

“Lý do rất đơn giản: để bảo vệ ai đó. Và người đó là ai, tôi nghĩ, mọi người không cần phải đoán nữa. Trong mười bốn ngày qua, Sa Gia gần gũi với ai nhất và có thiện cảm với ai nhất chẳng phải đã rất rõ rồi sao?” Chris nói.

Gì chứ?

Hơi thở của Nam Thiên dường như ngừng lại, máu cũng ngừng chảy. Cậu ta đang nói gì thế? Tại sao mọi người đều nhìn mình?

“Nam Thiên... cậu...” Goth kinh ngạc lùi về sau mấy bước.

“Không... nhất định mọi người đã hiểu sai rồi.” Nam Thiên vội vã lắc đầu, “Tôi không thể nào là ‘người tổ chức’ được!”

“Tôi tin.” Chris khẽ gật đầu nói, “Tôi tin là anh thực sự không biết mình là ‘người tổ chức’.”

“Cậu... nói gì?” Nam Thiên ngây ra như phỗng, “Tôi không biết...”

“Có nhớ tôi đã mấy lần nói rằng, về cơ bản tôi đã biết được ai là ‘người tổ chức’ rồi, nhưng chưa chỉ ra rõ ràng không? Nguyên nhân là, tôi luôn cảm thấy thiếu một chút gì đó. Nhưng, mãi cho đến vừa rồi, cuối cùng tôi đã hiểu tất cả mọi chuyện. Thân phận của ‘người tổ chức’ đích thực và mọi bí mật đều đã được vén lên rồi.”

“Không...” Sa Gia đột nhiên lắc mạnh đầu, nói như cầu xin, “Đừng nói ra, tôi xin cậu!”

Chris thở dài, “Sa Gia, tôi hiểu tâm trạng của chị. Nếu vừa rồi chị có thể mở ngay được cánh cổng sắt, để cho chúng tôi rời khỏi đây, thì e rằng có lẽ mọi người sẽ mãi mãi không biết bí mật đó. Nhưng, vấn đề bây giờ là chị thực sự không biết mật mã. Bởi vì chỉ có ‘người tổ chức’ mới chính là người kiểm soát được khâu cuối cùng này. Nếu chị cứ kiên quyết giữ bí mật đó, thì kết quả cuối cùng sẽ là tất cả chúng ta đều chết đói trong này. Chị hẳn không mong muốn điều đó phải không?”

Sa Gia cắn chặt vành môi, vẻ mặt mâu thuẫn cực độ. Chris đi đến bên, khuyên, “Tôi đã nghĩ rồi, đúng là không còn cách nào nữa đâu. Lương thực trong tủ chỉ đủ duy trì đến sáng ngày mai thôi, nếu chị không muốn cho mọi người dần dần chết đói trong một tuần thì chị nên...”, Chris dừng lời một chút, “hãy kết thúc thôi miên cho Nam Thiên đi.”

“Thôi miên!” Tất cả mọi người đều kêu lên.

Chỉ có Nam Thiên là không nói được nên lời. Lời nói của Chris như tảng băng thả vào trong máu của anh, khiến cho chân tay anh cứng lại, đầu óc anh cũng tê dại đi không thể nào nghĩ được điều gì. Lúc này, trong đầu anh hoàn toàn trống rỗng, chỉ còn thấy những tiếng nói khiến anh vô cùng sửng sốt.

“Không! Đừng nói ra...” Sa Gia cầu xin nhưng đã muộn. Khi cô nghe thấy hai từ ‘thôi miên’ từ miệng của

Chris thì toàn thân cô run lên, sau đó cô ôm mặt và khóc.

“Sa Gia, kế hoạch của mọi người thất bại rồi, đó là sự thật.” Chris nói, “Bây giờ, nếu chị muốn cứu Nam Thiên và chính mình thì chỉ còn cách nói ra tất cả. Chỉ cần mở cửa ra, thì mọi người vẫn còn cơ hội rút lui trọn vẹn.”

“Không... Chỉ cần để cho Nam Thiên biết rõ sự thật thì sẽ không thể rút lui trọn vẹn được.” Sa Gia buồn bã nói.

Nam Thiên cứ há hốc miệng nhìn Sa Gia, một hồi lâu sau mới hỏi, “Sa Gia, những lời Chris nói... có đúng không?”

Sa Gia không nói gì mà cứ lặng lẽ khóc và nhìn Nam Thiên. Nam Thiên cũng nhìn cô, hai người nhìn nhau cả phút, Nam Thiên đã thấy được sự thật mà anh không muốn tin trong mắt Sa Gia. Anh hít một hơi thở sâu, rồi nói với vẻ không thể tin nổi, “Trời... Nếu đúng như vậy thật thì cô hãy nói ra tất cả đi! Hãy nói cho tôi biết, rốt cuộc là chuyện gì?!”

Sa Gia biết, chuyện đã đến nước này thì không còn sự lựa chọn nào nữa. Tất cả đã hết, cô chỉ còn cách nói ra mọi sự thật.

“Một năm trước, tôi quen một nhà văn trẻ rất tài hoa trên mạng. Mặc dù anh ấy không có tiếng tăm nhưng quyết chí trở thành một tiểu thuyết gia trình thám kinh dị xuất sắc nhất Trung Quốc. Tôi đã bị các tác phẩm của anh chinh phục nên đã tới thành phố S nơi anh ở để gặp anh. Nhưng, khi tôi đến nhà thì thấy anh đang trên bờ vực của sự suy sụp, ốm liệt giường...”

Sa Gia tiếp tục kể với vẻ đau buồn, “Tôi vô cùng sốc, không biết anh đã gặp phải chuyện gì. Lúc mới bắt đầu anh không chịu nói cho tôi biết mà cứ bảo tôi ra về. Tôi rất lo lắng cho tình hình sức khỏe và tinh thần của anh, nên kiên quyết ở lại chăm sóc anh. Cuối cùng, tôi đã khiến anh cảm động, anh đã nói cho tôi biết về cảnh ngộ của mình.

Thì ra, trước đó anh không gặp may mắn, tác phẩm viết ra không gây được nhiều chú ý, giấc mơ xuất bản sách mãi cũng vẫn không thực hiện được. Tuy nhiên, anh vẫn không nhụt chí và đã dành trọn một năm để sáng tác ra một cuốn sách mà anh cho rằng đủ để khiến các nhà xuất bản phải kính nể. Anh đã gửi tóm tắt nội dung và mẫu bản thảo đến cho một đại lý sách, sau đó chờ hồi âm trong niềm hi vọng ngập tràn.

Đó là một đề tài hay mà bất cứ nhà xuất bản nào cũng không thể từ chối. Anh tin chắc như vậy. Nhưng ba tháng sau, nhà đại lý kia nói với anh, đề tài ấy không qua được khâu thẩm định và không thể xuất bản được.

Anh không thể tin đó là sự thật, và nghĩ rằng có thể là vì mình chưa viết xong, nên không thể tác động được đến biên tập. Thế là anh quên ăn quên ngủ dự định sẽ viết cho xong cuốn sách ấy. Nhưng anh không ngờ, hai tháng sau khi anh vẫn còn chưa viết xong thì một sự kiện khiến anh vô cùng sốc đã xảy ra: một nhà văn có sách bán chạy khác đã xuất bản một cuốn tiểu thuyết rất giống với cuốn sách của anh. Cuốn sách đó vừa ra đã được đón nhận nồng nhiệt và trở thành một trong năm cuốn sách bán chạy nhất.

Anh vội chạy như điên đến hiệu sách, mua một cuốn sách ấy về nhà và đọc liền một mạch, thế rồi toàn thân anh run lên, vì câu chuyện trong đó và tác phẩm của anh dường như ra từ cùng một lò! Anh không tin được đó là sự tình cờ, lập tức vào QQ để chất vấn đại lý sách đã xem bản thảo ban đầu của anh.

Người biên tập nói không biết sao lại như vậy, và rằng đó có thể là sự tình cờ, và tỏ ý không để ý đến những lời anh nói. Qua thái độ ấy của người biên tập, anh cảm thấy nhất định có gì đó trong câu chuyện này. Thế rồi, thông qua nhiều cách tìm tòi, điều tra, cuối cùng anh đã biết được việc cấu kết đáng xấu hổ ẩn chứa đằng sau sự việc đó.

Thì ra, ngay từ khi tiếp xúc với bản thảo ấy, biên tập của đại lý sách kia đã thấy rất thích. Nhưng đó là một người rất ranh mãnh, xảo trá và cơ hội. Anh ta nghĩ, chất lượng và cấu tứ của tác phẩm đó rất tốt, nhưng tác giả lại là người không có tiếng tăm, vì vậy có thể sẽ khiến cho lượng độc giả quan tâm đến tác phẩm không nhiều, nếu để cho một nhà văn có tiếng tăm hoàn thành nó thì tác phẩm đó không nghi ngờ gì sẽ trở thành một cuốn sách bán chạy!

Thế là, anh ta đã nghĩ ra một cách rất bỉ ổi, cung cấp đề tài câu chuyện cho một nhà văn có sách bán chạy và ký kết với ông ta hoàn thành và xuất bản cuốn sách một cách rất nhanh chóng, chớp lấy thời cơ, để đến khi tác giả của nguyên tác có phát hiện ra thì cũng đã muộn. Bởi vì không có nhà xuất bản nào lại xuất bản một cuốn sách có chủ đề và nội dung giống hệt một cuốn sách khác.”

Nghe đến đây Bắc Đẩu đã hiểu ra, “Có nghĩa là tác giả đó đã bị đại lý sách vô liêm sỉ kia chơi xấu!”

“Đúng như vậy, hơn nữa, vì anh ấy chỉ là một tác giả nhỏ không có tên tuổi lại không có bằng chứng nên dù cho có lên mạng vạch trần sự việc xấu xa ấy thì cũng chỉ khiến cho mọi người nghĩ rằng đó là trò lòe bịp, hoặc chẳng quan tâm. Vì vậy, anh ấy chỉ còn biết ngậm đắng nuốt cay, trơ mắt nhìn tác phẩm của mình qua sự gia công của người khác trở thành tác phẩm thu hút người đọc và mang về món lợi không nhỏ cho họ. Cú sốc ấy đối với anh ấy không cần nói thì cũng có thể biết nó lớn đến thế nào.”

Mọi người đều im lặng. Đều là những nhà văn nên họ hiểu cảm giác đó, bất cứ ai gặp chuyện như vậy thì cũng sẽ thấy nản lòng và từ đó cảm hận thế giới này.

Nam Thiên ngậy người nhìn Sa Gia. Anh không có chút ấn tượng nào đối với những chuyện mà cô kể. Không biết cô ấy đang nói về ai nhỉ?

Sa Gia buồn bã nhìn Nam Thiên rồi tiếp tục kể, “Sau khi tôi biết chuyện này thì vô cùng phẫn nộ nhưng cũng chẳng biết làm gì ngoài việc an ủi anh ấy và bảo anh ấy rằng hãy nghĩ tới tương lai, tiếp tục sáng tác ra tác phẩm tốt hơn. Nhưng anh ấy nói mình không thể nào làm được nữa. Chuyện xảy ra đã khiến cho anh không còn tin tưởng ở thế giới này nữa, đồng thời nó còn dập tắt ngọn lửa đam mê sáng tác của anh, khiến anh không thể nào viết ra tác phẩm khác được. Bây giờ, trong đầu anh chỉ nghĩ đến một việc, đó là trả thù những người đã hại anh bằng cách riêng của mình!

Lúc đó tôi đã yêu anh rất sâu sắc, đồng thời cũng nhận ra rằng, nếu tôi không giúp anh, thì có thể anh sẽ có những hành động trả thù xã hội cực đoan hơn. Vì thế, tôi không còn sự lựa chọn nào mà đành làm theo ý của anh, phối hợp với anh để hoàn thành kế hoạch trả thù đó.

Chúng tôi liệt kê một danh sách bao gồm tất cả những người tham gia sự việc đó. Đầu tiên tất nhiên là biên tập của đại lý sách kia - Uất Trì Thành, tiếp sau là Tổng biên tập công ty xuất bản biết rõ nội tình - Từ Văn, hai người họ vừa là biên tập vừa là nhà văn trình thám kinh dị. Tiếp đó là nhà văn có sách bán chạy chấp nhận đề nghị đó - Bạch Kinh, nhà văn lớn viết lời giới thiệu cho cuốn sách đó - Hoang Mộc Chu, cùng các nhà văn có tên tuổi dành lời bạt cho cuốn sách này ở trang bìa như Lake, Long Mã, Goth. Còn tác giả bị chơi xấu, có bút danh là Băng Phong, tên thật là Nam Thiên!”

Những lời nói của Sa Gia khiến cho tất cả mọi người đều câm như hến, những người bị nhắc đến thì há hốc miệng hoảng hốt. Có mấy người không bị nhắc tên mà đại diện là Hạ Hầu Thân lên tiếng nói, “VẬY, nếu là nguyên nhân ấy thì tôi và Âm Hỏa, Thiên Thu, Bắc Đẩu vì sao lại cũng bị đưa vào danh sách ‘mời’ đến đây?”

“Thiên Thu?” Sa Gia cười lạnh lùng, “E rằng trong lòng chị ta cũng đã có tính toán rồi. Đối tác đầu tiên mà công ty đó tìm đến không phải là Bạch Kinh mà là chị ta! Có điều không biết vì lý do gì chị ta đã từ chối.”

“Đúng vậy, tôi đã từ chối! Vậy thì sao mọi người lại còn tìm đến tôi?” Thiên Thu lo sợ hỏi.

“Chị từ chối, nhưng chị biết rõ nội tình mà cũng chẳng có hành động gì! Nếu chị là người có chính nghĩa thì không chỉ từ chối mà còn phải ngăn chặn và vạch trần chuyện này!” Sa Gia nghiêm giọng nói.

“Tôi không biết nội tình, lúc đó bọn họ chỉ tìm đến tôi nói rằng có một đề tài đã lựa chọn và bảo tôi có muốn viết hay không. Tôi...”

“Không cần phải giải thích nữa.” Sa Gia lạnh lùng cắt ngang lời Thiên Thu, “Chị là người phụ nữ thông minh mà không đoán được đó là chuyện gì ư? Đề tài gì mà lại cung cấp nội dung chi tiết và chương mẩu chi tiết cho chị tham khảo thế không? Tôi lại thấy lúc đầu chị từ chối chỉ là vì sợ sau này gặp phải phiền phức. Có điều, nực cười là sự việc đó cũng đã giúp cho chị có được gợi ý nhất định để sau này chị viết ra Cuộc hẹn thất cổ. Thiên Thu, chị hãy nghĩ về nội dung câu chuyện mà chị kể đi, như thế mà chị còn dám nói là mình không rõ nội tình ư?”

Thiên Thu há miệng nhưng chẳng nói được lời nào. “Vậy còn tôi thì sao?” Bắc Đẩu hỏi với vẻ sợ sệt,

“Tôi không có liên quan gì đến chuyện này.”

“Đúng, cậu hoàn toàn không có liên quan.” Sa Gia nói, “Nhưng cậu nên nghĩ về lý do ‘mời’ cậu đến đây và nghĩ về khả năng đặc biệt của cậu.”

“Không quên những điều nhìn thấy?” Bắc Đẩu ngạc nhiên nói, “Không lẽ mọi người

tìm đến tôi là với mong muốn tôi trở thành người chứng kiến và ghi chép lại?”

“Đúng thế. Khả năng của cậu đã được truyền thông đưa tin. Chúng tôi nghĩ, chuyện xảy ra trong mười bốn ngày và câu chuyện kể của mỗi một người, nếu không có một người có trí nhớ phi phàm, thì e rằng sẽ khó mà hoàn thành được việc ghi chép lại. Do đó, rất xin lỗi, cậu đã bị chúng tôi ‘mời’ đến đây vì lý do đó.”

“Nói như vậy, không phải là vì tôi... là một nhà văn trình thám kinh dị xuất sắc?”
Bắc Đẩu nói với vẻ ngượng ngùng.

“Không, đó cũng là một trong những lý do. Câu chuyện đặc sắc Bí mật của Do Nông đủ để chứng minh thực lực của cậu.”

Bắc Đẩu gãi đầu, cười với vẻ ngốc nghếch.

“VẬY còn tôi và Âm Hòa thì sao?” Hạ Hầu Thân hỏi với vẻ không hiểu, “Hai chúng tôi vừa không tham gia chuyện ấy, vừa không có khả năng đặc biệt nào có thể lợi dụng. Lý do bắt chúng tôi đến đây vì lý do gì?”

Sa Gia đáp, “Vì hai người cũng là các nhà văn trình thám kinh dị kiệt xuất. Tất nhiên, còn có một lý do quan trọng hơn.”

“Lý do gì?”

“Vì có hai người thì mới đủ mười bốn người.”

“Cái gì? Bắt chúng tôi là để cho đủ số người?” Hạ Hầu Thân thấy giờ khóc giờ cười, “Đó là ‘lý do rất quan trọng’ ư?”

“Tất nhiên rồi.” Sa Gia ngẩng đầu lên nói, “Giống như lúc trước mọi người đoán; con số 14 có một ý nghĩa rất đặc biệt ấy.”

“Ý nghĩa đặc biệt gì?” Âm Hòa hỏi.

Sa Gia im lặng một lúc rồi nói, “Tên của cuốn sách bị chơi xấu của Nam Thiên giống hệt như câu chuyện mà anh ấy đã kể tối hôm nay.

“Mười bốn ngày kinh hoàng?” Hạ Hầu Thân kêu lên sững sốt.

“Đúng thế, tôi không biết đó là sự tình cờ hay là sự sắp đặt của số phận...” Sa Gia nói với vẻ trầm ngâm, rồi sau đó lập tức ngẩng đầu lên, “Có điều, đó là lý do mà chúng tôi phải tập trung được mười bốn người!”

Cô giải thích, “Chúng tôi điều tra được, trong số những người tham gia sự việc này, Uất Trì Thành và Từ Văn rõ ràng là biết nội tình. Còn Hoang Mộc Chu, Long Mã, Lake, Goth thì không phán đoán, có lẽ họ biết nội tình nhưng cũng có thể đã bị lừa dối. Vì thế, để tránh việc trả thù sai, Nam Thiên nghĩ ra một ý là tập trung mười bốn người.”

“Tất nhiên, Uất Trì Thành và Từ Văn có tật giết mình, mặc dù biết nguyên nhân nhưng không dám nói ra. Nhưng những người như Long Mã nếu có biết nội tình, sau đó liên hệ với số người bị bắt cóc thì chắc chắn sẽ biết chuyện này có liên quan đến việc làm đen tối kia, nếu không rõ nội tình thì không biết tại sao mình lại bị bắt cóc. Qua quan sát mười bốn ngày...”

“Chúng tôi vô tội.” Long Mã nói, “Lúc đó chúng tôi chỉ nhận lời biên tập xuất bản

cuốn sách này viết đôi lời giới thiệu cho Bạch Kinh, làm sao biết được bí mật đằng sau cuốn sách đó?”

“Tôi cũng không biết.” Lake và Goth cũng tỏ thái độ. “Tôi tin là mọi người nói thật.” Sa Gia nói, “Vì hôm đó khi Long Mã nói: ‘những người được mời đến đây liệu có phải có điểm gì chung nhau không’ thì không có ai nhớ đến chuyện kia. Nếu mọi người không giả vờ thì đúng là mọi người không biết sự việc đen tối kia thật. Nhưng...”, Sa Gia quay người lại, chỉ vào Bạch Kinh, “anh thì không thể không biết chuyện đó!”

Bạch Kinh sợ đến mức người cứ run lên bần bật, môi mấp máy định nói gì đó nhưng không nói thành lời. “Buổi tối sau khi anh kể chuyện xong, cũng là khi tìm thấy chứng cứ anh phạm luật trong phòng của Từ Văn, anh đã nói một câu, ‘Chuyện này chắc chắn là có người đang trả thù tôi.’” Sa Gia nói với giọng lạnh lùng, “Anh đã nhận ra được điều này thì chứng tỏ anh rất rõ mình đã làm những gì, cuốn sách bán chạy Cửa sổ trên cao của anh là do anh nghĩ ra à!? Điều này thì anh quá rõ rồi.”

Bạch Kinh hoảng sợ nói, “Tôi... chỉ biết là Tổng biên tập Từ Văn đưa cho tôi một đề tài và nội dung tóm tắt, chứ không hề biết nó là của một tác giả khác...”

“Bây giờ giải thích những điều đó cũng chẳng có tác dụng gì, anh thôi đi!” Sa Gia nói, “Lẽ ra anh cũng giống như Uất Trì Thành và Từ Văn, đều đáng chết. Nhưng... câu chuyện mà anh kể đã cứu anh, khiến tôi từ bỏ kế hoạch giết chết anh.”

“Gì cơ?” Bạch Kinh xấu hổ nói, “Truyện Khách đến từ phần mộ mà tôi kể đã cứu sống tôi... Tại sao?”

Sa Gia đáp, “Câu chuyện ấy đã khiến tôi cảm thấy đôi chút ấm áp... Tôi nghĩ, anh có thể kể ra câu chuyện như vậy thì có lẽ tâm hồn cũng không phải hoàn toàn đen tối. Hừ...” Cô tự châm biếm, “Đại khái đó là sự nhân hậu của phụ nữ.”

Bạch Kinh cúi đầu xuống, tâm trạng rất phức tạp. “Lý do mà những người khác bị ‘mời’ tới đều đã biết cả rồi, vậy còn Chris thì sao?” Bắc Đẩu nói, “Tại sao cậu ấy lại được đưa tới đây với cách thức đặc biệt?”

Sa Gia nói, “Chris có thể coi là ‘khách mời đặc biệt’ của trò chơi này. Lý do mời cậu ấy đến đây là do... Nam Thiên đưa ra, anh ấy muốn thử thách mình. Anh ấy cho rằng trò chơi mà anh ấy xây dựng lên là một câu đố rất đặc sắc. Ngoài việc dùng nó để trả thù, đó còn là một trò chơi tử thần thử thách trí tuệ và lòng dũng cảm!

Anh ấy đã không thể nào viết ra được bất cứ câu chuyện nào, nhưng lại nghĩ ra được một ‘trò chơi’ rất đặc sắc. Nam Thiên muốn tìm ra một thiên tài có trí tuệ siêu việt để tham gia trò chơi này, xem người ấy có thể giải được câu đố này không. Và Chris đã trở thành người mà chúng tôi lựa chọn.”

“Vậy, tại sao chúng tôi thì bị bắt cóc, còn Chris thì lại được đến đây trong trạng thái tỉnh táo?” Thiên Thu hỏi.

“Vì hành tung của Chris không có quy luật, cũng lại không có chỗ ở cố định trong nước. Vì vậy, chúng tôi đành phải nghĩ cách để lừa cậu ấy tới.” Sa Gia nói, “Trước đó, tôi

đã phải liên hệ với cậu ấy bằng rất nhiều thư điện tử, nói với cậu ấy rằng vào buổi tối ngày 22 tháng Tư có một trò chơi rất đặc sắc ở một địa điểm nọ và mong muốn cậu ấy tham gia. Tôi rất hiểu Chris là người rất tò mò, và biết rằng nhất định sẽ đến. Quả nhiên, cậu ấy đã đến địa điểm hẹn và thế là chiếc xe hơi đậu sẵn ở đó đã đưa cậu ấy đến đây.”

Chris nghiêng đầu chăm chú nhìn Sa Gia, không nói gì.

Sa Gia thở dài, “Đó là kế hoạch của chúng tôi và lý do ‘mời’ các vị đến đây. Bây giờ thì mọi người đều đã rõ cả rồi chứ?”

“Cho đến tận lúc này mà cô vẫn còn nói là ‘mời’?” Hoang Mộc Chu phẫn nộ nói, “Đó là bắt cóc! Có điều, tôi cũng thắc mắc, rốt cuộc cô là thánh từ nơi nào đến vậy? Sao lại có thể bắt cóc nhiều người trong một khoảng thời gian không chên nhau là mấy đến đây như thế?”

Sa Gia im lặng một hồi lâu, “Đến đây rồi thì tôi cũng chẳng cần phải giấu giếm nữa.” Cô ngẩng đầu lên, nhìn đám đông, “Có lẽ mọi người đã nghe đến tên Tập đoàn Tài chính Quách Thị rồi chứ? Tôi là con gái duy nhất của Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Quách Thị.”

“Gì cơ? Cô là...” Hoang Mộc Chu bật kêu lên sững sốt, “Hèn nào...”

Những người khác có vẻ cũng đã từng biết đến tên Tập đoàn Tài chính Quách Thị, nên ai cũng đều tỏ ra rất kinh ngạc. Vì đó là một trong mười tập đoàn tài chính có khối tài sản lớn nhất Trung Quốc. Lúc này thì họ đã rõ hoàn toàn, toàn bộ công việc cải tạo lại nhà tù cũ, xây dựng mật thất, bố trí mọi thứ ở đây, thuê xã hội đen bắt cóc mười hai nhà văn viết tiểu thuyết trinh thám kinh dị... những việc tưởng chừng rất khó khăn ấy đối với thiên kim tiểu thư của Quách gia sở hữu tới hơn 30% cổ phần của Tập đoàn Quách Thị mà nói, quả chỉ là chuyện nhỏ.

Trong lúc mọi người đang cảm thấy rất kinh ngạc thì Nam Thiên nhìn Sa Gia và nói, “Cho dù thân phận của cô là ai thì tôi cũng chỉ muốn biết, cô đã thôi miên tôi như thế nào? Tại sao lại phải làm như vậy?”

“Đó là theo yêu cầu của anh.” Sa Gia buồn bã nói, “Vừa rồi em đã nói rồi, anh tạo ra trò chơi ấy nhằm hai mục đích: một là để trả thù, hai là thử thách mình. Trước khi bị chơi xấu, anh luôn cho rằng mình là một thiên tài kinh dị bẩm sinh. Nhưng chuyện đó đã làm cho anh mất đi sự tự tin sáng tác, song lại không dập tắt được sự kiêu hãnh trong anh. Anh nói với em là anh muốn sáng tạo ra và diễn giải một cấu tứ tiểu thuyết kinh dị vĩ đại nhất thế giới trong thực tế, đồng thời sẽ là một người tham gia và thử thách chính mình!”

Nam Thiên trợn tròn mắt nhìn Sa Gia, toàn thân run lên.

“Trong lần tiếp xúc với em, biết em không phải là một nhà văn trinh thám kinh dị mà là một bậc thầy thôi miên, thế là anh thiết kế và sắp xếp hết mọi thứ. Sau đó, vào ngày bắt đầu trò chơi, anh yêu cầu em thực hiện thôi miên đối với anh, để anh quên hết thân phận vốn có của mình và mọi thứ mà anh thiết kế ra để mình thực sự trở thành

một người ‘được mời’ tới tham dự cuộc chơi này!

Tối ngày 22 tháng Tư, em để anh nằm trong một căn phòng ở đây và nhắm mắt lại. Em đã dùng thuật thôi miên để anh quên một số sự việc trước đây, một cách có chọn lọc, sau đó ra ám thị đối với anh: anh tên là Nam Thiên, là một nhà văn tự do, buổi sáng thức dậy theo đồng hồ sinh học, đánh răng rửa mặt, ăn sáng, sau đó ngồi trước bàn máy tính sáng tác cho đến 12 giờ trưa rồi đi đến dùng bữa trưa tại một nhà hàng nhỏ, trở về ngủ trưa đến 3 giờ chiều, tỉnh dậy chơi điện tử, bữa tối gọi đồ ăn bên ngoài về, ăn xong tiếp tục viết cho đến 11 giờ rưỡi, sau đó nằm trên sa lông xem tivi. Chương trình trên tivi rất nhàm chán nên chẳng mấy chốc anh đã chìm vào giấc ngủ... Thôi miên đã rất thành công, khi anh tỉnh dậy đã hoàn toàn không còn nhớ gì đến những sự việc trước đó, sau đó thì càng dồn tâm trí tham gia trò chơi...”

Nam Thiên không kìm được, toàn thân run lên. Tất cả những điều Sa Gia nói đúng là những “ký ức” trước khi anh tỉnh dậy, song chỉ có những ấn tượng rất mơ hồ như dòng nước nhòa nhạt, không thể nhớ được chi tiết nào. Điều khiến anh thấy lo sợ hơn cả là đến lúc này anh mới nhận ra, tuy anh nhớ được một số người và sự việc trước đây, nhưng những sự việc xảy ra mấy tháng gần đây thì không thể nào nhớ được!

Chuyện đến nước này, Nam Thiên không thể nào nghi ngờ sự thật mình bị thôi miên được nữa. Những lời nói đó của Sa Gia khiến anh lo sợ. Anh mở to mắt hỏi, “Cô nói là... tất cả mọi thứ đều do tôi thiết kế ra? Có nghĩa là việc ‘phạm luật’ của một số người kể chuyện, bao gồm cả cái chết của Uất Trì Thành và Từ Văn cũng đều là... do tôi tính toán trước?”

“Anh là một thiên tài, Nam Thiên.” Sa Gia nói với giọng rất phức tạp, “Rất nhiều sự việc đều nằm trong dự tính và kiểm soát của anh. Anh từng nói rất kỹ với em, gặp tình huống nào thì phải làm gì. Em đã hoàn thành tất cả những sự việc... mà nhìn qua thì thấy dường như không thể, theo như cách anh dạy em mà không cần thêm bớt.”

Nam Thiên vẫn nhìn Sa Gia với ánh mắt bàng hoàng, như thể không nghĩ được rằng tất cả những điều đó làm sao mà làm được. Nhưng Sa Gia đã bậm môi, không nói thêm nữa. Đúng lúc đó, Chris lên tiếng, “Sa Gia, nếu chị không muốn nhớ lại những sự việc khiến người ta phải rung mình lên án thì để tôi nói giúp chị. Sau khi chị thừa nhận ‘thôi miên’ thì rất nhiều sự việc tưởng chừng không thể tưởng tượng được đều đã có thể giải thích.

Trước tiên là câu chuyện của Uất Trì Thành vì dùng ‘mô hình sơn trang trong bão tuyết’ nên đã phạm luật. Đây là điều mà trước đó, hai người không thể nào dự liệu được, có lẽ đó là do Sa Gia nghĩ ra trong lúc đó để rồi lấy đó làm lý do giết chết anh ta. Tiếp theo đó là số 2 - nhân vật quan trọng - Từ Văn.

Nếu như tôi đoán không nhầm thì ‘mật thất’ mà trước đó chúng ta cứ đoán, thực ra không phải là một căn phòng tối riêng biệt, mà là một ‘mật thất liên hoàn’ có thể liên thông mười bốn căn phòng, cũng có nghĩa là thực ra thông qua mật thất, các căn

phòng đều có thể thông nhau!”

Chris nhìn về phía Sa Gia, thấy cô cúi đầu thì biết rằng mình đã nói đúng, vì thế tiếp tục, “Xác định điểm này, thêm vào đó Sa Gia lại là bậc thầy thôi miên, nên rất nhiều vấn đề đã được giải quyết dễ dàng. Từ Văn là nhân vật then chốt tạo ra ‘phạm luật’! Tôi nghĩ, toàn bộ quá trình là như thế này:

“Sau khi Uất Trì Thành kể chuyện xong, Sa Gia đã tới gặp anh ta, nhắc rằng anh ta đã phạm luật. Trọng điểm của lần ‘đến thăm’ này thực ra là dùng một phương tiện ghi âm ghi lại ‘một số lời’ của Uất Trì Thành. Vì vậy, trước khi chúng ta nghe Từ Văn kể chuyện vào buổi tối ngày thứ hai, Uất Trì Thành không xuống, Bắc Đẩu lên gọi thì mới nghe thấy anh ta nói ‘hơi khó chịu trong người, không xuống được’. Thực ra, lúc đó Uất Trì Thành đã biến thành một cái xác rỗng! Còn những lời mà Bắc Đẩu nghe thấy chỉ là những lời ghi âm do Sa Gia sử dụng điều khiển tạo ra!”

Phân tích của Chris khiến cho tất cả những người có mặt đều sồn da gà. Dừng một chút, Chris tiếp tục nói, “Sau khi Từ Văn kể chuyện xong, chúng tôi lên phòng Uất Trì Thành thì đã thấy anh ta bị giết giống hệt như trong tình tiết câu chuyện của Từ Văn! Lúc đó chúng ta cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, còn bây giờ thì đã được giải thích. Không có gì nghi ngờ, buổi tối trước khi Từ Văn kể chuyện, Sa Gia đã lặng lẽ thông qua mật thất vào phòng của Từ Văn và thôi miên anh ta!

Chi tiết của thôi miên không cần nói cũng biết, có lẽ thông qua ám thị làm cho Từ Văn nói ra trong lúc mơ về một số nội dung quan trọng trong câu chuyện mà anh ta sáng tác. Như vậy có nghĩa là, Sa Gia đã biết trước một số tình tiết trong câu chuyện mà ngày thứ hai Từ Văn kể. Thế là, buổi chiều ngày thứ hai chị ấy đã lén vào phòng của Uất Trì Thành giết chết anh ta, đồng thời bố trí hiện trường giống như cảnh tượng trong câu chuyện của Từ Văn, và như vậy đã khiến cho Từ Văn phạm luật!

Tuy nhiên, việc lợi dụng Từ Văn vẫn chưa kết thúc.

Buổi tối ngày thứ ba, Hạ Hầu Thân kể chuyện Giác mơ bí ẩn, Từ Văn vì sợ hãi nên đã không tham dự mà nghỉ ở trong phòng, còn chúng ta thì cứ tranh luận về tính chân thực của câu chuyện đó nên đã không cho điểm ngay trong buổi tối hôm ấy. Điều này đã tạo thêm cơ hội cho Sa Gia.

Buổi tối sau khi Hạ Hầu Thân kể xong chuyện, Sa Gia cũng đã đột nhập vào phòng của Từ Văn với cách thức tương tự. Điều khác với lần trước là lần này chị ấy không cần tình tiết câu chuyện từ miệng của Từ Văn như hôm trước, mà là dùng thuật thôi miên ám thị. Ám thị đó là: kể từ ngày hôm trước anh ta đã gặp cùng một cơn ác mộng, sau đó hoảng hốt tỉnh dậy lúc 4 giờ 18 phút!”

“Ôi!” Hạ Hầu Thân kêu lên sững sốt, “Thì ra là như vậy! Tôi đã hiểu rồi... Lúc đó tôi đã trách nhầm Từ Văn, cho rằng anh ấy cố ý hãm hại tôi. Nhưng thực ra là anh ấy hoàn toàn không trải qua cơn ác mộng nào mà chỉ là bị Sa Gia thôi miên và thực hiện ám thị tâm lý mà thôi!”

“Chính là như vậy. Nhưng dù thế nào thì cũng khiến cho câu chuyện của anh cũng ‘phạm luật’!”

“Vậy, những người phạm luật tiếp theo thì là như thế nào?” Thiên Thu hỏi.

“Để tôi nói tiếp. Câu chuyện của Lake không phạm luật, lý do đại khái là vì anh ấy đã khéo léo sử dụng ‘biện pháp đó’: không chuẩn bị sẵn tình tiết câu chuyện. Thực tế chứng minh, đó là một cách làm rất thông minh. Tiếp đó, Âm Hòa trở thành mục tiêu của người tổ chức.”

Chris nhìn Âm Hòa, “Tôi nhớ anh từng nói, buổi tối trước ngày anh kể chuyện, anh và một người khác đã ở cùng nhau. Người đó là Sa Gia, đúng không?”

“... Đúng vậy.” Âm Hòa thừa nhận một cách khó khăn.

“Tại sao lúc đó anh không nói thẳng ra?”

“Sa Gia nói, hi vọng là tôi không nói ra bí mật về cuộc tiếp xúc ngầm giữa chúng tôi. Cô ấy nói, nếu để cho ‘người tổ chức’ biết thì e rằng sẽ bất lợi cho chúng ta.” “Không lẽ anh không thấy nghi ngờ chị ấy à? Về mục đích chị ấy tiếp cận với anh?”

“Tôi cũng có nghĩ đến, nhưng cả đêm cô ấy luôn ở bên tôi...”

“Tôi rõ rồi” Chris gật đầu nói, “Chính điểm này đã khiến anh lú lẫn. Bây giờ, để tôi thử phân tích tình hình mà anh gặp phải nhé.”

Sa Gia đã đến tìm anh vào đầu buổi tối khi anh kể chuyện và qua đêm ở phòng anh. Còn về chuyện hai người đã làm gì, tôi không có ý bàn đến. Nhưng có thể khẳng định là, Sa Gia đã tìm cơ hội để thực hiện thôi miên anh. Sau khi anh ngủ, chị ấy đã xuống dưới gác và cố ý đi lại hoặc là phát băng ghi âm sẵn. Tóm lại là cho chúng tôi nghe thấy ‘tiếng bước chân ban đêm’.

Sau đó, chị ấy quay lại phòng anh, ám thị cho anh lúc đó đã ngủ say, khiến cho anh mơ thấy giấc mơ có liên quan đến ‘tiếng bước chân ban đêm’, khiến cho ngày hôm sau khi anh suy nghĩ về nội dung câu chuyện đã đưa tình tiết đậm màu kinh dị ấy vào trong chuyện kể một cách rất tự nhiên.”

“Đúng thế... là như vậy.” Mồ hôi vã đầy trán Âm Hòa, “Những tình tiết trong giấc mơ đã gợi ý cho tôi, khiến tôi sáng tạo ra câu chuyện Khách trọ.”

“Điểm then chốt là”, Chris chỉ ra, “sau khi anh tỉnh dậy, thấy Sa Gia vẫn ở bên cạnh mình, vì vậy anh cho rằng chị ấy không thể giả trò được, nhưng kết quả thì lại đúng như vậy.”

Âm Hòa nhìn Sa Gia, dường như không thể tin được rằng mình lại mắc bẫy của cô gái đó.

Chris tiếp tục nói, “Còn về chuyện buổi tối mà anh kể chuyện rồi nhìn thấy ‘người chết sống lại’ đi lại ở dưới gác, rõ ràng cũng lại là màn kịch mà Sa Gia bày ra để câu chuyện của Long Mã phạm luật. Chị ấy cố ý mặc quần áo của Uất Trì Thành, để cho anh chỉ nhìn thấy sau lưng, mục đích chính là để cho câu chuyện ngày hôm sau của Long Mã phạm luật!”

“Ý của cậu là Sa Gia cũng đã từng vào phòng của tôi, lợi dụng thuật thôi miên biết trước nội dung câu chuyện của tôi?” Long Mã kinh ngạc hỏi.

“Tất nhiên rồi. Thực ra, việc khiến cho câu chuyện sau này của Bạch Kinh và Hoang Mộc Chu tiên sinh ‘phạm luật’ cũng được thực hiện với cách tương tự, tôi không cần thiết phải phân tích nữa.” Chris nói.

“Không, tôi không thôi miên Bạch Kinh.” Sa Gia nhìn Chris nói, “Sau khi anh ấy kể chuyện xong, cậu ám chỉ câu chuyện của anh ấy có khả năng là cóp nhặt, để làm cho mọi người càng nghi ngờ hơn...”

“Cô đã lập tức thông qua mật thất vào phòng của Từ Văn ngay sau khi nghe kể chuyện xong và bắt chước chữ của Từ Văn viết ra cốt truyện rồi ném xuống gầm giường, để rồi sau đó bị Nam Thiên phát hiện ra trong khi bí mật điều tra phòng của Từ Văn, từ đó tạo ra hiện tượng giả về việc tôi cóp nhặt cốt truyện đó, khiến tôi ‘phạm luật’, còn cô thì một mũi tên trúng hai đích!” Bạch Kinh đã hiểu ra.

“Tôi đã khiến anh bị oan sao, Bạch Kinh?” Sa Gia nói bằng giọng nghiêm nghị, “Sự thật là, anh không ăn cắp sáng tạo của người khác sao?”

Bạch Kinh hết lời đối đáp lại, vẻ mặt ngượng ngùng. Im lặng một lát, Lake hỏi, “Sa Gia, nếu như cô bày trò để cho Uất Trì Thành và Từ Văn phạm luật là để có một lý do giết chết họ, vậy sau đó tại sao cô lại cũng làm cho Hạ Hầu Thân, Âm Hỏa, Long Mã, Hoang Mộc Chu phạm luật? Làm như vậy là có ý gì?”

“Tất nhiên là có ý rồi.” Sa Gia ngẩng đầu lên nói, “Vừa rồi tôi đã nói rồi, trò chơi này là một câu đố mà Nam Thiên thiết kế ra. Cố ý tạo ra phạm luật là một trong những câu đố để thử thách xem trước khi trò chơi kết thúc, mọi người có giải được việc làm của chúng tôi hay không!”

“Về điểm này, tôi thực sự rất khâm phục.” Chris nhìn Nam Thiên nói, “Nói thật lòng, trò đố này đúng là một sáng tạo thiên tài. Vừa nãy tôi cũng đã nói, nếu như không có chi tiết ‘mật mã điện tử’ khiến cho Sa Gia bất lực, thì có lẽ mãi mãi chúng tôi cũng không giải được bí mật đó. Cho dù, tôi đã dùng câu chuyện Thoát khỏi hang quỷ để thăm dò ra ‘người tổ chức’ có thể là Sa Gia, thì cũng không thể nào biết được ‘người tổ chức’ đích thực lại là Nam Thiên!”

“Câu chuyện của cậu rốt cuộc có điều gì bí ẩn, bây giờ có thể nói ra được không?” Hoang Mộc Chu nhìn Chris.

Chris mỉm cười, “Trước khi kể Thoát khỏi hang quỷ, thực ra tôi đã lờ mờ đoán được, ‘người tổ chức’ có thể không biết gì về thân phận của mình, nhưng tôi lại không tìm ra được bằng chứng, nên mới nghĩ ra câu chuyện đó để thăm dò ‘người tổ chức’.

“Mọi người nhớ lại mà xem, kết cục của câu chuyện mà tôi kể thực ra rất gần với kết cục bây giờ, kẻ chủ mưu không hề biết mình chính là kẻ chủ mưu. Tôi nghĩ, nếu sự thật đúng như vậy thì người thế thân cho ‘người tổ chức’, là Sa Gia, chắc chắn đã đoán được kết cục như thế nào ngay từ khi câu chuyện bắt đầu, thế nhưng chị ấy đã che giấu điều

đó.

Giống như những gì Sa Gia làm, để mọi người không nghi ngờ, chị ấy đều đưa ra những đáp án sai cho mỗi lần lựa chọn, và vô tình cả 7 lần đều là 7 lần sai!

Nhưng, chị ấy đã bỏ qua một điểm, xác suất lựa chọn cả 7 lần sai và xác suất lựa chọn cả 7 lần đúng giống như nhau, đều rất thấp, chỉ là 1/128 và chỉ có chị ấy làm như vậy trong số mọi người!”

“Đúng là tôi đã tính sai ở điểm này.” Sa Gia thừa nhận, “Nhưng cái bẫy mà cậu đặt ra chỉ là ‘suy đoán’ chứ không thể trở thành ‘chứng cứ’.”

“Tôi biết, vì thế tôi mới không nói ra điều nghi ngờ ấy.” Chris nói.

“Nói đến xác suất, thì bí mật của chuyện nhật bóng bốc thăm cũng nên nói cho rõ ra nhỉ?” Hạ Hầu Thân nói. “Cách làm ấy tôi đã giải được ra rồi. Có điều, để cho người thiết kế ra nó nói ra thì hơn.” Chris nhìn Sa Gia.

“Chuyện đó không phải tôi thiết kế, mà cũng là trí tuệ của Nam Thiên.” Sa Gia nói, “Thực ra, nói ra hết cũng rất đơn giản. Cái hòm đựng bóng ấy cũng giống như cái hòm đựng đạo cụ của ảo thuật gia, có một lớp ngăn, trong ngăn ngàm ấy có một trăm chín mươi sáu quả bóng nhỏ, lần lượt đánh số từ 1 đến 14, mỗi một số hiệu có mười bốn quả. Chúng tôi đã dùng điều khiển từ xa mini giấu trên người và điều khiển những quả bóng trong ngăn ngàm.

Long Mã là người lấy bóng đầu tiên, mười bốn quả bóng mang số 6 sẽ xuất hiện dưới đáy hòm, khi Nam Thiên là người lấy bóng thứ hai, thì trong hòm sẽ là mười ba quả bóng số 14, Lake là người thứ ba nhật bóng thì trong hòm sẽ là mười hai quả bóng có số 4, những người sau đó cũng được tiến hành theo cách đó.”

“Thì ra là như vậy...” Thiên Thu nói, “Nguyên lý hoạt động giống như ‘máy mật chược gian lận’.”

“Nói ra thì rất đơn giản, nhưng sao lúc trước mọi người không phát hiện ra bí mật của nó?” Sa Gia cười lạnh lùng.

“Nói như vậy thì điều khiển hệ thống âm thanh trong căn phòng lớn cũng được giấu trên người cô?” Goth nói với vẻ bàng hoàng, “Nhưng... trên người cô thì làm sao mà giấu được nhiều điều khiển như vậy?”

Sa Gia nói với vẻ có phần đắc ý, “Chuyện này là do trí thông minh của tôi. Những chiếc điều khiển nhỏ ấy nếu giấu trong túi quần áo thì có thể lục tìm ra. Nhưng, hẳn mọi người không thể nào nghĩ được là tôi đã giấu những thứ ấy vào bên trong áo lót của mình đâu!”

“Thì ra là thế...” Thiên Thu đã hiểu ra, “Hèn nào... Tôi nhớ lần đầu tiên chúng ta ngồi xuống ghế, khi lời nói của ‘người tổ chức’ vang lên trong phòng lớn, cô cứ đưa tay lên ôm ngực, thì ra là để nhấn vào nút điều khiển!”

“Ra vậy”, Hạ Hầu Thân thở dài, “mọi câu đố đều đã được giải rồi.”

Bắc Đẩu gãi đầu nói, “Xem ra, với khả năng của tôi thì không thể nào giải được

nhiều bí ẩn như vậy, quả nhiên là tôi không phải là người có thể làm trinh sát được.”

“Thì ra cậu luôn đóng vai người trinh sát.” Thiên Thu nói, “Này, buổi tối mà chúng tôi lên phòng cậu tìm cậu, thấy lúc ngủ cậu vẫn đi tắt chân, có phải trước lúc đó, cậu đã tiến hành điều tra bí mật không?”

Bắc Đẩu ngượng ngùng thè lưỡi.

“Khoan đã, còn có một vấn đề mà tôi vẫn chưa nghĩ ra.” Goth chau mày nói, “Tại sao Sa Gia lại cho điểm 1 với câu chuyện của Nam Thiên? Nếu cô đã biết Nam Thiên là ‘người tổ chức’ đích thực, và tất cả mọi người đều cho điểm cao với câu chuyện của Nam Thiên để anh ấy chiến thắng, như thế chẳng phải là đúng với ý rồi sao? Tại sao cô lại nhất định để mình là người chiến thắng mới được?”

“Về vấn đề này, tôi có thể đoán ra được lý do.” Chris nói với vẻ suy tư, “Có điều, hãy để cho chị Sa Gia nói ra.”

“Không...” Sa Gia lắc đầu, “Tôi không muốn nói.” “Ồ, thế thì tôi hiểu rồi, có lẽ đúng như tôi đã nghĩ.” Chris nói.

Nam Thiên ngơ ngác nhìn Sa Gia, sau đó bước tới, nắm lấy vai cô, “Sa Gia, đừng giấu tôi chuyện gì, hãy nói ra tất cả đi!”

Sa Gia nhìn Nam Thiên, nước mắt trào ra, cô đành phải nói thật, “Nam Thiên, trước khi làm chuyện này, anh nói với em, mặc dù anh rất muốn trả thù những người đã hại anh, nhưng anh cũng biết làm như vậy là phạm tội. Cho nên, bất luận cuối cùng anh thắng hay không, cho dù kết cục như thế nào, sau chuyện này...”

Nói đến đây Sa Gia ghen ngào, một hồi lâu sau cô mới nói tiếp, “Anh bảo em kết thúc thôi miên đối với anh, sau đó để cho anh tuyên bố với tất cả mọi người rằng anh là ‘người tổ chức’. Sau đó, anh sẽ đến đầu thú với cảnh sát và chịu trách nhiệm mọi tội lỗi, còn em thì có thể rút lui hoàn toàn...”

“Không sai... Vốn dĩ là như thế.” Mắt của Nam Thiên cũng nhòe đi, “Em không có lý do gì để gánh vác tất cả những chuyện này. Em chỉ là người thực hiện bị anh lợi dụng, anh mới chính là ‘người tổ chức’ của trò chơi này.”

“Không! Anh không lợi dụng em! Mọi việc mà em làm đều do em tự nguyện!” Sa Gia nhào vào lòng Nam Thiên, “Em đã nói rồi, để bảo vệ anh, em sẵn sàng làm tất cả!”

“Sa Gia, em thật... ngốc quá!” Nam Thiên nói trong nước mắt, “Em định gánh hết tất cả và chịu tội của ‘người tổ chức’ thay anh ư?” Nam Thiên vẫn có chút không hiểu. “Nhưng, tại sao em lại cho câu chuyện của anh điểm 1 để ngăn anh chiến thắng?”

“Bởi vì em không muốn kết thúc thôi miên cho anh, em muốn anh quên sạch những chuyện trước kia... Em không muốn theo như những ý định ban đầu, sau khi kết thúc trò chơi này, anh đi tự thú, như thế có nghĩa là tự sát đấy!”

Nam Thiên lắc đầu vẻ như không hiểu Sa Gia đang nói gì, “Anh chiến thắng trong trò chơi này thì... có liên quan gì đến thôi miên?”

Sa Gia cắn môi im lặng một hồi lâu, rồi ngẩng đầu lên nhìn Nam Thiên, nước mắt lã

chã, “Vì rằng... lúc trước chúng ta đã hẹn với nhau. Việc em thôi miên đối với anh có một điều kiện tự động kết thúc, đó là: anh chiến thắng trong trò chơi này! Cũng có nghĩa là, trong giây phút mà anh chiến thắng, thì thôi miên sẽ kết thúc!”

Câu nói đó giống như một luồng điện đánh trúng vào Nam Thiên, đột nhiên anh cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung ra. Trong đầu anh dường như có một con người bé nhỏ đang lục tung những ngăn ký ức.

Anh đã nhớ ra, nhớ ra tất cả.

Sa Gia nhìn vào mắt Nam Thiên, biết rằng thôi miên đã kết thúc. Cô nói trong nước mắt, “Nam Thiên, anh đã nhớ ra rồi, đúng không? Vì thế anh đã biết lý do thứ hai em muốn chiến thắng trong trò chơi này rồi chứ. Em không phải là tiểu thuyết gia kinh dị. Câu chuyện Quái thai mà em kể, thực ra là do anh sáng tác! Vì thế, em chiến thắng có nghĩa là anh chiến thắng! Và sự thật đúng như vậy. Nam Thiên, người chiến thắng trong trò chơi này chính là anh!”

Nam Thiên ôm lấy Sa Gia, nhắm mắt lại. Bỗng nhiên anh nhận ra, thắng thua trong trò chơi này đối với anh chẳng còn quan trọng nữa.

Nam Thiên nhập tám con số vào bàn phím.

“Tạch” một tiếng, cánh cổng sắt mở ra.

Bắc Đẩu, Lake, Hạ Hầu Thân, Long Mã, Goth... mọi người vui mừng như điên chạy ra khỏi nhà tù đã giam hãm họ suốt mười bốn ngày và hít thở không khí trong lành. Chạy đi được một đoạn, họ quay đầu lại nhìn tòa nhà đen tối đứng sừng sững giữa chốn hoang vu, trong lòng dậy lên bao ý nghĩ. Mười bốn ngày đằng đẳng và đáng sợ họ trải qua ở nơi đó cũng là mười bốn ngày khó quên trong cuộc đời.

Bây giờ, họ đang chăm chú nhìn Sa Gia và Nam Thiên vẫn đứng nguyên ở cổng nhà tù. Bạch Kinh nói, “Làm thế nào bây giờ? Có báo cảnh sát không?”

“Hãy để mặc họ.” Hoang Mộc Chu thở dài, “Tôi nghĩ, họ biết nên làm thế nào.”

“Đúng vậy, chúng ta đi thôi!” Hạ Hầu Thân vươn người, nói, “Tôi chỉ muốn về nhà ôm vợ và con gái!”

“Chỗ này trên núi à? Chết tiệt, làm gì có bốt điện thoại nhỉ?” Lake nhìn xung quanh, “Tôi phải báo cho mẹ tôi biết là tôi vẫn bình an.”

“Ồ, đã nửa tháng rồi tôi chưa tắm.” Thiên Thu vuốt tóc nói, “Đúng là khiến cho người ta không thể nào chịu được. Tôi muốn về tắm một cái cho đã rồi đi spa...”

“Tôi sẽ nghỉ ngơi thoải mái trong nửa năm, sau đó tiếp tục sáng tác tiểu thuyết kinh dị mới.” Long Mã mỉm cười nói.

Goth rưng rưng nước mắt, nói, “Cuối cùng đã có thể về nhà rồi. Tôi rất nhớ bạn trai của tôi...” Nói rồi đột nhiên lấy tay bưng miệng...

Bắc Đẩu vẫy tay về phía sau với vẻ giễu cợt và nháy mắt nói, “Sớm biết thế rồi!”

“Sa Gia, em đi đi.” Nam Thiên nói.

Sa Gia khẽ lắc đầu, dịu dàng dựa vào vai Nam Thiên. “Sao em lại ngốc như vậy? Anh

đã làm khổ em.” “Không”, Sa Gia nhắm mắt lại, “được quen biết anh là niềm hạnh phúc lớn nhất của em.”

“Sa Gia, em vẫn...”

“Nam Thiên, anh nhìn kia, sao trên trời đẹp quá.” Sa Gia chỉ lên ngôi sao sáng nhất trên bầu trời, nói với giọng rất vui.

Nam Thiên không nói gì nữa, anh ôm chặt Sa Gia vào lòng và cùng ngắm sao với cô. Ánh sáng của ngôi sao và ánh lấp lánh của những giọt lệ hòa vào nhau trên khuôn mặt họ, trông như những ánh bạc rất đẹp.

Theo những lời khai của Nam Thiên và Sa Gia, cảnh sát đã tìm thấy thi thể của Uất Trì Thành và Từ Văn trong tủ đá của mật thất nhà tù cũ.

Ngày 2 tháng Sáu, tòa án của thành phố S phán quyết, Nam Thiên phạm tội chủ mưu bắt cóc và giết người, bị xử phạt mười năm tù giam; Quách Uyển Đình, bút danh Sa Gia, phạm tội bắt cóc và cố ý giết người bị xử tử hình và bị tước hết quyền lợi chính trị suốt đời. Nam Thiên và Sa Gia đều chấp nhận phán quyết, không nộp đơn kháng án.

Vụ án này vì có liên quan đến nhiều nhà văn có tiếng, thủ đoạn gây án cũng rất li kì, hơn nữa người gây án lại là người thừa kế của Tập đoàn Tài chính Quách Thị, vì vậy đã gây chấn động trong cả nước và quốc tế. Các phương tiện truyền thông liên tiếp đưa tin bài, song chỉ có thể suy đoán đối với sự việc diễn ra trong mười bốn ngày đó, mười nhà văn tiểu thuyết trinh thám kinh dị bị bắt cóc còn sống đều từ chối tiết lộ bất cứ chi tiết cụ thể nào. Nam Thiên và Sa Gia thì lại càng không chấp nhận bất cứ cuộc phỏng vấn nào. Vụ án bắt cóc giết người ở mật thất vô cùng bí ẩn đó âm ỉ trong mấy tháng rồi cũng dịu xuống.

Một ngày tháng Mười, Quách Uyển Đình trong bộ quần áo tù nhân nhận được thông báo có người đến thăm. Cô đến phòng gặp mặt thì nhìn thấy người đang chờ ở đó.

Chris.

Họ nhìn nhau qua làn cửa kính dày cộp một lúc rồi cùng ngồi xuống, cầm ống điện thoại lên.

“Sa Gia, chị ở trong đó ổn chứ?” Chris hỏi.

Sa Gia không trả lời, cô lặng lẽ nhìn đối phương một hồi lâu rồi hỏi, “Anh là ai?”

“Chris.”

“Là Chris mà tôi quen sao?”

“Là Chris mà chị quen.”

“Không phải là ‘anh trai’ đó chứ?” “Khẳng định là không phải.”

Sa Gia nhìn Chris với vẻ lạnh lùng, “Cậu tới tìm tôi có việc gì?”

Chris suy nghĩ một lát rồi nói, “Tôi muốn hỏi chị một số vấn đề.”

“Tại sao sau khi tự thú tôi lại không khai cậu ra à?” Chris khề gật đầu, “Đúng.”

Sa Gia mỉm cười ừ dột, “Tôi có bằng chứng có thể chứng minh rằng lúc đầu là do cậu đe dọa bắt tôi phải làm như thế không? Rõ ràng là cậu biết, lúc đó ‘anh trai’ của cậu

đã dùng thư điện tử nặc danh liên hệ với tôi.”

“Đúng, chị không có bằng chứng. Nhưng, đó là lý do duy nhất ư?” Chris nói, “Chị lựa chọn tự thú và bị xử tử hình, chứng tỏ không sợ ‘chuyện đó’ bị phơi bày. Nếu đã như thế, tại sao lại không nói rõ động cơ đích thực của chuyện đó ra? Cứ cho là vì không đủ bằng chứng và không thể khép tội tôi được, thì ít nhất cũng khiến cho tôi bị nghi ngờ và điều tra, không thể nào tự do tự tại như bây giờ được.”

Sa Gia nhìn Chris, “Cậu biết nội dung câu chuyện giữa chúng ta có thể bị ghi âm lại chứ? Cậu dám nói ra những lời này trong lúc thăm người trong tù, không sợ chúng sẽ trở thành chứng cứ sao?”

Chris nhún vai, “Không cần phải lo, tôi sẽ giải quyết.”

Sa Gia ngoái đầu lại nhìn người canh gác đứng không xa sau lưng cô và đã hiểu ra, “Cậu thật sự là tháo vát, Chris.”

“Đừng để ý đến điều đó, hãy trả lời câu hỏi của tôi đi.”

Sa Gia chìa bàn tay ra, “Tại sao tôi lại phải khai ra cậu? Điều đó có lợi gì cho tôi à? Có giúp cho tôi và Nam Thiên thoát khỏi sự trừng phạt của lương tâm và luật pháp không?”

“Tất nhiên là không, nhưng...” Chris trầm ngâm, “Chị không hận tôi à?”

Sa Gia mỉm cười lắc đầu, “Không, tôi không hề hận cậu chút nào. Ngược lại, tôi còn cảm ơn cậu.”

Chris nheo mắt, chăm chú nhìn cô.

“Vì cậu đã cho tôi quen được Nam Thiên, đó chính là lý do. Hơn nữa, mặc dù bây giờ chúng tôi đều phải vào tù, nhưng chúng tôi rất yêu nhau.”

Chris khề gật đầu, “Nói như vậy, Nam Thiên không biết bí mật của chị?”

“Chris.” Chưa bao giờ Sa Gia tỏ ra nghiêm nghị và đáng sợ như vậy, “Nếu cậu dám để cho Nam Thiên biết chuyện trước đây của tôi, tôi thề sẽ không tiếc mọi giá để ra khỏi nhà tù và tìm đến giết cậu.”

Chris xua tay, “Tôi sẽ không làm như vậy. Nói theo lời của chị thì làm như thế có lợi gì cho tôi? Có điều, đến bây giờ thì tôi đã hiểu rõ tất cả vì sao chị lại không khai tôi ra, là bởi vì chị không muốn liên quan đến những việc trước đó. Chị không để ý đến bất cứ điều gì, trừ cảm nhận của Nam Thiên.”

“Vì vậy, cậu có thể yên tâm được rồi chứ?”

Chris gật đầu, sau đó làm điệu bộ bỏ hết sự sợ hãi. “Sa Gia, điệu bộ vừa rồi của chị thật sự làm tôi rất sợ. Đó mới là bộ mặt thật của chị đúng không?”

Sa Gia hơi nhướn mày.

“Nói thật lòng, chị là người phụ nữ đáng sợ nhất mà tôi từng gặp. Mười bốn ngày ở cùng với chị, tôi dường như đã bị dánh vè của một cô gái mãnh mai mà chị nguy trang mê hoặc. Mãi cho tới lúc này, nhìn thấy vẻ mặt ấy của chị, tôi mới nhớ ra chị, tội phạm thông minh từng gây khá nhiều vụ án mạng mà chưa bị bắt. Đặc biệt là vụ án một năm

trước, chị bắt cóc và sát hại con gái độc nhất của Chủ tịch Hội đồng Quản trị Tập đoàn Tài chính Quách Thị, sau đó bằng cách phẫu thuật chỉnh hình và thanh quản, chị đã biến thành cô Quách Uyển Đình giàu có đáng giá hàng tỉ đồng, thay thế vị trí thiên kim tiểu thư của cô ấy. Ý nghĩ táo bạo ấy quả là những người bình thường không thể nào tưởng tượng nổi.”

“Cậu nói tôi đáng sợ như vậy, có phải là đang khoe bản thân không?” Sa Gia cười lạnh lùng, “Tôi đã có thể lừa được cả Quách Duy Minh, Chủ tịch Hội đồng Quản trị Quách Thị, nhưng lại bị cậu phát hiện ra, từ đó lấy đấy làm cái chuôi để uy hiếp tôi làm chuyện đó. Chuyện Nam Thiên bị chơi xấu hồi ấy cũng là do cậu cung cấp cho tôi và bảo tôi tiếp cận với anh ấy, để rồi sau đó cùng với anh ấy xây dựng kế hoạch cho trò chơi đó. Chris, cậu mới là người đáng sợ nhất. Cậu rắp tâm làm những việc ấy chỉ để chơi một trò chơi kích thích và thử thách trí tuệ của mình, đúng không?”

“Dù nói thế nào thì chị cũng vì chuyện đó mà tìm được người mình yêu, đó chẳng phải là một việc đáng vui, đáng chúc mừng sao?” Chris nói, “Một tội phạm thông minh như chị chỉ vì chuyện tình cảm mà tự nguyện chấp pháp. Xem ra, con người ta ai cũng có điểm yếu, đặc biệt là phụ nữ.”

“Cậu nói những lời ấy ra là để chế nhạo tôi đấy à?” “Tuyệt đối là không phải. Sa Gia, chị có biết không, chị thực sự là một người phụ nữ khiến tôi thấy sửng sốt. Có lúc tôi đã phải hoài nghi, chị cũng giống như tôi chẳng, cũng là người có hai nhân cách?”

Sa Gia lạnh lùng nói, “Cũng có thể. Nhưng tôi không bao giờ khống chế được việc chuyển đổi tính cách của hai con người giống như cậu. Chris, tôi cũng rất lấy làm tò mò, một thân xác mà có hai tâm hồn và nhân cách, lúc thì là ‘anh trai’, lúc thì là ‘em trai’, nhưng tên thì vẫn chỉ là Chris. Một cuộc sống như vậy có thú vị không?”

“Thú vị hơn những gì chị nghĩ.” Chris đáp, “Một sự thú vị mà bất cứ ai cũng không thể nào trải nghiệm được.” “Tôi có thể tưởng tượng được. Giống như sự việc lần này, ‘anh trai’ thì lên kế hoạch và sắp xếp cho trò chơi, sau đó ‘em trai’ thì tham gia trò chơi.” Sa Gia nói, “Chris, khi cậu tham gia trò chơi đó, cậu hoàn toàn không biết tôi hoặc Nam Thiên là ‘người tổ chức’, đúng không?”

“Tất nhiên rồi, đó là do ‘anh trai’ sắp xếp. Nếu tôi biết trước thì trò chơi đó có còn hay nữa không? Chị sẽ không cho rằng tất cả những phân tích và suy đoán từ đầu chí cuối của tôi đều là đang diễn kịch đúng không? Tôi đâu có vô duyên như vậy.”

“Xem ra, cậu thực sự bị cuốn hút vào đó, nên chơi rất hưng phấn.”

Chris thừa nhận, “‘Anh trai’ quả nhiên đã không tìm nhầm người, Nam Thiên là một thiên tài.”

“Giữa hai nhân cách của cậu, cũng có nghĩa là giữa ‘anh trai’ và ‘em trai’, có đối thoại với nhau không?” Chris bật cười, “E là không được, nếu không thì người khác lại tưởng là một kẻ tâm thần đang làm nhảm một mình. Chúng tôi xuất hiện đơn lẻ, sau đó trao đổi với nhau bằng cách để lại lời nhắn.”

“Tôi hiểu rồi. Trong mười bốn ngày ấy, người tiếp xúc với chúng tôi luôn là Chris em.”

“Chính là như vậy.”

Họ im lặng một lúc. Chris sau đó lên tiếng, “Sa Gia, tuy chị đã giành được trái tim của Nam Thiên, nhưng chị có cho rằng như thế là đáng hay không?”

“Ý gì vậy?”

“Chị bị xử tử hình, còn Nam Thiên chỉ bị phạt tù mười năm, cuối cùng thì hai người vẫn chẳng thể nào được ở bên nhau.”

“Chuyện đó thì chưa chắc.” Sa Gia nở nụ cười rất tươi. “Tôi sẽ không chết.”

Chris há hốc miệng, “Ồ, phải rồi, chị có thể lợi dụng sức mạnh của tập đoàn Quách Thị...”

“Không, tôi không nói đến điều đó.” Chris nhìn Sa Gia hoang mang.

Sa Gia đứng dậy, nhẹ nhàng xoa bụng dưới của mình. Lúc đó Chris mới để ý, bụng của Sa Gia gồ lên. Cậu ta kinh ngạc nói, “Đó là... chị với Nam Thiên? Nói như vậy, lúc ở trong đó hai người đã...”

“Phải, vào đêm thứ mười ba.” Sa Gia vuốt ve bụng của mình giống như tất cả các bà bầu, “Sự xuất hiện của sinh mệnh bé nhỏ này đã cứu tôi.”

Chris đứng dậy, “Không lẽ chị nghĩ sẽ có ngày như vậy nên mới...”

Sa Gia không nói gì, cô cúi đầu xuống cảm nhận sinh mệnh bé nhỏ trong bụng với niềm yêu thương vô hạn, dường như đó là sự sống mới của cô.

Chris lặng lẽ nhìn Sa Gia một hồi lâu rồi khẽ nói, “Chúc hai người hạnh phúc”, rồi quay người rời đi.

Sau đó, cậu ta đến thăm Nam Thiên ở khu nhà tù dành cho nam giới. Nam Thiên cho Chris biết, anh sẽ viết lại câu chuyện đó trong thời gian ở trong tù.

Chris nói cho Nam Thiên biết tin Sa Gia đã có thai và không nhắc gì tới những chuyện khác. Cậu ta nhìn thấy trên mặt Nam Thiên tràn đầy hi vọng và niềm vui.

Cậu ta chúc phúc cho họ một lần nữa. Cậu ta cũng hi vọng rằng cậu ta thực lòng mong như vậy.

Nhưng cậu ta không thể nào kìm nén được tình cảm và khát vọng trong lòng.

Con của Nam Thiên và Sa Gia sẽ là một thiên tài như thế nào nhỉ? Nếu đến một ngày nào đó, đứa bé ấy biết được đầu đuôi chuyện này thì sẽ ra sao?

Có lẽ, mình sẽ phải dùng mười năm hoặc lâu hơn nữa để chuyên tâm thiết kế ra một trò chơi. Ngoài những người chơi mới ra thì còn có cả Bắc Đẩu, Lake, Hạ Hầu Thân, Thiên Thu, Hoang Mộc Chu, Âm Hỏa, Long Mã, Goth, Bạch Kinh, Sa Gia, Nam Thiên...

Các đối thủ khiến tôi phải kính nể, tôi mong được một lần tái ngộ với mọi người.

HẾT